Τα Κρυφά Όπλα της Πόλης

Βιβλίο 6

Η Τριανδρία και η Μεγάλη Καταστροφή

Μια ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

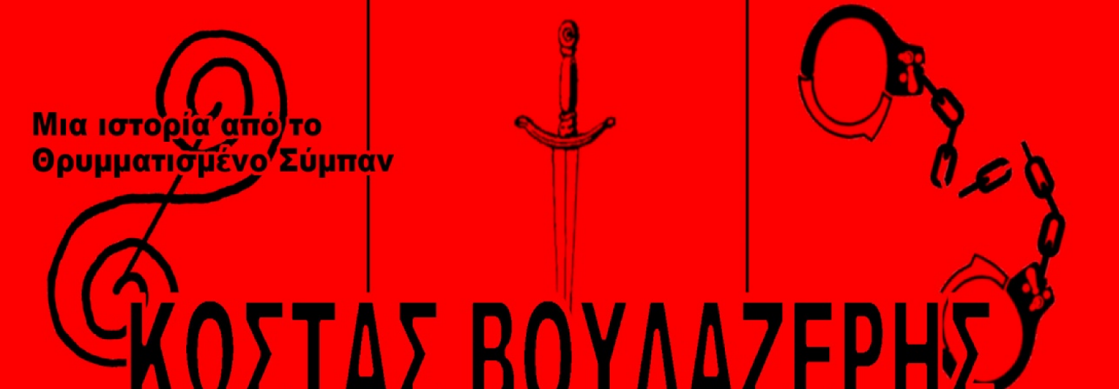

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

© Κώστας Βουλαζέρης
https://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris

ISBN(set): 978-618-5031-57-2
ISBN: 978-618-5031-63-3

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons – **https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/**

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Περισσότερες ιστορίες από το

Θρυμματισμένο Σύμπαν

δωρεάν στο

www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Τα Κρυφά Όπλα της Πόλης
ΒΙΒΛΙΟ ΕΚΤΟ

Η Τριανδρία και η Μεγάλη Καταστροφή

Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

[Θυγατέρες της Πόλης]

/1\

Μέσα στο σκοτάδι, κανείς δεν ακούει τις κραυγές της, κι αποφασίζει πως πρέπει να λύσει δραστικά το πρόβλημά της, ενώ τρεις Θυγατέρες μοιάζουν να είδαν την όψη του Σκοτοδαίμονος, και μια άλλη Αδελφή τους αισθάνεται άρρωστη· η Μιράντα ξεκινά μια αναζήτηση...

Όταν συνειδητοποίησε ότι εδώ, μες στο σκοτάδι, κανείς δεν πρόκειται να ερχόταν να τη βοηθήσει, έπαψε να φωνάζει κι άρχισε ν'αναρωτιέται πώς θα μπορούσε να βοηθήσει τον εαυτό της.

Δε μπορεί να μην υπήρχε κάποιος τρόπος...

Προσπάθησε (πάλι) να ελευθερώσει το αριστερό της πόδι που ήταν παγιδευμένο κάτω από τη βαριά μάζα ύλης, και (πάλι) απέτυχε. Ο πόνος την τράνταξε. Ούρλιαξε. Ξεροκατάπιε, βαριανασαίνοντας. Ήταν αδύνατον! Αδύνατον να τραβήξει το πόδι της έξω βάζοντας δύναμη. Τίποτα δεν κουνιόταν.

Μπορούσε, βέβαια, να περιμένει. Ίσως κάποιος να ερχόταν, τελικά, για να τη σώσει... Όμως, αν η βοήθεια αργούσε, η Μιράντα θα πέθαινε. Όχι από τον πόνο, ή από την αιμορραγία – δεν αιμορραγούσε: δεν νόμιζε, τουλάχιστον – αλλά από την έλλειψη τροφής και νερού. Νερού κυρίως. Ακόμα κι οι Θυγατέρες της Πόλης χρειαζόταν να τρώνε και να πίνουν. Κι από αφυδάτωση, όπως πολύ καλά ήξερε η Μιράντα, μπορούσε κανείς να πεθάνει αρκετά γρήγορα.

Απόμακρα, νόμισε ξαφνικά πως τ'αφτιά της έπιασαν κάποιον θόρυβο. Την είχαν ακούσει; Έρχονταν να τη βοηθούσαν; Όχι, δεν ήταν αυτό. Ήταν... *κάτι άλλο.* Δεν το διάβαζε στα πολεοσημάδια – εδώ κάτω δεν υπήρχαν και πολλά σημάδια της Πόλης για να διαβάσει – της το έλεγε η διαίσθησή της: Δεν ήταν βοήθεια. Ήταν κάποιος πιθανός κίνδυνος.

Τι κίνδυνος; αναρωτήθηκε η Μιράντα. Μέσα σε τούτα τα συντρίμμια; Μέσα στα συντρίμμια μιας ολόκληρης ενδοδιάστασης;

Αλλά μετά σκέφτηκε: *Τα Εκτρώματα;* Στη Διπλωμένη Γη, ήταν *πολύ* ανθεκτικά. Ήταν, βασικά, αδύνατον να τα σκοτώσεις με συμβατικά

όπλα. Δε θα μπορούσαν να είχαν επιβιώσει από τη τούτη την καταστροφή;

Η Μιράντα φοβόταν ότι θα μπορούσαν.

Πρέπει να ελευθερωθώ! Πρέπει να φύγω από δω! Τράβηξε ξανά το αριστερό της πόδι, κι έτριξε τα δόντια από τον πόνο. Τίποτα δεν γινόταν! Τίποτα!

Βαριανασαίνοντας, σκέφτηκε πως ο μόνος τρόπος για να λύσει το πρόβλημά της ήταν να το *κόψει*. Η σκέψη την πανικόβαλλε, γιατί ήταν φρικτή. Αλλά πώς αλλιώς θα ελευθερωνόταν;

Κι ακόμα κι αυτό που διανοείτο δεν ήταν εύκολο. *Χρειάζομαι ένα εργαλείο...* Υπήρχε κάτι εδώ πέρα που μπορούσε να την εξυπηρετήσει;

Η Μιράντα άναψε ξανά τον ενεργειακό αναπτήρα της για να κοιτάξει τριγύρω, ελπίζοντας πως η ενέργειά του – η ελάχιστη ενέργεια που του απέμενε πλέον – θα επαρκούσε. Το φως διέλυσε το απόλυτο σκοτάδι και τα μάτια της Μιράντας έψαξαν, φρενήρη, τον στενό χώρο. *Βοήθησέ με,* ζήτησε η Θυγατέρα από την Πόλη. *Βοήθησέ με! Βοήθησέ με!*

Και η Πόλη τη βοήθησε.

Η Μιράντα είδε μια λαβή να προεξέχει μέσα από τα συντρίμμια. Δεν μπορεί παρά να ήταν πολεοτύχη. Πριν δεν την είχε προσέξει, αλλά ήταν εκεί. Άπλωσε το χέρι της και την έπιασε· προσπάθησε να τραβήξει το εργαλείο – το τσεκούρι, μάλλον – έξω από τη μάζα της ύλης. Ήταν κι αυτό κολλημένο. *Όχι!* σκέφτηκε η Μιράντα, τρίζοντας τα δόντια, βάζοντας περισσότερη δύναμη, πιάνοντας τη λαβή και με το άλλο χέρι, ενώ άφηνε τον αναπτήρα της να σβήσει. *ΟΧΙ ΚΙ ΕΣΥ! ΒΓΕΣ! ΒΓΕΣ!* Αισθανόταν ολόκληρο το σώμα της να πονά, να διαμαρτύρεται, καθώς τραβούσε. Αλλά τα κατάφερε. Το τσεκούρι – γιατί, ναι, ήταν ένα από τα πέτρινα τσεκούρια που είχαν φτιάξει στη Διπλωμένη Γη – ξεκόλλησε μέσα από τη μάζα ύλης.

Η Μιράντα το έφερε κοντά της, παίρνοντας βαθιές ανάσες, κάθιδρη. Έβηξε δυνατά, νιώθοντας τη σκόνη να την πνίγει. Μετά, προσπάθησε να ηρεμήσει, να χαλαρώσει. Να προετοιμαστεί για τη φριχτή δουλειά που θα έκανε.

Δεν υπάρχει άλλος τρόπος... Και δεν μπορώ να περιμένω εδώ... Ίσως ακόμα και Εκτρώματα να κυκλοφορούν εδώ... Ίσως να είμαι εγώ κι αυτά, μέσα σε τούτο το λαβυρινθώδες σκοτάδι. Παγιδευμένη μαζί τους... Αι-

σθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει. Δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά της, από την απόγνωση.

Εντάξει, Μιράντα, σκέφτηκε ύστερα από κάποια ώρα νοητικής συγκρότησης. *Πρέπει τώρα να το κάνουμε. Πρέπει να γίνει.* Αναστέναξε. Ξεροκατάπιε.

Χωρίς ν'ανάψει τον ενεργειακό αναπτήρα της – δεν της χρειαζόταν φως γι'αυτό που θα έκανε – κράτησε γερά το τσεκούρι και με τα δύο χέρια και το ύψωσε. Όχι μόνο προς τα πάνω αλλά και προς το πλάι. Γιατί ο χώρος δεν ήταν και πολύ ψηλός· δεν ήταν αρκετός για να σηκωθεί όρθια: ούτε καν για να πάρει καθιστή θέση.

Τώρα! Τώρα, Μιράντα! ΤΩΡΑ!

Κατέβασε, γρήγορα, δυνατά, την πέτρινη λεπίδα του τσεκουριού πάνω στο αριστερό της πόδι, λίγο πιο ψηλά από το γόνατο, μερικά εκατοστά πιο πέρα από εκεί όπου ήταν παγιδευμένη. Αισθάνθηκε το όπλο να δαγκώνει βίαια τη σάρκα της, να την καταστρέφει, να φτάνει ώς το κόκαλο. Αίμα τινάχτηκε μες στο σκοτάδι· η Μιράντα έτριξε τα δόντια για να μην ουρλιάξει, δάγκωσε τα χείλη, προσπάθησε να μη δαγκώσει και τη γλώσσα της. Δάκρυα κυλούσαν από τα κλειστά βλέφαρά της.

Και η δουλειά της δεν είχε ακόμα τελειώσει. Δεν είναι τόσο εύκολο να κόψεις το πόδι σου με πέτρινο τσεκούρι.

Η Μιράντα ύψωσε το όπλο ξανά. Και το κατέβασε. Ολόκληρο το σώμα της τραντάχτηκε από τον πόνο· γεύτηκε αίμα· ο λαιμός της έκανε σπασμούς καθώς πάλευε να μην ουρλιάξει. (Ποιος ξέρει τι μπορεί να την άκουγε εδώ κάτω; Τα Εκτρώματα, ίσως...)

Το πόδι της ακόμα δεν είχε ελευθερωθεί. Το αισθανόταν. Δεν μπορούσε να το τραβήξει.

Η Μιράντα νόμιζε ότι θα λιποθυμούσε, ότι θα πέθαινε. *Δε θα πεθάνεις,* είπε στον εαυτό της, επίμονα. *Ηρέμησε. Ηρέμησε. Ηρέμησε!* Έπαιρνε όσο πιο βαθιές αναπνοές μπορούσε, βήχοντας συγχρόνως από τα χώματα και τις σκόνες. *Η Πόλη θα σε θεραπεύσει. Η Πόλη είναι μαζί σου. –Τελείωνε τώρα! ΤΕΛΕΙΩΝΕ!*

Σφίγγοντας τα δόντια, η Μιράντα ύψωσε το τσεκούρι ξανά. Και το κατέβασε πάνω στο πόδι της. Πόνος. Αφόρητος πόνος. Νόμιζε πως έβλεπε φωτάκια μπροστά της, να προσπαθούσαν να τρυπήσουν το

σκοτάδι. Έκλαιγε σιωπηλά, δάγκωνε τα χείλη της για να μην κραυγάσει.

Αισθανόταν τώρα το κόκαλο να έχει σπάσει.

ΤΕΛΕΙΩΝΕ, ΓΑΜΩΤΟ! Κοπάνησε πάλι το πόδι της με το τσεκούρι – μία, δύο φορές. Πόνος. Τόσο δυνατός πόνος... Χρώματα είχαν τυλίξει τα πάντα. Η Μιράντα τώρα πετούσε – *πετούσε...*

Έχασε τις αισθήσεις της.

Τα τηλεοπτικά κανάλια, στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, είχαν τρελαθεί. Ολόκληρη η συνοικία είχε τρελαθεί.

Τι ήταν αυτό που είχε συμβεί; Οι υποθέσεις που γίνονταν ξεκινούσαν από την οργή του ίδιου του Κρόνου, που είχε πέσει επάνω τους λόγω του σφετερισμού της εξουσίας από τον Όρπεκαλ-Λάντι, και έφταναν μέχρι την επίθεση από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Τους είχε χτυπήσει ο Κάδμος Ανθοτέχνης με κάποιο κρυφό, καταστροφικό όπλο;

Ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν άργησε να βγει στις οθόνες για να διαβεβαιώσει τους πάντες ότι δεν είχε καμια επικοινωνία από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. «Δεν μας έχει απειλήσει, ούτε έχει κάνει καμία απαίτηση,» είπε. «Δε νομίζω πως ήταν όπλο. Αποκλείεται να ήταν όπλο. Ήταν... Δεν ξέρω τι ήταν, αλλά σύντομα θα το ανακαλύψουμε. Θα γίνουν έρευνες.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ, οι Εκλεκτοί του, και άλλοι μισθοφόροι παρακολουθούσαν τα δρώμενα από τους τηλεοπτικούς δέκτες στη βάση τους, η οποία δεν ήταν και τόσο μακριά από την τρομερή καταστροφή. Κανείς δεν ήξερε τι να πει γι'αυτό που είχε συμβεί. Ήταν όλοι τους τρομαγμένοι όσο ποτέ άλλοτε.

Οι τρεις Θυγατέρες, όμως, είχαν συνέλθει. Τώρα πλέον δεν αισθάνονταν τα σωθικά τους να συνθλίβονται και να αναποδογυρίζουν· δεν αισθάνονταν σαν να είχαν ένα μαχαίρι βαθιά μέσα τους. Κάθονταν σ'ένα από τα τραπεζάκια της μεγάλης στρογγυλής τραπεζαρίας της βάσης έχοντας κούπες με ζεστή σοκολάτα μπροστά τους. Οι όψεις και των τριών ήταν στοιχειωμένες, λες κι είχαν δει το γυμνό πρόσωπο του ίδιου του Σκοτοδαίμονος. Τα μάτια της Νορέλτα-Βορ ήταν ασυνήθιστα γουρλωμένα και δάγκωνε, κάθε τόσο, το χείλος της νευρικά· έπιανε την κούπα της κι έπινε μικρές γουλιές, και ξαναδάγκωνε το χείλος της. Η Ολντράθα δεν είχε αγγίξει τη δική της κούπα· στήριζε το κεφάλι στα

χέρια της, είχε τα δάχτυλά της μπλεγμένα μες στα μαύρα μαλλιά της: δάκρυα εξακολουθούσαν να κυλάνε από τα μάτια της. Η Άνμα είχε την πλάτη της ακουμπισμένη στην καρέκλα, βλεφαρίζοντας σπασμωδικά κάθε λίγο και ξεροκαταπίνοντας, ενώ κάπνιζε. Το τσιγάρο έτρεμε στο χέρι της. Το *χέρι της* έτρεμε.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας τις πλησίασε. «Είστε καλά;» ρώτησε. «Είναι...;» Κόμπιασε. «Επειδή είστε...;»

«Φύγε προτού σε γαμήσω,» του είπε η Άνμα, ανέκφραστα. «Φύγε.» Φυσώντας καπνό από τα ρουθούνια.

«Ξέρετε τι συνέβη; Υποπτεύεστε τι ήταν αυτό;»

Καμια δεν του απάντησε, έτσι ο Άβαντας απομακρύνθηκε πάλι, πηγαίνοντας να σταθεί αντίκρυ στην οθόνη του τηλεοπτικού δέκτη, όπου δημοσιογράφοι μιλούσαν.

Το κεφάλι της ακόμα πονούσε παρότι ήταν απόγευμα πλέον.

Το αντίγραφο που είχε στείλει για να επιτεθεί στη Νορέλτα-Βορ, μες στο ελικόπτερο, πρέπει να είχε σκοτωθεί με κάποιον πολύ απότομο και άγριο τρόπο. Μάλλον το είχαν πυροβολήσει στο κεφάλι. Και η Κορίνα νόμιζε ότι *ακόμα* πυροβολούσαν το δικό της κεφάλι. Δεν είχε ποτέ φανταστεί πως ο θάνατος ενός δεύτερου εαυτού θα είχε επάνω της τέτοια αποτελέσματα. Αλλά, βέβαια, ποτέ άλλοτε μέχρι στιγμής ένας από τους δεύτερους εαυτούς της δεν είχε σκοτωθεί· απλά εξαφανίζονταν όταν ο χρόνος τους τελείωνε.

Η Κορίνα βρισκόταν τώρα στο διαμέρισμά της στην Αστροβόλο, ξαπλωμένη στον καναπέ του σαλονιού, έχοντας βάλει μια κομπρέσα στο κεφάλι της, ελπίζοντας πως αυτός ο καταραμένος πόνος θα είχε περάσει ώς αύριο–

Ένας άλλος πόνος, ξαφνικά! Κάτι τελείως διαφορετικό. Κάτι από βαθιά μέσα της. Σαν κάποιος αόρατος δαίμονας της Πόλης να είχε μπήξει ένα μαχαίρι εκεί, να την είχε τραυματίσει. Και, συγχρόνως, μια τρομερή ναυτία και αποπροσανατολισμός.

«...Γαμώτο,» έκρωξε η Κορίνα. «Τι...;» Γύρισε στο πλάι, κρατώντας την κοιλιά της, το στήθος της. «*Τι...*» έτριξε τα δόντια. «*Γαμώτο!*» ούρ-

λιαξε βραχνά. Δε μπορεί αυτό νάχε σχέση με τον δεύτερο εαυτό της, δεν μπορεί! Το καταλάβαινε, το αισθανόταν. Τι ήταν, τότε;

Μουγκρίζοντας, η Κορίνα έκανε να κατεβεί από τον καναπέ· σκόνταψε κι έπεσε στο χαλί, στα γόνατα. Διπλωμένη, ξέρασε το λίγο φαγητό που είχε φάει πριν από κάποια ώρα, μαζί με τον καφέ.

Νόμιζε πως αισθανόταν την ίδια την Πόλη να έχει, κάπως, τραυματιστεί.

Ή μήπως ήταν η αντιοπτασία που το έκανε αυτό; Όχι, δεν μπορεί να ήταν η αντιοπτασία... Ήταν η Πόλη. *Η Πόλη...* Κάτι... κάτι είχε πάθει η Πόλη!

Μετά από λίγο, η Κορίνα ένιωσε τον πόνο να περνά, αλλά εξακολουθούσε να είναι πολύ ταραγμένη. Ολόκληρο το σώμα της έτρεμε, δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της. Και ο πονοκέφαλός της είχε χειροτερέψει.

Έκανε να σηκωθεί όρθια, παραπάτησε, κι έπεσε στον καναπέ ξανά. «*Ωωωωωω...*» μούγκρισε, αγκαλιάζοντας το κεφάλι της. Δεν μπορούσε να σταθεί.

Τι είχε, όμως, συμβεί στην Πόλη; Τι είχε συμβεί;

Πρέπει να ήταν προς τα νότια, νόμιζε. Και όχι κοντά. Μακριά. Πέρα από την Αστροβόλο, σίγουρα. *Πολύ* πιο πέρα από την Αστροβόλο. Πέρα από την Α' Ανωρίγια Συνοικία, πιθανώς. Η Κορίνα το είχε νιώσει να έρχεται σαν *κύματα οδύνης* καταπάνω της. Πού είχε συμβεί; Στη Β' Κατωρίγια; Τι μπορεί να ήταν;

Δεν είχε το κουράγιο να σηκωθεί για να προσπαθήσει ν'ανακαλύψει.

Ξύπνησε πάλι.

Και είδε σκοτάδι.

Τι την είχε ξυπνήσει; Είχε ακούσει κάτι; Μάλλον όχι.

Ο πόνος πρέπει να την είχε ξυπνήσει. Καθώς το μυαλό της επέστρεφε από εκεί όπου, τρομαγμένο, είχε υποχωρήσει, ο πόνος πρέπει να την είχε ξυπνήσει.

Αυτός από το πόδι της.

Η Μιράντα έψαξε για τον αναπτήρα της μες στο σκοτάδι. Κάπου εδώ πρέπει να της είχε πέσει όταν έπιασε το τσεκούρι και με τα δύο χέρια... Βρήκε πάλι το τσεκούρι, αισθάνθηκε τα αίματα να κολλάνε κάτω από

τα δάχτυλά της– Κατάπιε τη χολή που ήρθε στο στόμα της· ανέπνευσε βαθιά. Συνέχισε να ψάχνει. Βρήκε τον αναπτήρα.

Τον άναψε.

Το φως διέλυσε το σκοτάδι, και η Μιράντα είδε το αριστερό της πόδι κομμένο λίγο πιο πάνω από το γόνατο. Το υπόλοιπο ήταν ακόμα παγιδευμένο μέσα στη μάζα ύλης. Η αιμορραγία είχε σταματήσει. Η Πόλη ήδη είχε αρχίσει να τη θεραπεύει· δεν είχε αφήσει την κομμένη αρτηρία να αδειάσει όλο το αίμα από το σώμα της και να τη σκοτώσει. Η Μιράντα, όμως, αισθανόταν τόσο κοντά στον θάνατο που νόμιζε ότι μπορούσε να νιώσει την ανάσα του Χάροντα, του Ανόφθαλμου, του καταραμένου γιου του Κρόνου, πάνω στο σβέρκο της, να την καλεί στο Έρεβος: *έλα, Θυγατέρα, έλα να χορέψεις μαζί μου... στο σκοτάδι... στο σκοτάδι...*

Η Μιράντα έδιωξε τους φαντασιακούς τρόμους απ'το μυαλό της. *Είμαι ελεύθερη!* σκέφτηκε. Είχε φτάσει, αναμφίβολα, στα όρια του θανάτου λόγω της κομμένης αρτηρίας, αλλά οι θεραπευτικές ιδιότητες των Θυγατέρων είχαν προλάβει τα χέρια του Χάροντα. Και τώρα η Μιράντα μπορούσε να φύγει από εδώ.

Άφησε τον ενεργειακό αναπτήρα της να σβήσει και, αγνοώντας τον πόνο, γύρισε μπρούμυτα. Έπιασε το πέτρινο τσεκούρι (μπορεί να της ξαναχρειαζόταν, για διάφορους λόγους) και σύρθηκε προς τα εκεί όπου, πιο πριν, νόμιζε πως είχε δει ένα άνοιγμα, μια σήραγγα. Τα χέρια της ήταν ο μόνος οδηγός της μες στο απόλυτο σκοτάδι. Τα χέρια της και η διαίσθησή της. Η ενέργεια του αναπτήρα της βρισκόταν στο τέλος, και δεν μπορούσε να ρισκάρει να τον ξανανάψει παρά μόνο για κάτι πολύ σημαντικό.

Θα βρω την έξοδο. Πρέπει να υπάρχει έξοδος–

Ξαφνικά θυμήθηκε, όμως!

Όχι! Δε μπορώ να φύγω. Όχι χωρίς την Εύνοια. Η Πόλη σίγουρα – *σίγουρα!* – θα είχε σώσει την Αδελφή της από τον καταστροφικό στρόβιλο, όπως είχε σώσει κι εκείνη· και τώρα η Εύνοια πιθανώς να ήταν παγιδευμένη κάπου μες στη μάζα ύλης. Η Μιράντα δεν μπορούσε να την εγκαταλείψει. Ποτέ δεν θα εγκατέλειπε την Εύνοια. Και όχι μόνο επειδή, τελευταία, της χρωστούσε πολλά. Το ήξερε πως η Εύνοια την έβλεπε σαν μητέρα της. Και η Μιράντα την αγαπούσε σαν κόρη της.

Θα σε βρω, Αδελφή μου. Θα σε βρω!

/2\

Η Μιράντα περιπλανιέται μέσα σ'έναν λαβύρινθο καταστροφής και θανάτου, ερευνώντας, ψάχνοντας για την Αδελφή της, ενώ φοβάται τη συνάντηση με επικίνδυνα όντα, προτού βρει στον δρόμο της έναν αυτόφωτο μηχανισμό· και η Νορέλτα-Βορ ξυπνά από έναν τρομερό εφιάλτη...

Πολύ σύντομα, διαπίστωσε ότι, όντως, υπήρχε σήραγγα εκεί. Δεν ήταν αποκλεισμένη· μπορούσε να βγει από το στενό μέρος όπου είχε ξυπνήσει. Έτσι συνέχισε να σέρνεται, ανιχνεύοντας με τα χέρια της μες στο σκοτάδι, έχοντας τ'αφτιά της τεντωμένα για οτιδήποτε, οποιονδήποτε ήχο μπορούσε να της δώσει την παραμικρή πληροφορία.

Δοκίμασε να σηκωθεί όρθια, πιάνοντας τον τοίχο δίπλα της ώστε να καταφέρει να σταθεί στο ένα πόδι. Το κεφάλι της δεν συνάντησε το ταβάνι όπως πριν. Το μέρος όπου βρισκόταν τώρα δεν ήταν χαμηλό. Η Μιράντα ύψωσε το χέρι της για να καταλάβει ακριβώς *πόσο* ψηλό ήταν, και τότε συνάντησε πέτρα και ξύλο μερικά εκατοστά πιο πάνω. Όχι και *πολύ* πιο ψηλό από εκείνη, λοιπόν. Μόλις και μετά βίας τη χωρούσε όρθια. *Πρέπει να προσέχω.*

Αλλά ούτως ή άλλως δεν μπορούσε να βαδίζει όρθια· δεν είχε ούτε καν ένα μπαστούνι. Και το πέτρινο τσεκούρι – περασμένο στη ζώνη της τώρα – δεν ήταν αρκετά μεγάλο για τέτοια δουλειά.

Η Μιράντα κατέβασε το σώμα της ξανά στο έδαφος, λυγίζοντας αργά το γόνατό της ενώ συνέχιζε να κρατιέται από τον τοίχο. Ύστερα, άρχισε να σέρνεται πάλι, ανιχνεύοντας το σκοτάδι, αφουγκραζόμενη. Κάθε τόσο έβγαζε το τσεκούρι από τη ζώνη της και χτυπούσε από δω ή από κει: και από τους ήχους που προκαλούνταν η Μιράντα μπορούσε να υπολογίσει νοητικά διάφορα πράγματα για τον χώρο γύρω της. Πριν από χρόνια είχε μάθει αυτή την τέχνη που ορισμένοι αποκαλούσαν *ηχοεντοπισμό*. Ήταν σαν εκείνο που έκαναν κάποια υπόγεια πουλιά, όπως οι νυχτερίδες. Οι άνθρωποι, βέβαια, δεν μπορούσαν να το

κάνουν το ίδιο καλά – ούτε καν οι Θυγατέρες της Πόλης – αλλά, με εξάσκηση, μπορούσε να επιτευχθεί ένας ικανοποιητικός βαθμός ικανότητας. Η Μιράντα είχε καιρό να χρησιμοποιήσει την τέχνη του ηχοεντοπισμού, όμως τώρα την έβρισκε πάλι χρήσιμη.

Αν μη τι άλλο τη βοηθούσε να καταλάβει πόσο μεγάλοι, περίπου, ήταν οι χώροι γύρω της. Και οι περισσότεροι δεν πρέπει να ήταν πολύ μεγάλοι. Σήραγγες, συνέχεια σήραγγες, διέσχιζε καθώς σερνόταν στα χέρια και στο πόδι που της είχε απομείνει. Η Πόλη θα θεράπευε και το άλλο, θα το ανάπλαθε όπως τα χταπόδια της Μεγάλης Θάλασσας αναπλάθουν τα κομμένα πλοκάμια τους, αλλά όχι γρήγορα. Θα χρειαζόταν κανένας μήνας, και θα ήταν επώδυνο.

Τώρα, όμως, το μόνο που ενδιέφερε τη Μιράντα ήταν να βρει την Εύνοια μέσα σε τούτο τον λαβύρινθο. «Εύνοια;» φώναζε κάπου-κάπου. «Εύνοια!» Αλλά όχι πολύ συχνά, γιατί φοβόταν τι ίσως να άκουγε *εκείνη.* Κυρίως, κάποιο από τα Εκτρώματα. Αν ένα από αυτά παρουσιαζόταν μπροστά της, η Μιράντα θα ήταν καταδικασμένη.

Ήλπιζε, όμως, ότι η Πόλη – η διαίσθησή της – θα την προειδοποιούσε προτού βρεθεί πρόσωπο με πρόσωπο μ'ένα απ'αυτά τα τέρατα...

Η Μιράντα προχωρούσε μες στο σκοτάδι, αγγίζοντας γύρω της, και έπιανε διάφορων ειδών υλικά – πέτρες, μέταλλα, πλαστικά, γυαλιά – όλα μια μάζα από τη σύγκρουση της Διπλωμένης Γης με τη Ρελκάμνια. *Κρόνε... τι καταστροφή ήταν αυτή... Τι καταστροφή... Και φταίω εγώ. Εγώ!...* Η Μιράντα αισθανόταν μια τρομερή θλίψη εντός της. Είχε τραυματίσει την Πόλη. Είχε σκοτώσει ανθρώπους. Χιλιάδες ανθρώπους, πιθανώς. Σε τι έκταση ήταν απλωμένη τούτη η καταστροφή;

Η θλίψη της μεγάλωσε όταν άρχισε να συναντά και νεκρούς. Ή, μάλλον, όχι ακριβώς *ολόκληρους* νεκρούς. Τα χέρια της έπιαναν ένα πόδι που ξεπρόβαλλε μέσα από τη μάζα ύλης, ένα χέρι, ένα κεφάλι, ένα σώμα από τη μέση κι επάνω ή από τη μέση και κάτω. Η Μιράντα, ορισμένες φορές, πάλεψε για να μην ξεράσει.

Τα υγρά που συναντούσε στον δρόμο της ήταν αίματα (κολλώδη, πηγμένα), νερά, διάφορα χυμικά, και ενεργειακά (από σπασμένες φιάλες πιθανώς). Τα τελευταία υποπτευόταν ότι θα της φαίνονταν χρήσιμα. Βρήκε, μέσα στην περιπλάνησή της, ένα μεταλλικό πράγμα που θα μπορούσες να πεις ραβδί, και βρήκε κι ένα κομμάτι πανί. Τύλιξε το πα-

νί στο πέρας του ραβδιού και το έσυρε μέσα σε μια μικρή λίμνη από ενεργειακά υγρά. Ύστερα, απομακρύνθηκε από εκεί – για να μη γίνει καμια έκρηξη που θα τη σκότωνε ή θα την έκαιγε – άναψε τον αναπτήρα της, για μια στιγμή, κι αμέσως το ποτισμένο με ενεργειακά υγρά πανί άρπαξε φωτιά.

Τώρα είχε έναν δαυλό στο χέρι της. Δε θα κρατούσε για πολύ αλλά, έστω και για λίγο, το φως ήταν ωφέλιμο.

Η Μιράντα είδε ότι βρισκόταν σε μια σήραγγα που δεν ήταν και τόσο χαμηλή, όμως μάλλον δεν θα μπορούσε και να σταθεί όρθια εδώ. Γύρω της τα τοιχώματα ήταν από μάζες ύλης, κι ένα ανθρώπινο χέρι κρεμόταν από το ταβάνι. Γυναικείο. Τα νύχια βαμμένα γαλανά. Η Μιράντα αναστέναξε, αποφεύγοντας να το κοιτάζει.

Πού είσαι, Εύνοια; Πού είσαι, Αδελφή μου;

«Εύνοια!» φώναξε. «*Εύνοια! Εεεεεύνοιαααααααα!*

»*Εεεεεεεεύνννοιοιοιοιοιαααααααα!*»

Τίποτα. Καμια απάντηση.

Δεν είναι δυνατόν να είναι νεκρή. Πού μπορεί, όμως, να ήταν; Πόσο μακριά μπορεί η καταστροφή να την είχε πετάξει; Μετά, η Μιράντα σκέφτηκε ότι εδώ πέρα, έτσι όπως ήταν ετούτα τα λαγούμια μες στη μάζα της ύλης, η Εύνοια ίσως να βρισκόταν απλά σε κάποιο τμήμα των σηράγγων που δεν συνδέονταν με τα τμήματα όπου περιπλανιόταν εκείνη... *Κι αν είναι έτσι, πώς θα τη συναντήσω;*

Και πού υπάρχει έξοδος; Μέχρι στιγμής, δεν είχε δει καμια τρύπα που να οδηγεί έξω από τούτο τον εφιαλτικό λαβύρινθο.

Η Μιράντα προχώρησε λίγο ακόμα μέσα στις σήραγγες, φωτίζοντας με τον πρόχειρο δαυλό της, ώσπου η διαίσθησή της την προειδοποίησε για κίνδυνο. Ερχόμενο από τα δεξιά. Και όχι μόνο η διαίσθησή της αλλά και η ακοή της. Κάτι ερχόταν από εκεί, σίγουρα. Κάτι βάδιζε.

Η Μιράντα κοίταξε γύρω της, ψάχνοντας μέρος να κρυφτεί, και είδε ένα σπηλαιώδες κοίλωμα σ'ένα τοίχωμα. Το πλησίασε, βιαστικά, κι έσβησε τον δαυλό της χτυπώντας τον πάνω στη μάζα ύλης. Έπιασε γερά το τσεκούρι της, περιμένοντας.

Τ'αφτιά της της έλεγαν πως κάτι πλησίαζε... και μετά διέκρινε, μέσα από το σκοτάδι, ένα Έκτρωμα να έρχεται. Τα φωτάκια επάνω στο σφαιρικό, μεταλλικό σώμα του – το σώμα που ήταν φτιαγμένο από

αρχέγονα ενεργειακά μέταλλα από τον Ενιαίο Κόσμο – αναβόσβηναν σαν μάτια, ενώ ενεργειακά ρεύματα το διέτρεχαν σαν φλέβες. Γύρω από το σφαιρικό σώμα πλοκάμια απλώνονταν, που έμοιαζαν βιολογικά, όχι μηχανικά, και μ'αυτά το Έκτρωμα βάδιζε.

Τα πλοκάμια του ήταν πολύ επικίνδυνα, όπως ήξερε καλά η Μιράντα. Προκαλούσαν ενεργειακή δηλητηρίαση. Ακόμα και μια Θυγατέρα της Πόλης μπορούσαν να σκοτώσουν.

Η Μιράντα ζάρωσε όσο το δυνατόν περισσότερο μες στη σπηλιά της, ελπίζοντας το Έκτρωμα να μην την έβλεπε. Αν και δεν ήταν ξεκάθαρο – καθόλου ξεκάθαρο – πού είχε τα μάτια του. Μάλλον δεν *έβλεπε* ακριβώς· κάπως αλλιώς διαισθανόταν τι βρισκόταν γύρω του. *Πιθανώς να αισθάνεται ενέργεια,* σκέφτηκε η Μιράντα. Κι αυτό δεν την έκανε να είναι πολύ αισιόδοξη.

Το Έκτρωμα σταμάτησε απότομα. Τα πλοκάμια του συσπάστηκαν. Δύο απ'αυτά στράφηκαν προς τη Μιράντα.

Εκείνη κράτησε γερά το τσεκούρι στο χέρι της, αν και γνώριζε πως ήταν καταδικασμένη. *Εκτός αν δεν μου επιτεθεί... Τι λόγο έχει να μου επιτεθεί εδώ πέρα;* Τα Εκτρώματα δεν τρέφονταν. Αλλά ο Ζόραλεμ'σαρ είχε πει ότι είχαν τρελαθεί – αυτός ήταν ο μόνος λόγος που επιτίθονταν στους ανθρώπους. Αρχικά τα είχε φτιάξει ο Κενοπρόσωπος Θεός, για να είναι υπηρέτες του στη Διπλωμένη Γη, αλλά μετά, όταν ο Θεός είχε χάσει τον έλεγχό του επάνω στην ενδοδιάσταση, είχε χάσει τον έλεγχο κι επάνω στα Εκτρώματα (όπως τα ονόμαζαν οι ανθρώπινοι κάτοικοί της, όχι ο ίδιος).

Το Έκτρωμα τώρα στεκόταν κι αντίκριζε τη Μιράντα. Δεν κινιόταν. Δεν έκανε να τη χτυπήσει με τα πλοκάμια του.

Η Θυγατέρα ξεροκατάπιε, ενώ νόμιζε πως μπορούσε να νιώσει την ενέργεια που το διέτρεχε. Η Μιράντα είχε πάρει πρωταρχική ενέργεια της Διπλωμένης Γης εντός της όταν ο Κενοπρόσωπος Θεός την είχε γλιτώσει από τη δηλητηρίαση των Εκτρωμάτων: κι αυτή η ενέργεια την έκανε να μπορεί να έρθει σε επαφή με άλλες πρωταρχικές ενέργειες της συγκεκριμένης ενδοδιάστασης.

Τα Εκτρώματα – όπως είχε πει ο Ζόραλεμ'σαρ στη Μιράντα – ζούσαν επειδή τέτοιου είδους ενέργεια έρρεε μέσα τους. Ενέργεια της Διπλω-

μένης Γης. Και η Μιράντα τώρα την αισθανόταν καθώς το εφιαλτικό πλάσμα στεκόταν μόλις μισό μέτρο απόσταση από εκείνη.

«Δεν είμαι εχθρός σου,» του είπε, κατεβάζοντας το τσεκούρι της. «Έχουμε παγιδευτεί εδώ πέρα κι οι δύο.» Αποκλείεται να την καταλάβαινε – δεν μπορεί να ήξερε τη Συμπαντική Γλώσσα – αλλά ίσως να διαισθανόταν τις προθέσεις της Μιράντας.

Το Έκτρωμα κατέβασε τα δύο πλοκάμια που είχε, αμυντικά, υψώσει. Τα φωτάκια επάνω στο μεταλλικό σώμα του αναβόσβησαν έντονα, κι ύστερα έμειναν σταθερά. Μπορούσε, άραγε, κι αυτό να νιώσει την ενέργεια της Διπλωμένης Γης μέσα στη Μιράντα; Ήταν πιθανό, δεν ήταν; Πολύ πιθανό. *Η ενέργεια της Διπλωμένης Γης είναι τώρα αναμιγμένη με τη ζωτική μου ενέργεια...* Και το Έκτρωμα, μάλλον, δεν αισθανόταν πουθενά αλλού πρωταρχική ενέργεια της Διπλωμένης Γης. Η Διπλωμένη Γη είχε διαλυθεί όταν ξεδιπλώθηκε και συγκρούστηκε με τη Ρελκάμνια· οι ενέργειές της πρέπει να είχαν διασκορπιστεί μέσα στις ενέργειες της Ρελκάμνια. Η Ρελκάμνια πρέπει να τις είχε καταπιεί...

Το Έκτρωμα έμεινε ακίνητο, εξακολουθώντας να αντικρίζει τη Μιράντα.

Εκείνη πήρε μια βαθιά ανάσα. «Θα έρθεις μαζί μου;» τόλμησε να ρωτήσει. Θα της φαινόταν χρήσιμο, αναμφίβολα, αν μπορούσε να το κάνει φίλο της. Εκτός των άλλων, *φώτιζε.* Και το φως ήταν πολύτιμο μέσα σε τούτο τον λαβύρινθο.

Το Έκτρωμα δεν έδωσε κάποιο σημάδι ότι είχε καταλάβει τα λόγια της. Ούτε η Μιράντα μπορούσε να διαβάσει κανένα σημάδι της Πόλης εδώ. Ελάχιστα πολεοσημάδια είχε διακρίνει από τότε που ξύπνησε, και όλα σχετίζονταν με οδύνη, πόνο, και καταστροφή. Άχρηστα και παραπλανητικά.

Ας σε δοκιμάσουμε, σκέφτηκε. Πέρασε το τσεκούρι στη ζώνη της και, στηριζόμενη στο μεταλλικό ραβδί που είχε μαζέψει (και που, ώς τώρα, χρησιμοποιούσε σαν δαυλό), σηκώθηκε όρθια. Βάδισε προς το Έκτρωμα. Βάδισε *πέρα* από το Έκτρωμα. Κάνοντάς του νόημα να την ακολουθήσει μες στη σήραγγα.

Και το Έκτρωμα την ακολούθησε.

Ξύπνησε, και γύρω της ήταν σκοτάδι. Σκοτάδι και τοιχώματα από διαφόρων ειδών υλικά – πέτρες, μέταλλα, γυαλιά, χώματα, ξύλα – όλα ανάμικτα και πολτοποιημένα. Τρομοκρατημένη, προσπάθησε να σηκωθεί και διαπίστωσε ότι το πόδι της ήταν παγιδευμένο μέσα στη φριχτή μάζα. Χέρια ξεπρόβαλλαν τώρα από παντού, χέρια νεκρών ανθρώπων, επιχειρώντας να την αρπάξουν, στάζοντας αίματα από τα νύχια. Πίσω από τζάμια, μάτια την ατένιζαν με μίσος. Γιατί είσαι ζωντανή ενώ εμείς είμαστε νεκροί; Γιατί είσαι ζωντανή;

Πάλευε να ελευθερωθεί, μα δεν μπορούσε· το πόδι της την κρατούσε παγιδευμένη. Το δεξί της πόδι. Κι αισθανόταν το σημάδι των Θυγατέρων να φλέγεται στο πέλμα της, να της ζητά να φύγει, να περιπλανηθεί ξανά. Μα δεν γινόταν! Ήταν αδύνατον!

Ούρλιαξε, καθώς ο πόνος από το σημάδι της την τύλιγε, καθώς τα χέρια των νεκρών τραβούσαν τα ρούχα της, ζουλούσαν τη σάρκα της επώδυνα. Τα νύχια τους μπήγονταν μέσα της.

Ένα τσεκούρι βρέθηκε στις γροθιές της, κι εκείνη άρχισε να κοπανά μανιασμένα το πόδι της, με κραυγές, κλαίγοντας. Αίματα τινάζονταν. Το πόδι κόπηκε–

«Ξύπνα, Νορέλτα! Ξύπνα! Μα τον Κρόνο, σύνελθε!»

Τα μάτια της Νορέλτα-Βορ άνοιξαν διάπλατα, αφύσικα διασταλμένα. Είδε την Άνμα από πάνω της, ντυμένη με τα εσώρουχά της. Ξεροκατάπιε. Αισθανόταν τον λαιμό της ξερό. Αισθανόταν δάκρυα να κυλάνε από τα μάτια της, μύξες από τη μύτη της.

Ύψωσε το χέρι της–

Συνειδητοποίησε ότι και τα δύο χέρια της κρατούσαν το γόνατό της. Το γόνατο του δεξιού της ποδιού. Του κομμένου– Όχι, βέβαια· δεν ήταν κομμένο! Ήταν το πόδι της. Το πόδι της. Κι αισθανόταν το σημάδι των Θυγατέρων στο πέλμα καυτό, να στέλνει κύματα προς τα πάνω, ώς τον γοφό της. Αλλά όχι τόσο έντονα όπως όταν ήταν να φύγει από κάποιο μέρος και να ξεκινήσει πάλι να περιπλανιέται. Και τώρα νόμιζε, μάλιστα, πως ο πόνος ελαττωνόταν. Είχε προέλθει από το όνειρό της...

Το όνειρο... Δεν ήμουν εγώ στο όνειρό μου...

Η Νορέλτα ύψωσε το χέρι της και σκούπισε, με την ανάστροφη, το πρόσωπό της.

«Είσαι καλά;» ρώτησε η Άνμα. «Μ'ακούς, Νορέλτα;»

«Ναι.» Ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, καθαρίζοντας τον λαιμό της, ακουμπώντας την πλάτη της στον τοίχο.

Η Φοριντέλα-Ράο την κοίταζε από το διπλανό κρεβάτι, με ανήσυχη όψη στο πρόσωπό της.

«Τι ήταν, Νορέλτα;» ρώτησε η Άνμα, καθίζοντας πλάι στην Αδελφή της. «Τι είδες; Ούρλιαζες σαν... σαν να σε σκότωναν...»

Η Νορέλτα έτριψε πάλι το γόνατό της. «Έκοψα το πόδι μου...» μουρμούρισε, «εκεί κάτω... μέσα... στο σκοτάδι...»

Η Άνμα συνοφρυώθηκε. «Τι;»

Η Νορέλτα ξεροκατάπιε, νομίζοντας ότι είχε αρχίσει να καταλαβαίνει. «Η Μιράντα...» είπε σαν να μονολογούσε. «Η *Μιράντα.* Ήμουν η Μιράντα.»

«Τι είδες, Αδελφή μου; *Τι είδες;* Πες μου. Είδες τη Μιράντα;»

Η Νορέλτα άπλωσε το χέρι της στην τσάντα της, που ήταν δίπλα στο κρεβάτι. Τράβηξε μια ταμπακιέρα κι έναν ενεργειακό αναπτήρα. Άναψε τσιγάρο. Ρούφηξε καπνό. Φύσηξε. «Ήμουν παγιδευμένη κάπου, Άνμα... Σε κάποιο υπόγειο, ύστερα από... Όχι, όχι, δεν ήταν ύστερα από σεισμό. Αλλά θα *μπορούσε* να ήταν. Ήταν σαν ύστερα από σεισμό. Αλλά γύρω μου βρισκόταν μια *μάζα ύλης*, από διάφορα πράγματα – γυαλιά, μέταλλα, πέτρες, ξύλα... Ήμουν παγιδευμένη μέσα, μέσα σ'αυτό, σ'αυτό που συνέβη στα νότιά μας, Άνμα. Αλλά δεν ήμουν εγώ. Ήμουν η Μιράντα! Η Μιράντα είναι παγιδευμένη εκεί, Άνμα–»

«Περίμενε· μη βγάζεις βιαστ–»

«Όχι, Άνμα! Η Μιράντα είναι εκεί – *το ξέρω.* Αυτή ήταν. Και...» κόμπιασε, «και, και για να ξεφύγω *έκοψα το πόδι μου,*» είπε νιώθοντας πάλι δάκρυα να κυλάνε από τα μάτια της. «Έκοψα το πόδι μου, Άνμα! Ήταν πιασμένο μες στη μάζα της ύλης, και, και και το έκοψα για να φύγω, γιατί τα χέρια των νεκρών απλώνονταν γύρω μου για να μ'αρπάξουν.»

«Ηρέμησε,» της είπε η Άνμα.

«Δεν ήταν ένα απλό όνειρο, Άνμα!» πετάχτηκε αμέσως η Νορέλτα.

«Δεν το αμφιβάλλω. Αλλά, πολλές φορές, μπερδεύουμε αυτά που η Πόλη θέλει να μας πει, Αδελφή μου–»

«Η Μιράντα είναι παγιδευμένη εκεί μέσα· *είμαι σίγουρη.* Και πρέπει να τη βοηθήσω. Έχει κόψει το πόδι της–»

«Δε νομίζω αυτό νάχει συμβεί, Νορέλτα. Ήταν κάποιου είδους προειδ–»

«Όχι – έχει συμβεί. *Έχει συμβεί.*» Αισθανόταν ένα ρίγος να τη διατρέχει καθώς το έλεγε. Αισθανόταν όλες τις τρίχες της ορθωμένες. «Πρέπει να τη βοηθήσω, Άνμα, αλλιώς θα πεθάνει.»

Η Άνμα αναστέναξε. Δε νόμιζε ότι μπορούσε να μεταπείσει την Αδελφή της. Ήξερε από προσωπική πείρα πως, όταν μια ιδέα κολλούσε στο μυαλό μιας Θυγατέρας, ήταν πολύ δύσκολο – έως *αδύνατον* – να της αλλάξεις γνώμη. Ειδικά αν αισθανόταν σίγουρη πως αυτή η ιδέα προερχόταν από την Πόλη.

«Εντάξει,» είπε η Άνμα. «Θα πάμε και θα ψάξουμε για τη Μιράντα. Αλλά μόλις ξημερώσει.»

Η Νορέλτα κοίταξε το ρολόι στον καρπό της. Ήταν έξι και έξι το πρωί. «Δεν είναι μακριά η αυγή, Αδελφή μου.»

Η Άνμα ένευσε. «Ας κοιμηθούμε καμια, δυο ώρες ακόμα. Το χρειαζόμαστε, δε νομίζεις;»

Η Νορέλτα-Βορ δεν μπορούσε παρά να συμφωνήσει.

«Εύνοια!

»*Εύνοια!*

»*Εεεεεεύνοιοιοιοιαααααα!*

»*ΕΥΝΟΙΑ! ΕΕΕΕΕΕΕΥΝΟΙΟΙΟΙΟΙΑΑΑΑΑΑΑ!*»

...εεεεεεεύνοιοιοιαααααααααα...

...εεεεεεύνοιοιοιαααααα...

...νοιοιοιαααααα...

...αααααα....

Μόνο παράξενοι αντίλαλοι απαντούσαν στη Μιράντα, σαν να τη χλεύαζαν. Η Αδελφή της δεν ήταν εδώ. Δεν ήταν πουθενά όπου μπορούσε να την ακούσει.

Αλλά η Μιράντα θα την έβρισκε, όπου κι αν ήταν!

Συνέχιζε να περιπλανιέται μέσα στις σήραγγες ακολουθούμενη πάντα από το Έκτρωμα, το οποίο της πρόσφερε τον φωτισμό του κι έμοιαζε φιλικό. Η Μιράντα ποτέ δεν θα φανταζόταν ότι θα έβλεπε ένα από αυτά τα μηχανικά όντα ως φίλο της. Αλλά εδώ ήταν ο μοναδικός

σύμμαχος που είχε συναντήσει μέχρι στιγμής. Ήταν το μοναδικό *ζωντανό πλάσμα* που είχε συναντήσει μέχρι στιγμής.

Τώρα, όμως, αισθανόταν κουρασμένη πλέον από την περιπλάνησή της. Το σώμα της πονούσε. Το κομμένο πόδι της πονούσε καθώς η Πόλη το θεράπευε. Τα χέρια της πονούσαν καθώς τα χρησιμοποιούσε για να στηρίζεται στο μεταλλικό ραβδί και στα τοιχώματα ώστε να βαδίζει. Κι ακόμα και το καλό της πόδι, το δεξί, πονούσε, καθώς ήταν αναγκασμένο να σηκώνει μόνο του το βάρος της. Η Μιράντα χρειαζόταν ξεκούραση. Βρήκε ξανά ένα κοίλωμα στα τοιχώματα του λαβυρίνθου και κάθισε εκεί.

Το Έκτρωμα έμεινε κοντά της, ακίνητο. Μονάχα τα πλοκάμια του ανάδευε κάθε τόσο, και κανένα φωτάκι αναβόσβηνε πάνω στο σφαιρικό σώμα του. Τα ενεργειακά ρεύματα που το διέτρεχαν σαν φλέβες βρίσκονταν σε διαρκή λειτουργία, πάντα, καθώς και διάφορα τμήματα του σώματός του που θύμιζαν γρανάζια και πιστόνια αλλά σίγουρα δεν ήταν τέτοια.

Η Μιράντα αισθανόταν αρκετά ασφαλής εδώ. Ο ύπνος άρχισε να την παίρνει. Το μόνο που σκεφτόταν προτού κοιμηθεί ήταν πόσο *διψούσε...*

/3\

Η Αρχόντισσα της Πόλης αναζητά να μάθει τι ήταν αυτό που αισθάνθηκε χτες και, ταξιδεύοντας προς τα νότια και προς το παρελθόν, κάνει δυσάρεστες ανακαλύψεις· ύστερα, κοιτάζει το μέλλον για λίγο, προτού συναντήσει μια παραξενεμένη Αδελφή της· και δύο θυγατέρες, το ίδιο πρωινό, ξεκινούν μια αναζήτηση μαζί με μια φίλη κι έναν φίλο: περιπλανιούνται σε ρημαγμένους τόπους και βρίσκουν στον δρόμο τους έναν άγνωστο που για δυο τους είναι γνωστός...

Το πρωί, ο πονοκέφαλός της είχε περάσει, και η Κορίνα αισθανόταν μεγάλη περιέργεια να μάθει τι είχε συμβεί στα νότια. Γιατί, χτες το απόγευμα, κάτι είχε συμβεί εκεί. Σίγουρα. Δεν υπήρχε αμφιβολία. Κάτι μεγάλο. Κάτι *τραγικό.* Η Κορίνα το είχε νιώσει ώς τα τρίσβαθα της ψυχής της, και το είχε νιώσει και μέσα στο σώμα της σαν ανοιχτό τραύμα.

Η Πόλη... Τραυματισμένη;

Η Κορίνα βγήκε σ'ένα μπαλκόνι του διαμερίσματός της, μες στην πρωινή ψύχρα, τυλιγμένη σε μια χοντρή ρόμπα. Κοίταξε προς τα νότια. Οι δρόμοι και οι γέφυρες της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας απλώνονταν ώς εκεί όπου μπορούσε να δει. Δεν διέκρινε τίποτα το ασυνήθιστο. Ούτε με τη συμβατική της ματιά, ούτε μέσω των πολεοσημαδιών.

Ό,τι κι αν έγινε χτες, έγινε πιο μακριά. Στη Β' Κατωρίγια, τουλάχιστον.

Αλλά πώς είναι δυνατόν να μην το είχα προβλέψει; Κάτι τέτοιο θα φαινόταν πολύ έντονα μέσα από το ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια...

Η Κορίνα ήταν προβληματισμένη.

Είχαν όλ' αυτά σχέση με τον Βόρκεραμ-Βορ, το καταραμένο παράσιτο του μέλλοντος; Όχι, αποκλείεται. Ακόμα κι ο Βόρκεραμ-Βορ δεν μπορούσε να... να *τραυματίσει* έτσι την Πόλη. Δεν ήταν εφικτό. Δεν *μπορεί* να ήταν!

Η Κορίνα μπήκε ξανά στο διαμέρισμά της. Πήγε στην κουζίνα, έψησε μια κούπα καφέ, και ύστερα, ανοίγοντας τον τηλεοπτικό δέκτη στο σαλόνι, κάθισε να πιει μερικές γουλιές ενώ άναβε τσιγάρο. Με το ένα

χέρι κάπνιζε και με το άλλο άλλαζε τα κανάλια του δέκτη πατώντας πλήκτρα πάνω στο τηλεχειριστήριο. Αν είχε γίνει κάτι σημαντικό χτες το απόγευμα, κάτι το *φανερό,* πρέπει να το έλεγαν στις ειδήσεις, λογικά. *Αρκεί να καταφέρω να πιάσω κάποιο κανάλι της Β' Κατωρίγιας...* Αλλά δεν τα κατάφερνε. Εδώ, στην Αστροβόλο, στα κεντρικά της Α' Ανωρίγιας, ήταν πολύ μακριά από τις όχθες του Ριγοπόταμου για να πιάσει ακόμα και το σήμα του *Κατωρίγιου Φωτός*. Η κεραία του διαμερίσματός της δεν ήταν και τόσο ισχυρή.

Πρέπει να ταξιδέψω στο ενεργειακό πλέγμα, σκέφτηκε η Κορίνα, και η σκέψη την άγχωνε. Γιατί, χτες, όταν είχε επιστρέψει από εκεί, είχε συναντήσει ξανά τη δαιμονισμένη αντιοπτασία. Ο Κλαρκ είχε δίκιο: το γεγονός ότι είχε παγιδέψει την ενέργειά της μέσα σ'εκείνη τη μπαταρία δεν την είχε καταστρέψει. Η αντιοπτασία εξακολουθούσε να ζει, και να κυνηγά την Κορίνα.

Πώς θα την ξεφορτωθώ; Πρέπει τώρα να τη συναντώ κάθε φορά που θα βγαίνω από το πλέγμα;

Δε μπορεί να μην υπάρχει τρόπος να τη νικήσω! Η Ευρυδίκη δεν τα κατάφερε αλλά εγώ θα τα καταφέρω. Θα βρω τρόπο! Θα την εξολοθρεύσω!

Η Κορίνα, ύστερα από μερικές γουλιές καφέ, σηκώθηκε από το τραπέζι και πήγε στο υπνοδωμάτιό της. Ντύθηκε χωρίς βιασύνη και βγήκε από το διαμέρισμά της. Πήρε τον ανελκυστήρα και κατέβηκε στους δρόμους της Αστροβόλου. Στους δρόμους της Πόλης. Έβγαλε το φυλαχτό από το φόρεμά της κι άρχισε ν'ακολουθεί τη *διαδρομή* παρατηρώντας τα πολεοσημάδια που σχηματίζονταν επάνω του, σ'αυτό το λαξεμένο σχήμα με τους ομόκεντρους κύκλους και τις τεθλασμένες γραμμές. Τα πολεοσημάδια που αντανακλούσαν στην Πόλη ολόγυρά της.

Μετά από περιπλάνηση μισής ώρας, η Κορίνα αισθάνθηκε το δεξί της πόδι – το πέλμα της με το σημάδι των Θυγατέρων – να μαγνητίζεται έντονα στο έδαφος. Ενέργεια τη διαπέρασε από εκεί, ανεβαίνοντας σ'όλο της το σώμα – ενδοενέργεια της Ρελκάμνια. Και το μυαλό της γλίστρησε έξω από τον χώρο και τον χρόνο.

Ήταν τώρα στο ενεργειακό πλέγμα. Τα νήματα απλώνονταν ατέρμονα προς κάθε δυνατή κατεύθυνση.

Τα Αινίγματα βρίσκονταν κοντά στην Κορίνα, πάντα δεμένα μαζί της – μέσω του φυλαχτού – μαγεμένα από την παρουσία της και τον τρόπο που είχε να πλοηγείται μέσα στο πλέγμα.

Η Κορίνα πλοηγήθηκε ξανά. Πήγε προς τα νότια, προς τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, και προς το Χτες, πίσω στον χρόνο. Και δεν δυσκολεύτηκε καθόλου ν'ανακαλύψει τι είχε συμβεί. Πρώτα, είδε ότι ο Όρπεκαλ-Λάντι, ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, και ο Βόρκεραμ-Βορ είχαν αρπάξει την εξουσία της συνοικίας, φυλακίζοντας τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο, καταλύοντας το εκλογικό σύστημα. *Ο Βόρκεραμ-Βορ...* αυτός έφταιγε για όλα, φυσικά. Ήταν το πεπρωμένο του μέσα στην Πόλη να αντιμετωπίσει τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, και η Πόλη εξακολουθούσε να τον οδηγεί προς αυτό τον δρόμο. Η επιρροή του εξαπλωνόταν. Και τρόμαζε την Κορίνα, που ήθελε να τον βγάλει από τη μέση όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, προτού γίνει εκείνος ο μεγάλος και καταστροφικός πόλεμος.

Τώρα, όμως, δεν ήταν ο Βόρκεραμ-Βορ που την απασχολούσε. Προχώρησε λίγο πιο πέρα μέσα στον χρόνο, προς το απόγευμα, και–

Τι συνέβαινε εδώ;

Ένα ολόκληρο τμήμα της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας διαλυόταν. Οικοδομήματα γκρεμίζονταν, δρόμοι και γέφυρες χάνονταν μέσα σε σύννεφα σκόνης, μέσα σε θύελλες πέτρας χώματος γυαλιών μετάλλων ξύλων βλάστησης· ενώ στον ουρανό είχαν προς στιγμή παρουσιαστεί δύο ακόμα ουράνια σώματα, το ένα μοιάζοντας με ήλιο, το άλλο με φεγγάρι. Μετά ο καινούργιος ήλιος έλιωσε μέσα στον παλιό ήλιο της Ρελκάμνια, και το φεγγάρι απλά χάθηκε σαν να το κατάπιε ο ουρανός.

Μόνο μία εξήγηση μπορούσε να υπάρχει για όλα τούτα, σκέφτηκε η Κορίνα: κάποια άλλη διάσταση είχε συγκρουστεί με τη Ρελκάμνια. Αλλά πρέπει να ήταν μικρή, γιατί είχε χτυπήσει μονάχα εκείνη την περιορισμένη περιοχή. Είχε πιάσει ολόκληρη την Τετράφωτη της Β' Κατωρίγιας, σχεδόν όλο το Έλασμα και τη Σωσμένη, και μεγάλα μέρη της Χτυπημένης και της Μονότροπης. Είχε επηρεάσει ακόμα και κάποιους δρόμους της Φιλήκοης, πέρα από τη Β' Κατωρίγια.

Η Φενίλδα Καρντέρω και η οικογένειά της είχαν σκοτωθεί... Κρίμα που δεν σκοτώθηκε κι ο Βόρκεραμ-Βορ! Αυτός ο πολεοδαίμονας και οι μισθοφόροι του βρίσκονταν μερικά χιλιόμετρα απόσταση από το βόρειο άκρο της καταστροφής. Ευνοημένος από την Πόλη, όπως πάντα!

Αλλά πώς είναι δυνατόν αυτή η καταστροφή να μη φαινόταν πιο πριν μέσα από το ενεργειακό πλέγμα; αναρωτήθηκε η Κορίνα. Ήταν σίγουρη πως δεν την είχε ξαναδεί τις προηγούμενες φορές που είχε πλοηγηθεί προς τα εδώ. *Τέτοιο συμβάν δεν μπορεί να ήταν κρυμμένο... Πώς θα...; Εκτός αν κάτι επηρέασε τις ροπές και τις τάσεις της Πόλης όσο εγώ δεν ήμουν στο πλέγμα... Αλλά... Τόσο γρήγορα; Και τι...;*

Μετά, όμως, η Κορίνα νόμιζε πως άρχισε να καταλαβαίνει. Ό,τι κι αν είχε χτυπήσει τη Ρελκάμνια, είχε έρθει *έξω* από αυτήν. Μια άλλη διάσταση είχε πέσει επάνω της, και είχαν συγκρουστεί οι δυο τους. Το ενεργειακό πλέγμα ήταν ένα πλέγμα *της Ρελκάμνια*: κι εκεί αντανακλούσαν όλες οι ροπές και οι τάσεις του μέλλοντος που υπήρχαν *στη Ρελκάμνια.* Δεν φαίνονταν οι ροπές και οι τάσεις του μέλλοντος που προέρχονταν από άλλες διαστάσεις. Δεν μπορούσες μέσω του ενεργειακού πλέγματος της Ρελκάμνια να δεις το μέλλον, ούτε το παρελθόν, άλλων διαστάσεων. Γι'αυτό ετούτη η σύγκρουση ήταν κρυμμένη μέχρι που συνέβη και έγινε φανερή.

Η Κορίνα αισθάνθηκε ένα ρίγος να διατρέχει το ενεργειακό σώμα της καθώς συνειδητοποιούσε την πολυπλοκότητα του σύμπαντος... Ακόμα και με το αρχαίο φυλαχτό στην κατοχή της, δεν ήταν και τόσο σημαντική τελικά. *Αλλά είμαι η Αρχόντισσα της Πόλης. Κι αυτό είναι αρκετό!*

Όμως την ενοχλούσε και κάτι άλλο. Κάτι... κάτι στην *περιοχή επίδρασης* του φαινομένου. Γιατί; Τι προσπαθούσε να της πει η διαίσθησή της;

Η Κορίνα παρατήρησε την καταστροφή που είχε συμβεί, προχωρώντας μέσα στον χρόνο. Μια πελώρια μάζα ύλης κάλυπτε όλο εκείνο το τμήμα της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας σαν γιγάντιο οχυρό, τελείως χαοτικά φτιαγμένο από τρελούς αρχιτέκτονες του σύμπαντος, οντότητες εξωκοσμικής παραφροσύνης.

Τα Αινίγματα παρακολουθούσαν συνεπαρμένα· η Κορίνα αισθανόταν το ενδιαφέρον και το δέος τους.

Αλλά τι με ενοχλεί εδώ; Τι; Κάτι την ενοχλούσε το οποίο δεν είχε σχέση ούτε με το μέγεθος της καταστροφής, ούτε μ'αυτό το αλλόκοτο βουνό ύλης, ούτε με– *Η περιοχή, η περιοχή... Ολόκληρη η Τετράφωτη. Η Τετράφωτη...*

Όχι! Δεν είναι δυνατόν! Δεν μπορεί... Πρέπει να κάνω λάθος!

Η Κορίνα γλίστρησε προς τα πίσω. Πίσω στον χρόνο. Στο παρελθόν. Έφτασε στο χρονικό σημείο έναρξης της διαστασιακής καταστροφής. Και έψαξε, επίσης, για το χωρικό σημείο έναρξης... Δεν άργησε να το βρει. Η καταστροφή ξεκινούσε από ένα συγκεκριμένο μέρος της Τετράφωτης και εξαπλωνόταν προς όλες τις κατευθύνσεις:

Η καταστροφή ξεκινούσε από τη διαστασιακή δίοδο που οδηγούσε στον Ξεχασμένο Τόπο.

Όχι! σκέφτηκε η Κορίνα. *Δεν είναι δυνατόν! Δε μπορεί αυτή η καταραμένη να επέστρεψε από εκεί! Δε μπορεί!*

Και έψαξε για τη μισητή Αδελφή της.

Μέσα στα συντρίμμια της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, έψαξε για τη Μιράντα...

Δεν ήταν εύκολο να την εντοπίσει, αλλά ούτε και δύσκολο. Την ήξερε καλά. Και δεν είχαν μείνει και πολλοί ζωντανοί εκεί, μέσα στην πελώρια μάζα ύλης που ήταν γεμάτη σήραγγες και λαγούμια.

Η Μιράντα είχε όντως επιστρέψει. Ήταν ξανά εδώ, στη Ρελκάμνια, στην Πόλη. Και πιθανώς αυτή, η καταραμένη, να έφταιγε για την καταστροφή. Τι άλλη εξήγηση υπήρχε; Προκειμένου να βγει από τον Ξεχασμένο Τόπο, είχε προκαλέσει ό,τι είχε προκαλέσει.

Αναρωτιέμαι αν ήξερε τι θα γινόταν, σκέφτηκε η Κορίνα. Και κατέληξε πως μάλλον όχι. Λογικά, η Μιράντα θα δίσταζε να τραυματίσει έτσι την Πόλη, ακόμα και για να ελευθερώσει τον εαυτό της. *Μέχρι κι εγώ θα δίσταζα.*

Ωστόσο, έκανε ό,τι έκανε. Η φόνισσα. Πόσοι άνθρωποι είχαν πεθάνει εξαιτίας της; Χιλιάδες. *Και έχασα και τη Φενίλδα, και πολλούς άλλους από τους πλουτοκράτες της Β' Ανωρίγιας!* Ευτυχώς, όχι όλους. Δεν έμεναν όλοι μέσα στην περιοχή επίδρασης της καταστροφής.

Η Κορίνα είδε ότι η Μιράντα ήταν παγιδευμένη στη μάζα ύλης, αρχικά· και μετά την είδε να πιάνει ένα τσεκούρι και να κόβει το ίδιο της το πόδι για να ελευθερωθεί! Δεν μπόρεσε παρά να νιώσει, για λίγο – μόνο για λίγο – συμπόνια για την Αδελφή της. Ο πόνος πρέπει να ήταν τρομερός. Αλλά ύστερα σκέφτηκε: *Ό,τι κι αν πάθει της αξίζει. Η δαιμονισμένη! να προκαλέσει τέτοια καταστροφή... Και μετά έχει το θράσος να λέει για* εμένα *– για την Κορίνα, την Αρχόντισσα της Πόλης!*

Θα τη θάψω ζωντανή εκεί μέσα!

Αλλά πώς; Στις σήραγγες και στα λαγούμια της μάζας, δεν υπήρχαν καταστάσεις που μπορούσε κάπως να επηρεάσει. Το μέρος έμοιαζε έρημο. Τι κυκλοφορούσε στο εσωτερικό του; Η Κορίνα άρχισε να περιπλανιέται, να ψάχνει, και είδε πράγματα που την παραξένεψαν... Αμφέβαλλε, όμως, ότι μπορούσε να τα χρησιμοποιήσει εναντίον της Μιράντας. Και δίσταζε η ίδια να μπει εκεί μέσα με το υλικό της σώμα. *Αν μπω, δεν θα μπορώ να ξαναβγώ.* Δε νόμιζε ότι υπήρχαν και πολλά πολεοσημάδια για ν'ακολουθήσεις ώστε να βαδίσεις πάνω στη *διαδρομή* του φυλαχτού. Ούτε ήθελε να στείλει κάποιο αντίγραφό της εκεί. Χτες το απόγευμα, που το προηγούμενο αντίγραφό της είχε σκοτωθεί, παραλίγο το κεφάλι της Κορίνας να σπάσει...

Τι κάνουν, άραγε, τώρα οι άλλες Αδελφές μου;

Η Κορίνα κινήθηκε μπροστά μέσα στον χρόνο, πηγαίνοντας να κατασκοπεύσει τη Νορέλτα-Βορ, την Άνμα, και την Ολντράθα. Και μετά συνέχισε να παρακολουθεί, προς το μέλλον, τα γεγονότα στην περιοχή της μεγάλης καταστροφής...

Έφυγε από το ενεργειακό πλέγμα όταν νόμιζε πως δεν μπορούσε άλλο να κρατηθεί εκεί. Όταν το αισθανόταν να τραντάζεται και να κλυδωνίζεται σαν να ήθελε να την πετάξει.

Η Κορίνα επέστρεψε, τότε, στη χωροχρονική στιγμή που είχε φύγει από την Α' Ανωρίγια Συνοικία. Στη χωροχρονική στιγμή που το πόδι της είχε μαγνητιστεί στο έδαφος.

Εμφανίστηκε ακριβώς εκεί. *Ακριβώς* εκεί. Δεν έκανε το παραμικρό λάθος. Ίδιος τόπος, ίδιος χρόνος. Ούτε ένα πεντάλεπτο πιο πριν ή πιο μετά.

Η Κορίνα βλεφάρισε, ζαλισμένη, κι έκρυψε το φυλαχτό μες στο φόρεμά της.

Βάδισε στους δρόμους της Αστροβόλου καθώς δεκάδες σκέψεις γυρόφερναν στο μυαλό της.

Η Μιράντα... Η Μιράντα είχε επιστρέψει.

Γι'αυτό δεν την έβλεπα στο μέλλον, συλλογίστηκε η Κορίνα. *Επειδή είχε βγει από το ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια, άρα ήταν αόρατη για τη Ρελκάμνια. Η Μιράντα ήταν, όλο αυτό τον καιρό, ένα δεδομένο απομακρυσμένο από το σύστημα αναφοράς. Βρισκόταν μέσα σ'ένα άλλο*

σύστημα αναφοράς. Και μετά, τα δύο συστήματα συγκρούστηκαν... και είναι πάλι εδώ, η καταραμένη!

Η Κορίνα ήταν τόσο απορροφημένη από τις σκέψεις της για τη Μιράντα, για το ενεργειακό πλέγμα, και για το μέλλον, που μόνο ύστερα από καμια ώρα συνειδητοποίησε ότι αυτή τη φορά η αντιοπτασία δεν είχε εμφανιστεί.

Γιατί, άραγε; Είχε τρομάξει από την κοσμική καταστροφή; Μάλλον όχι. Είχε χάσει την Κορίνα μες στο ενεργειακό πλέγμα; Ήταν κουρασμένη; Βαριόταν; Οτιδήποτε μπορούσε να ισχύει μ'έναν τέτοιο αλλόκοτο δαίμονα...

Η Κορίνα σταμάτησε σε μια καφετέρια στα όρια Αστροβόλου και Χρυσόνομης. Κάθισε σ'ένα από τα τραπεζάκια απέξω, παρά το κρύο του χειμώνα. Ήταν μόνη της εδώ, και *ήθελε* να είναι μόνη. Οι άλλοι πελάτες ήταν μέσα. Ένας σερβιτόρος ήρθε να ρωτήσει τι θα έπαιρνε η κυρία. Η κυρία παράγγειλε καφέ. Πικρό.

Προτού ο σερβιτόρος επιστρέψει για να της τον φέρει, η Κορίνα είδε μια ξανθομάλλα γυναίκα να πλησιάζει την καφετέρια τυλιγμένη σε μαύρη καπαρντίνα. Η Τζέσικα. Τι σύμπτωση... Μια από τις πάμπολλες που γέμιζαν τις ζωές των Θυγατέρων της Πόλης, φυσικά.

Η Τζέσικα στάθηκε μπροστά της. «Κορίνα... Το... το αισθάνθηκες κι εσύ αυτό χτες;»

Εκείνη κατένευσε. «Κάθισε, Αδελφή μου.»

Ο σερβιτόρος επέστρεψε καθώς η Τζέσικα καθόταν και ο Αστρομάτης κατέβαινε από τον ουρανό, κρώζοντας, για να πιαστεί στην πλάτη μιας άδειας καρέκλας.

«Τι θα πάρετε εσείς, κυρία;» ρώτησε ο σερβιτόρος τη Τζέσικα, αφήνοντας τον καφέ μπροστά στην Κορίνα.

«Τίποτα.»

«Αν θελήσετε κάτι, γνέψτε μου. Θα σας δω από το τζάμι.»

Η Τζέσικα ένευσε δίχως να τον κοιτάζει, κι ο άντρας έφυγε.

«Τι έγινε χτες, Κορίνα; Ξέρεις;»

Η Κορίνα ήπιε μια γουλιά καφέ. «Η Μιράντα επέστρεψε.»

Η Τζέσικα συνοφρυώθηκε. «Τι;»

«Και όχι μόνο.»

«Φαίνεσαι καλύτερα σήμερα,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«*Αισθάνομαι* καλύτερα,» αποκρίθηκε η Ολντράθα.

Είχαν σηκωθεί πριν από λίγο, είχαν πλυθεί, και τώρα ντύνονταν, μέσα στο δωμάτιό τους στη βάση των μισθοφόρων στη Χτυπημένη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

«Ξέρεις τι έλεγαν χτες στα κανάλια; Ότι οι μάγοι του τάγματος των Ερευνητών νομίζουν πως συνέβη αυτό που συνέβη επειδή κάποια άλλη διάσταση συγκρούστηκε με τη Ρελκάμνια.» Ο Βόρκεραμ είχε καθίσει ξύπνιος μέχρι αργά παρακολουθώντας τον τηλεοπτικό δέκτη μαζί με άλλους μισθοφόρους, ενώ η Ολντράθα είχε πάει να κοιμηθεί γιατί της χρειαζόταν.

Τώρα, η Θυγατέρα είπε, συνοφρυωμένη, καθώς κούμπωνε τα μπροστινά κουμπιά της μπλούζας της: «Ναι, ίσως... Ίσως όντως αυτό να ήταν, Βόρκεραμ... Μοιάζει λογικό.»

«Τι άλλο μπορεί να ήταν; Τα πάντα έγιναν... *ένας πολτός*, μα τον Κρόνο. Και είδαμε και τον ίδιο τον ουρανό να επηρεάζεται. Θυμάσαι; Ήταν σαν ένας δεύτερος ουρανός να έπεσε πάνω στον ουρανό προς τα νότια. Πρέπει νάχουν δίκιο: η Ρελκάμνια συγκρούστηκε με κάποια άλλη διάσταση – πολύ μικρότερη από αυτήν, βέβαια, γιατί φαίνεται να επηρεάστηκαν μόνο τα νότια μέρη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Κανείς δεν ξέρει για παρόμοιες ζημιές πουθενά αλλού μέχρι στιγμής.»

Ένα χτύπημα στην πόρτα του δωματίου.

«Ποιος είναι;» ρώτησε, μεγαλόφωνα, ο Βόρκεραμ στρεφόμενος προς τα εκεί.

«Εμείς,» ακούστηκε η φωνή της Νορέλτα-Βορ από έξω. «Πρέπει να σου πούμε κάτι.»

Ο Βόρκεραμ άνοιξε και είδε στο κατώφλι του την ξαδέλφη του και την Άνμα. «Ελάτε. Τι είναι;» Οι όψεις τους φαίνονταν καλύτερα απ'ό,τι χτες. Της Άνμα, τουλάχιστον. Η Νορέλτα... *μοιάζει να είδε την όψη του Σκοτοδαίμονος για* δεύτερη *φορά! Τι έγινε πάλι;* «Είσαι καλά;» τη ρώτησε καθώς έμπαιναν κλείνοντας πίσω τους.

Η Άνμα τής είπε: «Σ'το είπα πως φαίνεσαι ταραγμένη.»

Η Νορέλτα την αγνόησε· μίλησε στον ξάδελφό της: «Θα πάμε νότια, στις περιοχές της καταστροφής. Πρέπει να ψάξουμε.»

«Να *ψάξετε;*» απόρησε ο Βόρκεραμ. «Για τι;»

«Για τη Μιράντα. Νομίζω ότι είναι εκεί. Παγιδευμένη. Και χρειάζεται τη βοήθειά μου.»

Ο Βόρκεραμ κούνησε το κεφάλι. «Κάποιο λάθος κάνεις, Νορέλτα. Ξέρεις τι έλεγαν οι μάγοι του τάγματος των Ερευνητών χτες, στις οθόνες; Ότι η καταστροφή συνέβη επειδή μια άλλη διάσταση συγκρούστηκε με τη Ρελκάμνια–»

«Δεν έχει σημασία ό,τι κι αν έγινε. Η Μιράντα είναι εκεί, και θα πάω να τη βρω, για να τη βοηθήσω. Με *χρειάζεται.*»

«Δεν καταλαβαίνεις τι σου λέω; *Αποκλείεται* αυτή η Μιράντα να είναι εκεί. Οι πάντες έχουν σκοτωθεί–»

«Η Μιράντα ζει!» επέμεινε η Νορέλτα-Βορ υψώνοντας τη φωνή της· και πρόσθεσε εκνευρισμένα: «Δεν ήρθα εδώ για να ζητήσω την άδειά σου – δεν είμαι μισθοφόρος σου – απλά σου λέω ότι θα πάω να αναζητήσω τη Μιράντα, και...» έστρεψε το βλέμμα της στην ξανθομάλλα Αδελφή της, «η Άνμα θα έρθει μαζί μου. Επιμένει. Και η Φοριντέλα-Ράο επίσης.»

Η Ολντράθα είπε: «Δε μπορείτε να εγκαταλείψετε τον Βόρκεραμ τώρα! Η δουλειά μας εδώ είναι–»

«Η δική μου δουλειά είναι να βρω τη Μιράντα, Ολντράθα. Κι αυτό θα πάω να κάνω. Η Άνμα– Της είπα πως δεν είναι ανάγκη να–»

«Δεν υπάρχει περίπτωση να σ'αφήσω μόνη,» τη διέκοψε η ίδια. «Μην τα ξαναλέμε, γαμώτο.»

«Γιατί νομίζεις ότι η Μιράντα είναι εκεί μέσα, Νορέλτα;» ρώτησε η Ολντράθα.

Η Νορέλτα-Βορ δίστασε προς στιγμή· ύστερα είπε: «Είδα ένα όνειρο.»

«Κωλοόνειρα πάλι...» μούγκρισε ο Βόρκεραμ.

Η Νορέλτα τον αγριοκοίταξε· μετά τον αγνόησε και διηγήθηκε το όνειρό της στην Ολντράθα.

«Και είσαι βέβαιη ότι ήταν η Μιράντα;»

«Ναι. Δεν μπορεί να ήταν άλλη. Ναι, είμαι βέβαιη, Ολντράθα. Η Μιράντα είναι παγιδευμένη εκεί μέσα, και με χρειάζεται. Έχει κόψει το πόδι της!»

«Αν αυτό δεν ήταν αλληγορικό ή τίποτα τέτοιο...» πρόσθεσε η Άνμα.

«Δεν ήταν αλληγορικό!» είπε η Νορέλτα. «Ήταν αληθινό. Η Μιράντα έκοψε το πόδι της για να ελευθερωθεί, και τώρα... τώρα, είναι παγιδευμένη εκεί μέσα, και με χρειάζεται.»

Η Ολντράθα κοίταξε τον Βόρκεραμ.

«Τι;» είπε εκείνος.

«Τι θα κάνεις;»

«Τι να κάνω, Ολντράθα; Περιμένεις να πάω κι εγώ να ψάξω γι'αυτή τη χαμένη Αδελφή σας; Είμαι Στρατάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας τώρα, και ο Όρπεκαλ-Λάντι κι ο Πανιστόριος σύντομα θα θέλουν να μιλήσουμε, υποθέτω, ειδικά ύστερα απ'ό,τι συνέβη. Επιπλέον, η οργάνωση της άμυνας της συνοικίας θα πρέπει να ξεκινήσει άμεσα. Μια τέτοια καταστροφή ίσως ο Ανθοτέχνης να αποφασίσει να την εκμεταλλευτεί για να μας επιτεθεί.»

«Είναι επικίνδυνο, όμως, να μείνεις μόνος σου.»

«Δε σοβαρολογείς...»

«Δεν ξέρω αν εγώ μπορώ να σε προστατέψω, Βόρκεραμ. *Φοβάμαι.* Η Κορίνα... έχει δυνάμεις που... Δε σου είπαμε χτες τι έγινε μες στο ελικόπτερο του Δράστη, όταν ήταν και η Νορέλτα μαζί του–»

«Μου το είπε ο Δράστης,» τη διέκοψε ο Βόρκεραμ. «Τώρα που το λες, μου το είπε. Το βράδυ, όταν για λίγο είχαμε πάψει να παρακολουθούμε μόνο τον τηλεοπτικό δέκτη.» Κι έστρεψε το βλέμμα του στην ξαδέλφη του. «Η Κορίνα ήταν, έτσι;»

«Ναι, αυτή. Αλλά δεν ξέρω πώς έκανε ό,τι έκανε. Ακόμα... ακόμα και με το αρχαίο φυλαχτό που έχει αρπάξει δεν έπρεπε να μπορεί να το κάνει αυτό. Απ'ό,τι ξέρω εγώ, τουλάχιστον.»

«Συγνώμη,» είπε ο Βόρκεραμ, «αλλά, αν έχει τη δύναμη να εμφανίζεται έτσι, οπουδήποτε, γιατί δεν έχει ήδη έρθει να με σφάξει στον ύπνο μου;»

«Δεν ξέρω. Επειδή σε προσέχουμε, υποθέτω. Επιπλέον, στο ελικόπτερο παρουσιάστηκε χωρίς όπλα–»

«Αυτό με παραξένεψε κι εμένα,» είπε η Άνμα.

«–οπότε, ίσως να μη μπορεί να πάρει όπλα μαζί της όταν εμφανίζεται έτσι. Μου είπε, Βόρκεραμ, καθώς παλεύαμε, ότι δεν ήταν αυτή. Μου είπε 'Δεν είμαι εγώ'. Γιατί έψαχνα το φυλαχτό επάνω της και δεν μπορούσα να το βρω – δεν το είχε μαζί της. Και η Κορίνα μού είπε 'Δεν εί-

μαι εγώ', και μετά ο Δράστης βγήκε απ'το ελικόπτερο, την πυροβόλησε στο κεφάλι–»

«–κι εξαφανίστηκε σαν ποτέ να μην είχε υπάρξει,» τη διέκοψε ο Βόρκεραμ. «Σαν να ήταν φάντασμα. Έγινε διαφανής και χάθηκε. Σωστά;»

«Ακριβώς. Ο Δράστης το θυμάται καλά.»

«Του έκανε τρομερή εντύπωση, όπως θα καταλαβαίνεις. Με ρωτούσε τι ήταν, και του απάντησα πως δεν έχω ιδέα. Ίσως κάποιο στοιχειό της Ατέρμονης Πολιτείας, του είπα. Τι άλλο να του έλεγα; Εσύ, όμως, τι εννοείς, ξαδέλφη, ότι η Κορίνα σού είπε πως δεν ήταν εκείνη; Ήταν εκείνη ή *δεν* ήταν;»

Η Νορέλτα κούνησε το κεφάλι, μπερδεμένη, μην ξέροντας πώς ν'απαντήσει. «Δεν... δεν είμαι σίγουρη, Βόρκεραμ. Ήταν... ήταν *σαν* την Κορίνα, ό,τι κι αν ήταν. Την άγγιζα· τη *χτυπούσα,* μα τον Κρόνο. Έμοιαζε πραγματική. Κανονικά. Πραγματική. Αλλά, μόλις τη σκότωσε ο Δράστης, εξαφανίστηκε. Και όντως δεν μπορεί να ήταν η Κορίνα, γιατί εκείνη θα είχε, λογικά, το φυλαχτό μαζί της. Αλλιώς πώς να εμφανιστεί μες στο ελικόπτερο;»

«Δηλαδή, κάποιο... στοιχειό της Ρελκάμνια είχε πάρει τη μορφή της Κορίνας;»

Η Άνμα γέλασε. «Τα στοιχειακά δεν κάνουν τέτοια πράγματα, Βόρκεραμ. Είναι μύθος.»

«Τι ήταν, τότε;»

«*Δεν ξέρω,*» είπε η Νορέλτα. «Αυτό δεν σου εξηγώ τόση ώρα; –Και, τέλος πάντων, δεν έχω άλλο χρόνο για χάσιμο. Πρέπει τώρα να πάω να βρω τη Μιράντα.»

«Όπως νομίζεις. Αλλά να προσέχεις, ξαδέλφη.» Άγγιξε τον ώμο της. Την τράβηξε κοντά του και, προς στιγμή, την έσφιξε στην αγκαλιά του. «Θέλω να σε ξαναδώ.»

«Θα προσπαθήσω να με ξαναδείς,» αποκρίθηκε εκείνη, χαμογελώντας αχνά, φιλώντας φευγαλέα το μάγουλό του.

Η Άνμα κοίταξε την Ολντράθα. «Εσύ θα μείνεις, έτσι;»

«Φυσικά και θα μείνω.» Τις κοίταζε μοιάζοντας να διαφωνεί έντονα που θα άφηναν τον Βόρκεραμ απροστάτευτο.

«Δε θ'αργήσουμε,» της υποσχέθηκε η Άνμα. «Θα επιστρέψουμε. Εν τω μεταξύ, να έχετε τα μάτια σας εικοσιπέντε.»

«Ελάτε προς τα δω,» είπε η Άνμα.

«Μα, δεν είναι από κει το γκαράζ,» διαφώνησε η Νορέλτα.

Είχαν μόλις βγει από το δωμάτιο του Βόρκεραμ-Βορ και συναντήσει τη Φοριντέλα-Ράο που τους περίμενε στη γωνία του διαδρόμου.

«Όχι, δεν είναι το γκαράζ,» αποκρίθηκε η Άνμα, βαδίζοντας πρώτη, οδηγώντας τις άλλες δύο.

«Πού πάμε, τότε;»

«Στο οπλοστάσιο.»

«Άνμα–»

«Δε θα ταξιδέψουμε σ'αυτό το μέρος χωρίς τα κατάλληλα όπλα μαζί μας, Νορέλτα.»

«Δεν έχουμε ήδη αρκετά όπλα;» Η Νορέλτα-Βορ είχε το πιστόλι της μαζί της. «Τι άλλα θα χρειαστούμε;»

«Ποτέ δεν ξέρεις. Άκουσες τι είπε ο Βόρκεραμ, έτσι; Λένε πως κάποια άλλη διάσταση συγκρούστηκε με τη Ρελκάμνια. *Οτιδήποτε* μπορεί να ήρθε από εκεί.»

«Ό,τι κι αν ήρθε,» είπε η Φοριντέλα, «δε νομίζω να ήρθε ζωντανό. Όχι πως διαφωνώ με το να πάρουμε όπλα.» Είχε το Απολλώνιο σπαθί ήδη θηκαρωμένο στην πλάτη της, ένα πιστόλι στη ζώνη, κι ένα ξιφίδιο στη μπότα.

«Μην είσαι τόσο σίγουρη ότι τα πάντα θα έχουν σκοτωθεί, Φοριντέλα. Δεν έχεις διαβάσει για περίεργα εξωδιαστασιακά όντα;»

«Όχι ιδιαίτερα.»

«Σε πληροφορώ ότι στο σύμπαν κυκλοφορούν πράγματα που θα θεωρούσαν αυτή την καταστροφή μια απλή θύελλα.»

«Μην πιστεύεις τα πάντα που διαβάζεις, Άνμα,» μειδίασε η Φοριντέλα-Ράο.

«Δε μπορεί όλα νάναι μαλακίες φαντασμένων ατόμων.»

Λίγο προτού φτάσουν μπροστά στην πόρτα του οπλοστασίου, συνάντησαν τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα.

«Τι γίνεται;» τις ρώτησε. «Είστε καλύτερα σήμερα; –Μη με βρίσετε πάλι,» πρόσθεσε μειδιώντας.

«Καλύτερα είμαστε,» του είπε η Άνμα.

«Πού πάτε;»

Λες και είχε διαβάσει το μυαλό τους, ο καταραμένος! παρατήρησαν η Άνμα και η Νορέλτα συγχρόνως. Η πρώτη το θεώρησε ενοχλητικό· η δεύτερη αναρωτήθηκε μήπως ήταν πολεοτύχη.

Και είπε: «Θα φύγουμε για λίγο.»

«Ξανά; Πού θα πάτε; Θα φύγεις κι εσύ, Άνμα;»

Η Νορέλτα, όμως, ήταν που απάντησε πάλι: «Ναι, θα έρθει κι η Άνμα μαζί μου. Πηγαίνω να ψάξω για κάποια, Άβαντα. Στο μέρος της καταστροφής. Μες στα συντρίμμια.»

«Εννοείς ότι... ότι...; Εκεί *πέρα;* Εκεί που γκρεμίστηκαν τα πάντα;»

«Ναι. Μια Αδελφή μας είναι παγιδευμένη εκεί, και πρέπει να πάω να τη βρω. Κινδυνεύει.»

«*Κινδυνεύει;* Μάλλον είναι *νεκρή,* μα τα μούσια του Κρ–!»

«*Δεν* είναι νεκρή!» έκανε απότομα η Νορέλτα. «Η Μιράντα *ζει.* Είμαι σίγουρη. Κι αν θες, μπορείς νάρθεις να μας βοηθήσεις.»

Η Άνμα τής έριξε ένα ξαφνιασμένο, και συγχρόνως άγριο, βλέμμα. *Είσαι σίγουρη ότι τον θες μαζί μας;* αναρωτήθηκε. Από την άλλη, βέβαια, ίσως και να τους φαινόταν χρήσιμος σε περίπτωση κινδύνου. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ήταν ικανός πολεμιστής.

Η Νορέλτα στράφηκε να κοιτάξει την Άνμα, και η ματιά της έλεγε, ξεκάθαρα: *Η Πόλη μάς τον έστειλε, Αδελφή μου.*

Σοβαρά; σκέφτηκε η Άνμα, που δεν αισθανόταν και τόσο σίγουρη γι'αυτό.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας ήταν, για μερικές στιγμές, σκεπτικός, αναποφάσιστος. Ύστερα είπε: «Εκτός από εμένα, ποιος άλλος θάρθει; Έχει στείλει ο αρχηγός κανέναν άλλο μαζί σας;»

«Μόνο εγώ θα πάω,» τον πληροφόρησε η Φοριντέλα-Ράο.

«Τότε θα έρθω,» είπε ο Άβαντας, θεωρώντας μάλλον ότι χρειάζονταν τη βοήθειά του. «Δε θ'αργήσουμε, έτσι;»

«Θα επιστρέψουμε όσο πιο γρήγορα μπορούμε,» είπε η Νορέλτα-Βορ. «Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο. Η Μιράντα κινδυνεύει.»

«Ποια είναι η Μιράντα;» ρώτησε ο Άβαντας, ακολουθώντας τες καθώς πλησίαζαν τώρα το οπλοστάσιο.

«Μια Αδελφή μας–»

«Ναι, το κατάλαβα αυτό. Εννοώ... *ποια είναι;* Πώς βρέθηκε εκεί; Πώς το ήξερες ότι ήταν εκεί όταν έγινε η καταστροφή;»

Η Άνμα έβγαλε από την κωλότσεπη του παντελονιού της το ενεργειακό κλειδί και το πέρασε στην ειδική θυρίδα της βαριάς πόρτας του οπλοστασίου.

«Το είδα στον ύπνο μου,» απάντησε η Νορέλτα.

Ο Άβαντας γέλασε. «Μιλάω σοβαρά, γαμώτο!»

Φωτάκια αναβόσβησαν πάνω στη βαριά θύρα κι αυτή άνοιξε κυκλικά, σαν δίσκος που διαλυόταν προς τα δεξιά και προς τ'αριστερά.

«Κι εγώ σοβαρά μιλάω,» είπε η Νορέλτα, καθώς έμπαιναν στο οπλοστάσιο.

Η Άνμα άρχισε να μαζεύει όπλα από δω κι από κει και να τους τα δίνει.

Ο Άβαντας εξακολουθούσε να μοιάζει σαν να νόμιζε ότι του έκαναν πλάκα.

Έχοντας εξοπλιστεί ικανοποιητικά (κατά τα κριτήρια της Άνμα, που άκουγε τα όπλα να της *μιλάνε*), έφυγαν από το οπλοστάσιο και κατέβηκαν στο γκαράζ της βάσης.

«Πού ακριβώς είναι αυτή η Μιράντα;» ρώτησε ο Άβαντας καθώς ξεκλείδωνε το τρίκυκλό του που θύμιζε δίκυκλο. «Η περιοχή που επηρεάστηκε από την καταστροφή είναι *μεγάλη,* ξέρετε. Το έλεγαν χτες στις οθόνες. Πιάνει από τα νότια της Χτυπημένης μέχρι όλη την Τετράφωτη· μπαίνει ακόμα και μες στη Φιλήκοη, πέρα από τα σύνορα της Β' Κατωρίγιας. Και λένε, επίσης, ότι μάλλον κάποια άλλη διάσταση–»

«–συγκρούστηκε με τη δική μας. Ναι, το έχουμε υπόψη,» είπε η Άνμα, καθώς κι εκείνη ξεκλείδωνε το τετράκυκλο όχημά της και έμπαινε μαζί με τη Φοριντέλα-Ράο.

Η Νορέλτα-Βορ, έχοντας μόλις ξεκλειδώσει το δικό της όχημα – τετράκυκλο, χαμηλό, σχεδόν τριγωνικό στο σχήμα, σκούρο-μπλε στο χρώμα, με αργυρά πλαίσια, φιμέ τζάμια, και επάργυρα καλύμματα στους τροχούς – είπε: «Δε γνωρίζω πού *ακριβώς* είναι η Μιράντα, Άβαντα, αλλά είναι κάπου εκεί μέσα. Θαμμένη, πιθανώς. Θα πρέπει να ψάξουμε γι'αυτήν. Η Πόλη θα μας οδηγήσει.» *Ελπίζω,* πρόσθεσε νοερά. Και μπήκε στο όχημά της.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας καβάλησε το τρίκυκλό του κι ενεργοποίησε τη μηχανή.

Η Άνμα είχε ήδη ενεργοποιήσει τη μηχανή του δικού της οχήματος και τώρα το οδήγησε προς την έξοδο του γκαράζ. Έβγαλε το χέρι της από το παράθυρο, πάτησε ένα κουμπί στον τοίχο, και η μεγάλη πόρτα άνοιξε σαν στόμα μπροστά τους, προς τα πάνω και προς τα κάτω: χάθηκε μες στο ταβάνι και στο πάτωμα.

Τα τρία οχήματα βγήκαν από το γκαράζ της βάσης των μισθοφόρων, ενώ η πόρτα έκλεινε ξανά πίσω τους, αυτόματα.

Ο προορισμός τους δεν ήταν μακριά. Τα όρια του πεδίου επίδρασης της καταστροφής ήταν μερικά χιλιόμετρα απόσταση προς τα νότια. Καθώς οδηγούσαν προς τα εκεί, έβλεπαν αντίκρυ τους, πίσω από τα ψηλά οικοδομήματα της Χτυπημένης, έναν πελώριο *σωρό,* μια πελώρια *μάζα ύλης.* Ένα βουνό, αποτελούμενο από ό,τι κομμάτια και θραύσματα μπορούσε κανείς να διανοηθεί. Μέσα στο πρωινό έμοιαζε με κάτι που είχε ξεμείνει εκεί από τους νυχτερινούς εφιάλτες του Σκοτοδαίμονος. Δεν ήταν, επιπλέον, ένας ομοιόμορφος όγκος· έκανε γωνίες και κοιλώματα από δω κι από κει. Το σχήμα του φάνταζε σαν αλλόκοτη εξωδιαστασιακή αρχιτεκτονική.

Και οι δύο Θυγατέρες, καθώς το αντίκριζαν, νόμιζαν ότι μπορούσαν να αισθανθούν ξανά ένα σφίξιμο εντός τους. Αλλά τώρα καταλάβαιναν ότι αυτό ήταν, καθαρά, ψυχολογικό· δεν είχε καμια σχέση με πραγματική αίσθηση σταλμένη από την Πόλη. Ο χτεσινός τρόμος είχε αφήσει αιχμηρά υπολείμματα στις ψυχές τους.

Η κίνηση στους δρόμους, προς τη μεριά του αλλόκοτου όρους της καταστροφής, ήταν ελάχιστη, φυσικά. Οι άνθρωποι της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας το απέφευγαν. Και, καθώς πλησίαζαν, η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ είδαν ότι είχαν τοποθετηθεί οδοφράγματα πριν από την πελώρια μάζα ύλης. Οδοφράγματα της Φρουράς. Με πινακίδες που έγραφαν:

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΖΩΝΗ

Η ΠΡΟΣΒΑΣΗ **ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ**

ΣΤΟΥΣ ΜΗ ΕΧΟΝΤΕΣ ΕΡΓΑΣΙΑ

Η Άνμα είπε στη Φοριντέλα, που καθόταν πλάι της: «Εμείς έχουμε εργασία, έτσι;»

«Θα γκρεμίσεις το οδόφραγμα;»

Η Άνμα πάτησε το φρένο. «Όχι πως θα ήταν η *πρώτη* φορά που έχω γκρεμίσει οδόφραγμα – ή θα είναι η τελευταία – αλλά....» Βγήκε από το όχημά της, πλησίασε το οδόφραγμα, και το έσπρωξε, παραμερίζοντάς το.

Κανένας φρουρός δεν ήταν εκεί κοντά επί του παρόντος. Μάλλον δεν το θεωρούσαν σκόπιμο να φυλάνε, σκέφτηκε η Άνμα. Ποιος θα ήθελε να μπει στην περιοχή της καταστροφής, ούτως ή άλλως; Ποιος, ύστερα απ'ό,τι είχαν δει χτες το απόγευμα; Ακόμα κι όσοι τύχαινε να έχουν συγγενείς ή φίλους εκεί μέσα θα καταλάβαιναν ότι ήταν αδύνατον να πάνε να τους σώσουν μόνοι τους – αν εξακολουθούσαν να είναι ζωντανοί: πράγμα απίθανο.

«Ελπίζω να μη φάμε κανένα πρόστιμο,» είπε ο Άβαντας, καβάλα στο τρίκυκλό του.

«Αν φάμε,» αποκρίθηκε η Άνμα, «εσύ πληρώνεις.» Και μπήκε ξανά στο όχημά της, βάζοντας τους τροχούς σε κίνηση.

Ο Άβαντας και η Νορέλτα την ακολούθησαν πέρα από το οδόφραγμα, κι αμέσως μείωσαν την ταχύτητά τους καθώς βρέθηκαν σ'ένα μέρος όπου δεν υπήρχε δρόμος και τα πάντα ήταν *ανάκατα* – μέταλλα πέτρες χώματα τζάμια ξύλα πλαστικά. Το έδαφος δεν ήταν επίπεδο· έκανε διαρκώς σκαμπανεβάσματα και ήταν όλο επικίνδυνες προεξοχές που χτυπούσαν τους τροχούς τους και την κάτω μεριά των οχημάτων τους.

Αναγκάστηκαν να σταματήσουν, πολύ σύντομα. Τα δύο τετράκυκλα, τουλάχιστον, δεν μπορούσαν να συνεχίσουν. Η Άνμα, η Φοριντέλα, και η Νορέλτα βγήκαν. Ο Άβαντας παρέμεινε καθισμένος στο τρίκυκλό του. Φορούσαν όλοι σκούρα γυαλιά, για να προστατεύουν τα μάτια τους από τον έντονο πρωινό ήλιο που αντανακλούσε πάνω σε μέταλλα και κρύσταλλα της τσακισμένης περιοχής.

Στο βάθος μπορούσαν να δουν μια ομάδα που πρέπει να αριθμούσε γύρω στις δυο ντουζίνες άτομα. Κάποιοι που έψαχναν για επιζώντες, μάλλον. Τα πολεοσημάδια δεν έλεγαν στην Άνμα και τη Νορέλτα ότι ήταν επικίνδυνοι. Αντιθέτως, τους χαρακτήριζαν ως *ερευνητές* και *αρωγούς*.

«Δε νομίζω να βρουν και πολλούς ζωντανούς...» είπε η Άνμα. Και στράφηκε στην Αδελφή της. «Προς τα πού, τώρα;»

Η Νορέλτα κοίταξε με μεγάλη προσοχή τον ρημαγμένο τόπο γύρω τους, περιμένοντας η Πόλη να της δώσει απάντηση. *Πού είναι η Μιράντα; Πού είναι η Μιράντα;* Αλλά η Πόλη δεν της απαντούσε.

Αναστέναξε. «Πάμε... πάμε τυχαία, Άνμα. Η Πόλη θα μας οδηγήσει.» Και ξεκίνησε να βαδίζει προς τα νότια, προσέχοντας πού πατούσε. Είχε φορέσει ψηλές, ανθεκτικές μπότες, φυσικά, γιατί ήξερε πως όπου κι αν βάδιζε σήμερα το έδαφος δεν θα ήταν καθόλου ομαλό. Και όντως *δεν* ήταν. Με κάθε της βήμα αισθανόταν διάφορα θραύσματα να γλιστράνε από κάτω της.

Η Άνμα, η Φοριντέλα-Ράο, και ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας την ακολούθησαν.

Στον ουρανό, ένας γύπας του Κρόνου έκανε κύκλους, με ανοιχτές τις μεγάλες φτερούγες του, κρώζοντας διαπεραστικά.

Καθώς προχωρούσαν μέσα στον ρημαγμένο τόπο, έβλεπαν κυρίως τα απομεινάρια της καταστροφής και, σπανιότερα, μικρές ομάδες ανθρώπων που έψαχναν για επιζώντες, ή που είχαν έρθει για να μελετήσουν το φαινόμενο. Μάγοι του τάγματος των Ερευνητών, πιθανώς, ή επιστήμονες και ερευνητές που δεν ήταν σε κανένα τάγμα μάγων.

Κάποιες γάτες, επίσης, περιφέρονταν εξερευνώντας τα χαλάσματα, και πουλιά φτεροκοπούσαν: γαντζώνονταν για λίγο σε μεταλλικά κομμάτια, ή πέτρες, ή ξύλα, και μετά πετούσαν ξανά.

«Η διάσταση που έπεσε πάνω στη Ρελκάμνια πρέπει να ήταν απ'αυτές που βλέπουμε στις φωτογραφίες και στα ντοκιμαντέρ,» είπε ο Άβαντας, δείχνοντας τις μάζες από βλάστηση που ήταν αναμιγμένες με τα άλλα υλικά.

«Σίγουρα, πάντως, δεν ήταν σαν την Ατέρμονη Πολιτεία,» αποκρίθηκε η Άνμα.

Η Νορέλτα-Βορ έψαχνε με το βλέμμα της για πολεοσημάδια που θα την οδηγούσαν στη Μιράντα, και, νιώθοντας απεγνωσμένη, δεν έβρισκε τίποτα. Τίποτα. Το παραμικρό. Διάβαζε μόνο *ερήμωση, ερήμωση, ερήμωση* ολόγυρά της· και: *πόνος, πόνος, πόνος...* Το μέρος τής προκαλούσε κατάθλιψη. Ειδικά όσο σκεφτόταν πως η Μιράντα σερνόταν τώρα σε κάποιο σκοτεινό υπόγειο, έχοντας κόψει το πόδι της, ζητώ-

ντας βοήθεια... Η Νορέλτα νόμιζε ότι μπορούσε σχεδόν ν'ακούσει τη φωνή της: *Πού είσαι, Αδελφή μου; Πού είσαι; Γιατί αργείς;*

Θα σε βρω, Μιράντα! σκέφτηκε η Νορέλτα. *Θα σε βρω! Δε θα σ'εγκαταλείψω!*

Η Άνμα και η Φοριντέλα είχαν βγάλει μπουκάλια με νερό από τους σάκους τους και είχαν δώσει ένα και στον Άβαντα. Έπιναν κάθε τόσο, καθώς το μεσημέρι πλησίαζε. Μόνο η Νορέλτα-Βορ δεν έπινε. Ούτε μιλούσε. Είχε όλη της την προσοχή εστιασμένη στην Πόλη. Τα λόγια των άλλων τα άκουγε και δεν τα άκουγε· περνούσαν από τ'αφτιά της αλλά δεν έφταναν στο μυαλό της.

Ο Άβαντας είχε πάρει στο τρίκυκλό του τη Φοριντέλα-Ράο, καθισμένη πίσω του. Είχε προτείνει και στην Άνμα να καθίσει – ν'αλλάζουν θέση με τη Φοριντέλα κάθε τόσο – αλλά εκείνη είχε αρνηθεί. «Τα πόδια μου αντέχουν ακόμα,» είχε αποκριθεί· «δεν είμαι τόσο γριά.» Ο Άβαντας είχε πει και στη Νορέλτα ν'ανεβεί στο τρίκυκλό του, αν ήθελε, αν ένιωθε κουρασμένη, όμως εκείνη δεν είχε απαντήσει καθόλου· δεν έμοιαζε καν να τον ακούει.

«Είναι καλά;» ρώτησε ο Άβαντας την Άνμα.

«Καλά είναι. Απλώς αφοσιωμένη στην Πόλη.»

«Ποια πόλη; Ένας απέραντος σκουπιδότοπος είναι τώρα αυτός, μα τα παπάρια του Κρόνου... Η πιο μεγάλη, η πιο γαμημένα *τερατώδης,* κατεδάφιση που έχω αντικρίσει ποτέ μου.»

«Προσευχήσου να μην αντικρίσεις και χειρότερη.»

«Ξέρεις κάτι που δεν ξέρω, ξανθιά;»

«Απλά λέω.»

Μετά από καμια ώρα, ο Άβαντας πρότεινε: «Δε σταματάμε να ξεκουραστούμε κάπου εδώ; Πρέπει νάχουμε βαδίσει καμια δεκαριά χιλιόμετρα πια, από τότε που μπήκαμε στα χαλάσματα.»

«Να '*έχουμε*' βαδίσει;» αποκρίθηκε η Άνμα. «Εσύ μια χαρά κάθεσαι στο τρίκυκλό σου!»

«Πολύ μού τη μπαίνεις, ξανθιά, σήμερα. Σου είπα να καθίσεις κι εσύ αλλά δεν δέχτηκες!»

«Δεν ήθελα να ξεβολέψω τη Φοριντέλα, αλήτη.»

«Δε θα με πείραζε,» είπε η Φοριντέλα.

«Σκασμός εσύ,» της είπε η Άνμα.

Ο Άβαντας και η Φοριντέλα μειδίασαν, καθώς ο πρώτος λοξοκοίταζε τη δεύτερη πάνω απ'τον ώμο του.

Η Νορέλτα-Βορ βάδιζε μπροστά τους χωρίς να φαίνεται να τους ακούει.

«Σοβαρά τώρα,» είπε ο Άβαντας. «Νομίζω ότι πρέπει να ξεκουραστούμε. Ακόμα κι οι Θυγατέρες θέλετε ξεκούραση, έτσι δεν είναι;»

«Έτσι είναι,» παραδέχτηκε η Άνμα. Και, τεντώνοντας το χέρι της, έπιασε την Αδελφή της από τον ώμο. «Ε, Νορέλτα! Νορέλτα!»

Εκείνη στράφηκε. «Τι;» ελπίζοντας ότι η Άνμα είχε παρατηρήσει κάποιο πολεοσημάδι που της είχε ξεφύγει. Κάποιο πολεοσημάδι σχετιζόμενο με τη Μιράντα.

«Ας ξεκουραστούμε λίγο–»

«Δε βρήκαμε τη Μιράντα ακόμα.»

«Δε θα τη βρούμε αν λιποθυμήσουμε απ'το βάδισμα. Είναι μεσημέρι πια. Ας ξεκουραστούμε και συνεχίζουμε μετά. Είναι μεγάλη η περιοχή όπου ψάχνουμε.»

Η Νορέλτα-Βορ μόρφασε, σμίγοντας τα χείλη, δυσανασχετώντας. Ύστερα σκέφτηκε: *Μεσημέρι; Αποκλείεται!* Κοίταξε το ρολόι της. *Γαμώτο. Μεσημέρι είναι.* Τα πόδια της πονούσαν μέσα στις μπότες της, συνειδητοποίησε ξαφνικά. «Εντάξει,» είπε. «Ας ξεκουραστούμε.»

Και κάθισαν ανάμεσα στα χαλάσματα, σε μια φυσική – ή, μάλλον, *αφύσικη* – σπηλιά που είχε δημιουργηθεί εκεί, ένα κοίλωμα πάνω στη μάζα ύλης.

«Φαγητό έχετε μαζί σας, ή θα νηστέψουμε;» ρώτησε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, έχοντας πλέον κατεβεί από το τρίκυκλό του μαζί με τη Φοριντέλα.

«Έχουμε,» του είπε η Άνμα. «Αλλά εσύ θα πρέπει να πληρώσεις.»

«Γιατί τέτοια αντιπάθεια προς το άτομό μου, ξανθιά; Δεν έκανα τίποτα κακό, έτσι δεν είναι;»

Η Άνμα μειδίασε, και του έδωσε ένα σάντουιτς τυλιγμένο σε πλαστικό – απ'αυτά που είχαν πάρει απ'την κουζίνα της βάσης προτού πάνε στο δωμάτιο του Βόρκεραμ-Βορ για να του πουν ότι θα έφευγαν.

«Το ήξερα ότι κατά βάθος με αγαπάς,» είπε ο Άβαντας, ξετυλίγοντας το φαγητό του. «Πού πας εσύ;» ρώτησε τη Φοριντέλα, βλέποντάς την ν'απομακρύνεται από το φυσικό κοίλωμα της αφύσικης καταστροφής.

«Να δω πού είναι οι τουαλέτες εδώ πέρα, αν επιτρέπεται.»

Αλλά δεν άργησε να επιστρέψει. «Κάποιος είναι εδώ,» είπε. «Κι έρχεται προς το μέρος μας.»

Η Άνμα έπιασε το τουφέκι της από κάτω. Το όπλισε αλλά δεν σήκωσε την ασφάλεια.

«Δε νομίζω η περιοχή νάχει μαζέψει ληστές από τώρα...» είπε ο Άβαντας.

Βγήκαν από το κοίλωμα και είδαν ότι η Φοριντέλα-Ράο είχε δίκιο. Κάποιος βάδισε προς το μέρος τους. Φορούσε κάπα και είχε την κουκούλα της σηκωμένη στο κεφάλι του. Πίσω του ερχόταν ένα κατασκεύασμα με τέσσερις ρόδες που έμοιαζαν αξιοσημείωτα ευέλικτες καθώς κυλούσαν πάνω στα συντρίμμια της Ατέρμονης Πολιτείας. Δεν ήταν όχημα· ήταν πολύ μικρό για όχημα. Μια *καρότσα* ήταν, σκεπασμένη με ύφασμα. Και ακολουθούσε τον άγνωστο σαν σκύλος, κινούμενη από μόνη της.

Η Άνμα συνοφρυώθηκε, παρατηρώντας κάποια πολεοσημάδια γύρω απ'αυτό τον άνθρωπο τα οποία θα μπορούσε να χαρακτηρίσει μόνο *παράξενα.* Ασυνήθιστα.

Η Νορέλτα-Βορ, παρατηρώντας τα ίδια πολεοσημάδια, νόμιζε ότι τον ήξερε. Ότι τον είχε ξανασυναντήσει κάπου. *Ποιος...;*

Ο άγνωστος έστρεψε το κουκουλωμένο κεφάλι του προς το μέρος τους, και μέσα από την κουκούλα γυάλισε ένα ζευγάρι γυαλιά. Ύστερα, άρχισε να τους πλησιάζει υψώνοντας το γαντοφορεμένο χέρι του φιλικά.

«Ποιος είσαι;» φώναξε η Άνμα, κρατώντας ακόμα το τουφέκι της αλλά χωρίς να το σηκώσει.

Ο Άβαντας είχε τραβήξει το πιστόλι του, η Φοριντέλα το Απολλώνιο σπαθί της.

«Φίλος των δύο φίλων σου,» αποκρίθηκε ο άγνωστος, που η Νορέλτα καταλάβαινε ότι για εκείνη *δεν* ήταν άγνωστος.

«Γνωριζόμαστε;» τον ρώτησε.

Ο άντρας σταμάτησε μερικά βήματα απόσταση και κατέβασε την κουκούλα του.

«Κλαρκ!» αναφώνησε η Νορέλτα.

«Μάγε!» έκανε ξαφνιασμένος ο Άβαντας.

Η Νορέλτα γέλασε. «Η Πόλη σ'έφερε σ'εμάς, Κλαρκ!» Και μετά, καθώς το χαμόγελο έσβηνε από το πρόσωπό της: «Η Μιράντα είναι εδώ. Παγιδευμένη. Χαμένη. Ζητώντας τη βοήθειά μου. *Η Μιράντα.*»

«Ποιος είν' αυτός ο τύπος;» μουρμούρισε η Φοριντέλα-Ράο, θηκαρώνοντας πάλι το σπαθί της στην πλάτη αφού καταφανώς δεν υπήρχε κίνδυνος.

/4\

Η αναζήτηση της Μιράντας συνεχίζεται, ύστερα από μια συνειδητοποίηση σχετικά με την κατεύθυνση· ο Κλαρκ μιλά για παρελθοντικά γεγονότα που έχουν επηρεάσει το παρόν· ένα πέρασμα ανοίγει· καινούργιοι φίλοι παρουσιάζονται· ένα μηχάνημα σαν κάθισμα, και μια κόκκινη κουκίδα πάνω σε σκούρα γυαλιά...

Στροβιλιζόταν μέσα στο σκοτάδι – κομμάτια ύλης και ενεργειακές λάμψεις ολόγυρά της – μια τρομερή θύελλα ανάμεσα στις διαστάσεις – ένα εκκωφαντικό βουητό στ'αφτιά της... και είχε χάσει την Αδελφή της! Τα χέρια τους είχαν γλιστρήσει.

Περίμενε τον θάνατό της όταν τα πάντα σκοτείνιασαν, αλλά μετά ξύπνησε – και πάλι σκοτάδι: σκοτάδι πανταχόθεν. Περιπλανιόταν μες στο σκοτάδι, και δεν υπήρχε τίποτ' άλλο από σκοτάδι εδώ. Σκοτάδι, κι ένας λαβύρινθος από στενούς χώρους που αισθανόταν να την πνίγουν. Όπου κι αν άπλωνε τα χέρια της έπιανε τραχιά πράγματα, από διάφορα υλικά. Και, κάποιες φορές, ανθρώπινα μέλη. Εφιαλτικά μουγκρητά έβγαιναν από μέσα τους καθώς τραντάζονταν και προσπαθούσαν να την αρπάξουν – δάχτυλα συσπώνταν, μασέλες κροτάλιζαν...

Φώναζε το όνομα της Αδελφής της – Μιράντα! – Μιράντα! – Μιράντα! *– αναζητώντας την· μα εκείνη δεν έμοιαζε να την ακούει. Ήταν νεκρή: το πτώμα της φάνηκε προς στιγμή μέσα απ'το σκοτάδι.*

Μετά είδε ένα φως να περιπλανιέται εδώ μέσα, και τρομοκρατήθηκε· έτρεχε να φύγει μακριά του. Ήταν ένα τόσο τρομερό φως. Ένα θανατηφόρο φως–

Η Μιράντα ξύπνησε, και το μόνο που διέλυε το σκοτάδι ήταν το φως από το σφαιρικό σώμα του Εκτρώματος. Το μηχανικό πλάσμα είχε μαζέψει τα πλοκάμια του· μονάχα η σφαίρα από παλλόμενα ενεργειακά μέταλλα ήταν αντίκρυ της, φωτίζοντας σαν εξωπραγματική, σαν φάντασμα. Και ένας υπόκωφος συριστικός ήχος έβγαινε από μέσα της, λες και... λες και το Έκτρωμα να σφύριζε για να περάσει η ώρα. Τι πα-

ράξενο... Ο ήχος, πάντως, ήταν καλός: μεταλλικός, καθαρός ήχος, όπως αυτός που θα έβγαινε από άψογα ηχεία.

Η Μιράντα πήρε καθιστή θέση στο σκληρό πάτωμα της σήραγγας, και, προς στιγμή, νόμιζε ότι είχε δύο πόδια. Αλλά ακόμα είχε ένα μόνο, φυσικά. Η Πόλη δεν μπορούσε να τη θεραπεύσει τόσο γρήγορα. Ωστόσο, αισθανόταν και το αριστερό σαν να υπήρχε. Σαν ποτέ να μην το είχε χάσει.

Αναστέναξε και, χρησιμοποιώντας το μεταλλικό ραβδί της, σηκώθηκε όρθια.

Τα πλοκάμια του Εκτρώματος ξεπρόβαλαν πάραυτα από το σώμα του, και ορθώθηκε κι αυτό. *Μ'έχει συμπαθήσει τόσο; Ή άλλαξε γνώμη και τώρα θα επιτεθεί;* Αλλά το μηχανικό πλάσμα δεν επιτέθηκε. Εξακολουθούσε να τη βλέπει ως φίλη. Ήταν η μοναδική οντότητα εδώ πέρα που είχε μέσα της ενέργεια σαν τη δική του: πρωταρχική ενέργεια της Διπλωμένης Γης. Ή, τουλάχιστον, αυτός πίστευε η Μιράντα πως ήταν ο λόγος για τη φιλία που της έδειχνε το Έκτρωμα.

Το όνειρό μου... σκέφτηκε καθώς κοίταζε, πέρα από το μηχανικό ον, τα σκοτάδια της σήραγγας. *Στο όνειρό μου δεν ήμουν εγώ. Ήμουν η Εύνοια. Και προσπαθούσα να με βρω. Και μετά, είδα εκείνο το φως... Τι σκατά ήταν εκείνο το φως; Με κάτι το ενεργειακό έμοιαζε... Αλλά δεν ήταν ένα από τα Εκτρώματα.*

Τι ήταν;

Τέλος πάντων. Η Εύνοια πρέπει να ζούσε. Αυτό το όνειρο δεν ήταν τυχαίο. Η Εύνοια ήταν ζωντανή, και την αναζητούσε. *Γιατί δεν μπορούμε να συναντηθούμε; Πόσο μακριά είμαστε;* Ο φόβος της Μιράντας μεγάλωσε: ο φόβος ότι οι δυο τους βρίσκονταν σε διαφορετικά τμήματα του λαβυρίνθου των σηράγγων μέσα στη μάζα ύλης. Τμήματα που δεν επικοινωνούσαν μεταξύ τους.

Πώς θα βρω την Εύνοια, αν είναι έτσι; Τα τοιχώματα εδώ πέρα της έμοιαζαν αδιαπέραστα. *Πρέπει ν'ανακαλύψω κάποιο αδύναμο σημείο τους. Αλλά μόνο προς τα εκεί όπου είμαι σίγουρη πως θα οδηγηθώ στην Εύνοια...*

Η Μιράντα άρχισε να βαδίζει μες στον λαβύρινθο που είχε δημιουργηθεί από την καταστροφή, και το Έκτρωμα την ακολούθησε φωτίζοντας τον δρόμο της, έχοντας τώρα πάψει να σφυρίζει.

«Εύνοια!» φώναζε η Μιράντα. «ΕΥΝΟΙΑ! Μ'ΑΚΟΥΣ, ΕΥΝΟΙΑ; Μ'ΑΚΟΥΣ; ΚΑΝΕ ΚΑΠΟΙΟ ΘΟΡΥΒΟ, ΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ, ΑΝ Μ'ΑΚΟΥΣ!

»*ΕΥΝΟΙΑ!*»

«Τι κάνεις εδώ, Κλαρκ;» ρώτησε η Νορέλτα-Βορ.

«Υποπτεύομαι ότι κάνουμε το ίδιο πράγμα, Νορέλτα. Ψάχνω για τη Μιράντα.»

«Τη Μιράντα; Ξέρεις πού είναι; Πώς το ξέρεις; Τι συνέβη εδώ, μα τον Κρόνο; Γιατί αυτή η καταστροφή;»

«Μπορώ μόνο να υποθέσω....» είπε ο Κλαρκ, συλλογισμένα, κοιτάζοντας ολόγυρά τους, τον ερειπωμένο τόπο.

«Συγνώμη,» παρενέβη η Άνμα, «αλλά ποιο είν' αυτό το άτομο, Νορέλτα;»

«Ο Κλαρκ. Ο Μάγος της Ρελκάμνια. Δε σου είπα ότι–;»

Τα μάτια της γούρλωσαν. «Δε σοβαρολογείς...» Κοίταξε τον Κλαρκ ξανά, από πάνω ώς κάτω. «Ο *Μάγος;...*»

«Ναι,» είπε ο Κλαρκ, «ο '*Μάγος*'. Κι εσύ είσαι...;»

«Η Άνμα,» τη σύστησε η Νορέλτα-Βορ. «Αδελφή μου.»

«Μάλιστα...»

«Φαίνεται πως όλοι τον ξέρετε, ή τον έχετε ακούσει, εκτός από εμένα...» παρατήρησε η Φοριντέλα-Ράο.

«Δε σας είπα ότι εγώ και η Μιράντα μιλήσαμε με τον Μάγο, πριν από κάποια χρόνια, κι εκείνος μας έδωσε τον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων,* ώστε η Μιράντα να–;»

«Τώρα που το λες...»

«Επίσης,» πρόσθεσε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, παρεμβαίνοντας, κοιτάζοντας τη Φοριντέλα, «ο Μάγος με έκανε αλεξίσφαιρο.»

«Α... ναι. Σωστά.»

Ο Κλαρκ ρώτησε: «Πώς τα πάτε εσύ και το αλεξίσφαιρο δέρμα σου, Άβαντα;»

«Σαν να είχαμε γεννηθεί μαζί.»

«Χαίρομαι.»

«Ξέρεις τι έγινε εδώ;»

«Όχι ακόμα. Αλλά *υποθέτω*, όπως είπα στη Νορέλτα.

»Δε γνωρίζω αν το είχατε ακούσει, όμως υπήρχε μια διαστασιακή δίοδος στην Τετράφωτη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας η οποία οδηγούσε σε μια ενδοδιάσταση που ονόμαζαν 'ο Ξεχασμένος Τόπος'. Φημολογείτο πως κανείς δεν είχε ποτέ επιστρέψει από εκεί.»

Η Άνμα είπε: «Το έχω ακούσει. Αλλά γιατί μιλάς σαν όλ' αυτά να μην ισχύουν πλέον;»

«Γιατί δεν νομίζω ότι υπάρχει πια αυτή η διαστασιακή δίοδος. Και γιατί νομίζω ότι κάποιος επέστρεψε από εκεί. Η Μιράντα.»

«*Τι;*» έκανε η Νορέλτα-Βορ.

«Αυτή η καταστροφή» – ο Κλαρκ έδειξε γύρω τους, ανοίγοντας τα γαντοφορεμένα χέρια του – «έχει επίκεντρο την Τετράφωτη. Και, πιο συγκεκριμένα, τη διαστασιακή δίοδο του Ξεχασμένου Τόπου, εικάζω.»

«Και τι σχέση έχει η Μιράντα με τον Ξεχασμένο Τόπο;» απόρησε η Νορέλτα.

«Εσύ γιατί την ψάχνεις εδώ;»

«Η Πόλη με οδήγησε. Η Μιράντα χρειάζεται τη βοήθειά μου. Είναι κάπου... κάπου *θαμμένη*. Σε κάποια υπόγεια. Τα πάντα είναι σκοτεινά. Και είναι παγιδευμένη, Κλαρκ. Είναι... Το *πόδι της.* Έκοψε το πόδι της για να ελευθερωθεί,» μόρφασε η Νορέλτα καθώς μιλούσε, νιώθοντας έναν κόμπο στον λαιμό της. «Το *αισθάνθηκα.* Την ονειρευόμουν, και το *αισθάνθηκα.* Χρειάζεται τη βοήθειά μου.»

«Εσύ γιατί νομίζεις ότι η Μιράντα είναι εδώ;» ρώτησε η Άνμα τον Κλαρκ. «Πες μας.»

«Δεν ξέρετε τίποτα για το πώς η Κορίνα ανάγκασε τη Μιράντα και την Εύνοια να περάσουν τη δίοδο του Ξεχασμένου Τόπου;»

«*Τι έκανε;*» είπε η Νορέλτα-Βορ.

«Καθίστε,» τους προέτρεψε ο Κλαρκ, «και θα σας πω.»

Κάθισαν πάλι μέσα στο κοίλωμα που είχαν βρει, και ο Κλαρκ τούς διηγήθηκε πώς η Κορίνα είχε εκβιάσει, μέσω των φυλακισμένων Νομάδων των Δρόμων, τη Μιράντα και την Εύνοια ώστε να περάσουν τη διαστασιακή δίοδο και να αυτοεξοριστούν από τη Ρελκάμνια.

«Δεν έπρεπε να τις είχες αφήσει να το κάνουν, Κλαρκ!» είπε η Νορέλτα.

«Σου έχω εξηγήσει και παλιότερα, αν δε λαθεύω, ότι προσπαθώ να ανακατεύομαι όσο το δυνατόν λιγότερο στις δουλειές στοιχειακών δυνάμεων της διάστασής μας.»

«Και τι μας νοιάζει εμάς αυτό;» έκανε η Άνμα. «Άλλο σού λέει η Νορέλτα!»

Η Νορέλτα τής είπε: «Ο Κλαρκ μάς θεωρεί στοιχειακές δυνάμεις της Ρελκάμνια, εμάς, τις Θυγατέρες της Πόλης.»

«Βοήθησε, όμως, τη Μιράντα...»

«Δεν είπα ότι δεν θέλω να έχω καμια συναναστροφή μαζί σας,» διευκρίνισε ο Κλαρκ. «Αλλά δεν θα προσπαθούσα ποτέ να σας εμποδίσω απ'το να κάνετε κάτι. Είστε βασικά στοιχεία της Ρελκάμνια.»

«Δεν ξέρω πώς το βλέπεις το πράγμα, φίλε,» είπε η Άνμα, «όμως εγώ δεν αισθάνομαι σαν 'βασικό στοιχείο της Ρελκάμνια'.»

Ο Κλαρκ δεν αποκρίθηκε, αλλά φαινόταν διασκεδασμένος από την αντίδρασή της. Τα μάτια του γυάλισαν επάνω στο κατάλευκο, μουσάτο πρόσωπό του που έμοιαζε αρχέγονο αν και όχι γέρικο.

«Δε μπορείς να εντοπίσεις τη Μιράντα με τη μαγεία σου;» τον ρώτησε η Νορέλτα-Βορ.

«Αυτό ήρθα να κάνω. Μέχρι στιγμής το έχω προσπαθήσει χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Αλλά η περιοχή της καταστροφής είναι μεγάλη, και η Μιράντα μπορεί να βρίσκεται οπουδήποτε.»

«Γιατί, επιστρέφοντας από τον Ξεχασμένο Τόπο, να προκάλεσε τέτοια καταστροφή, Κλαρκ;» ρώτησε ο Άβαντας.

«Δεν ξέρω, φίλε μου. Αλλά τι άλλη αιτία μπορεί να υπάρχει γι'αυτό που συνέβη εδώ; Νομίζω πως το πρώτο που πρέπει να σκεφτούμε είναι ότι η καταστροφή σχετίζεται με τον Ξεχασμένο Τόπο. Εξάλλου, η περιοχή επίδρασης του φαινόμενου δεν είναι και πολύ μεγάλη. Αν μια ενδοδιάσταση έπεφτε πάνω στη Ρελκάμνια, αυτή την έκταση θα είχε η καταστροφή. Και ο Ξεχασμένος Τόπος είναι, όπως λένε, ενδοδιάσταση. Αλλά κανείς μέχρι τώρα δεν είχε επιστρέψει από εκεί για να μας πει λεπτομέρειες.»

Καθώς μιλούσαν έτρωγαν, και το μεσημέρι κυλούσε.

«Πόσες ώρες είσαι εδώ, Κλαρκ;» ρώτησε η Νορέλτα. «Από πότε ψάχνεις για τη Μιράντα;»

«Μόλις ήρθα. Σήμερα το πρωί έμαθα γι'αυτό που συνέβη, από τις ειδήσεις. Και, για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω τι μ'έκανε να ξεκινήσω την αναζήτησή μου από τα βορειοδυτικά άκρα της καταστροφής. Θα μπορούσα να είχα ξεκινήσει από εκεί όπου ήταν η διαστασιακή δίοδος – και ίσως *ακόμα* να είναι εκεί, με κάποια μορφή. Αλλά σκέφτηκα ότι πιθανώς να ήταν καλύτερα ν'αρχίσω να ερευνώ την περιοχή απ'τη μια άκρη ώς την άλλη, αν είναι να εντοπίσω τη Μιράντα. Κι έτσι συνάντησα εσάς...»

«Η Πόλη σ'έφερε σ'εμάς, Κλαρκ,» του είπε η Νορέλτα· «ή οδήγησε εμάς σ'εσένα – που είναι το ίδιο. Μαζί θα *βρούμε* τη Μιράντα.»

«Χαίρομαι, πάντως, που είναι ζωντανή. Γιατί, ερχόμενος εδώ, δεν ήμουν καθόλου βέβαιος γι'αυτό, Νορέλτα.»

«Και την πιστεύεις;» απόρησε ο Άβαντας. «Απλά και μόνο επειδή σου είπε ότι είδε ένα όνειρο;»

«Είναι Θυγατέρα της Πόλης, Άβαντα. Τι άλλο μπορώ να κάνω *παρά* να την πιστέψω;»

Η Μιράντα περιπλανιόταν μέσα στον λαβύρινθο φωνάζοντας το όνομα της Αδελφής της, ελπίζοντας ότι κάπου η Εύνοια θα την άκουγε, ότι κάποια αντήχηση θα την έφτανε. Δεν μπορεί να ήταν μακριά· απλώς πρέπει να βρισκόταν σε άλλο τμήμα ετούτων των λαγουμιών, χωρισμένη από τη Μιράντα από τοίχους ανάκατων, πολτοποιημένων υλών.

Το Έκτρωμα την ακολουθούσε πιστά καθώς η Μιράντα βάδιζε στηριζόμενη στο μεταλλικό ραβδί της, νιώθοντας πιο ξεκούραστη τώρα, πολύ πιο ξεκούραστη. *Πόσες ώρες κοιμόμουν, άραγε;*

Πεινούσε, όμως. Και, κυρίως, διψούσε. Αλλά τα υγρά που συναντούσε εδώ – ακόμα κι αν ήταν νερά – δεν το έκρινε καθόλου συνετό να τα πιει. Ο οργανισμός των Θυγατέρων δεν τις άφηνε να αρρωστήσουν εύκολα, ούτε να δηλητηριαστούν, αλλά κάποιες φορές η αποβολή των δηλητηρίων από το σώμα τους δεν ήταν ευχάριστη διαδικασία. Η Μιράντα θα έπινε τα νερά που έβρισκε μες στις σήραγγες μόνο αν έφτανε στα όρια του θανάτου από αφυδάτωση. Μέχρι τότε ήλπιζε η Πόλη να την είχε βοηθήσει...

«ΕΥΝΟΙΑ!... ΕΥΝΟΙΑ!... Μ'ΑΚΟΥΣ;... *ΕΥΝΟΙΑ!*... Η ΜΙΡΑΝΤΑ ΕΙΜΑΙ, ΕΥΝΟΙΑ!... ΕΥΝΟΙΑ!... Μ'ΑΚΟΥΣ, ΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ; Μ'ΑΚΟΥΣ, ΕΥΝΟΙΑ;»

Η Μιράντα συνέχιζε να φωνάζει· και μετά, ξαφνικά, σταμάτησε.

Νόμιζε πως είχε *ακούσει* κάτι, επιτέλους.

Κράτησε την αναπνοή της.

Το Έκτρωμα έβγαλε ένα υπόκωφο, ηχητικά τέλειο σύριγμα από το σφαιρικό σώμα του. Η Μιράντα τού έγνεψε να σωπάσει, βάζοντας το δάχτυλό της μπροστά στα χείλη της – ελπίζοντας πως το μηχανικό ον θα καταλάβαινε ένα τέτοιο νόημα.

Αφουγκράστηκε. Περιμένοντας ν'ακουστεί πάλι εκείνη η φωνή. Γιατί, ναι, νόμιζε πως φωνή ήταν. Και η διαίσθησή της την τσιγκλούσε: την ειδοποιούσε πως επρόκειτο για κάτι σημαντικό. Η Εύνοια, ίσως. Η Εύνοια!

...ντα, ήρθε μια αντήχηση.

Η Μιράντα συνοφρυώθηκε.

...ράντα...

Κάποια φώναζε το όνομά της! *Μιράντα.* Η Εύνοια πρέπει να ήταν!

...ράαααααανταααααααα...

Αλλά ο ήχος ερχόταν από μακριά. Ή, μάλλον, όχι από μακριά. Ερχόταν *καλυμμένος.* Η Εύνοια ήταν κάπου *πίσω* από τους τοίχους των ανάμικτων υλών.

«ΕΥΝΟΙΑ! ΕΔΩ ΕΙΜΑΙ, ΕΥΝΟΙΑ! ΕΙΜΑΙ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΟΙΧΟΥΣ! ΕΙΜΑΙ ΣΕ ΑΛΛΟ ΤΜΗΜΑ ΤΩΝ ΣΗΡΑΓΓΩΝ! ΠΕΡΙΜΕΝΕ, ΕΥΝΟΙΑ, ΜΗΝ ΚΙΝΕΙΣΑΙ, ΘΑ ΒΡΩ ΤΡΟΠΟ ΝΑ ΠΕΡΑΣΩ! ΘΑ ΒΡΩ ΤΡΟΠΟ!»

Η Μιράντα κράτησε γερά το πέτρινο τσεκούρι της με το ένα χέρι, ενώ με το άλλο στηριζόταν στο μεταλλικό ραβδί της. Ύψωσε το όπλο και κοπάνησε τον τοίχο.

Και ξανά.

Και ξανά.

Και ξανά!

Μάταιο... Αστείο και μάταιο... Δεν μπορούσε να τον σπάσει, συνειδητοποίησε βαριανασαίνοντας.

Με μια κραυγή απόγνωσης, τον κοπάνησε ακόμα μια φορά. Χωρίς αποτέλεσμα.

Το Έκτρωμα σύριξε πίσω της, έντονα.

Η Μιράντα στράφηκε να το κοιτάξει. «Μπορείς να κάνεις κάτι γι'αυτό;» Του έδειξε τον τοίχο με το τσεκούρι της. «Μπορείς να το γκρεμίσεις;» Το άγγιγμα των πλοκαμιών των Εκτρωμάτων δεν δηλητηρίαζε μόνο το βιολογικό σώμα αλλά και κάθε είδους ύλη. Η Μιράντα είχε δει αγχέμαχα όπλα να φθείρονται, όταν οι σύντροφοί της στη Διπλωμένη Γη – ο Στάνλεϊ, η Κριστίν – αντιμετώπιζαν τα Εκτρώματα. Όμως μπορούσαν τα μηχανικά όντα να διαλύσουν έτσι ακόμα και τοίχους; Η Μιράντα δεν το νόμιζε. Αν δεν έκανε λάθος, θυμόταν πως οι κάτοικοι της Πεσμένης είχαν πει σ'εκείνη και την Εύνοια ότι τα Εκτρώματα χτυπούσαν τους τοίχους των σπιτιών τους και τους μαύριζαν, δεν τους γκρέμιζαν.

Αν, ωστόσο, το Έκτρωμα χτυπούσε *επίμονα* έναν τοίχο, ξανά και ξανά; Όπως όταν πελεκάς ένα χοντρό δέντρο, για να το κάνεις στο τέλος να πέσει;

Η Μιράντα συνέχισε να του δείχνει τη μάζα ύλης με το τσεκούρι της. «Μπορείς να το σπάσεις; Να το σπάσεις;» Ύψωσε το πέτρινο όπλο, γι'ακόμα μια φορά, και το κατέβασε πάνω στον τοίχο. Μερικά μικρά θραύσματα πετάχτηκαν, αλλά, βέβαια, ποτέ δεν θα τον γκρέμιζε έτσι· το ήξερε. Το τσεκούρι της θα διαλυόταν πολύ πριν από τον τοίχο. «Μπορείς να τον σπάσεις;» ρώτησε ξανά η Μιράντα το Έκτρωμα, δείχνοντας.

Φωτάκια αναβόσβηναν πάνω στο σφαιρικό μηχανικό σώμα του, όπου πράγματα σαν γρανάζια και πιστόνια κινούνταν και ενεργειακές ροές κυλούσαν σαν αίμα.

Το πλάσμα φάνηκε να καταλαβαίνει τι ήθελε η καινούργια του φίλη. Πλησίασε τον τοίχο κι άρχισε να τον χτυπά, συνεχόμενα, ασταμάτητα, βίαια, με δύο από τα πλοκάμια του. Μια θύελλα από μαστιγώματα.

Η Μιράντα απομακρύνθηκε, βλέποντας τη μάζα ύλης να μαυρίζει ολοένα και περισσότερο από τα ενεργειακά δηλητήρια του Εκτρώματος. Να μαυρίζει και να φθείρεται... να φθείρεται... να φθείρεται... Κομμάτια κυλούσαν και έπεφταν: πέτρες, γυαλιά, ξύλα, πλαστικά, σωλήνες, καλώδια, ένα κομμένο στη μέση ανθρώπινο σώμα, ένα πόδι, ένας νεκρός σκύλος (λιωμένος σαν να τον είχε πατήσει γιγάντιος τροχός), χώματα, χώματα, χώματα – νερό, ξαφνικά, με πίεση! Το Έκτρωμα το αγνόησε, συνεχίζοντας να χτυπά.

Η Μιράντα νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει ένα άνοιγμα τώρα στον τοίχο, και φοβόταν ότι αν το Έκτρωμα εξακολουθούσε να κοπανά τη μάζα ύλης ίσως να θάβονταν κι οι δυο τους. Είχαν αρχίσει να πέφτουν κομμάτια κι απ'το ταβάνι!

«Σταμάτα!» του φώναξε η Μιράντα. «Σταμάτα!»

Την αγνόησε. Όπως μια μηχανή που έχει μπει σε ακατάπαυστη λειτουργία.

«*Σταμάτα!*» Η Μιράντα το χτύπησε με το μεταλλικό ραβδί της πάνω στο μεταλλικό του σώμα. «Σταμάτα! Αρκετά! Αρκετά έκανες. Σταμάτα, σε παρακαλώ!»

Το Έκτρωμα στράφηκε σ'εκείνη. Ή, μάλλον, όχι *στράφηκε* ακριβώς. Δεν γύρισε. Δεν πρέπει να του χρειαζόταν να γυρίσει. Πρέπει, ούτως ή άλλως, υπέθετε η Μιράντα, να έβλεπε παντού γύρω από το σώμα του. Απλώς τα πλοκάμια τώρα κύρτωσαν προς τη μεριά της. Της έδινε σημασία. Είχε πάρει την προσοχή του από τον μισογκρεμισμένο τοίχο.

«Εντάξει,» του είπε η Μιράντα, φοβούμενη προς στιγμή ότι μπορεί να της επιτιθόταν. «Αρκετά έκανες. Εντάξει. Θα το αναλάβω εγώ τώρα. Εντάξει; Είναι επικίνδυνο να συνεχίσεις να το χτυπάς.»

Το Έκτρωμα έμεινε ακίνητο. (Παρατηρώντας την;) Ένας υπόκωφος θόρυβος, σαν ανέγνωρη μουσική, βγήκε από το σφαιρικό του σώμα.

Η Μιράντα πέρασε από δίπλα του, ζυγώνοντας πάλι τον τοίχο. Κοίταξε μέσα από το άνοιγμα που είχε δημιουργηθεί και παρατήρησε ότι όντως προς τα εκεί υπήρχε ένας άλλος χώρος. Ένα άλλο τμήμα των σηράγγων μέσα στη μάζα της ύλης, πιθανώς.

«Εύνοια!» φώναξε, ελπίζοντας πως τώρα η Αδελφή της θα την άκουγε πιο καθαρά. «*Εύνοια!*»

Και μια φωνή ήρθε από το βάθος: «*...Μιράντα;... Μιράντα;...*»

«Εδώ είμαι, Εύνοια! *Εδώ!* Ακολούθησε τη φωνή μου! Εδώ είμαι! Ακολούθησε τη φωνή μου!»

«*...Έρχομαι...*»

Η Μιράντα συνέχισε να φωνάζει, για να μπορεί η Αδελφή της να την ακούσει, και ύστερα από λίγο – δεν πρέπει να είχαν περάσει πάνω από δέκα λεπτά – είδε μια σκιερή φιγούρα στην αντικρινή μεριά του ανοίγματος.

«Εύνοια!»

«Μιράντα! Είσαι ζωντανή! Νόμιζα ότι ήσουν νεκρή, Μιράντα. Φοβόμουν ότι είχες σκοτωθεί...»

«Κι εγώ, προς στιγμή, νόμιζα ότι ίσως να πέθαινα,» αποκρίθηκε η Μιράντα χαμογελώντας. «Χαίρομαι που είσαι καλά, Εύνοια.»

«Πίσω σου είναι ένα φως...» Η Εύνοια δεν μπορούσε να δει το Έκτρωμα γιατί το άνοιγμα ήταν μικρό, και η Μιράντα το κάλυπτε όλο.

Το άνοιγμα ήταν, βασικά, τόσο μικρό που δεν χωρούσε άνθρωπος να περάσει. Θα έπρεπε να το μεγαλώσουν.

Η Μιράντα είπε: «Ναι. Είναι... Θα δεις τι είναι.» Και, υψώνοντας πάλι το τσεκούρι της, άρχισε να χτυπά το άνοιγμα, διαλύοντας κομμάτια ύλης κι από τις δυο μεριές του. Τώρα, ύστερα από τα διαβρωτικά μαστιγώματα του Εκτρώματος, τα υλικά έσπαγαν πιο εύκολα.

Η Εύνοια στεκόταν ακίνητη και παρακολουθούσε.

Όταν η Μιράντα νόμιζε πως είχε μεγαλώσει το άνοιγμα αρκετά, είπε: «Προσπάθησε να περάσεις τώρα. Δες αν μπορείς.»

Η Εύνοια το προσπάθησε, σύρθηκε πλαγιαστά μέσα στο άνοιγμα, και όντως τα κατάφερε να περάσει.

Γελώντας, αγκαλιάστηκε με τη Μιράντα, σφίγγοντάς τη με δύναμη μέσα στα χέρια της. «Μιράντα... Μιράντα...»

Και η Μιράντα γελούσε. «Πρώτη φορά νομίζω ότι χαίρεσαι τόσο που με βλέπεις, Εύνοια.»

«Πάντα χαίρομαι που σε βλέπω! Το ξέρεις αυτό.»

«Ήταν, φαίνεται, η σειρά μου να σε ξεθάψω από κάπου,» χαμογέλασε η Μιράντα.

Η Εύνοια είδε τότε το Έκτρωμα, κι αναφώνησε. «Μιράντα–!»

«Α... ο φίλος μου.»

Φωτάκια αναβόσβησαν πάνω στο σφαιρικό σώμα της μηχανικής οντότητας, σαν να ήθελε να χαιρετήσει.

«Ο *φίλος σου;* Μα...»

«Ναι, είναι ένα από τα Εκτρώματα. Αλλά εδώ... Είμαστε στη Ρελκάμνια, Εύνοια· το έχεις καταλάβει, έτσι;»

«Φυσικά...»

«Το Έκτρωμα πρέπει να αισθάνεται την πρωταρχική ενέργεια της Διπλωμένης Γης μέσα μου. Και δεν υπάρχει πουθενά αλλού τέτοια ενέργεια εδώ πέρα. Οπότε, με ακολουθεί.»

«Και το εμπιστεύεσαι;»

«Είναι η καλύτερη πηγή φωτός που έχω, και μέχρι στιγμής δεν έχει προσπαθήσει να με σκοτώσει. Επιπλέον, αν δεν ήταν αυτό, δεν θα είχαμε ποτέ συναντηθεί, Εύνοια.»

Η Εύνοια συνοφρυώθηκε.

Η Μιράντα εξήγησε: «Αυτό ήταν που δημιούργησε το άνοιγμα στον τοίχο, χτυπώντας τον με τα ενεργειακά δηλητήρια των πλοκαμιών του· εγώ απλά το μεγάλωσα λίγο.

»Παρεμπιπτόντως, έχεις βρει πουθενά νερό, Αδελφή μου;»

«Όχι νερό που θα ήθελα να πιω. Και *διψάω*.»

«Κι εγώ. Πρέπει να βγούμε από δω. Κάποια έξοδος θα υπάρχει· δεν μπορεί αυτός ο λαβύρινθος νάναι τελείως αποκλεισμένος από τον έξω κόσμο.»

«Οι άλλοι;» ρώτησε η Εύνοια. «Ο Ζόραλεμ'σαρ; Ο Άρνιλεκ; Οι άλλοι;»

«Δε βρήκα κανέναν ώς τώρα. Μάλλον...»

«...είναι νεκροί,» ψιθύρισε η Εύνοια.

Η Μιράντα κατένευσε.

Η Εύνοια τότε πρόσεξε ότι η Αδελφή της στηριζόταν σ'ένα μεταλλικό ραβδί για να στέκεται. Κοίταξε προς τα κάτω–

–και αναφώνησε. «Μιράντα!»

«Ήμουν μισοθαμμένη,» εξήγησε εκείνη. «Αν δεν έκοβα το πόδι μου δεν θα ελευθερωνόμουν.»

«Ω Αδελφή μου...»

«Μην κάνεις έτσι, μικρή. Θα μεγαλώσει πάλι. Η Πόλη θα το φροντίσει.» Προσπάθησε να χαμογελάσει, αν και δεν αισθανόταν ιδιαίτερα εύθυμη. Το ήξερε πως η διαδικασία θα ήταν επώδυνη.

Η Εύνοια ξεροκατάπιε. Πήρε τα μάτια της από το κομμένο μέλος της Αδελφής της. «Πώς θα βγούμε;... Το Έκτρωμα... το Έκτρωμα δεν μπορεί να σκάψει; Να...;»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Πολύ επικίνδυνο. Παραλίγο, μάλιστα, να μας θάψει καθώς κοπανούσε αυτό τον τοίχο. Εγώ τού τον έδειξα και του έκανα νόημα να τον χτυπήσει αλλά μετά χρειάστηκε να το σταματήσω – και προς στιγμή φοβήθηκα ότι δεν θα τα κατάφερνα. Αν είχε συνεχίσει να μαστιγώνει με τα πλοκάμια του τη μάζα ύλης, θα γκρεμίζονταν τα πάντα. Δες το ταβάνι.» Το έδειξε. Ήταν διαβρωμένο.

Χώματα και άλλα μικρά κομμάτια γλιστρούσαν από μερικά σημεία του – μια ψιλή βροχή ύλης.

«Καλύτερα να φύγουμε από δω,» είπε η Εύνοια.

Η Μιράντα ένευσε, κι απομακρύνθηκαν, με το Έκτρωμα να τις ακολουθεί.

«Μιράντα... Αν είμαστε στη Ρελκάμνια... αν... τότε, αυτό δεν σημαίνει πως κάποια μεγάλη καταστροφή έχει γίνει εδώ;»

«Μάλλον, Αδελφή μου,» αναγκάστηκε να παραδεχτεί η Μιράντα με σφιγμένη φωνή. «Πρέπει να προκαλέσαμε τρομερή πανωλεθρία στη Β' Κατωρίγια Συνοικία... Ήταν λάθος, τελικά. Ήταν...»

«Πώς να το ξέρουμε, Μιράντα; Ο Ζόραλεμ θα έπρεπε να το ξέρει!»

Η Μιράντα αναστέναξε. «Ήταν απεγνωσμένος. Και αυτός και οι άλλοι στη Διπλωμένη Γη. Κι εμείς το ίδιο, φυσικά. Ίσως ο Ζόραλεμ να το υποπτευόταν αλλά να μη μας το είπε... Ίσως... Τέλος πάντων· δεν έχει σημασία πια.»

«*Γιατί,* όμως, να συμβεί αυτό; Γιατί απλά η ενδοδιάσταση να μην ανοίξει κανονικά;»

«Τι θα πει 'κανονικά', Εύνοια; Μ'αυτό που κάναμε χαλάσαμε το σημείο αναδίπλωσης της Διπλωμένης Γης. Η ενδοδιάσταση *ξεδιπλώθηκε* και, καθώς ξεδιπλωνόταν...»

«...χτύπησε τη Ρελκάμνια.»

«Ακριβώς.»

«*Γιατί,* όμως;» ρώτησε πάλι η Εύνοια. «Δε θα μπορούσε να *μην* τη χτυπήσει;»

«Καλύτερα να ρωτήσεις έναν μάγο του τάγματος των Ερευνητών γι'αυτό, Αδελφή μου. Εξαρτάται από τη θέση που βρισκόταν η ενδοδιάσταση, είναι το μόνο που μπορώ εγώ να υποθέσω. Σκέψου: αν είναι μες στο σώμα σου ένα τυλιγμένο καλώδιο, κι αυτό το καλώδιο ξαφνικά ξετυλιχτεί, τι θα γίνει;»

«Κάτι άσχημο, μάλλον.»

«Ακριβώς αυτό νομίζω ότι συνέβη στη Ρελκάμνια.»

«Μιράντα,» είπε η Εύνοια ύστερα από μια στιγμή. «Το ξέχασα να σ'το αναφέρω ώς τώρα, αλλά υπάρχει και κάτι το ζωντανό εδώ μέσα. Και ίσως όχι μόνο αυτό–»

«Κάτι το ζωντανό;»

«Εκτός απ'το φιλικό Έκτρωμά σου. Είναι... είναι ένα *φως*. Μια μορφή ενέργειας, νομίζω. Στην αρχή μού φαινόταν για φλεγόμενος άνθρωπος, αλλά μετά η μορφή του αλλοιώθηκε πολύ. Και, ό,τι κι αν ήταν, δεν έμοιαζε φιλικό. Γρύλιζε και μούγκριζε παράξενα, κι ερχόταν καταπάνω μου σαν να ήθελε να με καταβροχθίσει. Έτρεξα να φύγω μακριά του, κι ευτυχώς με έχασε μες στον λαβύρινθο.

»Μιράντα... Θα μπορούσε... νομίζεις ότι θα μπορούσε να ήταν ο Κενοπρόσωπος Θεός;»

«Σου θύμιζε τον Κενοπρόσωπο Θεό;»

«Όχι, καθόλου. Αλλά τι άλλο να ήταν; Σίγουρα δεν ήταν Έκτρωμα. Να ήταν κάτι άλλο από τον πύργο του Κενοπρόσωπου Θεού, ίσως;»

«Δεν ξέρω,» είπε η Μιράντα, προβληματισμένη· «πάντως αποκλείεται να ήταν ο Θεός. Δεν μπορούσε να υπάρξει στο σύμπαν έτσι όπως είναι διαμορφωμένο σήμερα. Όταν η ενδοδιάσταση άνοιξε, ο Κενοπρόσωπος Θεός λογικά πρέπει να διαλύθηκε.»

«Τι είναι, τότε, αυτό που συνάντησα;»

«Δεν έχω ιδέα. Αλλά ελπίζω να μην το ξανασυναντήσουμε.»

Μετά, προχωρούσαν για κάποια ώρα χωρίς να μιλάνε, διασχίζοντας απλώς τα μπλεγμένα λαγούμια – περισσότερο ή λιγότερο στενές σήραγγες, με μάζες ανάκατης ύλης ολόγυρα. Κάθε τόσο έβλεπαν μισοθαμμένους ανθρώπους. Νεκρούς. Κανέναν ζωντανό δεν βρήκαν στον δρόμο τους. Ούτε άκουγαν τίποτα. Τα πάντα ήταν σιωπηλά. Τρομαχτικά σιωπηλά. Ακόμα και το Έκτρωμα δεν σφύριζε τώρα· μονάχα το υπόκωφο μηχανικό μουγκρητό του ηχούσε, καθώς ακολουθούσε τις Θυγατέρες φωτίζοντας.

Σε κάποια στιγμή, η Εύνοια ρώτησε: «Μήπως κάνουμε κύκλους;»

«Όχι,» είπε η Μιράντα.

«Είσαι σίγουρη;»

«Ναι.» Είχε καλή αίσθηση του προσανατολισμού – *πολύ* καλή – μέσα στη Ρελκάμνια. «Δεν περνάμε από τα ίδια μέρη. Και πρέπει – αν δεν κάνω λάθος – να πηγαίνουμε προς τα βορειοδυτικά.»

«Το καταλαβαίνεις επειδή έχεις μέσα σου την ενέργεια της Διπλωμένης Γης;»

«Φυσικά και όχι, Εύνοια. Η πρωταρχική ενέργεια της Διπλωμένης Γης δεν νομίζω πως έχει καμια επίδραση εδώ. Απλώς νιώθω τη Ρελκάμνια γύρω μου.»

«Εγώ δεν...» κόμπιασε η Εύνοια. «Δηλαδή, τη νιώθω γύρω μου. Αλλά δεν μπορώ να καταλάβω προς τα πού πηγαίνουμε.»

Η Μιράντα μειδίασε αχνά. «Περίμενε να γεράσεις λίγο ακόμα, μικρή, και θα καταλαβαίνεις περισσότερα για τη διάστασή μας.»

«Τι άλλο αντιλαμβάνεσαι, Μιράντα;»

«Ότι πρέπει να είναι μεσημέρι. Ή να πλησιάζει.»

Η Εύνοια αισθανόταν εντυπωσιασμένη από την Αδελφή της, γι'ακόμα μια φορά. Η ίδια δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτα εδώ μέσα. Πόσω μάλλον τι ώρα της ημέρας ήταν! ή προς τα πού κατευθύνονταν!

Λίγο προτού η Μιράντα προτείνει να καθίσουν για να ξεκουραστούν, άκουσαν θορύβους από το βάθος. Μηχανικούς θορύβους, που τους θύμιζαν αυτούς που έκανε το Έκτρωμα πίσω τους.

Σταμάτησαν κι οι δύο, συγχρονισμένα, προειδοποιημένες από την ιδιαίτερη διαίσθηση των Θυγατέρων.

«Μιράντα...» ψιθύρισε η Εύνοια.

«Ναι,» είπε εκείνη, στον ίδιο τόνο. «Κι άλλο Έκτρωμα, μάλλον.»

«Βλέπεις πολεοσημάδια εδώ μέσα;»

«Ελάχιστα. Τίποτα το σημαντικό.»

«Κι εγώ. Μόνο... *καταστροφή,* διαβάζω. *Πόνος, καταστροφή...*»

«Ναι.»

Οι μηχανικοί θόρυβοι πλησίαζαν, και οι δυο τους σώπασαν. Η Μιράντα κράτησε γερά το πέτρινο τσεκούρι της. Η Εύνοια τράβηξε το ξιφίδιο από τη μπότα της· ήταν το μόνο όπλο που της είχε μείνει μετά από την καταστροφή.

Το Έκτρωμα πίσω τους έβγαλε μεταλλικά σφυρίγματα.

«Τους φωνάζει!» είπε η Εύνοια, ανήσυχη, στρεφόμενη να το κοιτάξει.

Ύστερα, από το βάθος της σήραγγας αντίκρυ τους, είδαν ακόμα ένα Έκτρωμα να παρουσιάζεται βαδίζοντας πάνω στα πλοκάμια του. Τα φώτα του αναβόσβηναν. Το Έκτρωμα της Μιράντας φάνηκε να του μιλά με ήχους που θύμιζαν μουσική η οποία βγαίνει από ηχεία τρομερής ποιότητας. Το αντικρινό Έκτρωμα απάντησε με τον ίδιο τρόπο.

Κι ακόμα ένα Έκτρωμα παρουσιάστηκε πίσω του!

«Αν μας επιτεθούν,» ψιθύρισε έντονα η Εύνοια, «είμαστε χαμένες!»

«Ηρέμησε, Αδελφή μου· δε νομίζω να το κάνουν,» αποκρίθηκε η Μιράντα, ευχόμενη να είχε δίκιο.

Τα δύο Εκτρώματα τις πλησίασαν, και δεν επιχείρησαν να τις χτυπήσουν. Συνέχισαν να επικοινωνούν με τον φίλο της Μιράντας αλλά όχι τόσο ζωηρά όσο πριν, σαν το βασικό μέρος της επικοινωνίας τους να είχε τελειώσει.

«Κάναμε άλλους δύο φίλους, Αδελφή μου,» παρατήρησε η Μιράντα.

«Εσύ, τουλάχιστον...»

«Δε θα σου επιτεθούν όσο βλέπουν ότι είσαι μαζί μου.» *Τι λόγο έχουν, άλλωστε;* πρόσθεσε νοερά. *Πρέπει να αισθάνονται χαμένα. Αν όντως* αισθάνονται, *αυτές οι μηχανές...* «Ας καθίσουμε να ξεκουραστούμε, λίγο παρακάτω. Μας χρειάζεται.»

Τα Εκτρώματα τις ακολούθησαν.

Οι δύο Θυγατέρες ακόμα δεν είχαν καταφέρει να βρουν πόσιμο νερό, και διψούσαν πολύ. Το στόμα τους ήταν ξερό, και ο λαιμός τους επίσης. Αλλά, για την ώρα, έπρεπε να αναπαυθούν χωρίς να πιουν τίποτα...

Όταν είχαν ξεκουραστεί, βγήκαν από το κοίλωμα και άρχισαν πάλι να ταξιδεύουν μέσα στην περιοχή της καταστροφής. Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας ήταν καβάλα στο τρίκυκλό του μαζί με τη Φοριντέλα-Ράο. Η Νορέλτα-Βορ, η Άνμα, και ο Κλαρκ βάδιζαν, ενώ το τροχοφόρο εργαλείο του τους ακολουθούσε, σκεπασμένο με ύφασμα. Ο Μάγος φορούσε πάλι την κουκούλα της κάπας του και τα σκούρα γυαλιά του.

Μουρμούρισε κάποιο ξόρκι – λόγια στη γλώσσα της μαγείας.

«Προσπαθείς να βρεις τη Μιράντα;» τον ρώτησε η Νορέλτα.

«Ναι, αλλά δεν είναι εντός εμβέλειας ακόμα,» αποκρίθηκε εκείνος.

Ύστερα από λίγο, τους έγνεψε να σταματήσουν.

«Την εντόπισες;» ρώτησε η Νορέλτα, που τα πολεοσημάδια που έβλεπε δεν της έδιναν καμια χρήσιμη πληροφορία.

«Αυτό θα προσπαθήσω να κάνω τώρα.» Ο Κλαρκ τράβηξε το ύφασμα της αυτόματης καρότσας που τον ακολουθούσε, αποκαλύπτοντας

διάφορους τεχνικούς εξοπλισμούς από κάτω. Τράβηξε έξω ένα μηχάνημα που ούτε η Νορέλτα ούτε η Άνμα είχε ξαναδεί, και δεν είχαν ιδέα τι μπορούσε να κάνει. Ήταν ένα μακρύ πράγμα που θύμιζε κάθισμα, ίσως.

Ο Κλαρκ το έβαλε δίπλα σ'έναν σωρό από τυχαίες ύλες. Το τοποθέτησε σαν να ήταν χαμηλή πολυθρόνα. «Θα με βοηθήσει να βρω τη Μιράντα,» είπε. «Μη μ'ενοχλήσετε.» Έβγαλε την κάπα του και την έριξε μέσα στην καρότσα του μικρού τροχοφόρου. Πήρε από εκεί μια ενεργειακή φιάλη και, μέσω καλωδίων, τη συνέδεσε με το μηχάνημα. Ύστερα, κάθισε πάνω στο μηχάνημα-κάθισμα. Πήρε δύο άλλα καλώδια στα χέρια του – πολύ πιο λεπτά από τα προηγούμενα – και τα έβαλε στους κροτάφους του, όπου αυτά φάνηκε εύκολα να κολλάνε. Ο Μάγος πάτησε ένα κουμπί πλάι στον δεξή γοφό του και το μηχάνημα μπήκε σε λειτουργία – φωτάκια άναψαν επάνω του. Ο Κλαρκ μουρμούρισε μαγικά λόγια, κι έμεινε ακίνητος για λίγο. Τελείως ακίνητος. Τα μάτια του εξακολουθούσαν να είναι κρυμμένα πίσω απ'τα σκούρα γυαλιά του.

Κι εκεί τώρα, επάνω στα γυαλιά, μια κόκκινη κουκίδα παρουσιάστηκε.

«Τι...;» είπε η Νορέλτα-Βορ. Και σκέφτηκε: *Σαν το Ξόρκι Ανιχνεύσεως που κάνουν και οι κανονικοί μάγοι. Που κάνει και η Μιράντα.* Συνήθως, όμως, η κόκκινη κουκίδα παρουσιαζόταν πάνω σε κάποιον καθρέφτη. Και σήμαινε ότι ο μάγος έχει βρει αυτόν που αναζητά. *Βρήκε ο Κλαρκ τη Μιράντα;*

Ο Κλαρκ πάτησε πάλι το κουμπί πλάι στον δεξή γοφό του, έβγαλε τα καλώδια από τους κροτάφους του, και σηκώθηκε από το μηχάνημα-κάθισμα. Η κόκκινη κουκίδα είχε εξαφανιστεί πλέον από τα γυαλιά του. «Την εντόπισα,» είπε. «Στα όρια της επαυξημένης εμβέλειας του ξορκιού. Είναι προς τα εκεί.» Έδειξε. «Καμια δεκαριά χιλιόμετρα απόσταση από εμάς, ίσως. Και *κάτω.*»

«Κάτω;» είπε η Άνμα.

«Κάτω. Μέσα στη μάζα, υποθέτω.»

«Και είναι ζωντανή;»

«Ζωντανή είναι!» πετάχτηκε η Νορέλτα.

«Αν δεν ήταν ζωντανή,» είπε ο Κλαρκ ήρεμα, «το Ξόρκι Ανιχνεύσεως δεν θα μπορούσε να τη βρει.»

«Οδήγησέ μας σ'αυτήν!» τον προέτρεψε η Νορέλτα-Βορ. «Κάνε πάλι το ξόρκι και θα σε ακολουθήσουμε.»

«Δε μπορώ να χρησιμοποιώ το μηχάνημα ενώ βαδίζω,» εξήγησε ο Κλαρκ. «Πρέπει να κάθομαι. Και το μηχάνημα ήταν που με βοήθησε να τη βρω. Επαυξάνει την εμβέλεια του Ξορκιού Ανιχνεύσεως. Επίσης» – πλησίασε την ενεργειακή φιάλη για να την αποσυνδέσει από το εν λόγω μηχάνημα – «καταναλώνει πολλή ενέργεια. Βλέπετε; Η μισή φιάλη έχει εξαντληθεί. Και δεν το χρησιμοποίησα για πολύ.» Τη φόρτωσε πάλι στο μικρό τροχοφόρο του, και μετά φόρτωσε και το μηχάνημα εκεί, διπλώνοντάς το. «Αλλά, αν πλησιάσουμε, δεν θα το χρειάζομαι,» είπε. «Θα μπορώ να ανιχνεύσω τη Μιράντα χωρίς τη βοήθειά του.»

«Πάμε τότε!» είπε η Νορέλτα. «Γρήγορα. Προτού φύγει.»

Ο Κλαρκ ένευσε. «Δεν υπάρχει λόγος να χάνουμε χρόνο, ούτως ή άλλως.» Ξεκίνησε να βαδίζει, με το ευέλικτο τροχοφόρο να τον ακολουθεί σαν πιστός σκύλος.

Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ περπατούσαν εκατέρωθέν του. Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας οδηγούσε το τρίκυκλό του λιγάκι πιο μπροστά, με τη Φοριντέλα-Ράο καθισμένη πίσω του. Τα μάτια του κοίταζαν τον ορίζοντα της κατεστραμμένης περιοχής καθώς σουρούπωνε.

/5\

Οι παγιδευμένες Θυγατέρες ψάχνουν για νερό· η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ βρίσκουν μια χαμηλή είσοδο· η Μιράντα αισθάνεται ξαφνικά σαν στρατηγός· ο Μάγος ακολουθεί μια κουκίδα πάνω στα γυαλιά του· ένας ενεργειακός αφέντης ξεπροβάλει μέσα από τον λαβύρινθο κατευθύνοντας τα όντα του.

Όταν ξύπνησαν αισθάνονταν την πείνα να τις θερίζει. Αλλά πολύ χειρότερη ήταν η *δίψα.*

«Πρέπει να πιούμε κάτι,» είπε η Εύνοια. «Οτιδήποτε.» Έγλειψε τα χείλη της. Τα δάγκωσε ελαφρά· κομμάτια ξερής σάρκας έφευγαν. «Θα λιποθυμήσω, Μιράντα.»

Η Μιράντα κοίταξε τα τοιχώματα γύρω τους. Τη μάζα ύλης. «Σωλήνες ύδρευσης...» μουρμούρισε.

«Τι;» είπε η Εύνοια.

«Οι σωλήνες ύδρευσης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας θάφτηκαν εδώ, σίγουρα, όταν έγινε η καταστροφή. Οι περισσότεροι θα έχουν σπάσει. Αλλά ορισμένοι ίσως να είναι ακόμα σχετικά άθικτοι, και ίσως μέσα τους να υπάρχει πόσιμο νερό. Αλλιώς,» πρόσθεσε, «θα πρέπει να πιούμε τα νερά που βρίσκουμε κάτω...»

«Θα δηλητηριαστούμε, Αδελφή μου.»

«Η Πόλη θα μας θεραπεύσει. Χωρίς νερό, όμως, θα πεθάνουμε, και το ξέρεις.»

Η Εύνοια αναστέναξε. «Ευτυχώς, οι φίλοι σου δεν έχουν τέτοιες ανάγκες...» Κοίταξε τα τρία Εκτρώματα που στέκονταν παραδίπλα αναδεύοντας τα πλοκάμια τους κάθε τόσο, φωτίζοντας τον χώρο με τα φωτάκια πάνω στα σφαιρικά σώματά τους αλλά και με την ίδια την αχνή ακτινοβολία των ενεργειακών μετάλλων από τα οποία αποτελούνταν τα σώματα. Δεν ήταν σαν κανένα είδος σύγχρονων μετάλλων που γνώριζε η Εύνοια ή η Μιράντα. Τα Εκτρώματα ήταν κατασκευά-

σματα του Κενοπρόσωπου Θεού. Κατασκευάσματα από την εποχή του Ενιαίου Κόσμου. Πανάρχαια.

«Ευτυχώς,» συμφώνησε η Μιράντα. «Πάμε;» Σηκώθηκε όρθια, στηριζόμενη στο μεταλλικό ραβδί της. Αισθανόταν έναν έντονο πόνο, σαν καυτές βελόνες, από το αριστερό πόδι της, και ήξερε ότι ήταν η Πόλη που θεράπευε το κομμένο μέλος.

«Πάμε,» είπε η Εύνοια.

Και βάδισαν μέσα στις σήραγγες. Αλλού προχωρώντας όρθιες, αλλού σκύβοντας γιατί το ταβάνι ήταν χαμηλό. Η Μιράντα αφουγκραζόταν, συνεχώς αφουγκραζόταν. Για νερό. Δεν μπορεί κάθε σημείο του υδρευτικού συστήματος να είχε καταστραφεί. Κάτι πρέπει να είχε απομείνει. Κάτι που να θεωρείται πόσιμο.

Τα Εκτρώματα τις ακολουθούσαν, και η Μιράντα σκέφτηκε, φευγαλέα, πως δεν ήταν σωστό πλέον να τα λένε *Εκτρώματα.* Δεν ήταν αυτό το κανονικό τους όνομα, ούτως ή άλλως· απλώς οι κάτοικοι της Διπλωμένης Γης τα αποκαλούσαν έτσι γιατί τα φοβόνταν. *Αλλά πώς να τα λέμε;* Η Μιράντα δεν μπορούσε να σκεφτεί καμια άλλη ονομασία, για την ώρα. Και δεν προσπάθησε και πολύ. Είχε άλλα, σημαντικότερα πράγματα στο μυαλό της.

Αφουγκραζόταν... αφουγκραζόταν... και νόμιζε ότι, τελικά, άκουσε εκείνο που αναζητούσε. *Νερό.* «Έλα από δω,» είπε στην Εύνοια, κι έστριψε σε μια κατηφορική σήραγγα, βαδίζοντας με προσοχή, στηριζόμενη καλά στο μεταλλικό ραβδί της, έχοντας το νου της να μη γλιστρήσει στις χιλιάδες σαβούρες που γέμιζαν το πάτωμα.

«Τι είναι;» ρώτησε η Εύνοια.

«Νερό, νομίζω.»

Ύστερα από λίγο: «Πηγαίνουμε βαθιά,» παρατήρησε η Εύνοια. «Κάτω από το έδαφος, μάλλον.»

«Ούτως ή άλλως θαμμένες είμαστε. Τώρα το βασικό είναι να βρούμε νερό.» Η Μιράντα τής έκανε νόημα να σωπάσει, μετά, γιατί εξακολουθούσε να αφουγκράζεται.

Ναι, από εκεί... σκέφτηκε, κι έστριψε ξανά, μπαίνοντας σ'έναν στενό χώρο όπου έπρεπε να είναι σκυμμένη, και η Εύνοια το ίδιο. Τα Εκτρώματα δεν φαινόταν να έχουν ιδιαίτερο πρόβλημα καθώς τις ακολου-

θούσαν: τα σφαιρικά σώματά τους χωρούσαν, και τα πλοκάμια τους μπορούσαν να προσαρμοστούν παντού.

«Εδώ!» είπε η Μιράντα, σταματώντας μετά από κάποια απόσταση. «Εδώ είναι.» Έδειξε έναν τοίχο. Μια μάζα από ύλες – μέταλλα πέτρες ξύλα γυαλιά πλαστικά...

«Το ακούω κι εγώ,» συμφώνησε η Εύνοια. «Αλλά δεν φαίνεται κανένας σωλήνας.»

«Είναι μέσα, κρυμμένος. Πρέπει να τον βγάλουμε.» Η Μιράντα άρχισε να χτυπά με το πέτρινο τσεκούρι της.

Η Εύνοια απλώς την κοίταζε· δεν είχε τσεκούρι, και δεν μπορούσε να βοηθήσει με το ξιφίδιό της. Όταν όμως την είδε να κουράζεται, προθυμοποιήθηκε να συνεχίσει τη δουλειά εκείνη.

Η Μιράντα δεν έφερε αντίρρηση. Ιδρωμένη, εξαντλημένη, της έδωσε το τσεκούρι κι ακούμπησε την πλάτη της στον αντικρινό τοίχο, γλείφοντας τα ξεραμένα χείλη της, ενώ η Εύνοια ξεκινούσε να πελεκά με το πέτρινο όπλο.

Ένας παχύς σωλήνας αποκαλύφθηκε σύντομα. «Νάτος, Μιράντα! Αυτός είναι. Να τον σπάσω;»

«Ναι.»

Η Εύνοια τον χτύπησε δυο φορές με το τσεκούρι, και ο σωλήνας έσπασε. Νερό τινάχτηκε μες στον στενό χώρο. Οι δύο Θυγατέρες άρχισαν να το μαζεύουν με τις χούφτες τους και να πίνουν, ενώ λούζονταν μ'αυτό θέλοντας και μη. Όχι πως είχαν κανένα πρόβλημα· αισθάνονταν να κολλάνε από τον ιδρώτα και τις βρομιές εδώ μέσα.

Τα τρία Εκτρώματα τις παρατηρούσαν ακίνητα. Το νερό δεν τα συγκινούσε.

Οι σκιές βάθαιναν γύρω τους, στον ρημαγμένο τόπο, καθώς το σούρουπο έδινε τη θέση του στη νύχτα. Απόμακρα, μπορούσαν να δουν φώτα από ομάδες διάσωσης και ερευνητές. Κανείς δεν τους πλησίασε για να τους ενοχλήσει· όσοι έρχονταν εδώ είχαν άλλες δουλειές: το λιγότερο που τους απασχολούσε ήταν τι έκαναν κάποιοι άγνωστοι.

«Κλαρκ...» άρχισε η Νορέλτα-Βορ. «Μήπως να...;»

Ο Μάγος τής έκανε νόημα να σωπάσει, και μουρμούρισε τα λόγια για ένα ξόρκι. Ακόμα φορούσε τα σκούρα γυαλιά του, και η Νορέλτα και η Άνμα υπέθεταν ότι πρέπει να είχαν τεχνομαγικές ιδιότητες να διαπερνούν το σκοτάδι.

Μια κόκκινη κουκίδα παρουσιάστηκε τώρα στην άκρη τους.

«Η Μιράντα!» είπε η Νορέλτα. «Η Μιράντα, σωστά;»

«Ναι, αυτή είναι,» αποκρίθηκε ο Κλαρκ. «Αλλά βρίσκεται από κάτω μας πάλι. Δεν είναι στο ίδιο επίπεδο εδάφους μ'εμάς.»

«Ας σκάψουμε!»

«Πώς να σκάψουμε, Νορέλτα;» είπε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας. «Δε βλέπεις τι είναι από κάτω;» Έδειξε το έδαφος – μια μάζα από ό,τι ύλες μπορούσε κανείς να φανταστεί. «Χωρίς μηχανήματα – *μεγάλα* μηχανήματα – δεν γίνεται.»

Ο Κλαρκ είπε: «Πρέπει να έχουν δημιουργηθεί περάσματα μέσα στη μάζα ύλης. Η Μιράντα κινείται· δεν είναι ακίνητη.»

«Και λοιπόν;» είπε ο Άβαντας.

«Ίσως, επίσης, να υπάρχουν ανοίγματα στην επιφάνεια της μάζας τα οποία οδηγούν στο εσωτερικό της.»

«Νομίζω πως διέκρινα ένα, πριν,» είπε η Νορέλτα.

Η Άνμα ένευσε. «Κι εγώ. Από τα πολεοσημάδια, έτσι;»

«Ναι.»

«Μπορείτε να μας οδηγήσετε εκεί;» ρώτησε η Κλαρκ.

«Μάλλον,» αποκρίθηκε η Άνμα.

«Πάμε, τότε.»

Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ βάδισαν πρώτες, κι οι άλλοι τις ακολούθησαν. Ύστερα από κανένα τέταρτο, ενώ φώτιζαν με τους φακούς τους μες στη νύχτα, είδαν πάλι τα ίδια πολεοσημάδια που είχαν προσέξει και πριν.

«Από εκεί, έτσι;» είπε η Άνμα.

Η Νορέλτα κατένευσε.

Και σύντομα οι φακοί τους φώτιζαν ένα άνοιγμα σαν στόμιο σπηλιάς στο πλάι ενός βουνού από ανάκατες ύλες.

«Δε χωρά άνθρωπος εκεί μέσα!» είπε η Φοριντέλα-Ράο, ακόμα καθισμένη πίσω από τον Άβαντα, στο τρίκυκλό του που έμοιαζε με δίκυκλο.

«Χωρά,» διαφώνησε η Άνμα, «αν σκύψει.» Και, σκύβοντας, πλησιάζοντας το στόμιο, φώτισε στο εσωτερικό του. «Μια σήραγγα,» είπε. «Πηγαίνει βαθιά. Δεν είναι αδιέξοδη.»

«Είσαι σίγουρη;» ρώτησε ο Άβαντας.

«Αυτό μού δείχνει η Πόλη.»

«Πάμε μέσα, Άνμα,» είπε η Νορέλτα-Βορ.

«Μισό λεπτό!» παρενέβη η Φοριντέλα-Ράο. «Είμαστε *σίγουροι* γι'αυτό; Θέλω να πω... εκεί κάτω... ποιος ξέρει τι...»

Η Άνμα στράφηκε να την κοιτάξει. «Μπορείς να επιστρέψεις στη βάση των μισθοφόρων, Φοριντέλα,» είπε ήπια. «Κι εσύ, Άβαντα. Δεν είναι ανάγκη να έρθετε μαζί μας.»

Ο Άβαντας έριξε ένα βλέμμα στη Φοριντέλα πάνω από τον ώμο του. Δεν μίλησαν καθόλου αναμεταξύ τους· αλλά, ύστερα από μια στιγμή, κατέβηκαν κι οι δύο από το τρίκυκλο. «Όχι,» είπε ο μισθοφόρος, κλειδώνοντας το όχημά του. «Θα έρθουμε.»

«Υπάρχει και καλύτερο μέρος για να το αφήσεις αυτό,» τον πληροφόρησε ο Κλαρκ.

«Πού; Δε νομίζω εδώ κανείς να το κλέψει...»

«Θα είναι πιο ασφαλές στο Φαντασκεύασμα.» Ο Κλαρκ έβαλε μια μικρή συσκευή στ'αφτί του, μέσα από την κουκούλα της κάπας του, και μίλησε σε μια παράξενη γλώσσα.

Ένα βουητό ακούστηκε από τις σκιές παραδίπλα.

Ο Άβαντας, η Φοριντέλα, και η Άνμα τράβηξαν τα πιστόλια τους.

«Μην ανησυχείτε,» τους είπε ο Κλαρκ. «Το Φαντασκεύασμα είναι.» Και προς τον Αλεξίσφαιρο: «Φέρε προς τα δω το τρίκυκλό σου.» Βάδισε, φωτίζοντας μ'έναν φακό επάνω στο γάντι του, και, καθώς το σκοτάδι διαλυόταν, μια πόρτα αποκαλύφτηκε στην πλαγιά του βουνού από ανάκατες ύλες. Μια γυαλιστερή μεταλλική πόρτα.

«Τι...» έκανε ο Άβαντας. «Πώς βρέθηκε...; Πώς έμεινε όρθια αυτή η πόρτα;»

«Δεν είναι εκείνο που νομίζεις.» Ο Κλαρκ δεν στράφηκε να τον κοιτάξει. Άνοιξε την πόρτα, και πίσω της φάνηκε ένας διάδρομος, μεταλλικός κι αυτός, μοιάζοντας γεωμετρικά τέλειος, σαν ψεύτικος. Σαν από όνειρο. Φωτιζόταν από λευκή ακτινοβολία προερχόμενη από τα ίδια του τα τοιχώματα.

Η Νορέλτα είχε ξαναδεί το Φαντασκεύασμα, όταν ήταν με τη Μιράντα· δεν την εξέπληττε. Αλλά η Άνμα το κοίταζε παραξενεμένη.

Ο Κλαρκ σφύριξε στη χαμηλή τροχοφόρο καρότσα που τον ακολουθούσε, κι αυτή πέρασε την πόρτα και μπήκε στον φωτισμένο διάδρομο. «Βάλε κι εσύ το όχημά σου μέσα, Άβαντα. Δεν πρόκειται να χαθεί στο Φαντασκεύασμα· σ'το υπόσχομαι.»

«Τι είναι αυτό, Μάγε;» Ο Άβαντας ξεκλείδωσε πάλι το τρίκυκλο. Το καβάλησε και ενεργοποίησε τη μηχανή.

«Μια κινούμενη ενδοδιάσταση. Ασφαλής. Δεν χρειάζεται καν να κλειδώσεις το όχημα· κανείς δεν θα το κλέψει εκεί.»

Ο Αλεξίσφαιρος οδήγησε το τρίκυκλό του μέσα, κατέβηκε από τη σέλα, και βγήκε ξανά.

Ο Κλαρκ έκλεισε την πόρτα.

«Κι αν κανένας τυχαίος τη βρει και την ανοίξει;» ρώτησε ο Άβαντας.

«Μόλις φύγουμε, δεν θα είναι πια εδώ. Εμφανίζεται όπου τη χρειάζομαι. Αρκεί κανείς να μην κοιτάζει.»

Ο Άβαντας συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος.

Η Νορέλτα-Βορ ήξερε, όμως, τι εννοούσε ο Μάγος. Το θυμόταν από τότε που τον είχε συναντήσει με τη Μιράντα. Της είχε πει ότι η πραγματικότητα μπορεί να αλλοιωθεί μόνο όταν δεν υπάρχει παρατηρητής· κάτι τέτοια περίεργα πράγματα...

Η Άνμα μπήκε πρώτη στο στόμιο της σήραγγας, φωτίζοντας με τον φακό της, ενώ στο άλλο χέρι βαστούσε το Ροσκράντω-4.2. Η Νορέλτα την ακολούθησε, κρατώντας μόνο φακό· δε νόμιζε ότι θα χρειάζονταν όπλα. Ο Κλαρκ ήρθε μετά από τις δύο Θυγατέρες, και ο Άβαντας κι η Φοριντέλα-Ράο βάδισαν στο κατόπι του.

Όλοι τους ήταν σκυφτοί, αλλά, καθώς κατέβαιναν, η σήραγγα πλάταινε γύρω τους, γινόταν λίγο πιο ευρύχωρη. Και διακλαδώσεις άρχισαν να παρουσιάζονται. Το μέρος ήταν αρκετά μπλεγμένο.

«Προς τα πού είναι η Μιράντα;» ρώτησε η Νορέλτα τον Κλαρκ κοιτάζοντάς τον πάνω απ'τον ώμο της.

Ο Μάγος μουρμούρισε ένα ξόρκι ξανά. Αλλά αυτή τη φορά καμια κουκίδα δεν παρουσιάστηκε στα σκούρα κρύσταλλα των γυαλιών του. «Είναι πέρα από την εμβέλεια του Ξορκιού Ανιχνεύσεως. Όμως, μάλλον, προς τα εκεί. Αν δεν έχω χάσει τον προσανατολισμό μου.» Έδειξε

με το γαντοφορεμένο χέρι του, φωτίζοντας ένα πέρασμα με τον φακό που ήταν προσαρτημένος στο γάντι.

Κανείς δεν διαφώνησε· έτσι έστριψαν, συνεχίζοντας να ψάχνουν.

Η Μιράντα έπιασε ένα κομμάτι πλαστικό από κάτω και το πίεσε πάνω στο άνοιγμα του σωλήνα που είχε δημιουργήσει το χτύπημα του τσεκουριού. Το νερό έπαψε να πετάγεται. Η Μιράντα πίεσε το πλαστικό λίγο περισσότερο, ώστε να το χώσει *μέσα* στο άνοιγμα, να το σφηνώσει εκεί. Μετά, το άφησε στη θέση του, κι αυτό δεν τινάχτηκε έξω.

«Δε μπορούμε να πάρουμε νερό μαζί μας, κάπως;» ρώτησε η Εύνοια.

«Σου έχει μείνει κανένας από τους ασκούς που είχαμε στη Διπλωμένη Γη;»

«Βλέπεις να κουβαλάω τίποτα; Τα πάντα χάθηκαν, Μιράντα...»

Η Μιράντα ένευσε. «Δυστυχώς.» Κοίταξε τριγύρω, ψάχνοντας για κάτι που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως δοχείο, αλλά δεν είδε τίποτα. «Ας ξεκουραστούμε,» πρότεινε. «Είναι νύχτα στον έξω κόσμο–»

«Τ'ακούς αυτό;»

«Ποιο;»

«Άκου.»

Η Μιράντα αφουγκράστηκε, και όντως κάποιος ήχος ερχόταν από το πέρας της σήραγγας. Μηχανικός ήχος, μάλλον. «Κι άλλα Εκτρώματα...»

«Ίσως.»

Η Μιράντα άρχισε να βαδίζει προς τα εκεί.

Η Εύνοια ήρθε πίσω της. «Μη βιάζεσαι. Μπορεί νάναι κάτι άλλο.»

«Αν ναι, αναρωτιέμαι τι, Αδελφή μου.»

Τα τρία Εκτρώματα τις ακολουθούσαν, φυσικά, ως συνήθως, φωτίζοντας.

Μετά από λίγο οι Θυγατέρες είδαν κι άλλο φως. Από το βάθος. Πίσω από μια στροφή. Παρόμοιο φως.

«Εκτρώματα είναι,» είπε η Μιράντα.

Αυτά που τις ακολουθούσαν άρχισαν να βγάζουν ήχους σαν σφυρίγματα, σαν μουσική που εκπέμπεται από άψογα ηχεία. Δεν ήταν καθόλου δυσάρεστη για τ'αφτιά των δύο Θυγατέρων. Αν και καμια τους δεν

μπορούσε να καταλάβει πώς τα Εκτρώματα επικοινωνούσαν έτσι. Η Πόλη δεν τις βοηθούσε να το κατανοήσουν.

Τρία μηχανικά όντα ήρθαν από τη στροφή στο βάθος της σήραγγας. Τρία σφαιρικά σώματα από ενεργειακά μέταλλα, με κινούμενα κομμάτια επάνω τους τα οποία θύμιζαν γρανάζια και πιστόνια. Φωτάκια αναβόσβηναν στις επιφάνειές τους. Μουσικά συρίγματα έβγαιναν από μέσα τους. Τα πλοκάμια τους αναδεύονταν σαν να ήθελαν να χαιρετήσουν. Ή, μήπως, αυτό ήταν μονάχα η ιδέα των δύο Θυγατέρων;

Μας βλέπουν φιλικά κι ετούτα, σκέφτηκε η Μιράντα. *Εμένα, τουλάχιστον. Θέλουν να με ακολουθήσουν.*

Τα Εκτρώματα πλησίασαν.

Τώρα, έχουμε έξι μαζί μας! Με τόσα Εκτρώματα γύρω της, η Μιράντα αισθανόταν σαν στρατηγός. Έξι απ'αυτά τα μηχανικά όντα είχαν, αναμφίβολα, τη δύναμη ολόκληρης στρατιάς.

«Τι θα τα κάνεις, όταν βγούμε στην επιφάνεια;» ρώτησε η Εύνοια.

«Περίμενε πρώτα να βγούμε, Αδελφή μου.»

Και μετά αναζήτησαν ένα καλό μέρος για να κοιμηθούν, να περάσουν τη νύχτα.

Βάδιζαν σε σήραγγες με τοιχώματα από μάζες ύλης – μέταλλα πέτρες γυαλιά πλαστικά χώματα ξύλα βλάστηση – που από μέσα τους, σε σημεία, έβγαιναν ανθρώπινα χέρια, ή πόδια, ή κεφάλια, ή μισά σώματα – μισοθαμμένοι νεκροί. Αυτοί που είχαν σκοτωθεί από την καταστροφή. Τα θεάματα ήταν φρικτά. Θύμιζαν στη Νορέλτα-Βορ το εφιαλτικό όνειρό της: τα χέρια που ξεπρόβαλλαν από τη μάζα, αρπάζοντάς την – αρπάζοντας τη Μιράντα – τραβώντας την, ενώ τα νύχια τους μπήγονταν στη σάρκα της... *Θα σε βρούμε, Αδελφή μου! Θα σε βρούμε! Δεν είμαστε μακριά τώρα!*

Η Φοριντέλα-Ράο, σε κάποια στιγμή, όταν η σήραγγα ήταν αρκετά ευρύχωρη για να μπορεί να το χειριστεί, τράβηξε το Απολλώνιο σπαθί της κι έκοψε ένα πόδι που προεξείχε από ένα τοίχωμα. Αίμα τινάχτηκε.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας μόρφασε. «Γιατί το έκανες τώρα αυτό, γαμώτο;» Είχε πιτσιλιστεί.

«Συγνώμη,» αποκρίθηκε η Φοριντέλα. «Με φρίκαρε έτσι όπως κρεμόταν...»

Ο Κλαρκ βάδιζε μπροστά, μαζί με την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ, και επί του παρόντος έκανε ξανά το ξόρκι του – το Ξόρκι Ανιχνεύσεως, υπέθετε η Νορέλτα – μουρμουρίζοντας λόγια μέσα από τα μούσια του. Μια κόκκινη κουκίδα παρουσιάστηκε πάνω στα μαύρα κρύσταλλα των γυαλιών του.

Την εντόπισε! σκέφτηκε η Νορέλτα. «Η Μιράντα;»

«Ναι. Αλλά είναι προς τα εκεί, δυστυχώς.» Ο Κλαρκ έδειξε τον αριστερό τοίχο της χαμηλής σήραγγας που, σκυμμένοι, διέσχιζαν. «Και δε βλέπω άνοιγμα.»

«Δε μπορούμε να *φτιάξουμε* ένα;»

«Δε θα το πρότεινα εδώ μέσα, Νορέλτα. Ίσως τα πάντα να καταρρεύσουν επάνω μας, και τότε... θα γίνουμε κι εμείς *έτσι*.» Έδειξε ένα χέρι που κρεμόταν από το ταβάνι.

Η Νορέλτα μόρφασε, άθελά της, στραβώνοντας τα χείλη.

Ο Κλαρκ συνέχισε να βαδίζει, περνώντας κάτω από το χέρι, προσέχοντας να μην αγγίξει τα μαλλιά του.

Η Φοριντέλα-Ράο έκανε να το κόψει από τον καρπό, όπου προεξείχε, αλλά ο Άβαντας αυτή τη φορά τη σταμάτησε πιάνοντας τον δικό της καρπό. «Όχι,» είπε. «Δε χρειάζεται να λουστούμε.»

Η Φοριντέλα δεν διαφώνησε. Ούτως ή άλλως, σκέφτηκε η Άνμα λοξοκοιτάζοντάς την, αμφίβολο ήταν αν μπορούσε να χειριστεί σωστά το Απολλώνιο σπαθί εδώ πέρα. Η σήραγγα ήταν πολύ χαμηλή και πολύ στενή. Το όπλο (μέσω των σημαδιών γύρω κι επάνω του) έλεγε στη Θυγατέρα πως δεν αισθανόταν καθόλου βολικά σε τούτο το μέρος.

Όταν είδαν άνοιγμα στ'αριστερά, ο Κλαρκ σταμάτησε να βαδίζει και έκανε πάλι το ξόρκι του. Μια κουκίδα παρουσιάστηκε πάνω στα γυαλιά του. «Χμμμ,» μουρμούρισε, παρατηρώντας την. Γιατί, προφανώς, δεν φαινόταν μόνο από την έξω μεριά των γυαλιών αλλά και από τη μέσα. Η Νορέλτα δεν μπορούσε να διανοηθεί πώς ο Μάγος καταλάβαινε τις κατευθύνσεις έτσι, από τη θέση αυτής της κουκίδας, αλλά το σημαντικό ήταν ότι τις καταλάβαινε, και ότι θα έβρισκαν σύντομα τη Μιράντα.

Ο Κλαρκ είπε: «Δεν ξέρω αν... Τέλος πάντων.» Μπήκε στην αριστερή σήραγγα, και οι άλλοι τον ακολούθησαν.

«Τι;» ρώτησε η Νορέλτα. «Τι είναι; Έχει μετακινηθεί;»

«Προς τα εδώ είναι, αναμφίβολα. Αλλά και λίγο προς τα δίπλα. Δεν ξέρω αν θα τη συναντήσουμε μέσα σε τούτο το πέρασμα. Όμως δεν έχουμε και καλύτερο δρόμο ν'ακολουθήσουμε, Νορέλτα. Είναι λαβύρινθος...»

«Ακριβώς, Μάγε,» είπε η φωνή του Άβαντα από πίσω. «Και, εκτός των άλλων, έχω ένα πολύ βασικό ερώτημα: *Πώς θα βγούμε;* Μέχρι στιγμής δεν έχουμε δει άλλη έξοδο. Θυμάσαι εσύ τον δρόμο της επιστροφής; Γιατί εγώ δεν είμαι καθόλου σίγουρος ότι τον θυμάμαι.»

«Θα βγούμε,» αποκρίθηκε μόνο ο Κλαρκ, αλλά η Νορέλτα δεν νόμιζε ότι ακουγόταν και τόσο βέβαιος.

Ούτε η Άνμα το νόμιζε. Και σκέφτηκε: *Γάμησέ τα. Χώσαμε το χέρι μας μες στη φάκα του Σκοτοδαίμονος, μου φαίνεται...*

Δεν υπήρχαν πολεοσημάδια εδώ τα οποία μπορούσαν να βοηθήσουν τις Θυγατέρες για να βρουν τον δρόμο τους. Τα μόνο πολεοσημάδια που παρατηρούσαν μιλούσαν για καταστροφή και πόνο. Πιο πολύ τις μπέρδευαν παρά τις εξυπηρετούσαν. Ο χώρος ήταν τέτοιος – τόσο κλειστός και αποπνιχτικός – που έπνιγε τα σημάδια της Πόλης. Έπνιγε τη φωνή της.

Ξαφνικά, μεταλλικοί, μηχανικοί ήχοι ακούστηκαν από ένα άνοιγμα στα δεξιά τους, καθώς βρέθηκαν σε μια διασταύρωση του λαβυρίνθου: και οι δύο Θυγατέρες ένιωσαν τη διαίσθησή τους να τις προειδοποιεί για σημαντικό κίνδυνο.

Εκτός από το πέρασμα στα δεξιά, και εκτός από αυτό που είχαν ακολουθήσει για να φτάσουν ώς εδώ, υπήρχαν άλλα δύο περάσματα: το ένα πήγαινε κάτω, μες στο πάτωμα, το άλλο πήγαινε ελαφρώς προς τ'αριστερά.

Το πέρασμα που ήταν στα δεξιά, ήταν και επάνω συγχρόνως. Βρισκόταν, ουσιαστικά, στο ταβάνι. Έπρεπε να σκαρφαλώσεις μια πλαγιά για να φτάσεις εκεί: μια μάζα από ύλες – κυρίως ξύλα, βλάστηση, πέτρες, και χώμα.

«Κλαρκ!» είπε η Άνμα, στρέφοντας το Ροσκράντω-4.2 προς το άνοιγμα. «Κάτι έρχεται!»

Η Νορέλτα τράβηξε επίσης το πιστόλι της. *Υπάρχουν ζωντανά πράγματα εδώ κάτω;* σκέφτηκε, απορημένη. *Τι μπορεί νάχει επιβιώσει εκτός*

από τη Μιράντα; Μέχρι στιγμής δεν είχαν συναντήσει ανθρώπους: μόνο έντομα και τρωκτικά – κι αυτά λίγα.

Ο Κλαρκ υποτονθόρυσε γρήγορα ένα ξόρκι. «Τίποτα το ζωντανό...» μουρμούρισε μετά, ενώ κι εκείνος είχε τραβήξει ένα πιστόλι μέσα από την κάπα του. Έμοιαζε πολλαπλών λειτουργιών, όχι μόνο πυροβόλο.

Οι μηχανικοί ήχοι πλησίαζαν τώρα, και φως φαινόταν από το βάθος του ανοίγματος.

Η Νορέλτα και η Άνμα είδαν ένα μεταλλικό σφαιρικό σώμα να έρχεται. Αλλά τα μέταλλά του δεν τους θύμιζαν κανένα μέταλλο που είχαν αντικρίσει ποτέ: *πάλλονταν* και *δονούνταν*, κι έμοιαζε να φωσφορίζουν. Επάνω τους μικρά μηχανικά κομμάτια κινούνταν (γρανάζια; πιστόνια;) και φωτάκια άναβαν κι αναβόσβηναν.

Γύρω από το σφαιρικό σώμα απλώνονταν πλοκάμια που δεν φαίνονταν μηχανικά. Ήταν γκρίζα και μακριά. Σαν χταποδιού, αλλά χωρίς βεντούζες.

«Τι...;» έκανε η Νορέλτα. «Κλαρκ;»

«Δεν ξέρω,» είπε ο Μάγος.

Το σφαιρικό πλάσμα – ή, μάλλον, η σφαιρική *μηχανή* – με τα πλοκάμια βγήκε από το άνοιγμα, κατεβαίνοντας την πλαγιά. Μια σπαστή δέσμη ενέργειας ξεκινούσε από την πίσω μεριά του και χανόταν μες στη σήραγγα, σαν φωτεινό λουρί.

Και, μόλις το μηχανικό ον είχε βγει από το άνοιγμα, ακόμα ένα το ακολούθησε, κι ακόμα ένα. Και είχαν κι αυτά πίσω τους ενεργειακά λουριά.

Στην άλλη άκρη των «λουριών» ήταν ένα *φως.*

Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ στένεψαν τα μάτια τους, για να τα προφυλάξουν από την ακτινοβολία, καθώς είδαν τώρα να ξεπροβάλλει από το άνοιγμα μια οριακά ανθρωποειδής μάζα ενέργειας που έτριζε και φεγγοβολούσε.

«Κλαρκ!» αναφώνησε η Νορέλτα. Αλλά ο Μάγος δεν απάντησε· υποτονθόρυζε ένα ξόρκι.

«Δεν είναι φιλικά, ό,τι κι αν είναι!» προειδοποίησε η Άνμα, προειδοποιημένη η ίδια από τη διαίσθησή της.

Τα μηχανικά όντα, βαδίζοντας πάνω στα φριχτά πλοκάμια τους, κατέβαιναν την πλαγιά για να τους πλησιάσουν. Κι έμοιαζαν να ελέγχο-

νται από τη φωτεινή οντότητα πίσω τους, στην οποία κατέληγαν οι ενεργειακές τους αλυσίδες. Πρέπει να ήταν ο αφέντης τους, ο ελεγκτής τους.

«Τι σκατά είν' αυτά, γαμώτο;» γρύλισε η Φοριντέλα-Ράο, ενώ ο Άβαντας γρύλιζε κάτι για τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος.

Η Άνμα πυροβόλησε το ένα από τα τρία μηχανικά όντα με το Ροσκράντω-4.2: οι σφαίρες έφυγαν σαν θύελλα από την κάννη του γρήγορου πιστολιού. Καμια δεν αστόχησε. Αλλά όλες φάνηκαν να εξοστρακίζονται πάνω στο μεταλλικό σώμα του όντος χωρίς να το βλάπτουν.

Και η Νορέλτα πυροβόλησε, και η Φοριντέλα, και ο Άβαντας. Με τα ίδια αποτελέσματα.

Ήχοι βγήκαν από τα μηχανικά όντα, σαν από ηχεία πολύ καλής ποιότητας. Η ενεργειακή οντότητα πίσω τους έτριζε και έκανε σπαστές κινήσεις· η ανθρωποειδής μορφής της ίσα που διακρινόταν.

Τα μηχανικά όντα σταμάτησαν ξαφνικά να βαδίζουν, προτού φτάσουν κοντά στις Θυγατέρες και τους άλλους. Και οι ενεργειακές αλυσίδες τους θρυμματίστηκαν σε μικροενεργειακά θραύσματα.

Ο Κλαρκ! κατάλαβαν η Άνμα και η Νορέλτα, και κοίταξαν κι οι δύο τον Μάγο. Είχε το γαντοφορεμένο χέρι του τεντωμένο προς τα μηχανικά όντα, διαγράφοντας μυστηριακά σύμβολα με τα δάχτυλά του, ενώ γρύλιζε μαγικά λόγια πίσω από τα δόντια του. Κι αν έκρινε κανείς από την έκφραση στο κατάλευκο πρόσωπό του, έμοιαζε νάχει συναντήσει μια κάποια δυσκολία. Μια κάποια ισχυρή *αντίσταση*. Τα στενεμένα μάτια του γυάλιζαν, αποφασισμένα.

Η ενεργειακή οντότητα έβγαλε ένα δυνατό σύριγμα-τρίξιμο που αντήχησε μες στις σήραγγες. Και φαινόταν τώρα να παλεύει με κάτι αόρατο. Με τη δύναμη του Κλαρκ, αναμφίβολα.

Η Φοριντέλα-Ράο την πυροβόλησε, αλλά οι σφαίρες της δεν φάνηκε να τη βλάπτουν με κανέναν τρόπο, όπως δεν θα έβλαπταν και το φως.

Η ενεργειακή οντότητα έβγαλε ακόμα έναν ήχο, δυνατότερο από τον προηγούμενο, έναν βρυχηθμό-τρίξιμο, και υποχώρησε μες στη σήραγγα απ'την οποία είχε έρθει – *τινάχτηκε,* σαν πανίσχυρος άνεμος να την είχε χτυπήσει.

Ησυχία απλώθηκε απρόσμενα. Η αναπνοή του Μάγου ακουγόταν δυνατή. Είχε κουραστεί. Ό,τι κι αν είχε αντιμετωπίσει δεν ήταν τίποτα το εύκολο.

Τα μηχανικά όντα είχαν μαζέψει τα πλοκάμια τους μέσα στα σφαιρικά σώματά τους, τα είχαν εξαφανίσει, και βρίσκονταν τώρα ακίνητα. Τρεις σφαίρες από παλλόμενα, φωσφορικά μέταλλα. Τα φωτάκια τους είχαν σβήσει.

«Κλαρκ...» είπε η Νορέλτα-Βορ. «Τι ήταν αυτό; Τι ήταν αυτός ο δαίμονας που έδιωξες;»

«Κάποια ενεργειακή οντότητα,» αποκρίθηκε ο Μάγος, κουρασμένα. «Ισχυρή... Και η ενέργειά της... Παλιά ενέργεια...»

«Τι εννοείς, 'παλιά ενέργεια';» ρώτησε η Άνμα.

«Δεν είναι σαν αυτές που συναντάς σήμερα. Είναι... σαν αυτές που έχουν απομείνει από τον Ενιαίο Κόσμο σε ορισμένα τμήματα του σύμπαντος. Σπάνιες ενέργειες.»

«Κι αυτά;» Η Άνμα έδειξε τις τρεις ακίνητες σφαίρες. «Από τι είναι φτιαγμένα;»

«Από ενεργειακά μέταλλα,» αποκρίθηκε ο Κλαρκ. «Σπάνια, επίσης. Απομεινάρια του Ενιαίου Κόσμου, το πιθανότερο. Και δεν είναι απλές μηχανές. Είναι πλάσματα, Άνμα. Πλάσματα από μέταλλο και ενέργεια. Δεν τα σκότωσα, απλώς τα αδρανοποίησα για λίγο. Δεν είναι εύκολο να τα σκοτώσεις. Πρέπει, υποθέτω, να τα χτυπήσεις με πολύ δυνατές ενέργειες.»

Η Νορέλτα πυροβόλησε ένα από αυτά με το πιστόλι της ξανά.

«Μη χαλάς τις σφαίρες σου άδικα,» τη συμβούλεψε ο Κλαρκ. «Δε μπορείς να τα διαλύσεις με σφαίρες πιστολιών.»

«Κι αν σηκωθούν πάλι κι αρχίσουν να μας κυνηγάνε;»

«Θα έχουμε απομακρυνθεί από εδώ ώς τότε.»

Η Άνμα ρώτησε: «Ο ενεργειακός δαίμονας τα έλεγχε;»

Ο Κλαρκ ένευσε. «Τα κατεύθυνε και τα κρατούσε δέσμια.»

«Από πού μπορεί να ήρθε τέτοια οντότητα, Κλαρκ;»

«Από τον Ξεχασμένο Τόπο, υποθέτω. Από πού αλλού;» Μουρμούρισε ένα ξόρκι ξανά. Μια κόκκινη κουκίδα παρουσιάστηκε στην άκρη των γυαλιών του. «Από εκεί είναι η Μιράντα.» Έδειξε το πέρασμα αντίκρυ τους, αυτό που πήγαινε προς τα κάτω. «Ελάτε. Αν και θα ήθελα να τα

ερευνήσω.» Έριξε ένα τελευταίο βλέμμα στις αδρανοποιημένες σφαίρες, προτού στραφεί και βαδίσει.

«Συγνώμη,» είπε ο Άβαντας καθώς ακολουθούσαν τον Μάγο, «αλλά μπορεί αυτός ο δαίμονας να επιστρέψει; Για να μας επιτεθεί;»

«Ελπίζω να μη μας ξαναβρεί,» αποκρίθηκε ο Κλαρκ χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει. «Τυχαία πρέπει να μας συνάντησε.»

«Και γιατί μας επιτέθηκε;» ρώτησε η Φοριντέλα-Ράο.

«Δεν ξέρω.»

«Μπορεί να ήθελε να μας φάει;»

«Τέτοιες ενεργειακές οντότητες δεν τρέφονται με σάρκες. Και συνήθως δεν τρέφονται ούτε με ζωτικές ενέργειες. Υποθέτω πως, ό,τι κι αν ήταν, αυτή η οντότητα ήταν απλά *εχθρική.* Από τη φύση της.»

Στα γυαλιά του εξακολουθούσε να υφίσταται η κόκκινη κουκίδα, παρατηρούσε η Νορέλτα-Βορ.

Μετά από λίγο βάδισμα, ο Μάγος είπε: «Τώρα την έχουμε προσπεράσει,» και σταμάτησε μοιάζοντας προβληματισμένος.

«Τη Μιράντα;» ρώτησε η Νορέλτα.

«Ναι... Πρέπει να είναι... Μάλλον είναι σε άλλο τμήμα του λαβυρίνθου. Και ίσως λίγο πιο βαθιά... Δεν είμαι σίγουρος· τα πάντα είναι πολύ μπερδεμένα εδώ μέσα.»

«Τι θα κάνουμε, Κλαρκ;»

«Για την ώρα, τίποτα. Χρειαζόμαστε ξεκούραση. Όλοι μας.»

«Τι εννοείς, *ξεκούραση;* Πρέπει να βρούμε τη Μιράντα! Δε μπορούμε να σταματήσουμε!»

«Είναι αναγκαίο, Νορέλτα. Μέχρι πότε νομίζεις ότι μπορώ να συνεχίσω να κάνω ξόρκια; – ειδικά ύστερα από αυτό που αντιμετώπισα πριν από λίγο. Και τι θα γίνει αν η ενεργειακή οντότητα ξαναπλησιάσει; Αν είμαι κουρασμένος, δεν θα έχω τη δύναμη να την πολεμήσω, και πολύ πιθανόν να πεθάνετε όλοι.»

Η Άνμα είπε: «Έχει δίκιο, Αδελφή μου. Πρέπει να ξεκουραστούμε.»

Η Νορέλτα βαριαναστέναξε. *Η Μιράντα μάς χρειάζεται!* σκέφτηκε. Όμως πώς θα τη βοηθούσαν αν σκοτώνονταν; *Και ο Μάγος είναι ο μόνος που μπορεί να μας οδηγήσει σ'αυτήν. Εγώ και η Άνμα δεν πρόκειται να τη βρούμε εδώ μέσα.* Τα πολεοσημάδια δεν τις εξυπηρετούσαν.

Η Νορέλτα κατένευσε. «Εντάξει,» είπε. «Αλλά πού; Σ'ετούτη τη σήραγγα;»

«Ας δούμε αν υπάρχει κανένα καταλληλότερο μέρος παρακάτω,» αποκρίθηκε ο Κλαρκ, και βάδισαν για κανένα τέταρτο ακόμα προτού σταματήσουν εκεί όπου το πέρασμα πλάταινε και στο πλάι δημιουργούσε ένα κοίλωμα μες στη μάζα ύλης. Μπροστά του κρέμονταν δύο γυναικεία πόδια – και, μάλλον, δεν ήταν και τα δύο της ίδιας γυναίκας.

Η Νορέλτα μούγκρισε, μορφάζοντας.

Η Φοριντέλα-Ράο τράβηξε το Απολλώνιο ξίφος και τα έκοψε. Ύστερα τα κλότσησε προς το βάθος του περάσματος, στα σκοτάδια. Το αίμα που τινάχτηκε δεν ήταν πολύ. Το υπόλοιπο σώμα ήταν ήδη πολτοποιημένο μες στη μάζα της ύλης.

Ο Κλαρκ είπε: «Θα φυλάμε σκοπιές.»

«Εξυπακούεται, Μάγε,» αποκρίθηκε ο Άβαντας.

Ο Κλαρκ υποτονθόρυσε λόγια και έκανε κάποια σύμβολα με τα γαντοφορεμένα χέρια του. Έμεινε ακίνητος για μερικά λεπτά μπροστά στο κοίλωμα, με τα μάτια κλειστά, ενώ οι υπόλοιποι έμπαιναν μέσα, κάθονταν, και βολεύονταν όπως μπορούσαν.

Ο Μάγος άνοιξε πάλι τα μάτια του και ήρθε κοντά τους, καθίζοντας κι αυτός. Η Νορέλτα σκέφτηκε: *Πρέπει να ύφανε κάποια μαγγανεία προφύλαξης – κάτι τέτοιο.* Αλλά ο ίδιος δεν έδωσε καμια εξήγηση, και ούτε εκείνη αισθανόταν τώρα νάχει όρεξη να τον ρωτήσει. Αναμφίβολα, ο Κλαρκ ήξερε τι έκανε. Και τη Νορέλτα την ενδιέφερε μόνο η Μιράντα.

Κουράγιο, Αδελφή μου! Θα σε βρούμε.

Θα σε βρούμε.

/6\

Η Καρζένθα παρατηρεί ότι μια εκπαίδευση έχει ολοκληρωθεί· ο Βάρνελ-Αλντ κάνει μια σημαντική πρόταση, θεωρώντας πως αυτή είναι η κατάλληλη στιγμή· και ο Σελασφόρος Χορονίκης επιδιώκει επικοινωνία με τους καινούργιους άρχοντες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Ο Κάδμος απέφυγε τη γροθιά της με μια απότομη κίνηση του κεφαλιού του. Το χέρι της πέρασε από δίπλα του και, προς στιγμή, η Καρζένθα έχασε την ισορροπία της· ο Κάδμος βρέθηκε απρόσμενα πίσω της, σπρώχνοντάς την από τον ώμο. Η Καρζένθα έπεσε στο χαλί του πατώματος του σαλονιού, κύλησε, και σηκώθηκε αμέσως στο ένα γόνατο, έτοιμη για επίθεση.

Χαμογέλασε άγρια, παρατηρώντας τον. «Έχω αρχίσει να σε φοβάμαι, αγάπη μου.» Ήταν ντυμένη με μια ελαφριά, πράσινη, μονοκόμματη στολή με φερμουάρ, όπως συνήθως όταν τον εκπαίδευε. Τώρα δεν φορούσε πλέον το κράνος της. Τα εγκαύματα στην αριστερή μεριά του κεφαλιού της δεν φαίνονταν παρά ελάχιστα, σαν σκιές. Είκοσι μέρες είχαν περάσει από τον τραυματισμό της στο Εμπορικό Κέντρο Δυτικού Ριγοπόταμου.

Και σχεδόν είκοσι μέρες από τότε που είχε ξεκινήσει να εκπαιδεύει τον Κάδμο.

Ο οποίος δεν ήταν ντυμένος με τίποτα περισσότερο από μια μαύρη περισκελίδα τώρα. Η Καρζένθα πάντα επέμενε να τον εκπαιδεύει γυμνό. Ήταν βέβαιος πως την έβρισκε έτσι.

«Έχεις βελτιωθεί,» του είπε. «*Πολύ.*»

«Ίσως,» αποκρίθηκε εκείνος. Αν και το καταλάβαινε ότι είχε *όντως* βελτιωθεί. Η Καρζένθα ήταν καλή δασκάλα. Και αμείλικτη. Τον είχε γεμίσει μελανιές. Κάθε σημείο του σώματός του πονούσε. Τον είχε χτυπήσει ακόμα και στα μαλακά τρεις φορές, τις τελευταίες ημέρες, για να τον μάθει να είναι πιο προσεχτικός, να μην εγκαταλείπει ποτέ την άμυνά του, να περιμένει επίθεση πάντα και από παντού.

«Σίγουρο είναι.» Η Καρζένθα ορθώθηκε. «Μπορείς να με νικήσεις, αν θέλεις. Έχεις καλές πιθανότητες.»

«Σε κανονική μάχη;»

Η Καρζένθα έγνεψε καταφατικά.

Ο Κάδμος έμοιαζε να μην το πιστεύει.

Η Καρζένθα μειδίασε. *Δεν εμπιστεύεται ακόμα τον εαυτό του όσο θα έπρεπε,* σκέφτηκε. *Κακώς. Πρέπει να μάθει!* Όπως η ίδια γνώριζε, στη μάχη ένα από τα σημαντικότερα πράγματα για να νικήσεις ήταν να *πιστεύεις* ότι θα νικήσεις. Να έχεις τη νοοτροπία του θύτη, όχι του θύματος. «Σου ξαναείπα, Κάδμε,» του τόνισε: «πρέπει να έχεις τη νοοτροπία του *θύτη.* Θυμάσαι; Του *εκδικητή.* Τότε, *τίποτα* δεν μπορεί να σε σταματήσει.

»Να δοκιμάσουμε; Θα σου επιτεθώ κανονικά, τώρα. Σαν να ήμουν ληστής που σε έχει βρει στο δρόμο και θέλει να σε σαπίσει στο ξύλο προτού σε κλέψει.»

Ο Κάδμος δίστασε για μια στιγμή ν'απαντήσει–

–και η Καρζένθα τού όρμησε! Δεν περίμενε. *Πρέπει να μάθει. Πρέπει να μάθει,* σκεφτόταν καθώς χιμούσε καταπάνω του, γρονθοκοπώντας μόνο ως προσποίηση ενώ συγχρόνως ανέβαζε το γόνατό της.

Ο Κάδμος κατάλαβε το κόλπο της. Μαζεύτηκε προς τα πίσω – το γόνατό της βρήκε τον αέρα – κι άρπαξε τη γροθιά της με τη δική του. Με το άλλο χέρι, τη γρονθοκόπησε ευθεία προς το πρόσωπο. Η Καρζένθα έκανε στο πλάι και χτυπήθηκε μόνο το μάγουλό της, ξυστά. Τινάχτηκε πίσω και δίπλα· και τον κλότσησε στα πλευρά. Ο Κάδμος διπλώθηκε μ'ένα μουγκρητό. Η Καρζένθα συνέχισε αμέσως την επίθεσή της, κλοτσώντας και γρονθοκοπώντας. Η άμυνα που συνάντησε ήταν γρήγορη και καλή· τα χέρια του απέκρουαν τα χτυπήματά της. Ύστερα, ο Κάδμος γράπωσε τον αστράγαλό της και την έσπρωξε πίσω. Η Καρζένθα παραπάτησε, προσπάθησε να μην πέσει· ο Κάδμος τής χίμησε και η γροθιά του τη βρήκε στο πλάι του κεφαλιού. Η Καρζένθα σωριάστηκε, κυλώντας στο χαλί. *Ο διάολος!... Καλύτερος απ'ό,τι νόμιζα!* Αλλά αυτό την ικανοποιούσε. *Εκείνη* τον είχε εκπαιδεύσει.

Έκανε να σηκωθεί στο ένα γόνατο, όμως ο Κάδμος ήταν ήδη κοντά της ξανά. Το πόδι του πάτησε τον ώμο της, δυνατά, κολλώντας την κάτω. Η Καρζένθα γρύλισε, αληθινά οργισμένη. Ύψωσε το δικό της πόδι,

προσπαθώντας να τον χτυπήσει στα χαμηλά, για να τον τινάξει από πάνω της. Το χέρι του της έπιασε το πέλμα, σταματώντας την. Το άλλο του χέρι τής έπιασε την κνήμη – και τη γύρισε.

Η Καρζένθα κραύγασε.

Ο Κάδμος την ελευθέρωσε, κάνοντας ένα βήμα πίσω. «Συγνώμη,» είπε. «Δεν...» Καταλάβαινε ότι είχε παρασυρθεί. Για μερικές στιγμές ήταν σαν να είχε ξεχάσει ότι αντιμετώπιζε την *Καρζένθα,* ότι όλα αυτά ήταν εκπαίδευση, ένα παιχνίδι ουσιαστικά. Για μερικές στιγμές, είχε την αίσθηση ότι αντιμετώπιζε έναν κανονικό εχθρό.

Η Καρζένθα γύρισε στο πλάι, μαζεύοντας το πόδι της, κρατώντας το και με τα δύο χέρια, τρίζοντας τα δόντια. «*Μπάσταρδε!...*» γρύλισε. «Του Σκοτοδαίμονος...!»

«Θα φωνάξω την Κάθριν,» είπε ο Κάδμος, αναφερόμενος στη γιατρό των Μικρών Γιγάντων.

«Όχι – περίμενε, ανόητε! *Περίμενε,*» σύριξε η Καρζένθα. Και μετά γέλασε. Γέλασε δυνατά.

Μου κάνει πλάκα; αναρωτήθηκε ο Κάδμος. Αλλά δεν το νόμιζε. Πραγματικά, του φαινόταν να πονά. Δεν την είδε να πετάγεται ξαφνικά όρθια.

Όμως τώρα η Καρζένθα-Σολ ξεδιπλώθηκε λιγάκι, τρίβοντας ακόμα την κνήμη της, τον αστράγαλο, το γόνατό της. Τα μάτια της στράφηκαν επάνω του, γυαλίζοντας ικανοποιημένα. Κι εξακολουθούσε να γελά. «Δε χρειάζεται πια να φοβάμαι για σένα,» του είπε.

«Είσαι καλά;» Γονάτισε δίπλα της.

«Έχω δεχτεί και χειρότερα χτυπήματα,» τον διαβεβαίωσε, παίρνοντας καθιστή θέση πάνω στο χαλί.

«Δεν είναι σπασμένο;»

«Όχι, ανόητε· θ'άκουγες το κόκαλο. Τ'άκουσες να σπάει;»

«Δεν ήθελα να είμαι τόσο... αλλά για λίγο... για...»

«Έκανες ακριβώς ό,τι έπρεπε,» του είπε η Καρζένθα, μειδιώντας. «*Ακριβώς ό,τι έπρεπε.* Κι αυτή η επίθεσή μου δεν ήταν μετριασμένη. Ήταν κανονική επίθεση. Θα χτυπούσα έτσι οποιονδήποτε εχθρό μου.»

«Ναι, είχα μια τέτοια αίσθηση...» παραδέχτηκε ο Κάδμος.

«Είσαι καλός τώρα,» τον διαβεβαίωσε η Καρζένθα. «Μπορείς να υπερασπιστείς τον εαυτό σου. Αλλά θα συνεχίσουμε για λίγο καιρό ακόμα

την εκπαίδευση.» Προσπάθησε να σηκωθεί όρθια, και τα κατάφερε, απομακρύνοντας το χέρι του Κάδμου που πήγαινε να τη στηρίξει. «Δεν έχω πάθει τίποτα. Μυϊκός είναι ο πόνος.» Μόρφασε καθώς πατούσε βηματίζοντας με προσοχή. «Ζήτα να μας φέρουν πρωινό,» του είπε. «Πάω να κάνω ένα μπάνιο.»

«Είναι έτοιμος ο στρατός μας;» τη ρώτησε καθώς έπαιρναν πρωινό, καθισμένοι στο σαλόνι, εκείνος ντυμένος τώρα με μαύρο υφασμάτινο παντελόνι και λευκό πουκάμισο, εκείνη έχοντας μια μελανόχρωμη ρόμπα τυλιγμένη γύρω από το γαλανόδερμο σώμα της. Πριν από λίγο είχε βγει από το μπάνιο, και τα ξανθά μαλλιά της ήταν ακόμα νωπά.

«Έτοιμος είναι,» αποκρίθηκε, πίνοντας μια γουλιά καφέ. «Δε νομίζω ότι υπάρχει τίποτα περισσότερο που μπορώ να κάνω για να τον ετοιμάσω. Αν και, ξέρεις, αυτές οι δουλειές ποτέ δεν τελειώνουν...» Μιλούσε σοβαρά, δεν χαμογελούσε.

«Δεν είπες τίποτα πριν,» παρατήρησε ο Κάδμος. «Δεν είπες τίποτα μπροστά στον Βάρνελ, χτες, όταν μιλούσαμε για την αλλαγή εξουσίας στη Β' Κατωρίγια Συνοικία.» Χτες το απόγευμα είχαν πληροφορηθεί ότι ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος είχε πέσει από τη θέση του Πολιτάρχη, είχε φυλακιστεί, και την πολιταρχία τώρα είχε ο παλιός του αντίπαλος, ο Όρπεκαλ-Λάντι, δηλώνοντας πως διοικούσε μαζί με άλλους δύο ανθρώπους, δύο *Συνάρχοντες* (όπως ο ίδιος τούς είχε αποκαλέσει): Ο ένας ήταν κάποιος που δεν ήθελε να κατονομαστεί δημοσίως (και ο Βάρνελ υπέθετε πως επρόκειτο για άτομο των μυστικών υπηρεσιών της Β' Κατωρίγιας)· ο άλλος ήταν ο Βόρκεραμ-Βορ.

Ο Βόρκεραμ-Βορ. Αυτός για τον οποίο η Κορίνα είχε προειδοποιήσει τον Κάδμο. Αυτός που θα ήταν ο χειρότερος εχθρός του στη Ρελκάμνια.

Ξεκίνησε λοιπόν, είχε σκεφτεί ο Κάδμος. *Γίνεται πραγματικότητα.*

Αλλά η Κορίνα χτες ήταν εξαφανισμένη· δεν την έβρισκαν για να της μιλήσουν. Είχε ακόμα και τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της απενεργοποιημένο. Δεν ήταν παράξενο, βέβαια, για τη Θυγατέρα της Πόλης να εξαφανίζεται μυστηριωδώς. Χτες όμως – *χτες,* μα τον Κρόνο – είχε

συμβεί κάτι πολύ σημαντικό. Κάτι που πιθανώς να άλλαζε τα πάντα στις συνοικίες του Ριγοπόταμου.

Ή ίσως να μην άλλαζε τίποτα. *Η Β' Κατωρίγια Συνοικία εξακολουθεί νάναι εχθρός μας,* σκεφτόταν ο Κάδμος. *Είναι τώρα πιο ισχυρή επειδή ο Βόρκεραμ-Βορ βρίσκεται στην εξουσία μαζί με τον Όρπεκαλ-Λάντι κι αυτό το μυστηριώδες πρόσωπο; Ή είναι* λιγότερο *ισχυρή εξαιτίας της εσωτερικής αναταραχής;*

Είχε ρωτήσει τον Βάρνελ-Αλντ γι'αυτό· είχε ζητήσει τη γνώμη του. Αλλά εκείνος είχε αποκριθεί μόνο: «Θα δείξει. Θα τους παρατηρούμε.»

Τώρα, η Καρζένθα απάντησε στον Κάδμο: «Δε χρειαζόταν να του πω τίποτα. Δεν είναι *δικός του* ο στρατός. Δικός σου είναι. Και ο Βάρνελ φαίνεται περισσότερο... ενθουσιώδης για πόλεμο απ'ό,τι θα έπρεπε.»

«Περισσότερο απ'ό,τι θα έπρεπε;»

«Δεν έχεις την ίδια άποψη;»

Η αλήθεια ήταν πως ο Κάδμος την είχε. Κι αναρωτιόταν αν ο Βάρνελ σκόπευε να επεκτείνει την εξουσία του προς τα νότια. Γι'αυτό ήθελε τον πόλεμο; «Ναι,» αναγκάστηκε να παραδεχτεί. «Ναι, είναι... αρκετά ενθουσιώδης... Όμως πρέπει να επιτεθούμε, αργά ή γρήγορα, Καρζένθα. Αυτή δεν είναι η αλήθεια; Και τώρα... τώρα... Σ'ένα πράγμα έχει δίκιο ο Βάρνελ: τώρα, η Β' Κατωρίγια είναι ακόμα αποδυναμωμένη από τις επιδρομές των κουρσάρων. Καλύτερα να μην την αφήσουμε να συνέλθει. Αυτός ο καιρός είναι, αναμφίβολα, ο κατάλληλος για πόλεμο.»

(*Του πολέμου ο καιρός σαν στρόβιλος, σαν σίφουνας καταστροφής, κατερχόμενος απ'τους ουρανούς, ζυγώνει,* μουρμούριζε το ποιητικό δαιμόνιο μες στο μυαλό του. *Την απελευθέρωση να μας φέρει απ'εκείνους που την υποδούλωση τη μελλοντική μας μηχανεύονται!*)

«Ο στρατός μας είναι έτοιμος,» του ξαναείπε η Καρζένθα. «Περιμένει μόνο τη δική σου διαταγή.»

«Τη *δική σου*, θες να πεις.»

«Ο στρατός υπηρετεί *εσένα*, Κάδμε. Εσύ είσαι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής.»

«Αλλά δεν είμαι στρατηγός. Δεν ξέρω από πόλεμο, Καρζένθα. Παρότι έχω φέρει τόσους πολέμους... Κι αυτό... θα προτιμούσα να ήταν αλλιώς, ορισμένες φορές. Ξεκινήσαμε για να ελευθερώσουμε τη Β' Ανωρίγια Συνοικία. Για να διώξουμε την πλουτοκρατία που μας καταδυνά-

στευε. Αλλά μετά... μετά, πώς έγιναν όλ' αυτά;... Έγιναν σαν κακό όνειρο.»

«Ήμασταν *αναγκασμένοι* να πολεμήσουμε, αγάπη μου, το ξέχασες;» είπε η Καρζένθα. «Αν δεν είχαμε πολεμήσει την Έκθυμη, σύντομα ο επόμενος πολιτάρχης της θα μας χτυπούσε όπως μας είχε χτυπήσει ο Ζόλτεραλ-Ράο. Κι αν δεν εισβάλλαμε στην Α' Ανωρίγια Συνοικία, η Ραλτάνα-Ορν θα έστελνε τους στρατούς της να εισβάλουν στη Β' Ανωρίγια. Η Κορίνα μάς είχε προειδοποιήσει.»

«Ναι,» αναστέναξε ο Κάδμος, «το ξέρω. Τα θυμάμαι. Δεν έχω ξεχάσει τίποτα, Καρζένθα. Τι να ξεχάσω; Απλώς... έτσι... πότε θα τελειώσουν όλ' αυτά;»

Η Καρζένθα ήταν σιωπηλή για μερικές στιγμές, δαγκώνοντας το χείλος της. *Πράγματι,* σκέφτηκε. *Πότε θα τελειώσουν όλ' αυτά;* Αν συνεχώς έβρισκαν εχθρούς γύρω τους, πέρα από τα σύνορά τους, πότε θα τελείωναν όλ' αυτά; *Αλλά εγώ δεν είμαι πολιτικός· είμαι μισθοφόρος μόνο· είμαι πολεμίστρια.* Ο Κάδμος και ο Βάρνελ-Αλντ, και άλλοι πολιτικοί, θα έβρισκαν μια λύση.

«Σου έχω εμπιστοσύνη,» του είπε.

Εκείνος συνοφρυώθηκε, μοιάζοντας να μην καταλαβαίνει τι εννοούσε.

«Σου έχω εμπιστοσύνη ότι θα βρεις μια λύση για να το σταματήσεις σύντομα αυτό. Για να δώσεις ένα τέλος. Έχεις αποδειχτεί καλός στην πολιτική.»

Σοβαρά; σκέφτηκε εκείνος, που το αμφέβαλλε. Τα πάντα τα έκανε ενστικτωδώς. Έκανε απλά ό,τι νόμιζε καλύτερο. Αλλά τούτη δεν ήταν η πρώτη φορά που η Καρζένθα τού είχε πει ότι είχε εξελιχτεί σε καλό πολιτικό... *Σίγουρα, όμως, δεν είμαι τόσο καλός όσο ο Βάρνελ-Αλντ.* Ο αριστοκράτης έμοιαζε να είχε *γεννηθεί* μπλεγμένος σε πολιτικά παιχνίδια. Σαν να σκεφτόταν την πολιτική από τότε που είχε μόλις ξεπηδήσει ανάμεσα από τα πόδια της μάνας του.

(*Άλλοι γεννημένοι στον αγώνα της σκέψης και του λόγου· άλλοι κατακτώντας, κυριαρχώντας, κερδίζοντας με την αξία τους – και τον θαυμασμό μας αποκτώντας!*)

«Αν αποφασίσω να επιτεθούμε τώρα στη Β' Κατωρίγια Συνοικία – τώρα, προτού συνέλθει από τις επιδρομές των κουρσάρων – προτού ο

Βόρκεραμ-Βορ προλάβει να στερεώσει την εξουσία του εκεί – θα συμφωνήσεις, Καρζένθα;»

«Φυσικά και θα συμφωνήσω. Αλλά δεν θα προστάξω τον στρατό μας να επιτεθεί μόνο επειδή το θέλει ο Βάρνελ-Αλντ.»

Το τηλεπικοινωνιακό σύστημα στη γωνία του σαλονιού κουδούνισε. Ο Κάδμος σηκώθηκε απ'το τραπέζι και το πλησίασε. «Κατά φωνή ο διάβολος του Σκοτοδαίμονος,» παρατήρησε κοιτάζοντας τη μικρή οθόνη.

«Ο Βάρνελ;»

«Ναι.»

Ο Κάδμος δέχτηκε την κλήση με το πάτημα ενός πλήκτρου. «Βάρνελ. Καλημέρα.»

«*Καλημέρα, Κάδμε,*» αντήχησε η φωνή του Βάρνελ-Αλντ μες στο δωμάτιο, προερχόμενη από τα ηχεία του συστήματος. «*Άκουσες, μα τ'αφτιά του Κρόνου, τι συνέβη χτες τ'απόγευμα στη Β' Κατωρίγια Συνοικία;*»

«Εκτός απ'το ότι πήραν την εξουσία ο Όρπεκαλ-Λάντι και–;»

«*Άσ' το αυτό. Αυτό είναι παλιό, τώρα, και το έχουμε ήδη συζητήσει. Μιλάω για την καταστροφή που έγινε το απόγευμα.*»

«Ποια καταστροφή;» ρώτησε ο Κάδμος.

Η Καρζένθα σηκώθηκε απ'το τραπέζι και, βαδίζοντας ξυπόλυτη πάνω στο μαλακό χαλί, τον πλησίασε για να σταθεί κι εκείνη κοντά στο τηλεπικοινωνιακό σύστημα: για να μπορεί να μιλήσει μέσω του μικροφώνου, αν χρειαζόταν.

«*Ολόκληρη η νοτιοανατολική Β' Κατωρίγια καταστράφηκε. Σαν κάτι να τη χτύπησε. Το πιο δυνατό όπλο που μπορείς να διανοηθείς. Έμοιαζε με σεισμός, αλλά όλοι συμφωνούν πως* δεν *ήταν σεισμός. Κι από τις εκπομπές που έπιασα άκουσα ότι οι μάγοι του τάγματος των Ερευνητών υποθέτουν πως μια άλλη διάσταση έπεσε πάνω στη Ρελκάμνια σ'εκείνο το σημείο.*»

«Ποια άλλη διάσταση;» απόρησε ο Κάδμος.

«*Κάνεις δεν ξέρει. Αλλά μεγάλο μέρος της Β' Κατωρίγιας είναι τώρα κατεστραμμένο. Κομμάτια και θρύψαλα. Ανυπολόγιστες ζημιές και θάνατοι. Η κατάλληλη ώρα, δηλαδή, για να τους επιτεθούμε! Θα υποτα-*

χθούν μπροστά στη δύναμή μας προτού το καταλάβουμε, Κάδμε! Είναι η Καρζένθα εκεί;»

«Εδώ είμαι,» αποκρίθηκε η ίδια.

«*Πρέπει να μιλήσουμε,*» τους είπε ο Βάρνελ-Αλντ. «*Πρέπει να μιλήσουμε για πόλεμο.*»

Συγκεντρώθηκαν στο Γραφείο του Πολιτάρχη, στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, οι τρεις τους.

«Μοιάζει απάνθρωπο,» είπε ο Κάδμος. «Να τους επιτεθούμε τώρα, ύστερα από μια... φυσική καταστροφή... Αν ήταν σεισμός, Βάρνελ–»

«Δε σοβαρολογείς, Κάδμε!» γέλασε ο Βάρνελ-Αλντ, καθισμένος στη θρονοειδή πολυθρόνα του, μ'ένα ακριβό τσιγάρο αναμμένο στο χέρι. Πίσω του κρεμόταν η πάντα που είχε καλλιτεχνικά φτιαγμένο επάνω της το οικόσημο των Αλντ'κάρθοκ. «Η εξουσία της Β' Κατωρίγιας μάς έχει φερθεί με τον πιο εχθρικό τρόπο. Και δεν νομίζω τώρα, με τον σφετερισμό της πολιταρχίας από την Τριανδρία, να άλλαξε τίποτα. Θα συνεχίσουν τα ίδια, όπως φαίνεται. Τον ακούσαμε τον λόγο του Όρπεκαλ-Λάντι.»

«Είπε, όμως, ότι θα προσπαθήσει να αποφύγει τον πόλεμο, αν μπορεί,» του θύμισε ο Κάδμος, καθώς εκείνος και η Καρζένθα-Σολ κάθονταν αντίκρυ του, με το μεγάλο ξύλινο γραφείο ανάμεσά τους.

Ο Βάρνελ γέλασε ξανά. «Το είπε επειδή ξέρει πως η συνοικία του βρίσκεται σε δύσκολη θέση. Θέλει να κερδίσει χρόνο ώστε να συνέλθουν από τις ζημιές που τους προκάλεσαν οι κουρσάροι των Ήμερων Συνοικιών. Μόλις έχουν συνέλθει θα ξεκινήσει πόλεμο εναντίον μας. Απλά ο Όρπεκαλ-Λάντι είναι πιο *πονηρός* από τον Σημαδεμένο· τίποτ' άλλο δεν άλλαξε. Θα πρέπει μόνο να προσέχουμε περισσότερο μαζί του.» Και στράφηκε στην Καρζένθα. «Είναι έτοιμος ο στρατός του Κάδμου;» ρώτησε.

Κι εσύ είσαι πονηρός, Βάρνελ, σκέφτηκε εκείνη, παρατηρώντας ότι ακόμα θυμόταν πως της είχε κακοφανεί όταν κάποτε είχε πει «ο στρατός μας». «Ο στρατός είναι έτοιμος,» αναγκάστηκε να παραδεχτεί η Καρζένθα-Σολ. «Αν με ρωτούσες πριν από μια, δυο μέρες, θα σου έλεγα όχι. Αλλά τώρα, ναι, είναι έτοιμος πλέον.»

«Σε μια οκτάδα, είχες πει, και όντως σε μια οκτάδα τον έχεις έτοιμο...» σχολίασε ο Βάρνελ-Αλντ.

«Δε θα έλεγα κάτι τέτοιο τυχαία, Βάρνελ.»

«Επομένως, δεν υπάρχει λόγος για καθυστέρηση. Τα έχουμε συζητήσει ήδη.»

«Μια στιγμή,» είπε ο Κάδμος. «Δεν ξέρουμε ακόμα τι ακριβώς ήταν αυτή η καταστροφή. Και μπορεί, ό,τι κι αν ήταν, να μην έχει τελειώσει. Μπορεί κι άλλοι τέτοιοι... σεισμοί να γίνουν στο σύντομο μέλλον. Ίσως ακόμα και προς τα εδώ, στις βόρειες όχθες του Ριγοπόταμου.»

«Δεν το νομίζω· είμαστε αρκετά μακριά,» διαφώνησε ο Βάρνελ. «Αν ήταν να είχε συμβεί, θα είχε ήδη συμβεί. Τώρα είναι η κατάλληλη στιγμή για να τους επιτεθούμε. Δε θα παρουσιαστεί άλλη παρόμοια στιγμή, Κάδμε· είμαι βέβαιος. Ακόμα και η Κορίνα πάω στοίχημα ότι θα συμφωνεί–»

«Γιατί, όμως, η Κορίνα δεν μας είχε προειδοποιήσει γι'αυτό, άραγε;»

«Ποιο; Για την καταστροφή στη Β' Κατωρίγια;»

Ο Κάδμος ένευσε, προβληματισμένος. Η Κορίνα έβλεπε το μέλλον – ήταν σίγουρος. Γιατί δεν είχε δει και τούτη την καταστροφή; *Ή, αν την είδε, γιατί δεν μας μίλησε γι'αυτήν;*

«Ακόμα και η Κορίνα δεν είναι παντογνώστρια,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ-Αλντ, τινάζοντας στάχτη στο μαρμάρινο τασάκι πλάι του. «Θα την καλέσω τώρα, όμως. Κι ελπίζω αυτή τη φορά να τη βρω...» Πάτησε ένα πλήκτρο του επικοινωνιακού διαύλου δίπλα στο τασάκι. Και περίμενε.

Σήμερα ο πομπός της δεν ήταν απενεργοποιημένος· χτυπούσε: τον άκουγαν μέσα από το ηχείο του διαύλου.

Και η φωνή της απάντησε: «*Κύριε Πολιτάρχη...*»

«Κορίνα. Καλημέρα. Πού ήσουν χτες; Άκουσες για την αλλαγή εξουσίας στη Β' Κατωρίγια;»

«*Γνωρίζω για την αλλαγή εξουσίας,*» αποκρίθηκε εκείνη. «*Αλλά είχα άλλες δουλειές.*»

«Χτες το απόγευμα, έμαθες τι έγινε; Μια καταστρ–»

«*Κι αυτό το ξέρω. Θέλεις να έρθω να συζητήσουμε;*»

«Ακριβώς. Είμαι στο Γραφείο του Πολιτάρχη. Μαζί με τον Κάδμο και την Καρζένθα.»

«*Σε λίγο θα είμαι μαζί σας,*» υποσχέθηκε η Κορίνα, και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

«Έρχεται, όπως ακούσατε,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ, τραβώντας άλλη μια τζούρα από το τσιγάρο του.

Ύστερα συζητούσαν διάφορα διαδικαστικά θέματα σχετικά με εξοπλισμούς, κόστη, μεθόδους επίθεσης. Και ο Βάρνελ, γι'ακόμα μια φορά, όφειλε να παρατηρήσει ότι η Καρζένθα-Σολ ήταν πολύ ικανή στη δουλειά της. Δεν ήταν άδικα Στρατάρχης της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας. *Θα ήθελα κι εγώ μια τέτοια στρατάρχη για την Α' Ανωρίγια.* Όμως δεν της είπε τίποτα, ούτε την κολάκεψε με κανέναν τρόπο, γιατί είχε ήδη καταλάβει ότι δεν της άρεσαν οι κολακείες. Κι αυτό ο Βάρνελ-Αλντ το θεωρούσε καλό σημάδι για μια γυναίκα του πολέμου, αναμφίβολα αγαπημένη της Ρασιλλώς.

Το τσιγάρο του το είχε προ πολλού σβήσει στο μαρμάρινο τασάκι και δεν είχε ανάψει άλλο, όταν ο γραμματέας του, ο Σίλντιραμ-Αλντ, τον κάλεσε μέσω του επικοινωνιακού διαύλου. «*Η Κορίνα και η Τζέσικα είναι εδώ, Άρχοντά μου, ζητώντας να σας μιλήσουν.*» Τις γνώριζε, φυσικά· τις είχε ξαναδεί. Και είχε κάνει και κάποιες ρωτήσεις στον Βάρνελ γι'αυτές. Ποιες ήταν; Δεν είχαν επώνυμα; *Τι είναι, Άρχοντά μου; Κατάσκοποί σας;* Ο Βάρνελ είχε απλώς γελάσει, και του είχε πει, ευγενικά, με τον τρόπο των αριστοκρατών, να κοιτάζει τη δουλειά του – στην οποία και ήταν άψογος ασφαλώς.

«Να περάσουν,» αποκρίθηκε τώρα ο Πολιτάρχης της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας.

«*Μάλιστα.*»

Η πόρτα του γραφείου άνοιξε και η Κορίνα μπήκε ακολουθούμενη από τη Τζέσικα που είχε τον Αστρομάτη γαντζωμένο στον ώμο της, να τους κοιτάζει όλους καχύποπτα. Η παρουσία της πρώτης Θυγατέρας έμοιαζε να υποσκιάζει την παρουσία της δεύτερης. Η Τζέσικα έμοιαζε με δορυφόρο του λαμπερού, πορφυρόχρυσου άστρου που ήταν η Κορίνα. Μια σκιώδης μορφή στην περιφέρειά του.

«Κορίνα...» είπε ο Κάδμος.

«Κάδμε.»

Η Κορίνα τον κοίταζε σχεδόν όπως μια μητέρα θα κοίταζε τον γιο της! σκέφτηκε ο Βάρνελ-Αλντ. *Τον συμπαθεί περισσότερο απ'όλους. Ο*

Ποιητής δεν ξέρει πόσο τυχερός είναι. Ή ίσως και να ήξερε. Η Κορίνα τον είχε βοηθήσει πολύ. Πάρα πολύ.

Ο Βάρνελ, όμως, ήταν βέβαιος πως ο Κάδμος δεν ήταν εραστής της. Δεν *μπορεί* να ήταν. Δεν μπορούσε να *φανταστεί* ότι ήταν. Από την άλλη, ωστόσο, δεν το απέκλειε η Κορίνα να είχε κάποτε ερωτοτροπήσει μαζί του. Άλλωστε, είχε ερωτοτροπήσει και με τον Βάρνελ, απρόσμενα, ξαφνιάζοντάς τον, πιάνοντάς τον τελείως απροετοίμαστο στην αρχή. Είχε συμβεί μία φορά και μόνο, σχεδόν πριν από ένα μήνα. Και ο Βάρνελ ακόμα δεν είχε καταλάβει τι της είχε δημιουργήσει αυτή τη διάθεση. Ποτέ άλλοτε δεν θα διανοείτο να πλαγιάσει με την Κορίνα.

«Τι καταστροφή είναι αυτή;» ρώτησε ο Κάδμος τη Θυγατέρα της Πόλης. «Γιατί δεν μας είχες προειδοποιήσει;»

«Δε γνωρίζω τα πάντα, Κάδμε,» αποκρίθηκε εκείνη, σαν να ήξερε τι είχε πει πριν από λίγο ο Βάρνελ-Αλντ στον ποιητή. Κάθισε σε μια καρέκλα κοντά στο αναμμένο τζάκι, και η Τζέσικα σε μια άλλη καρέκλα.

«Δε γνωρίζεις ούτε τι είναι η καταστροφή; Είναι όντως κάποια διάσταση που έπεσε πάνω στη δική μας;»

«Αυτό αληθεύει,» τους διαβεβαίωσε η Κορίνα. «Μια διάσταση – μια μικρή ενδοδιάσταση – έπεσε πάνω στη Ρελκάμνια. Από ένα... τραγικό λάθος.»

«Θα γίνουν κι άλλα τέτοια 'λάθη'; Θα χτυπηθούν κι άλλα μέρη της Ρελκάμνια;»

Η Κορίνα κούνησε το κεφάλι. «Όχι· τελείωσε.»

«Και η Β' Κατωρίγια,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ, «είναι τώρα ακόμα πιο ευάλωτη από πριν. Σωστά;»

Τα πράσινα μάτια της γυάλισαν στρεφόμενα στον νέο Πολιτάρχη της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας. «Δίχως αμφιβολία, Βάρνελ.»

«Επομένως, έχω δίκιο που προτείνω να επιτεθούμε τώρα. Αυτή είναι η καλύτερη ευκαιρία που θα έχουμε. Δε συμφωνείς κι εσύ;»

«Απόλυτα.» Και μετά έστρεψε το βλέμμα της στον Κάδμο και την Καρζένθα.

«Μας συμβουλεύεις, δηλαδή, να επιτεθούμε...» είπε ο πρώτος.

«Ο Βάρνελ μιλά συνετά, Κάδμε: Δεν θα έχετε καλύτερη ευκαιρία. Και, όπως θα άκουσες, ο Βόρκεραμ-Βορ τώρα βρίσκεται στην εξουσία. Σε είχα προειδοποιήσει γι'αυτόν. Και σε προειδοποιώ ξανά. Όσο πιο γρή-

γορα τον εξολοθρεύσουμε τόσο το καλύτερο. Τόσο λιγότερο αίμα θα χυθεί στη Ρελκάμνια.»

Ο Κάδμος έστρεψε το βλέμμα του στην Καρζένθα, ερωτηματικά.

«Αν πρέπει να επιτεθούμε,» είπε εκείνη, «θα επιτεθούμε. Είμαστε έτοιμοι.»

Τα νέα για την αλλαγή της εξουσίας στη Β' Κατωρίγια Συνοικία είχαν φτάσει στην Α' Κατωρίγια από χτες, και ο Πολιτάρχης της, Σελασφόρος Χορονίκης, αναρωτιόταν τι σήμαιναν όλα τούτα για το πολιτικό σκηνικό στις συνοικίες του Ριγοπόταμου. Αναμφίβολα, ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν μπορεί να ήταν άνθρωπος του Αλυσοδεμένου Ποιητή, ούτε αυτός ο Βόρκεραμ-Βορ ή το μυστηριώδες τρίτο μέλος της Τριανδρίας. Ο Όρπεκαλ-Λάντι, μιλώντας δημόσια, είχε δηλώσει πως ήταν έτοιμος να υπερασπιστεί τη Β' Κατωρίγια εναντίον του Κάδμου Ανθοτέχνη, αλλά μόνο αν δεν μπορούσε να αποφευχθεί ο πόλεμος.

Κι αυτό το τελευταίο ήταν που ανησυχούσε τον Σελασφόρο Χορονίκη. Πραγματικά, ο Όρπεκαλ-Λάντι είχε υπόψη του να κάνει *ειρήνη* μ'έναν σφετεριστή και επικίνδυνο εγκληματία σαν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή; Ήταν πρόθυμος να δεχτεί κακούργοι να διοικούν τις Ανωρίγιες Συνοικίες; Αυτοί οι άνθρωποι ήταν, άλλωστε, που μάλλον έστελναν τους κουρσάρους των Ήμερων Συνοικιών εναντίον της Β' Κατωρίγιας τελευταία! Ο Σελασφόρος είχε παρακολουθήσει τα δρώμενα με ενδιαφέρον, καθώς και τη δράση του μισθοφορικού στρατού του Βόρκεραμ-Βορ. Τα είχε παρακολουθήσει από τα τηλεοπτικά κανάλια, αλλά και μέσω των κατασκόπων του που είχαν επαφές με τις μυστικές υπηρεσίες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Το υπέθετε ότι σύντομα πιθανώς να γινόταν κάποια εσωτερική πολιτική αναταραχή στη Β' Κατωρίγια εξαιτίας της αντιπαλότητας του Όρπεκαλ-Λάντι, και φοβόταν ότι ίσως αυτό να εξυπηρετούσε τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Τώρα, η αλλαγή εξουσίας είχε συμβεί – με βίαιο τρόπο, δικτατορικό – και ο Σελασφόρος αναρωτιόταν για πολλά πράγματα...

Περίμενε, κατά πρώτον, τον Όρπεκαλ-Λάντι να επικοινωνήσει μαζί του το συντομότερο δυνατό. Και, κατά δεύτερον, περίμενε να μάθει τι στρατηγική θα ακολουθούσε ο Όρπεκαλ-Λάντι προς τις συνοικίες στις

βόρειες όχθες του Ριγοπόταμου. Σίγουρα δεν μπορεί να σκεφτόταν ν'ανοίξει τα σύνορα της Β' Κατωρίγιας σ'αυτές... Δεν μπορεί να ήταν τόσο ανόητος, όσο κι αν φοβόταν έναν επικείμενο πόλεμο με τον Ποιητή. Ο Σελασφόρος σκόπευε να τον διαβεβαιώσει, όταν θα μιλούσαν, πως η Α' Κατωρίγια θα τον υποστήριζε, και δεν έπρεπε να φοβάται τους εγκληματικούς στρατούς του Ανθοτέχνη...

...αν και αυτοί οι στρατοί είχαν αποδειχτεί, αναμφίβολα, τρομαχτικοί, όφειλε να παραδεχτεί ο Σελασφόρος. Είχαν κατακερματίσει τον δικό του στρατό όταν είχε επιτεθεί στο Εμπορικό Κέντρο. Και τώρα η Διοίκηση του Εμπορικού Κέντρου είχε τολμήσει να αποκλείσει την Α' Κατωρίγια Συνοικία, αρνούμενη εμπορικές συναλλαγές μαζί της. Πρωτόφαντο! Και *εξοργιστικό.* Ο Σελασφόρος Χορονίκης θα φρόντιζε να μετανιώσουν γι'αυτή τους την απόφαση. Θα φρόντιζε να μετανιώσουν για τη συμμαχία τους με τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Κανονικά θα έπρεπε να είχαν στραφεί εναντίον του – όποιο κι αν ήταν το κόστος για το Εμπορικό Κέντρο τους! Ο Κάδμος Ανθοτέχνης ήταν σφετεριστής και εγκληματίας.

Τέλος πάντων. Αυτά όφειλαν να περιμένουν.

Τώρα, ο Όρπεκαλ-Λάντι απασχολούσε τον Σελασφόρο.

Όμως δεν είχε προλάβει ακόμα να του μιλήσει γιατί, χτες το απόγευμα, άλλο ένα σημαντικό γεγονός είχε συμβεί στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Κάτι που, κυριολεκτικά, την είχε *τραντάξει.*

Μια τρομερή καταστροφή.

Ο Σελασφόρος έβλεπε φωτογραφίες από τις συνέπειές της στην οθόνη του και δεν ήθελε να πιστέψει ότι ήταν πραγματικές. Τόσες περιφέρειες της Β' Κατωρίγιας είχαν διαλυθεί! Είχαν μετατραπεί σε μάζες από ανάκατες ύλες. Μια άλλη διάσταση είχε πέσει πάνω στη Ρελκάμνια, έλεγαν. Μια άλλη διάσταση...

Μα τον Κρόνο!

Και δεν είχε χτυπηθεί μόνο η Β' Κατωρίγια· είχε χτυπηθεί κι ένα μικρό μέρος της Φιλήκοης, σύμφωνα με τις πληροφορίες του. Ο Σελασφόρος αισθανόταν τυχερός που η καταστροφή δεν είχε επηρεάσει και τη δική του συνοικία. *Πολύ* τυχερός.

Τι μπορεί να είχε προκαλέσει τέτοιο πράγμα;

Σήμερα, ο Σελασφόρος αποφάσισε εκείνος να καλέσει πρώτος τον Όρπεκαλ-Λάντι...

Η χρυσόδερμη, πρασινομάλλα γραμματέας μπήκε στο γραφείο που τώρα ανήκε στον Όρπεκαλ-Λάντι. «Κύριε Πολιτάρχη,» είπε. «Κύριε Πολιτάρχη;»

Ο Όρπεκαλ στράφηκε να την κοιτάξει. «Δεν είμαι 'Πολιτάρχης', σου ξαναείπα, Κατρίν. Μοιραζόμαστε και οι τρεις *εξίσου* την εξουσία.» Στο δωμάτιο βρίσκονταν, επίσης, ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, ο Βόρκεραμ-Βορ (μαζί με την Ολντράθα, που ήταν συνεχώς στο πλευρό του), μια μάγισσα κι ένας μάγος του τάγματος των Ερευνητών, ένας διοικητής των συνεργείων διάσωσης που είχαν σταλεί στην περιοχή της μεγάλης καταστροφής, η λοχαγός της Φρουράς Φιόνα Ισόσχημη, και τρία πολιτικά πρόσωπα της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, μέλη του Πολιτικού Συμβουλίου.

«Και πώς να σας λέω;» ρώτησε η Κατρίν. Ο Αλέξανδρος είχε προειδοποιήσει τον Όρπεκαλ-Λάντι πως αυτή η κοπέλα ήταν άνθρωπος του Γουίλιαμ Σημαδεμένου, αλλά είχαν αποφασίσει να την κρατήσουν προσωρινά στη θέση της γραμματέα επειδή ήξερε τόσο καλά πού ήταν τι μέσα στο Γραφείο του Πολιτάρχη. Ωστόσο ο Αλέξανδρος, μιλώντας της ιδιαιτέρως, την είχε προειδοποιήσει πως, με την πρώτη υποψία ότι δρούσε εναντίον τους, θα την έκαναν να ευχηθεί να είχε βρεθεί στο σπίτι του Σκοτοδαίμονος. Η κοπέλα είχε χλομιάσει περισσότερο απ'ό,τι ήταν ήδη χλωμή. Πρέπει να φοβόταν ότι θα τη σκότωναν ύστερα απ'αυτά που είχαν συμβεί με τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο.

«'Κύριε Όρπεκαλ-Λάντι',» της αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι τώρα. «Αυτό είναι αρκετό. Ή, 'Εξοχότατε', φυσικά. Και το ίδιο ισχύει και για τον κύριο Πανιστόριο και τον κύριο Βόρκεραμ-Βορ.»

«Μάλιστα, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι. Ο Εξοχότατος κύριος Σελασφόρος Χορονίκης, ο Πολιτάρχης της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, σας καλεί.»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι έσμιξε τα χείλη. *Σίγουρα το περίμενε από στιγμή σε στιγμή,* σκέφτηκε ο Αλέξανδρος.

«Τι να του πω;» ρώτησε η Κατρίν, βλέποντας τον δισταγμό του Όρπεκαλ-Λάντι. «Να του πω να σας καλέσει αργότερα;»

«Όχι. Θα του μιλήσω τώρα.»

Η Κατρίν ένευσε κι έφυγε απ'το γραφείο, πηγαίνοντας στο δικό της.

Ο επικοινωνιακός δίαυλος του Όρπεκαλ-Λάντι κουδούνισε. «Λοιπόν,» είπε ο αριστοκράτης. «Πρέπει να μιλήσω τώρα με τον Πολιτάρχη της Α' Κατωρίγιας. Θα συζητήσουμε σε λίγο.»

Οι πάντες έφυγαν, εκτός από τον Βόρκεραμ-Βορ, τον Αλέξανδρο, και την Ολντράθα.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι κοίταξε καχύποπτα την καφετόδερμη γιατρό, ενώ ο δίαυλός του εξακολουθούσε να κουδουνίζει.

«Η Ολντράθα είναι το πιο έμπιστο άτομο που έχω μαζί μου, Όρπεκαλ,» τον διαβεβαίωσε ο Βόρκεραμ. «Ό,τι ξέρω εγώ το ξέρει κι εκείνη.»

Ο Αλέξανδρος πρώτη φορά είχε δει αρχηγό μισθοφορικής ομάδας να δείχνει τέτοια εμπιστοσύνη στη γιατρό της ομάδας του. Τον έβαζε σε υποψίες. Η Ολντράθα κοιμόταν μαζί του, βέβαια, απ'ό,τι είχε μάθει από τον καιρό που τους παρακολουθούσαν οι πράκτορές του· ίσως να ήταν ακόμα και σύζυγός του (αν και δεν το νόμιζε)· όμως και πάλι αυτό δεν δικαιολογούσε την εμπιστοσύνη που φαινόταν να της δείχνει ο Βόρκεραμ-Βορ. Ήταν, μήπως, κάτι περισσότερο απ'ό,τι φαινόταν;

Ο Όρπεκαλ-Λάντι δέχτηκε την τηλεπικοινωνιακή κλήση με το πάτημα ενός κουμπιού. «Μάλιστα;» είπε, έχοντας το πρόσωπό του στραμμένο προς το μικρόφωνο του επικοινωνιακού διαύλου.

«*Μιλάω με τον κύριο Όρπεκαλ-Λάντι;*»

«Μάλιστα, κύριε Χορονίκη. Μιλάτε με εμένα και τους άλλους δύο Συνάρχοντες της Τριανδρίας της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.» Έτσι είχε αποφασίσει να ονομάσει το καινούργιο, προσωρινό καθεστώς, και το είχε δηλώσει επίσημα, από τις οθόνες.

«*Πριν από κάποιες ώρες πληροφορήθηκα για τη μεγάλη καταστροφή που χτύπησε τη συνοικία σας. Θα ήθελα να σας γνωστοποιήσω πως θα έχετε οποιαδήποτε βοήθεια χρειαστείτε από την Α' Κατωρίγια Συνοικία. Και θα επιθυμούσα, επίσης, να μιλήσουμε από κοντά. Η αλλαγή εξουσίας ήταν πολύ απρόσμενη, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι...*»

«Ύστερα από τα λάθη του Σημαδεμένου δεν θα έπρεπε να σας εκπλήσσει.»

«*Ίσως να έχετε δίκιο. Αλλά δεν περίμενα κάτι τόσο... βίαιο.*»

«Δεν ακούσατε ότι ο Σημαδεμένος επιχείρησε να καταλύσει το εκλογικό σύστημα; Ότι επιχείρησε να αιχμαλωτίσει ολόκληρο το Πολιτικό Συμβούλιο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας;»

«*Το άκουσα,*» τον διαβεβαίωσε ο Σελασφόρος Χορονίκης. «*Και η αλήθεια είναι πως δεν θα το περίμενα απ'αυτόν.*»

«Ούτε εγώ, δυστυχώς, ήμουν έτοιμος για μια τέτοια κίνηση. Ευτυχώς, όμως, έχω καλούς συμμάχους.»

«*Αναφέρεστε στον Βόρκεραμ-Βορ και... στον μυστηριώδη Συνάρχοντα, υποθέτω.*»

«Και οι δύο στέκονται πλάι μου τώρα.»

«*Θα ήθελα να σας ρωτήσω, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι, ποια είναι η στάση σας προς τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, τον Κάδμο Ανθοτέχνη...*»

«Τι εννοείτε; Η συνοικία μας *απειλείται* από τον Κάδμο Ανθοτέχνη, κύριε Χορονίκη.»

«*Αναμφίβολα. Όμως σας άκουσα να λέτε δημοσίως ότι ελπίζετε να αποφευχθεί ο πόλεμος με τους στρατούς του Αλυσοδεμένου Ποιητή.*»

«Νομίζω πως κανείς μας δεν θέλει τον πόλεμο...»

«*Αλλά δεν μπορούμε και να ανεχθούμε κάποιον σαν τον Ανθοτέχνη στις βόρειες όχθες του Ριγοπόταμου, δεν συμφωνείτε;*»

«Δεν αντιλέγω. Είναι όντως παράνομος και σφετεριστής. Πού θέλετε να καταλήξετε, κύριε Χορονίκη;»

«*Σκοπεύετε να ανοίξετε τα σύνορά σας προς τις Ανωρίγιες Συνοικίες, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι;*» ρώτησε ευθέως ο Σελασφόρος Χορονίκης.

«Προς το παρόν, όχι, αυτό δεν είναι μέσα στα σχέδιά μας.»

«*Κι αν ο Αλυσοδεμένος Ποιητής υποσχόταν να* μην *σας επιτεθεί αν ανοίξετε τα σύνορά σας;*»

«Δεν έχω ακόμα επικοινωνήσει μαζί του. Δεν πρόλαβα. Η καταστροφή που συνέβη εδώ–»

«*Ναι, καταλαβαίνω. Καταλαβαίνω. Θα ήθελα, ωστόσο, να μιλήσουμε από κοντά, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι. Με εσάς και τους Συνάρχοντές σας. Πότε θα ήταν εφικτό να γίνει αυτό;*»

«Έτσι όπως είναι η κατάσταση τώρα...» Ο Όρπεκαλ-Λάντι ήταν σκεπτικός. «Δεν... δεν είμαι σίγουρος. Σήμερα, πάντως, αποκλείεται. Από αύριο. Θα σας ειδοποιήσουμε εμείς. Συμφωνείτε;»

«*Συμφωνώ. Και ό,τι είπα μην ξεχνάτε πως εξακολουθεί να ισχύει: Θα έχετε από την Α' Κατωρίγια Συνοικία όση βοήθεια μπορεί να σας στείλει. Ομάδες διάσωσης, για παράδειγμα.*»

«Για την ώρα,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι, «δεν χρειαζόμαστε κάτι συγκεκριμένο. Δεν μπορώ να *σκεφτώ* κάτι συγκεκριμένο. Κυρίως επειδή,» εξήγησε με βαριά φωνή, «δεν υπάρχουν και πολλοί επιζώντες μέσα στην περιοχή της καταστροφής. Από χτες βράδυ έχουν βρεθεί μόνο πέντε άνθρωποι, κύριε Χορονίκη.»

«*Σας συλλυπούμαι. Το συμβάν είναι τραγικό. Εύχομαι να μην υπάρχει πιθανότητα επανάληψης. Τι σας λένε οι μάγοι του τάγματος των Ερευνητών;*»

«Δε νομίζουν ότι η καταστροφή θα επαναληφθεί. Αλλά *μία* τέτοια καταστροφή ήταν αρκετή για να έχει προκαλέσει... Δεν μπορώ να περιγράψω αυτό που έχει προκαλέσει, κύριε Χορονίκη.»

«*Καταλαβαίνω. Αν όμως χρειαστείτε τη βοήθειά μου για οτιδήποτε, μη διστάσετε να με καλέσετε. Η Α' Κατωρίγια Συνοικία είναι στο πλευρό σας.*»

«Θα το έχουμε υπόψη. Και σας ευχαριστούμε.»

Ο Σελασφόρος Χορονίκης χαιρέτησε, και η τηλεπικοινωνία τερματίστηκε.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι στράφηκε στους Συνάρχοντές του. «Τουλάχιστον, δεν ήταν εχθρικός προς εμάς.»

«Θα ήταν παράλογος να είναι,» είπε ο Βόρκεραμ, «ύστερα από τέτοια πανωλεθρία εδώ.»

«Σωστά. Όμως, και πάλι, μπορεί να μας έβλεπε σαν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Σαν σφετεριστές. Παρανόμους.»

«Ίσως να μας *βλέπει* έτσι,» προειδοποίησε ο Αλέξανδρος, «αλλά να το κρύβει.»

/7\

Καταδίωξη μέσα σε λαβυρινθώδεις σήραγγες· ένας αφέντης και οι αλυσίδες του· το υπόγειο βασίλειο του φωτεινού δαίμονα· η Μιράντα ακούει ένα όνομα από το πρόσφατο παρελθόν...

Δεν κοιμήθηκε καλά. Μια κοιμόταν, μια ξυπνούσε. Δεν μπορούσε να ησυχάσει. Στο μυαλό της ήταν, διαρκώς, η Μιράντα. Αλλά τούτη τη φορά δεν είδε κανένα όνειρο μ'αυτήν. Ίσως επειδή ποτέ δεν κατάφερε πραγματικά να την πάρει ο ύπνος.

Και η ειρωνεία ήταν πως κανένας από τους άλλους δεν είχε ενοχλήσει τη Νορέλτα-Βορ για να της ζητήσει να φυλάξει σκοπιά, όπως έκαναν εκείνοι εκ περιτροπής. Δεν τη θεωρούσαν «μάχιμη». Πράγμα που, από τη μια, την εξόργιζε· αλλά, από την άλλη, όφειλε να παραδεχτεί ότι ήταν αλήθεια. Όντως, δεν ήταν μάχιμη σε σύγκριση με τους συντρόφους της. Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας ήταν μισθοφόρος: πολεμούσε όλη του τη ζωή. Η Φοριντέλα-Ράο ήταν τρελή και παλαβή με τα όπλα. Η Άνμα... η Άνμα είχε τη δική της *ιδιαίτερη σχέση* με τα όπλα. Και ο Κλαρκ ήταν ο Μάγος· δεν ήταν ένας συνηθισμένος άνθρωπος, και σίγουρα ήταν πιο μάχιμος από τη Νορέλτα-Βορ.

Τώρα, επάνω που ο ύπνος είχε αρχίσει επιτέλους να κυριαρχεί στο μυαλό της, η Αδελφή της την ξύπνησε κουνώντας την από τον ώμο.

«Νορέλτα; Είναι πρωί. Πρέπει να ξεκινήσουμε.»

Τα βλέφαρά της άνοιξαν. «Ναι,» μουρμούρισε, κι έτριψε τα μάτια της, ανοιγοκλείνοντάς τα στο φως των φακών. «Έγινε τίποτα όσο κοιμόμουν;» Αν και ήξερε πως τίποτα δεν είχε γίνει, αφού ουσιαστικά δεν είχε κοιμηθεί.

«Όλα ήσυχα ήταν.»

Βγήκαν από το κοίλωμα όπου είχαν σταματήσει για να ξεκουραστούν, και ο Κλαρκ μουρμούρισε ξανά ένα ξόρκι. Μια κόκκινη κουκίδα παρουσιάστηκε στην άκρη των σκούρων γυαλιών του (τα οποία, αναμφίβολα, είχαν ιδιότητες να διαπερνούν το σκοτάδι, αλλιώς απο-

κλείεται να τα φορούσε εδώ μέσα, σκέφτηκε γι'ακόμα μια φορά η Νορέλτα-Βορ).

«Προς τα εκεί είναι,» είπε ο Μάγος, δείχνοντας.

«Μακριά;» ρώτησε η Νορέλτα.

«Σχεδόν ένα χιλιόμετρο, υπολογίζω. Αλλά το πρόβλημά μας δεν είναι η ευθύγραμμη απόσταση, Νορέλτα.»

Η Νορέλτα-Βορ καταλάβαινε, φυσικά, τι εννοούσε.

Άρχισαν πάλι να διασχίζουν τις μπλεγμένες σήραγγες στο εσωτερικό της πελώριας μάζας ύλης που είχε σκεπάσει όλη την περιοχή της καταστροφής στη Β' Κατωρίγια Συνοικία.

Σαν μυρμήγκια μέσα σε λόφο χώματος, σκέφτηκε η Νορέλτα.

«Είναι πρωί, Αδελφή μου,» είπε η Μιράντα ξυπνώντας την Εύνοια.

Τριγύρω, τα έξι Εκτρώματα στέκονταν στα πλοκάμια τους, σαν απόκοσμοι φρουροί. Τα φωτάκια πάνω στα σφαιρικά σώματά τους ήταν σταθερά αναμμένα. Κομμάτια σαν πιστόνια και γρανάζια αργοκινούνταν, νωχελικά.

«...Ναι,» μούγκρισε η Εύνοια καθώς ανασηκωνόταν πάνω στο σκληρό έδαφος. Απορούσε πώς είχε καταφέρει τελικά να κοιμηθεί εδώ· πρέπει να ήταν πραγματικά πολύ κουρασμένη. Εξοντωμένη. «Εσύ κοιμήθηκες;» ρώτησε τη Μιράντα.

«Αρκετά.» Σηκώθηκε όρθια, στηριζόμενη στο μεταλλικό ραβδί της. Η όψη της φανέρωνε πόνο, στο φως των Εκτρωμάτων. Και η Εύνοια καταλάβαινε ότι η Μιράντα πρέπει να πονούσε καθώς η Πόλη θεράπευε το κομμένο πόδι της. Δεν της είπε τίποτα γι'αυτό, όμως. Δεν ήξερε τι να πει. Αισθανόταν άσχημα να μιλήσει για κάτι τέτοιο.

Σηκώθηκε όρθια κι εκείνη, στρώνοντας τα μακριά ξανθά μαλλιά της που έπεφταν σαν μανδύας ώς τη μέση της, βρομισμένα και μπλεγμένα. Κολλούσαν πάνω στα χέρια της, και τα δάχτυλά της ήταν αδύνατον να τα ξεμπλέξουν.

«Πάμε,» είπε η Μιράντα, και ξεκίνησε να βαδίζει.

Η Εύνοια την ακολούθησε. «Διψάς;»

Η Μιράντα ένευσε.

«Κι εγώ.»

«Ίσως βρούμε πάλι νερό παρακάτω. Αλλά εκείνο που *πραγματικά* ελπίζω είναι να βρούμε έξοδο από δω μέσα.»

Οι σήραγγες έμοιαζαν ατέρμονες.

Τα έξι Εκτρώματα έρχονταν πίσω από τις δύο Θυγατέρες. Ο προσωπικός στρατός της Μιράντας.

Μηχανικοί θόρυβοι από ένα άνοιγμα, και φως, κι ένα έντονο *τρίξιμο,* και συρίγματα που έμοιαζε να βγαίνουν από ηχεία άψογης ποιότητας.

Η ομάδα σταμάτησε. Ύψωσαν τα όπλα τους: η Άνμα το Ροσκράντω-4.2· η Νορέλτα-Βορ, η Φοριντέλα-Ράο, και ο Άβαντας τα δικά τους πιστόλια· ο Κλαρκ ένα πιστόλι πολλαπλών λειτουργιών.

«Αυτά τα *τέρατα* πάλι!» γρύλισε η Φοριντέλα, λες και χρειαζόταν. Κανείς τους δεν αμφέβαλλε ποιοι έρχονταν.

Οι δύο Θυγατέρες αισθάνονταν μια τρομερή απειλή να ζυγώνει – κάτι μέσα τους τους έλεγε να τρέξουν. Να φύγουν!

«Μάγε;» είπε ο Άβαντας.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κλαρκ, δείχνοντας έτοιμος να χρησιμοποιήσει τη μαγεία του.

Ύστερα, από το άνοιγμα της σήραγγας, ξεπρόβαλαν δύο σφαιρικά μηχανικά όντα με πλοκάμια. Φωτάκια αναβόσβηναν επάνω στα σώματά τους, τμήματα μετακινούνταν σπασμωδικά· τα μέταλλα στραφτάλιζαν και φωσφόριζαν. Από πίσω τους ενεργειακά λουριά ξεκινούσαν.

Η Φοριντέλα-Ράο, η Άνμα, και ο Άβαντας τα πυροβόλησαν. Οι ριπές τους αντήχησαν δυνατές μες στις σήραγγες. Οι σφαίρες εξοστρακίζονταν στα σφαιρικά σώματα, και ούτε και στα πλοκάμια έμοιαζε να κάνουν καμια σοβαρή ζημιά. Μόνο ένα κόπηκε, αλλά το μηχανικό ον συνέχισε να βαδίζει με τα υπόλοιπα.

Και έρχονταν κι άλλα τέτοια όντα από το πέρασμα.

«Πόσα είναι, μα τον Κρόνο;» σύριξε η Νορέλτα-Βορ, αρχίζοντας τώρα να πυροβολεί κι εκείνη.

Ο Κλαρκ ύψωσε το ελεύθερο γαντοφορεμένο χέρι του και σχημάτισε σύμβολα, γρήγορα, με τα δάχτυλά του ενώ μουρμούριζε μαγικά λόγια. Δύο ενεργειακά λουριά διαλύθηκαν: δύο μηχανικά όντα μάζεψαν τα

πλοκάμια τους κι έπαψαν να κινούνται. Αλλά τα υπόλοιπα έρχονταν! Και τώρα πίσω τους ήταν μια φωτεινή παρουσία που μόλις και μετά βίας θα μπορούσες να αποκαλέσεις ανθρωποειδή. Οι ενέργειές της έτριζαν και πάλλονταν.

~...ΜΑΓΕ~ αντήχησε μια φωνή από τη μεριά της. Μια φωνή βαθιά, η οποία φάνταζε μη-πραγματική, σα να μην ήταν το αποτέλεσμα των κινήσεων φωνητικών χορδών αλλά το αποτέλεσμα τυχαίων τριγμών από διαρροή ενέργειας ή από τηλεπικοινωνιακά παράσιτα. *~ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΑΜΕ! ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΤΕ. ΕΙΣΤΕ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΜΟΥ. ΟΛΟΙ!~*

Στάθηκαν. Ακούγοντας τους κρότους μέσα από τις λαβυρινθώδεις σήραγγες.

«Μιράντα...»

«Πυροβολισμοί.»

«Σίγουρη;»

«Τι άλλο μπορεί να είναι, Εύνοια; Σαν αυτούς μες στη νύχτα.»

«Μες στη νύχτα; Πότε;»

«Εσύ κοιμόσουν.»

«Και δεν με ξύπνησες;»

«Τι νόημα θα είχε, Αδελφή μου; Δεν κράτησαν για πολύ, και χρειαζόσουν ξεκούραση.»

«Αυτοί φαίνεται να διαρκούν πιο πολύ, σωστά;» Οι κρότοι εξακολουθούσαν ν'αντηχούν.

«Ναι. Και δεν πρέπει νάναι μακριά.» Η Μιράντα άρχισε πάλι να βαδίζει.

Η Εύνοια βάδισε δίπλα της. «Επομένως, υπάρχουν ζωντανοί άνθρωποι εδώ μέσα. Και ίσως νάχουν συναντήσει Εκτρώματα ή... κάτι άλλο. Αν και δε νομίζω τίποτ' άλλο να υπάρχει. Εκτός από... από εκείνο το *φως* που είδα, που με κυνήγησε. Μια οντότητα από ενέργεια, Αδελφή μου...»

Η Μιράντα δεν της μιλούσε. Προσπαθούσε να προσανατολιστεί βάσει των κρότων.

Η ενεργειακή οντότητα τραντάχτηκε άγρια, συρίζοντας, μουγκρίζοντας, καθώς ο Κλαρκ πρέπει να έστρεψε τη μαγεία του ενα-

ντίον της, απ'ό,τι καταλάβαιναν η Νορέλτα και η Άνμα. Όμως τώρα ο εχθρός δεν υποχώρησε. Και, παρότι τρία από τα σφαιρικά πλάσμα είχαν απενεργοποιηθεί, τα υπόλοιπα – πέντε! – έρχονταν καταπάνω στην ομάδα βαδίζοντας με τα εφιαλτικά πλοκάμια τους.

«Τρέξτε!» γρύλισε ο Κλαρκ· και σημαδεύοντας την ενεργειακή οντότητα με το πιστόλι του πάτησε τη σκανδάλη. Κυματιστή, σπαστή ενέργεια εκτοξεύτηκε από την κάννη. Χτύπησε την οντότητα και διαταράξεις παρουσιάστηκαν στο σώμα της, σαν μια δύναμη να προσπαθούσε να τη διαλύσει εκ των έσω. Αλλά δεν διαλύθηκε. Και, ουρλιάζοντας, εκτόξευσε μια *ριπή* εναντίον του Κλαρκ.

~ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΤΕ – ΕΙΣΤΕ ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΜΟΥ!~

Η ριπή ήταν σαν αστραπή. Ήταν ένα κοντάρι ενέργειας, παλλόμενο.

Ο Κλαρκ προσπάθησε να τιναχτεί στο πλάι, για να το αποφύγει, μα δεν υπήρχε και πολύς χώρος μες στις σήραγγες. Χτυπήθηκε στον δεξή ώμο και, κραυγάζοντας, έπεσε ενώ ολόκληρο το σώμα του τρανταζόταν από την ενέργεια που το διαπερνούσε.

«Κλαρκ!» Η Νορέλτα γονάτισε δίπλα του.

Ο Άβαντας – βλέποντας πως οι σφαίρες δεν έφερναν αποτέλεσμα – τράβηξε το κοντόσπαθο από τη ζώνη του και το ύψωσε, καθώς ένα από τα πλοκαμοφόρα τέρατα τον ζύγωνε.

«Όχι!» του φώναξε η Άνμα· το *διαισθανόταν* πως αυτό το πλάσμα είχε κάτι το *θανατηφόρο* επάνω του. «Μην το πλησιάζεις! Μην–!»

Αλλά ήταν πολύ αργά. Το σπαθί του Άβαντα πηγαίνοντας προς το σφαιρικό μηχανικό σώμα συνάντησε ένα από τα πλοκάμια που τεντώνονταν – και η λεπίδα στραφτάλισε ελαφρώς και φάνηκε να *φθείρεται.*

Ο Άβαντας τινάχτηκε πίσω. «Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...!»

«Μην τ'αφήσετε να σας αγγίξουν!» φώναξε η Άνμα, έχοντας ήδη αλλάξει γεμιστήρα στο Ροσκράντω-4.2 και πυροβολώντας συνεχόμενα. Μια καταιγίδα από σφαίρες έλουσε το τέρας κοντά στον Άβαντα, και το προτεταμένο πλοκάμι του κόπηκε, και πέφτοντας στο έδαφος μετατράπηκε σε λάσπη.

Η ενεργειακή οντότητα έτριζε και σύριζε. *~ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΤΕ! ΕΙΣΤΕ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΜΟΥ! ΕΙΣΤΕ ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΜΟΥ!~* Ένα ενεργειακό λουρί βγήκε από το σώμα της, καταλήγοντας σ'ένα από τα σφαιρικά σώματα των τεράτων που είχε αδρανοποιήσει ο Κλαρκ. Τα φωτάκια του άναψαν ξανά, τα

πλοκάμια του ξεφύτρωσαν από γύρω, και το πλάσμα ορθώθηκε, συνδεδεμένο με τον αφέντη του όπως και τα υπόλοιπα που δεν ήταν αδρανοποιημένα.

«Κλαρκ!» είπε η Νορέλτα-Βορ προσπαθώντας να τον βοηθήσει να σηκωθεί. Ο Μάγος φαινόταν άσχημα τρανταγμένος, και η Νορέλτα είχε την αίσθηση πως είχε επιβιώσει μόνο επειδή ήταν αυτός που ήταν. Οποιοσδήποτε άλλος άνθρωπος μάλλον θα είχε σκοτωθεί από το ενεργειακό χτύπημα· το νευρικό του σύστημα δεν θα το είχε αντέξει. Το σώμα του Κλαρκ πρέπει να είχε αντοχές πέραν του φυσικού.

«Σας είπα... *τρέξτε!*» μούγκρισε ο Μάγος, ξέπνοα, καθώς ορθωνόταν τρέμοντας. «Τρέξτε!»

Και τώρα δεν δίστασαν. Έτρεξαν μες στις σήραγγες, ενώ η Νορέλτα είχε το χέρι του Κλαρκ στους ώμους της βοηθώντας τον καθώς εκείνος παραπατούσε.

Ο Άβαντας πέταξε μια χειροβομβίδα προς τα πίσω. Η έκρηξη τράνταξε το μέρος· σκόνταψαν, έπεσαν στους τοίχους δεξιά κι αριστερά, αλλά συνέχισαν να τρέχουν. Πίσω τους θολούρα είχε σηκωθεί. Το ταβάνι είχε γκρεμιστεί και διάφορες ύλες είχαν πέσει, μαζί με τα διαλυμένα σώματα νεκρών.

«Αυτό ήταν ηλίθιο, ρε!» γρύλισε η Άνμα στον Άβαντα. «Ηλίθιο! Μπορεί να μας είχες θάψει!»

«Ελπίζω να έθαψα αυτά τα εκτρώματα!»

«Δε νομίζω ότι αυτά θάβονται τόσο εύκολα! Και να θαφτούν, έχω την αίσθηση πως θα ξεθαφτούν γρήγορα.»

«Τουλάχιστον, μας έδωσα κάποιο χρόνο, γαμώτο!» Και προς τον Κλαρκ: «Μάγε, γιατί δεν τον έδιωξες πάλι αυτόν τον καταραμένο δαίμονα;»

«Δε μπορούσα. Δεν πρόλαβα,» αποκρίθηκε κουρασμένα εκείνος. «Ήταν προετοιμασμένος για εμένα, τώρα. Την προηγούμενη φορά δεν περίμενε να συναντήσει τέτοια αντίσταση.»

«Τι σκατά είν' αυτό το πλάσμα;» ρώτησε η Άνμα. «Κάποια οντότητα που κατοικούσε στον Ξεχασμένο Τόπο;»

«Πολύ πιθανόν,» αποκρίθηκε ο Κλαρκ· «δεν ξέρω.»

«Πρέπει να βρούμε τη Μιράντα!» είπε η Νορέλτα. «Αν αυτά τα τέρατα τη βρουν πριν από–»

«*Γαμήσου!*» γρύλισε η Άνμα. «Αδιέξοδο!»

Μπροστά τους η σήραγγα τελείωνε σ'έναν τοίχο από ανάκατες ύλες. Στο έδαφος βρόμικα υγρά λίμναζαν.

«Πιο πίσω υπήρχε ένα άνοιγμα,» είπε η Φοριντέλα-Ράο.

«Πού;» ρώτησε ο Άβαντας.

«Στο ταβάνι.»

«Είσαι σίγουρη;»

«Ναι.»

Βάδισαν προς τα εκεί, κοιτάζοντας επάνω, και όντως είδαν πως υπήρχε ένα άνοιγμα σαν πηγάδι. Αλλά δεν ήταν βέβαιο αν έφτανε πουθενά, αν έφτανε σε επίπεδο μέρος. Επίσης, ήταν πολύ στενό: με το ζόρι θα χωρούσε άνθρωπος.

«Καλύτερα όχι,» είπε η Νορέλτα. «Πώς να σκαρφ–;»

Μηχανικοί ήχοι, μεταλλικά συρίγματα, τριξίματα, και φως από αντίκρυ τους.

Η χειροβομβίδα του Άβαντα μάλλον δεν είχε παρακωλύσει και πολύ τους κυνηγούς τους.

«Διάολοι του Σκοτοδαίμονος εδώ μέσα...» μούγκρισε ο Αλεξίσφαιρος, κι άλλαξε γεμιστήρα στο πιστόλι του.

Ο Κλαρκ άρθρωσε πάλι ένα ξόρκι, στρέφοντας την προσοχή του στην ενεργειακή οντότητα που ακολουθούσε τα σφαιρικά μηχανικά όντα με τα πλοκάμια. Το κατάλευκο πρόσωπό του γέμισε αυλακώσεις από την έντονη προσπάθεια. Και ο ενεργειακός δαίμονας φάνηκε να παλεύει με κάτι αόρατο.

~*ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΤΕ!*~ Η φωνή του έβγαινε με δυσκολία τώρα. Τα «λουριά» που έδεναν τα σφαιρικά όντα με εκείνον τραντάζονταν, κουνιόνταν σαν δυνατός άνεμος να τα χτυπούσε. Ο Κλαρκ πρέπει να προσπαθούσε να τα σπάσει, σκέφτηκε η Νορέλτα.

Αλλά η αντίσταση που συναντούσε μάλλον ήταν πελώρια. Γιατί, με μια κραυγή, έπεσε πίσω, παράτησε, γονάτισε στο ένα γόνατο.

~*ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΤΕ!*~

Τα μηχανικά όντα πλησίαζαν την ομάδα, βρίσκονταν τώρα μπροστά της. Και ο μόνος δρόμος διαφυγής ήταν προς τα πάνω· ήταν εκείνο το φρεάτιο στο ταβάνι. Αλλά δεν προλάβαιναν να σκαρφαλώσουν εκεί, ακόμα κι αν αυτό αποδεικνυόταν εφικτό.

Ο Άβαντας πυροβολούσε τα τέρατα καθώς έρχονταν, το ίδιο και η Φοριντέλα και η Άνμα, αλλά οι σφαίρες τους δεν έβλαπταν τα ενεργειακά μέταλλα παρά ελάχιστα, κι ακόμα και τα πλοκάμια που κατέστρεφαν δεν σταματούσαν τα πλάσματα. Έμοιαζε να μπορούν να τα αναδημιουργήσουν.

Πίσω από την ενεργειακή οντότητα, η Νορέλτα-Βορ διέκρινε κάποιους να πλησιάζουν. Κι άλλα τέρατα;

Οι πυροβολισμοί ακούγονταν από κοντά πλέον. Η Μιράντα και η Εύνοια έστριψαν σε μια γωνία και αντίκρισαν συντρίμμια. Μια σήραγγα ήταν διαλυμένη σαν από έκρηξη. Πέρασαν ανάμεσα και πάνω από τις ανάκατες ύλες και η Μιράντα παραλίγο να γλιστρήσει, έχοντας μονάχα ένα πόδι· η Εύνοια την έπιασε προτού πέσει.

Έπειτα, προχώρησαν πάλι συνεχίζοντας να ακούνε τους πυροβολισμούς, και σύντομα είδαν αντίκρυ τους μια φωτεινή, ενεργειακή παρουσία–

«Αυτό είναι!» είπε η Εύνοια, ψιθυριστά. «Αυτό που συνάντησα προτού συναντήσω εσένα, Μιράντα!»

Έμοιαζε οριακά ανθρωποειδές. Ένας άνθρωπος τυλιγμένος από φως, φωτιά, παλλόμενη ενέργεια. Ένας άνθρωπος στα όρια τού να χάσει την ανθρώπινη μορφή του.

Και πέρα από αυτόν διακρίνονταν Εκτρώματα – μηχανικά σφαιρικά σώματα, πλοκάμια. Και κάποιοι τα πυροβολούσαν, και φώναζαν.

Η Μιράντα διαισθανόταν πως τους γνώριζε.

Επίσης, ένιωθε τις ενέργειες που τύλιγαν αυτόν τον φωτεινό άνθρωπο. Ήταν πρωταρχικές ενέργειες της Διπλωμένης Γης.

Και μάλλον ένιωσε κι εκείνος την ενέργεια μέσα στη Μιράντα, γιατί στράφηκε προς το μέρος της. Δεν μπορούσες να δεις τα μάτια του, ούτε καν το πρόσωπό του, αλλά σίγουρα *στράφηκε* και τώρα την κοίταζε.

Από το σώμα του ξεκινούσαν ενεργειακές δέσμες που κατέληγαν, σαν αλυσίδες, στα μηχανικά σώματα των Εκτρωμάτων. Τα έλεγχε, συνειδητοποίησε η Μιράντα: τα κρατούσε υποταγμένα στη θέλησή του.

«Ελευθέρωσέ τα!» του φώναξε. «Ελευθέρωσέ τα!»

~ΟΧΙ! ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑ ΜΟΥ! ΤΑ ΕΚΤΡΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΕΝΟΠΡΟΣΩΠΟΥ ΘΕΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ ΔΙΚΑ ΜΟΥ! ΒΡΗΚΑ ΤΡΟΠΟ ΝΑ ΤΟΝ ΝΙΚΗΣΩ! ΝΑ ΚΑΝΩ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΜΟΥ! ΑΛΛΑ ΕΣΥ ΠΟΙΑ ΕΙΣΑΙ; ΠΟΙΑ ΕΙΣΑΙ;~

Οι πυροβολισμοί από την άλλη μεριά είχαν πάψει. Τα Εκτρώματα δεν φαινόταν πλέον να κινούνται· στέκονταν μπροστά στους ανθρώπους που πριν από λίγο τα πυροβολούσαν. Είχαν σταματήσει την επίθεσή τους, μάλλον με προσταγή αυτής της ενεργειακής οντότητας – μια προσταγή που είχε έρθει μέσα από τις «αλυσίδες» τους.

«Δε μπορεί να με ξέρεις,» είπε η Μιράντα, «αλλά... αλλά ίσως να ήξερες τον Ζόραλεμ'σαρ, ή τον–»

Ο φωτεινός άνθρωπος γέλασε. *~Ο ΖΟΡΑΛΕΜ'ΣΑΡ – ΑΥΤΟΣ Ο ΑΝΟΗΤΟΣ!... ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΤΩΡΑ; ΠΩΣ ΤΟΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙΣ; ΔΕΝ ΗΣΟΥΝ ΕΔΩ, ΣΤΗ ΔΙΠΛΩΜΕΝΗ ΓΗ... ΑΝ ΗΣΟΥΝ... ΑΛΛΑ Η ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΠΟΥ ΣΕ ΦΟΡΤΙΖΕΙ... ΕΙΝΑΙ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΠΛΩΜΕΝΗΣ ΓΗΣ!~*

«Η Διπλωμένη Γη δεν υπάρχει πια–»

«Μιράντα!» ακούστηκε μια φωνή πίσω από τον ενεργειακό άντρα, πίσω από τα Εκτρώματα που έλεγχε. «Μιράντα!»

Η Μιράντα την αναγνώριζε: *Η Νορέλτα-Βορ!* Τι έκανε αυτή εδώ μέσα, μα τον Κρόνο;

«Ποια...;» μουρμούρισε η Εύνοια.

Η Μιράντα είπε στην ενεργειακή οντότητα: «Η Διπλωμένη Γη δεν υπάρχει πια. Έχει καταστραφεί–»

~ΜΗ ΜΟΥ ΛΕΣ ΨΕΜΑΤΑ!~ βρυχήθηκε ο φωτεινός άντρας: ένας ήχος σαν τρομερός τριγμός από διαρροή ενέργειας.

«Έχει καταστραφεί!» επέμεινε η Μιράντα. «Πώς είναι δυνατόν να μην το έχεις καταλάβει; Πού ήσουν;»

~ΕΓΩ ΤΗΝ ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΑ;~ (Ερώτηση ήταν αυτό, σωστά; σκέφτηκε η Μιράντα.) *~ΕΓΩ;~*

«Ποιος είσαι; Τι έκανες;»

~ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ, ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΕΙΜΑΙ Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΤΗΣ ΔΙΠΛΩΜΕΝΗΣ ΓΗΣ! Ο ΚΕΝΟΠΡΟΣΩΠΟΣ ΘΕΟΣ ΕΧΕΙ ΗΤΤΗΘΕΙ, ΤΟ ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ!~

Ο Διόφαντος; *Αυτός* ήταν ο Διόφαντος; Η Μιράντα θυμήθηκε εκείνη τη φωνή που αντηχούσε στον υπόγειο κόσμο της Διπλωμένης Γης. Τη φωνή μέσα στο μυαλό τους. Τη φωνή που τους ζητούσε βοήθεια. «Ήσουν στον υπόγειο κόσμο... Μας ζητούσες βοήθεια!»

Ένας δυνατός τριγμός από την ενεργειακή οντότητα. Η μορφή της έγινε πολύ ασταθής. Δεν ήταν πλέον καθόλου ανθρωποειδής.

«Γιατί μας ζητούσες βοήθεια;»

~...ΜΕ ΕΙΧΑΝ ΚΑΤΑΠΙΕΙ... ΟΙ ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΙ...~ Ένα μουρμουρητό. *~ΑΛΛΑ ΤΩΡΑ ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑ ΜΟΥ!~* Δύο αλυσίδες ενέργειας απλώθηκαν προς τη μεριά της Μιράντας και της Εύνοιας. Η δεύτερη τινάχτηκε στο πλάι, κραυγάζοντας. Αλλά οι αλυσίδες δεν είχαν στόχο τις Θυγατέρες: πήγαιναν προς τα Εκτρώματα πίσω τους.

Η Μιράντα το είχε ήδη καταλάβει: ο Διόφαντος ήθελε να πάρει τον έλεγχο των Εκτρωμάτων της.

Δεν θα τον άφηνε.

Οι δύο ενεργειακές αλυσίδες δεν ήταν μακριά η μία από την άλλη. Η Μιράντα άφησε το ραβδί της να πέσει, στηρίχτηκε στο ένα της πόδι, και *άρπαξε* τα πλοκάμια ενέργειας, ένα με κάθε χέρι, σταματώντας τα. Αισθανόταν την ενέργεια της Διπλωμένης Γης εντός της να τραντάζεται, κι ολόκληρο το σώμα της τραντάχτηκε. Το νευρικό της σύστημα φλεγόταν.

Ο Διόφαντος *ούρλιαξε* οργισμένα.

Τα Εκτρώματα που βρίσκονταν υπό τον έλεγχό του άρχισαν να έρχονται προς τη Μιράντα και την Εύνοια, απλώνοντας τα πλοκάμια τους.

«....*βοηθήστε μας!*» έκρωξε η Μιράντα, κι ύστερα σωριάστηκε στο έδαφος, κρατώντας ακόμα τις ενεργειακές αλυσίδες μες στα χέρια της, μην αφήνοντάς τες να της γλιστρήσουν.

Η Μιράντα δεν είχε ζητήσει βοήθεια από την Εύνοια. Δεν είχε ζητήσει βοήθεια από τη Νορέλτα-Βορ κι αυτούς που ήταν μαζί της.

Είχε ζητήσει βοήθεια από τα δικά της Εκτρώματα. Κι αυτά – κάπως – το κατάλαβαν. Κατάλαβαν ότι τα χρειαζόταν για να την υπερασπιστούν, αν και δεν μπορεί να κατανοούσαν τη γλώσσα της.

Ήρθαν γύρω της και συγκρούστηκαν με τα Εκτρώματα του Διόφαντου. Τα πλοκάμια τους χτυπούσαν μηχανικά σώματα και προκαλούσαν ζημιές. Το ενεργειακό δηλητήριο των Εκτρωμάτων μπορούσε να βλάψει και τα ίδια αν στρεφόταν εναντίον τους, συνειδητοποίησε η Μιράντα. Ενεργειακές λάμψεις και μηχανικοί ήχοι γέμισαν τη σήραγγα,

καθώς και συρίγματα που έμοιαζε να βγαίνουν από ηχεία άψογης ποιότητας.

Η μορφή του Διόφαντου άρχισε να πάλλεται και να τραντάζεται, ενώ οι ενεργειακές αλυσίδες διαλύονταν μες στα χέρια της Μιράντας. Η λαμπερή οντότητα αντιμετώπιζε κάτι άλλο τώρα: κάποια άλλη δύναμη.

Η Εύνοια βοήθησε τη Μιράντα να ορθωθεί, και της έδωσε το μεταλλικό ραβδί της, ενώ γύρω τους Εκτρώματα πάλευαν με Εκτρώματα.

«Πρέπει να τα ελευθερώσω,» είπε η Μιράντα, κουρασμένα.

«Τι;»

«Τα κρατά δέσμια, Εύνοια, δε βλέπεις;»

«Είναι δυνατόν αυτός νάναι ο Διόφαντος, Μιράντα;»

«Έτσι είπε.» Και, δίχως άλλη κουβέντα, η Μιράντα απομακρύνθηκε από την Αδελφή της και πλησίασε μια από τις ενεργειακές αλυσίδες. Την άρπαξε και την τράβηξε από το Έκτρωμα. Το μηχανικό ον έπαψε να παλεύει με το μηχανικό ον μπροστά του· άρχισε αμέσως να βγάζει ήχους σαν μουσική, και το άλλο Έκτρωμα τού απάντησε με παρόμοιο τρόπο.

Ο Διόφαντος ήταν απασχολημένος. Ακόμα αντιμετώπιζε εκείνη την αόρατη δύναμη. *Ποιος του επιτίθεται;* αναρωτήθηκε η Μιράντα. *Ποιος είναι τόσο ισχυρός;* Όμως δεν είχε χρόνο για σκέψεις. Πλησίασε άλλη μια ενεργειακή αλυσίδα και την τράβηξε έξω από το σφαιρικό σώμα ενός Εκτρώματος, ελευθερώνοντάς το. Και συνέχισε έτσι, τραβώντας ενεργειακές αλυσίδες, ώστε να τα ελευθερώσει όλα, το ένα κατόπιν του άλλου.

Ο Διόφαντος κραύγαζε οργισμένα, και τώρα η Μιράντα κοίταξε πέρα από τη φωτεινή μορφή του. Στενεύοντας τα μάτια της προσπάθησε να διακρίνει ποιος ήταν ο αντίπαλός του. Ποιος στεκόταν εκεί. Και είδε μια σκιερή μορφή. Μαύρα μαλλιά, μούσια. Τίποτ' άλλο δεν φαινόταν καθαρά. Αλλά η Μιράντα είχε την αίσθηση ότι τον γνώριζε, όποιος κι αν ήταν.

Είναι...; Είναι δυνατόν να είναι ο Μάγος;

Χρειαζόταν, πάντως, τη βοήθειά της. Πολεμούσε τον Διόφαντο αλλά δεν φαινόταν βέβαιο ότι θα τον νικούσε κιόλας. Η ενεργειακή οντότητα ήταν πολύ ισχυρή. Η Εύνοια είχε δίκιο: δεν μπορεί αυτός να ήταν

ακριβώς ο Διόφαντος που είχαν γνωρίσει ο Ζόραλεμ'σαρ και ο Άρνιλεκ ο Κλέφτης. Κάτι, αναμφίβολα, είχε αλλάξει επάνω του, μέσα του. Δεν ήταν άνθρωπος.

Η Μιράντα βάδισε προς το μέρος του, στηριζόμενη στο μεταλλικό ραβδί της.

«Μιράντα!» Η Εύνοια έκανε να την τραβήξει πίσω, ενώ ολόγυρά τους τα Εκτρώματα επικοινωνούσαν αναμεταξύ τους με μελωδικές φωνές, με εύηχες μουσικές.

«Άφησέ με, Αδελφή μου. Πρέπει να τον βοηθήσω. Είναι ο Κλαρκ. Ο *Κλαρκ.*»

«Τι;» έκανε η Εύνοια, μορφάζοντας.

Η Μιράντα ξέφυγε από τη λαβή της, πηγαίνοντας γρήγορα προς τον φωτεινό δαίμονα, στηριζόμενη στο ραβδί της. «Διόφαντε!» φώναξε.

Ένα ουρλιαχτό σαν βροντή βγήκε από μέσα του καθώς ο Διόφαντος έστρεφε ξανά την προσοχή του σ'εκείνη. Η Μιράντα συσπείρωσε το μοναδικό της πόδι, σαν ελατήριο – και το τέντωσε απότομα: πήδησε καταπάνω στον Διόφαντο. Αισθάνθηκε να πέφτει σε κάτι ελαστικό και καυτό και παλλόμενο. Κραύγασε, νιώθοντας το νευρικό της σύστημα να πονά. Τα χέρια της γαντζώθηκαν πάνω στην ενεργειακή οντότητα γιατί η ενέργειά της ήταν πρωταρχική ενέργεια της Διπλωμένης Γης – μια ενέργεια που η Μιράντα μπορούσε να χειριστεί από τότε που είχε βάλει εκείνη τη συσκευή του Κενοπρόσωπου Θεού επάνω της και το σώμα της την είχε αφομοιώσει.

Ο Διόφαντος συνέχισε να ουρλιάζει, παλεύοντας να της ξεφύγει, παλεύοντας να την αποτινάξει, ενώ συγχρόνως η δύναμη του Μάγου εξακολουθούσε να τον βάλλει.

Δεν μπορούσε να τους αντιμετωπίσει και τους δύο μαζί. Χτυπώντας βίαια – χτυπώντας με παλλόμενες ενέργειες σαν αλυσίδες και μαστίγια – γλίστρησε από τη λαβή της Μιράντας, που είχε ήδη εξασθενίσει καθώς η Θυγατέρα δεν μπορούσε να κρατιέται για πάντα επάνω του. Ο Διόφαντος ήταν πολύ δυνατός. Ήταν σαν να προσπαθείς να συγκρατήσεις μια καταιγίδα. Η Μιράντα κύλησε στο έδαφος, και η ενεργειακή οντότητα έφυγε με τη μορφή λαμπερής σφαίρας, ουρλιάζοντας μες στις σήραγγες.

«Μιράντα! *Μιράντα!*» Η Νορέλτα-Βορ έτρεξε προς το μέρος της πεσμένης Αδελφής της.

/8\

Θυγατέρες συναντιούνται, Εκτρώματα τις ακολουθούν, ταξίδι μέσα σ'έναν γεωμετρικά τέλειο χώρο, κουβέντα μέσα σε μια ακριβοπληρωμένη σουίτα: πολλά αποκαλύπτονται· (τίποτα δεν μένει κρυφό από την Αδελφή τους).

«Μιράντα! Είσαι καλά!» Η Νορέλτα γονάτισε δίπλα της, χαμογελώντας. «Σε βρήκαμε! *Σε βρήκαμε!*» γέλασε. «Είσαι...» Κοίταξε το κομμένο πόδι της Αδελφή της και η όψη της, απρόσμενα, σοβάρεψε. «Μιράντα... Είχα δίκιο. Το όνειρό μου... *Είχα δίκιο...*» Δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της. «Ω Αδελφή μου...»

Η Μιράντα μειδίασε καθώς ανασηκωνόταν στο έδαφος διπλώνοντας το καλό της πόδι από κάτω της. Άπλωσε το χέρι της κι έσφιξε τον πήχη της Νορέλτα. «Δεν είναι τίποτα. Η Πόλη θα το θεραπεύσει. Έπρεπε να φύγει, για να ελευθερωθώ. Ήμουν παγιδευμένη.»

«Το ξέρω. Το *είδα.* Στο όνειρό μου, ήμουν *εσύ.* Ο πόνος...» Μόρφασε.

«Δεν είναι τίποτα,» επανέλαβε η Μιράντα, αν και το κομμένο πόδι της πονούσε πολύ, ακόμα και τώρα, καθώς οι ιδιότητες των Θυγατέρων το θεράπευαν, σταδιακά το αναδημιουργούσαν. «Πώς με βρήκες εδώ μέσα, Νορέλτα; Πολεοσημάδια δεν διακρίνονται εδώ...»

Αλλά τότε τα μάτια της Νορέλτα-Βορ είχαν πάει στην άλλη γυναίκα που είχε μόλις γονατίσει δίπλα στη Μιράντα. Την κοίταξε συνοφρυωμένη. Επειδή νόμιζε πως την αναγνώριζε. Δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ. Ξανθά, χρυσαφένια μαλλιά, μακριά ώς τη μέση, μπλεγμένα τώρα και μαυρισμένα. Μικρή, αιχμηρή μύτη· πράσινα μάτια· πρόσωπο γωνιώδες, αλλά όχι άγριο ή απότομο. Η Νορέλτα την είχε ξαναδεί. Σε μια φωτογραφία.

«Είσαι η...»

«...Εύνοια,» αποκρίθηκε η γυναίκα. «Κι εσύ;»

«Αυτή είναι η Νορέλτα-Βορ, Εύνοια,» είπε η Μιράντα, «που σου έλεγα.»

Η Εύνοια ένευσε. «Το είχα μαντέψει.»

«Είσαι η Νομαδάρχισσα...» είπε η Νορέλτα σαν να ήθελε να ολοκληρώσει σωστά την πρότασή της.

«Η Κυρά των Δρόμων,» διόρθωσε η Εύνοια. Και ρώτησε: «Πώς ξέρεις για μένα; Ξέρεις πού είναι οι Νομάδες μου; Ξέρεις τι απέγιναν; Κράτησε η Κορίνα την υπόσχεσή της;»

«Ποια υπόσχεση;» έκανε η Νορέλτα.

Ο Κλαρκ, που είχε πλησιάσει και στεκόταν πλάι στις τρεις γονατισμένες Θυγατέρες, είπε: «Να ελευθερώσει τους Νομάδες.»

Η Εύνοια ύψωσε το βλέμμα της για να τον κοιτάξει. «Τους ελευθέρωσε, Κλαρκ; Το έκανε;»

«Δεν είμαι σίγουρος. Πάντως, οι Νομάδες δεν είναι πλέον αιχμάλωτοι στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, απ'ό,τι–»

«Δεν είναι *πουθενά* στη Β' Κατωρίγια Συνοικία,» τον διέκοψε η Νορέλτα-Βορ. «Έχουν εξαφανιστεί. Κανείς δεν ξέρει τι έχουν γίνει, εκτός ίσως από τις μυστικές υπηρεσίες της περιοχής – τον Αρχικατάσκοπο. Και σκόπευα να καταφέρω – κάπως – να τον κάνω να μου μιλήσει γι'αυτούς, γιατί νόμιζα ότι, μέσω αυτών, θα σας έβρισκα. Σας είχα δει μαζί – εσένα, Μιράντα, μαζί με την Εύνοια – να... να σας καταπίνει μια φωτεινή δίνη. Κι εσύ γύρισες και μου είπες να προσέχω την Κορίνα. Και από τότε προσπαθούσα να σας βρω. Φοβόμουν ότι η Κορίνα σού είχε–»

«Για όνομα του Κρόνου, γαμώτο!» παρενέβη ο Άβαντας. «Δε μπορείτε να τα πείτε μετά; Αφού βρήκαμε τη Μιράντα (αυτή είναι η Μιράντα, έτσι;), δεν φεύγουμε τώρα; Δεν ξέρω γιατί τούτα τα τέρατα δεν επιτίθενται» – έδειξε τα Εκτρώματα – «αλλά σύντομα μπορεί πάλι να–»

«Δεν πρόκειται να σας επιτεθούν,» τον διαβεβαίωσε η Μιράντα. «Βρίσκονταν υπό τον έλεγχο του Διόφαντου. Τώρα είναι–» Ήταν έτοιμη να πει *υπό τον δικό μου έλεγχο,* αλλά σταμάτησε τον εαυτό της, γιατί δεν ήξερε αν θα ήταν σωστό να το εκφράσει έτσι· δεν αισθανόταν πως *έλεγχε* ακριβώς τα Εκτρώματα. «Είναι φίλοι μου.»

«Φίλοι...» είπε ο Άβαντας. «Παράξενους φίλους έχεις, με το συμπάθιο... Αλλά, βέβαια, είσαι κι εσύ Αδελφή τους, οπότε πάω πάσο...» Μειδίασε.

«Και ποιος είσαι εσύ, που ξέρεις για τις Θυγατέρες της Πόλης;» Η Μιράντα ορθώθηκε, με τη βοήθεια του μεταλλικού ραβδιού της και τη βοήθεια της Νορέλτα και της Εύνοιας.

«Αλεξίσφαιρος Άβαντας,» συστήθηκε ο μισθοφόρος.

«Φίλος μας,» εξήγησε η Νορέλτα-Βορ, «και γνωστός του Κλαρκ.»

Η Μιράντα κοίταξε τον Μάγο ερωτηματικά.

Εκείνος κατένευσε. «Εγώ τού έδωσα το παρωνύμιό του.»

«Το 'Αλεξίσφαιρος';» είπε η Εύνοια.

«Έκανα το δέρμα του λιγάκι πιο ανθεκτικό στις σφαίρες.»

«Κι αυτές οι δύο;» ρώτησε η Μιράντα.

«Αυτή είναι η Άνμα. Αδελφή μας,» τη σύστησε η Νορέλτα-Βορ.

«Δεν είχε τύχει ποτέ να συναντηθούμε...»

«Έχω ακούσει για σένα, Μιράντα,» είπε η Άνμα. «Χαίρομαι που, επιτέλους, σε συναντώ. Αν και οι συνθήκες είναι άσχημες.»

«Κι αυτή,» συνέχισε η Νορέλτα-Βορ, «είναι η Φοριντέλα-Ράο. Φίλη της Άνμα, και... Είναι μια σχετικά μεγάλη ιστορία μ'αυτήν. Αναγκάστηκε να–»

«Δε φεύγουμε, καλύτερα;» πρότεινε πάλι ο Άβαντας. «Ακόμα κι αν αυτές οι μπάλες με τα πλοκάμια είναι τώρα φιλικές προς εμάς, ίσως εκείνος ο δαίμονας να ξανάρθει. Πώς είπες ότι τον λένε;» ρώτησε τη Μιράντα. «Διόφαντο;»

«Ναι, πρέπει να είναι ο Διόφαντος. Ήταν κάποιος μάγος, αλλά... όχι πλέον... Δηλαδή, έχει *αλλάξει.*»

«Υπάρχουν άνθρωποι στον Ξεχασμένο Τόπο, λοιπόν...» είπε ο Κλαρκ.

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Όχι πια, Κλαρκ. Και λεγόταν 'Διπλωμένη Γη'. Ο Ξεχασμένος Τόπος λεγόταν Διπλωμένη Γη από τους κατοίκους του, και... εγώ φταίω για τη διάλυσή του.» Δάκρυα γυάλισαν στα μάτια της. «Για τόσους θανάτους. Και εκεί και εδώ, είμαι σίγουρη. Πόσο μεγάλη είναι η καταστροφή που προκάλεσα στη Ρελκάμνια;»

«Πώς είναι δυνατόν να την προκάλεσες εσύ αυτή την καταστροφή;» απόρησε η Νορέλτα.

«Τι έκανες, Μιράντα;» ρώτησε νηφάλια ο Κλαρκ.

«Η Διπλωμένη Γη ήταν *κλειστή.* Δε μπορούσες να φύγεις. Μια κλειδωμένη ενδοδιάσταση, από την εποχή του Ενιαίου Κόσμου. Την ξεκλειδώσαμε, και...»

«Τέλος πάντων!» τους διέκοψε ξανά ο Άβαντας. «Δε φεύγουμε;»

«Έχει κάποιο δίκιο,» είπε ο Κλαρκ. «Αυτός ο Διόφαντος ίσως να επιστρέψει· δεν είναι νεκρός. Αν και, βέβαια, δεν νομίζω να ξανάρθει αμέσως· τον τραυματίσαμε άσχημα. Μας κόστισε, αλλά τον τραυματίσαμε.» Ο Μάγος φαινόταν πολύ κουρασμένος.

«Θυμάσαι τον δρόμο για να γυρίσουμε πίσω – εκεί απ'όπου μπήκαμε;» τον ρώτησε ο Άβαντας. «Γιατί εγώ έχω τελείως χαθεί.»

«Υπάρχουν ανοίγματα που οδηγούν εδώ κάτω;» παρενέβη η Εύνοια προτού απαντήσει ο Κλαρκ.

«Ένα βρήκαμε μόνο,» είπε η Άνμα. «Μάλλον υπάρχουν κι άλλα, μα σίγουρα δεν είναι πολλά.»

Ο Κλαρκ είπε: «Δε χρειάζεται να επιστρέψουμε εκεί απ'όπου ήρθαμε. Το Φαντασκεύασμα πρέπει να μπορεί να μας πάρει από εδώ, παρότι το μέρος είναι πολύπλοκο. Θ'ακούσει το κάλεσμά μου.» Έβαλε μια συσκευή γύρω από το αφτί του και μίλησε σε μια γλώσσα που κανείς τους δεν καταλάβαινε.

Σε λίγο, ένα παράξενο βουητό ακούστηκε από το σκοτεινό βάθος, προς τα εκεί όπου ήταν το αδιέξοδο.

«Ελάτε,» είπε ο Κλαρκ, και βάδισε.

Τον ακολούθησαν, και τα Εκτρώματα – δεκατέσσερα τώρα στο σύνολό τους – ήρθαν πίσω τους.

«Μου φαίνεται ότι μας κυνηγάνε,» είπε η Φοριντέλα-Ράο. «Ή μας παρακολουθούν. Για κάποιο λόγο.»

Η Μιράντα χαμογέλασε. «Απλώς έρχονται μαζί μου. Εμένα ακολουθούν.»

«Γιατί;»

«Διαισθάνονται την πρωταρχική ενέργεια της Διπλωμένης Γης μέσα μου. Θα σας εξηγήσω αργότερα. Έχω πολλά να σας πω. Και έχετε κι εσείς πολλά να πείτε σ'εμένα, υποθέτω.»

Εκεί όπου η σήραγγα τελείωνε, στο αδιέξοδο, είχε παρουσιαστεί μια μεταλλική πόρτα. Ο Κλαρκ την άνοιξε και πίσω της φάνηκε ο γεωμετρικά τέλειος, φωτεινός διάδρομος του Φαντασκευάσματος. Μέσα του ήταν το τρίκυκλο του Άβαντα που θύμιζε δίκυκλο, και εκείνη η αυτόματη καρότσα του Κλαρκ. Ο Μάγος και οι άλλοι πέρασαν το κατώφλι,

και από τους τοίχους που εξέπεμπαν φως γιγάντια μηχανικά έντομα ξεπρόβαλαν.

Η Φοριντέλα αναφώνησε.

«Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» μούγκρισε ο Άβαντας.

Τα Εκτρώματα έβγαλαν συριστικούς ήχους από τα σφαιρικά τους σώματα.

«Μη θορυβείστε,» είπε ο Κλαρκ. «Αυτοί είναι οι Τεχνίτες. Οδηγοί και δημιουργοί του Φαντασκευάσματος.» Και μίλησε ξανά σ'εκείνη την αλλόκοτη γλώσσα. Τα γιγάντια μηχανικά έντομα άρχισαν να εργάζονται πυρετωδώς στο πέρας του διαδρόμου – οι μορφές τους έγιναν θολούρες, καθώς τρυπάνιζαν, έκοβαν, κοπανούσαν, συγκολλούσαν – σπίθες πετάγονταν – και ο διάδρομος επεκτεινόταν.

Ο Κλαρκ βάδισε, κάνοντας στους άλλους νόημα να τον ακολουθήσουν, και είπε στον Άβαντα να τραβήξει το τρίκυκλο μαζί του. Εκείνος υπάκουσε. Πίσω τους, άλλοι Τεχνίτες διέλυαν το αντικρινό πέρας του διαδρόμου· είχαν ήδη εξαφανίσει την πόρτα.

«Τι συμβαίνει, Μάγε;» ρώτησε ο Αλεξίσφαιρος. «Τι... τι γίνεται τώρα; Σαν πάρκο αναψυχής είναι!»

«Έχεις δει πολλά τέτοια 'πάρκα αναψυχής';» του είπε η Νορέλτα.

«Κινούμαστε,» εξήγησε ο Κλαρκ. «Και, μάλιστα, με πολύ μεγάλη ταχύτητα. Πού θέλετε να πάμε;» ρώτησε.

«Στη Χτυπημένη,» είπε η Νορέλτα-Βορ. «Λίγο πιο βόρεια από την αρχή της περιοχής της καταστροφής. Εκεί έχει τη βάση του ο Βόρκεραμ.»

Ο Κλαρκ μίλησε πάλι σ'εκείνη την παράξενη γλώσσα, απευθυνόμενος στους Τεχνίτες, που συνέχιζαν να δουλεύουν με εξωφρενική ταχύτητα. Οι μορφές τους μετά βίας διακρίνονταν.

«Πρέπει να πάμε να πάρουμε και τα οχήματά μας από εκεί όπου τα έχουμε αφήσει,» τους θύμισε η Άνμα. «Και δε νομίζω ότι θα ήταν συνετό να οδηγήσουμε τη Μιράντα και την Εύνοια στη βάση. Όχι από τώρα, τουλάχιστον.»

«Ναι,» συμφώνησε η Νορέλτα. «Θα τους κλείσω σουίτα σ'ένα ξενοδοχείο.»

«Ποια βάση;» ρώτησε η Μιράντα.

«Θα σου πούμε. Έχουμε πόλεμο, ξέρεις. Γίνεται πόλεμος στις συνοικίες του Ριγοπόταμου.»

«Ήμουν σίγουρη γι'αυτό.»

«Και η Κορίνα θέλει να σκοτώσει τον ξάδελφό μου, τον Βόρκ–»

«Φτάσαμε,» είπε ο Κλαρκ.

Οι Τεχνίτες είχαν φτιάξει μια μεταλλική πόρτα στο πέρας του διαδρόμου.

Βγαίνοντας από το Φαντασκεύασμα βρέθηκαν σ'έναν δρόμο της Χτυπημένης που δεν ήταν μακριά από τα βόρεια άκρα της κατεστραμμένης περιοχής. Η Μιράντα, βλέποντας την πελώρια μάζα ύλης προς τα νότια – τους πύργους, τα βουνά, και τους λόφους που είχαν διαμορφωθεί – μουρμούρισε: «Κρόνε...» Και σκέφτηκε: *Τι έκανα! Τι έκανα!* ενώ δάκρυα κυλούσαν πάλι από τα μάτια της, σχηματίζοντας ρυάκια πάνω στα μάγουλά της, διαλύοντας τη βρομιά που τα σκέπαζε, δημιουργώντας γραμμές σαν αυτές που κάνεις με το δάχτυλό σου όταν αγγίζεις θολωμένο τζάμι.

«Μιράντα...» Η Νορέλτα αγκάλιασε τους ώμους της. «Δεν έφταιγες εσύ, Αδελφή μου.»

«Όχι· εγώ έφταιγα, μόνο εγώ!...»

«Μιράντα,» είπε η Εύνοια. «Ο Ζόραλεμ... Αν ο Ζόραλεμ...»

«Αν δεν ήμουν *εγώ* εκεί, Εύνοια, τίποτα δεν–»

«Μακάρι να μην ήμασταν ποτέ εκεί *εξαρχής,* Μιράντα, αλλά... αλλά– Η *Κορίνα* φταίει! *Αυτή* φταίει για όλα. *Αυτή* μάς εξόρισε στη Διπλωμένη Γη–»

«Λοιπόν,» τις διέκοψε η Άνμα ανυπόμονα. «Τώρα πρέπει να πάμε να πάρουμε τα οχήματά μας. Και μετά θα κατευθυνθούμε σε κάποιο ξενοδοχείο, έτσι, δεσποσύνη της αριστοκρατίας;» Κοίταξε τη Νορέλτα.

Εκείνη ένευσε.

Η Άνμα στράφηκε στον Άβαντα. «Θα με πάρεις τώρα πίσω σου, και ύστερα θα γυρίσεις για να πάρεις τη Νορέλτα.»

«Καλώς,» είπε εκείνος, έχοντας ήδη καβαλήσει το τρίκυκλό του.

Η Άνμα ανέβηκε στη σέλα και έφυγαν.

Όταν ο Άβαντας επέστρεψε μόνος, η Νορέλτα-Βορ κάθισε πίσω του κι εκείνος την πήγε προς τα εκεί όπου είχε αφήσει το όχημά της μέσα στην περιοχή της καταστροφής. Καθοδόν συνάντησαν την Άνμα να

οδηγεί προς την αντίθετη κατεύθυνση μέσα στο τετράκυκλό της. Τους έγνεψε απ'το παράθυρο αλλά δεν σταμάτησε.

Η Νορέλτα ρώτησε: «Δεν τόχει πειράξει κανείς το όχημά μου, έτσι;»

«Ποιος να το πειράξει εκεί πέρα; Άνθρωπος δεν πλησιάζει ακόμα. Σε λίγες μέρες είναι που θ'αρχίσουν να συγκεντρώνονται οι ρακοσυλλέκτες και οι σουφρωτές.»

Μπαίνοντας στον ρημαγμένο τόπο, σύντομα σταμάτησε το τρίκυκλό του πλάι στο χαμηλό, όμορφο τετράκυκλο της Νορέλτα-Βορ. Εκείνη κατέβηκε από τη σέλα του Άβαντα, ξεκλείδωσε την πόρτα του οδηγού του οχήματός της, και κάθισε μπροστά στο τιμόνι. Ενεργοποίησε τη μηχανή, πάτησε το πετάλι, και ξεκίνησε.

Μαζί με τον Αλεξίσφαιρο επέστρεψε εκεί όπου τους περίμεναν οι άλλοι γύρω από το τετράκυκλο της Άνμα.

«Έχεις λεφτά;» ρώτησε η τελευταία τη Νορέλτα, καπνίζοντας ένα τσιγάρο.

«Όχι, αλλά θα πάω να πάρω.»

Επιβιβάστηκαν στα οχήματα – η Μιράντα και η Εύνοια μαζί με τη Νορέλτα-Βορ, ο Κλαρκ και η Φοριντέλα-Ράο μαζί με την Άνμα· ο Άβαντας παρέμεινε, φυσικά, καθισμένος στο τρίκυκλό του – και έφυγαν. Ήταν πρωί ακόμα. Ο ήλιος της Ρελκάμνια ήταν ψηλά στον ουρανό.

Η Νορέλτα-Βορ πήγε σ'ένα υποκατάστημα του Γ.Α.Σ. και πήρε λεφτά από έναν λογαριασμό της. Οι τράπεζες, ασφαλώς, συνέχιζαν να λειτουργούν κανονικά στη Β' Κατωρίγια Συνοικία παρά την καταστροφή που είχε συμβεί – ειδικά μια γιγάντια τράπεζα όπως ήταν το Γενικό Αποταμιευτικό Σύστημα που είχε υποκαταστήματα σε πολλές συνοικίες της Ρελκάμνια. Η Νορέλτα είχε ακούσει κάποιους να λένε πως οι τράπεζες θα σταματούσαν να λειτουργούν μόνο όταν ολόκληρη η διάσταση, απ'άκρη σ'άκρη, καιγόταν. Κι αν αυτό συνέβαινε, όλοι θα είχαν άλλα, σημαντικότερα προβλήματα.

Η Νορέλτα-Βορ μπήκε στο τετράκυκλο όχημά της μαζί με μια βαλίτσα γεμάτη χαρτονομίσματα, την οποία έδωσε στην Εύνοια σαν να ήταν γεμάτη διαφημιστικά έντυπα από κείνα που πετάνε στους δρόμους.

Άρχισε να οδηγεί ξανά, και τα οχήματα της Άνμα και του Άβαντα την ακολούθησαν.

Η Εύνοια άνοιξε τη βαλίτσα, από περιέργεια καθαρά, και τα μάτια της γούρλωσαν βλέποντας τις δέσμες από κατοστάρικα. «Ή μόλις πήρες όλη σου την περιουσία για να τη σπαταλήσεις, ή είσαι *πολύ* πλούσια, Αδελφή μου!»

Η Νορέλτα μειδίασε. «Μάντεψε.»

Η Εύνοια κοίταξε τη Μιράντα, που ήταν καθισμένη στο πίσω κάθισμα του οχήματος. «Τα κλέβει;»

«Δε νομίζω.»

«Φυσικά και *δεν* τα κλέβω!» είπε η Νορέλτα, προσβεβλημένη. «Κάνω απλώς καλή διαχείριση.»

«Θα μου εξηγήσεις πώς να την κάνω κι εγώ αυτή την 'καλή διαχείριση';»

«Πρέπει νάχεις γεννηθεί λιγάκι πλούσια, κατ'αρχήν.»

«Το φοβόμουν ότι θα έλεγες κάτι τέτοιο...»

Η Μιράντα είπε, από πίσω: «Η Πόλη μάς δίνει ό,τι χρειαζόμαστε, Εύνοια.»

«Ορισμένες φορές αισθάνομαι ότι χρειάζομαι ένα αεροπλάνο αλλά δεν το έχω...»

Η Νορέλτα-Βορ τούς πήγε σ'ένα μεγάλο ξενοδοχείο και έκλεισε τρεις σουίτες ώστε να μπορούν όλοι να μείνουν με άνεση για την ώρα. Ο Κλαρκ κάλεσε ξανά το Φαντασκεύασμα, κι όταν η πόρτα του παρουσιάστηκε μέσα σ'ένα δωμάτιο που κανείς δεν κοίταζε, την πλησίασε, την άνοιξε, κι άφησε τα Εκτρώματα να έρθουν στη σουίτα. Δεν τα είχαν βγάλει από το Φαντασκεύασμα πιο πριν γιατί θα ήταν πολύ περίεργο θέαμα στους δρόμους της Χτυπημένης. Αναμφίβολα θα τραβούσαν την προσοχή της Φρουράς, και κανείς τους δεν το ήθελε αυτό.

Αφού όλοι πλύθηκαν και φαγητά και ποτά είχαν έρθει (από ανθρώπους του ξενοδοχείου), κάθισαν στο σαλόνι της μιας σουίτας για να μιλήσουν ενώ έτρωγαν. Ήταν μεσημέρι πλέον.

«Από πού να ξεκινήσουμε;» είπε η Νορέλτα. «Όταν επέστρεψα από την Απολλώνια, Μιράντα, σε είχα χάσει. Δε μπορούσα να σε βρω πουθενά, και φοβόμουν ότι η Κορίνα ίσως να σου είχε κάνει κακό– Αλλά... αλλά πες μας εσύ πρώτα τι έγινε σ'αυτή τη Διπλωμένη Γη.»

«Όχι,» διαφώνησε η Εύνοια. «Πες μας εσύ, Νορέλτα, πού είναι οι Νομάδες–»

«Σας είπα: δεν ξέρω. Προσπαθούσα να μάθω.»

«Δεν έχεις την *παραμικρή ιδέα;*»

Η Νορέλτα κούνησε το κεφάλι καθώς κάρφωνε μερικά κομμάτια μαρούλι με το πιρούνι της μέσα από το μπολ με τη σαλάτα που μοιραζόταν με την Άνμα. «Τίποτα. Κανείς στη Β' Κατωρίγια δεν ξέρει τίποτα για τους Νομάδες. Μόνο ο Αλέξανδρος Πανιστόριος ίσως να ξέρει.»

«Ποιος είν' ο Αλέξανδρος Πανιστόριος;»

«Ο Αρχικατάσκοπος της συνοικίας. Αλλά πείτε μας πρώτα εσείς τι έγινε σ'αυτή την ενδοδιάσταση, και μετά θα σας πούμε όλα τα υπόλοιπα. Είναι πολλά.»

Η Μιράντα και η Εύνοια αλληλοκοιτάχτηκαν, κι ύστερα η πρώτη άρχισε να αφηγείται τα γεγονότα στη Διπλωμένη Γη.

«Και τα... Εκτρώματα τώρα νιώθουν την ενέργεια που είναι μέσα σου εξαιτίας εκείνης της συσκευής,» είπε ο Κλαρκ. «Μάλιστα.»

«Ο Κενοπρόσωπος Θεός νομίζεις ότι μπορεί να έζησε;» τον ρώτησε η Εύνοια.

«Το αποκλείω. Οι περισσότερες οντότητες από τον Ενιαίο Κόσμο δεν μπορούν να ζήσουν στο σύμπαν όπως είναι σήμερα.»

Η Νορέλτα ρώτησε: «Με τους κρυφούς δρόμους τι έγινε, Μιράντα; Βρήκες τίποτα ενδιαφέρον;»

«Α ναι,» είπε η Μιράντα, «εσύ δεν τα ξέρεις αυτά...»

«Βρήκες τους κρυφούς δρόμους;»

«Ναι.» Και εξήγησε τι ήταν οι κρυφοί δρόμοι και πώς μπορούσες να τους ακολουθήσεις.

«Δεν ακούγεται και τόσο δύσκολο, έτσι όπως το περιγράφεις,» παρατήρησε η Άνμα, καπνίζοντας.

«Είναι πιο δύσκολο απ'ό,τι ακούγεται,» τη διαβεβαίωσε η Εύνοια. «Πρέπει ν'ακολουθήσεις τη φυσική αλληλουχία των πολεοσημαδιών. Αλλά, βέβαια, δεν είναι κι αδύνατον. Βασικά, το πιο δύσκολο είναι να σκεφτείς ότι πρέπει να κάνεις κάτι τέτοιο. Συνήθως τα πολεοσημάδια τα διαβάζουμε για κάποιο σκοπό· δεν τα ακολουθούμε σαν να είναι κάποιο... κάποιο ρεύμα.»

«Ναι,» είπε η Άνμα. «Αναρωτιέμαι τι θα γίνει άμα το δοκιμάσω.»

(*Γαμώτο!* σκέφτηκε η Κορίνα, που παρακολουθούσε τις Αδελφές της και τους υπόλοιπους μέσω του ενεργειακού πλέγματος. *Ορίστε τι έκα-*

νε η Μιράντα! Ορίστε τι έκανε με τις ανοησίες! Τώρα η κάθε τυχαία Αδελφή μας θ'αρχίσει να προσπαθεί να βαδίσει τους κρυφούς δρόμους!

Η ανόητη η Μιράντα!...)

«Να προσέχεις,» την προειδοποίησε η Μιράντα. «Οι κρυφοί δρόμοι δεν είναι παιχνίδι. Μπορεί να αποδειχτούν πολύ επικίνδυνοι.» Και τους διηγήθηκε τι της είχε συμβεί όταν είχε βαδίσει τον Δρόμο της Διαίρεσης.

«Αυτό πρέπει νάχε κάνει και η Κορίνα!» είπε η Νορέλτα-Βορ. «Έτσι πρέπει να εμφανίστηκε μες στο ελικόπτερο του Δράστη!»

«Ναι,» συμφώνησε η Άνμα. «Η πιο πιθανή εξήγηση.»

(*Τώρα πρέπει να βγουν* όλες *από τη μέση!* σκέφτηκε η Κορίνα. *Και η Μιράντα και η Εύνοια και η Νορέλτα και η Άνμα!* Και μάλλον κι αυτή η Ολντράθα, γιατί αναμφίβολα σύντομα θα τα έλεγαν και σ'εκείνη. Η Κορίνα, όμως, προς το παρόν έμεινε σ'αυτό το χωροχρονικό σημείο του πλέγματος, παρακολουθώντας την κουβέντα των Αδελφών της.)

«Ποιο ελικόπτερο;» ρώτησε η Μιράντα.

«Θα σου πούμε τώρα,» αποκρίθηκε η Άνμα, και άρχισε να διηγείται τα πάντα. Όλα, από τότε που είχε σώσει τη Φοριντέλα-Ράο από τα χέρια των ακόλουθων του Σκοτοδαίμονος.

Το μεσημέρι είχε περάσει πια· το απόγευμα είχε έρθει: σκοτείνιαζε έξω από τα τζάμια της σουίτας, και είχαν ανάψει τα φώτα για να βλέπουν.

Η Μιράντα είπε: «Η Κορίνα, πάντως, δεν σας είπε ψέματα για τον Βόρκεραμ-Βορ.»

«Τι;» έκανε η Νορέλτα. «Εννοείς ότι...; Πώς το ξέρεις, Μιράντα;»

«Σου τα παραέλεγε, βέβαια, σχετικά με τη 'δικτατορία' του ξαδέλφου σου. Όμως, όντως, στο μέλλον ήταν να φέρει πολλούς θανάτους. Όχι ακριβώς επειδή το *ήθελε,* απ'ό,τι κατάλαβα, αλλά από τον πόλεμο που θα γινόταν. Τώρα, όμως, φαίνεται τα πράγματα να έχουν αλλάξει.»

«Αλλά πάλι πόλεμος γίνεται, Αδελφή μου,» της θύμισε η Εύνοια.

«Βλέπεις κι εσύ το μέλλον;» ρώτησε η Άνμα τη Μιράντα.

«Υπάρχει ένας κρυφός δρόμος που έχω ονομάσει Δρόμο του Μέλλοντος. Κάποτε τον ακολούθησα και είδα το μέλλον. Είδα τον Βόρκεραμ-Βορ να έχει οργανώσει τις συνοικίες στα νότια για να αντιμετωπίσουν τους στρατούς του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

«Στα νότια του Ριγοπόταμου;»

«Όχι. Στα νότια της Ρελκάμνια. Γύρω από την Ανακτορική Συνοικία. Αλλά αυτό το μέλλον άλλαξε τώρα. *Εσείς* το αλλάξατε.»

«Εμείς,» είπε η Νορέλτα, «απλώς αποτρέψαμε τους φονιάδες της Κορίνας απ'το να σκοτώσουν τον Βόρκεραμ. Αν τον σκότωναν... πάλι θα άλλαζε το μέλλον, βέβαια.»

«Η Πόλη τον προστάτεψε,» είπε η Άνμα. «Και η Πόλη *εξακολουθεί* να τον προστατεύει. Τον γουστάρει σαν νάναι αγαπημένος γιος της, για κάποιο λόγο. Θα το καταλάβεις, Μιράντα, άμα τον συναντήσεις. Η Κορίνα έχει δίκιο που τον φοβάται. Δε μπορεί αυτόν να τον ξεπαστρέψει τόσο εύκολα.»

«Δε θα την αφήσουμε να σκοτώσει τον ξάδελφό μου,» τόνισε η Νορέλτα-Βορ. «Και τώρα θα μας βοηθήσεις κι εσύ, Μιράντα, έτσι;»

«Πρέπει να πάρουμε το φυλαχτό από τα χέρια της Κορίνας, Νορέλτα· το έχεις ξεχάσει;»

«Όχι, δεν το έχω ξεχάσει.» Τα μάτια της γυάλισαν προς στιγμή. Γυάλισαν άγρια. *Είναι δικό μου!* σκέφτηκε. *Δικό μου! Εγώ το βρήκα, γαμώτο! Κι εκείνη μου το έκλεψε! Είναι δικό μου!*

Ο Κλαρκ είπε: «Δεν ξέρω αν αυτό...» Κόμπιασε για λίγο καθώς όλων τα βλέμματα στρέφονταν επάνω του. «Σας έχω εξηγήσει ήδη ότι δεν θέλω να ανακατεύομαι στις δουλειές στοιχειακών δυνάμεων της Ρελκάμνια, αλλά αυτό... μάλλον δεν θ'αλλάξει κάτι. Και μάλλον πρέπει να το μάθετε. Δε θα αισθάνομαι καθόλου καλά αν δεν σας το πω.»

«Τι είναι, Κλαρκ;» ρώτησε η Μιράντα, παραξενεμένη. Πρώτη φορά έβλεπε τον Μάγο τόσο διστακτικό, τόσο αναποφάσιστο. Συνήθως ήταν σίγουρος για τα πάντα.

«Η Κορίνα ήρθε και με συνάντησε προ ημερών. Μιλήσαμε οι δυο μας.»

«*Μίλησες με την Κορίνα;*» πετάχτηκε η Νορέλτα. «Γιατί δεν μας το είπες; Γιατί δεν τη *σκότωσες,* γαμώτο;»

Ο Κλαρκ την κοίταξε ενοχλημένα, άγρια. «Σας έχω εξηγήσει τι πιστεύω για εσάς–»

«Μάλλον πρέπει να αναθεωρήσεις–»

«Αρκετά, Νορέλτα,» τη διέκοψε η Μιράντα, ήπια. «Κλαρκ, πες μας.»

Ο Μάγος καθάρισε τον λαιμό του και τους είπε για το πρόβλημα της Κορίνας. Για την αντιοπτασία που την κυνηγούσε. «Νομίζω πως δημιουργείται από την όλη της δραστηριότητα μέσα στο ενεργειακό πλέγμα–»

(*Με πρόδωσες, Κλαρκ!* παρατήρησε, οργισμένη, η Κορίνα. *Τη μια λες ότι δεν θες να ανακατεύεσαι στις δουλειές των Θυγατέρων, και την άλλη κάνεις... τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος κάνεις, Κλαρκ; Θα το μετανιώσεις αυτό!*)

«–Νομίζω πως, επειδή η Κορίνα παίζει με τη φύση της πραγματικότητας της Ρελκάμνια, η αντιοπτασία έρχεται ως παράπλευρο αποτέλεσμα.»

«Και τι προσπαθεί να κάνει;» ρώτησε η Μιράντα, ενώ όλοι οι υπόλοιποι άκουγαν βουβοί, μην ξέροντας τι να υποθέσουν. «Να την καταβροχθίσει; Να κλέψει το σώμα της;–»

(*Πολύ θα το ήθελες αυτό, Αδελφή μου, ε;* σκέφτηκε η Κορίνα. *Να με καταβροχθίσει ο καταραμένος δαίμονας και να τελειώνεις έτσι μαζί μου!*)

«–Και μετά τι θα συμβεί, Κλαρκ; Η αντιοπτασία θα γίνει η Κορίνα; Και η Κορίνα τι θα είναι; Μια ενεργειακή οντότητα; Είπες ότι επάνω στο σώμα της παρουσιάζονται ενεργειακά σημεία, σωστά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κλαρκ. «Και δεν έχω καμια απάντηση να δώσω, Μιράντα. Δυστυχώς. Δεν ξέρω. Δεν έχω ξανασυναντήσει παρόμοια περίπτωση.»

«Δεν έπρεπε να τη βοηθήσεις!» είπε η Νορέλτα-Βορ. «Γιατί τη βοήθησες; Είναι διεστραμμένη! Ανώμαλη! Τώρα, εξαιτίας σου, μπορεί να ξεφορτώθηκε αυτό τον δαίμονα!»

(*Να σε φάει το στόμα του Σκοτοδαίμονος, μαλακισμένη!* σκέφτηκε η Κορίνα.)

«Δε νομίζω,» αποκρίθηκε ο Κλαρκ, «ότι αφάνισα την αντιοπτασία. Απλώς τράβηξα τη συγκεντρωμένη ενδοενέργεια της. Είμαι σίγουρος πως η αντιοπτασία θα δημιουργηθεί ξανά, από τις πράξεις της Κορίνας μέσα στο ενεργειακό πλέγμα. Την προειδοποίησα, μάλιστα. Της είπα να πάψει να χρησιμοποιεί το φυλαχτό.»

«Πάω στοίχημα πως δεν σε άκουσε,» σχολίασε η Μιράντα.

Ο Κλαρκ μόρφασε αδιάφορα. «Δικό της πρόβλημα.»

«Κι αν δεν είναι έτσι;» πετάχτηκε ξανά η Νορέλτα-Βορ. «Αν όντως τη βοήθησες να ξεφορτωθεί τον δαίμονα; Μπορείς να τον ελευθερώσεις ξανά;»

«Τι να ελευθερώσω, Νορέλτα; Είναι μόνο ενέργεια πλέον· τίποτα περισσότερο. Όπως είπα και στην Κορίνα, είναι σαν να έχεις κάψει έναν άνθρωπο. Από τις στάχτες του δεν μπορείς να τον επαναφέρεις.»

«Επομένως, αν η αντιοπτασία δεν δημιουργείται ξανά–»

«Αποκλείεται,» είπε ο Κλαρκ.

«Δεν έπρεπε να είχες μπλεχτεί *καθόλου* με την Κορίνα!»

«Με ποιον μπλέκομαι και με ποιον όχι είναι *δική μου* δουλειά, Νορέλτα.» Τώρα ο Μάγος έμοιαζε πραγματικά ενοχλημένος μαζί της.

«Όχι όταν πρόκειται για ένα τέτοιο θέμα! Η Κορίνα έχει το φυλαχτό! Η Κορίνα έχει προκαλέσει ολόκληρο πόλεμο εδώ πέρα!»

«Νορέλτα!» παρενέβη πάλι η Μιράντα. «Ο Κλαρκ είναι φίλος μας, όχι υπηρέτης μας, ούτε υπάλληλός μας. Δρα όπως νομίζει.»

«Το θεωρείς σωστό αυτό που έκανε;»

«Αν δεν το είχε κάνει, δεν θα ξέραμε τώρα τίποτα για την αντιοπτασία που κυνηγά την Κορίνα.»

Η Άνμα ρώτησε: «Και που ξέρουμε, τι έγινε; Μπορούμε να συμμαχήσουμε μαζί της; Σαν φυσική δύναμη μού ακούγεται εμένα.» Είχε ανάψει κι άλλο τσιγάρο.

«Η Άνμα μιλά σωστά,» είπε ο Κλαρκ. «Είναι, πράγματι, σαν φυσική δύναμη.»

Ο Άβαντας, που ήταν σιωπηλός ώς τώρα, ρώτησε: «Συγνώμη αλλά όλα αυτά θα τα πούμε στον αρχηγό, ή όχι;»

«Ποιον αρχηγό;» είπε η Μιράντα.

Η Άνμα γέλασε. «Πώς φαίνεται ότι δεν τον έχεις γνωρίσει ακόμα...»

«Ο Άβαντας μιλά για τον ξάδελφό μου,» εξήγησε η Νορέλτα, «τον Βόρκεραμ-Βορ.»

«Μάλιστα,» είπε η Μιράντα, που τώρα κι εκείνη κάπνιζε έχοντας πριν από λίγο ζητήσει τσιγάρο από την Άνμα.

«Εγώ,» δήλωσε η Εύνοια, «θέλω να μιλήσω μ'αυτόν τον Αλέξανδρο Πανιστόριο. Θέλω να μου πει πού είναι οι Νομάδες των Δρόμων.»

Η Μιράντα τής είπε: «Είναι πολύ πιθανό να είναι μπλεγμένος με την Κορίνα.»

Η Εύνοια συνοφρυώθηκε.

«Πώς αλλιώς η Κορίνα να κανόνισε τη φυλάκιση των Νομάδων, αν όχι μέσω του Αρχικατασκόπου της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, Αδελφή μου; Με τέτοιους τρόπους δρα συνήθως.»

«Μισό λεπτό!» έκανε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας. «Αν ο Πανιστόριος ξέρει την Κορίνα, και η Κορίνα θέλει να σκοτώσει τον αρχηγό, τότε... τότε... καταλαβαίνετε τι συμβαίνει εδώ;»

«Αν είναι σύμμαχος της Κορίνας, γιατί να βοηθά τον Βόρκεραμ;» είπε η Φοριντέλα-Ράο. «Δεν είναι λογικό!»

«Τα παιχνίδια της Κορίνας είναι πάντα μπλεγμένα,» τόνισε η Μιράντα. «*Πολύ* μπλεγμένα.»

«Πρέπει να του μιλήσουμε,» επέμεινε η Εύνοια. «Αν ξέρει πού είναι οι Νομάδες, πρέπει να του μιλήσουμε. *Απόψε.*»

«Σίγουρα πρέπει να του μιλήσουμε,» συμφώνησε η Άνμα, «και όχι μόνο για τους Νομάδες των Δρόμων.»

Η Φοριντέλα-Ράο είπε: «Αν ο ένας από τους τρεις Συνάρχοντες της Τριανδρίας της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας είναι, κρυφά, σύμμαχος της Κορίνας, τότε έχουμε έναν πολύ επικίνδυνο προδότη ανάμεσά μας.»

«Δε μπορώ να πιστέψω ότι ο Αλέξανδρος είναι προδότης,» διαφώνησε η Νορέλτα-Βορ.

«Είναι Αρχικατάσκοπος της Β' Κατωρίγιας. Τι ξέρεις γι'αυτόν;»

«Βλέπω πράγματα που εσύ δεν τα βλέπεις, Φοριντέλα, το ξεχνάς; Τα πολεοσημάδια γύρω του δεν μου λένε ότι είναι επικίνδυνος για τον ξάδελφό μου.»

Η Άνμα ένευσε. «Αυτό είν' αλήθεια. Μέχρι στιγμής, όλα τα σημάδια γύρω από τον Πανιστόριο ήταν θετικά.»

«Τότε,» είπε ο Άβαντας, «ίσως να *μην* είναι σύμμαχος της Κορίνας.»

«Και πώς η Κορίνα έβαλε τη Φρουρά να φυλακίσει τους Νομάδες μου;» έθεσε το ερώτημα η Εύνοια. «Η Νορέλτα λέει ότι κανείς δεν ξέρει τι απόγιναν. Κανείς εκτός, ίσως, από τις μυστικές υπηρεσίες της Β' Κατωρίγιας.»

Η Νορέλτα-Βορ είπε: «Ο Αλέξανδρος κάτι θα γνωρίζει γι'αυτή την υπόθεση. Αναμφίβολα. Πρέπει να του μιλήσουμε. Το συντομότερο δυνατό. Ίσως να έχει δει την Κορίνα, ίσως να την έχει συναναστραφεί, αλλά να μην ξέρει ποια είναι. Ούτε *τι* είναι.»

Η Μιράντα ένευσε. «Πολύ πιθανό, Αδελφή μου.»

Καταραμένη νάσαι, Μιράντα! γρύλισε η Κορίνα μέσα από το ενεργειακό πλέγμα. *Ήρθες για να περιπλέξεις την κατάσταση ακόμα περισσότερο!* Δεν έφτανε που είχε αυτό τον πολεοδαίμονα, τον Βόρκεραμ-Βορ, μπροστά της· τώρα θα είχε ξανά να κάνει και με τη μισητή Αδελφή της!

Και είχαν πάρει όλη τη Β' Κατωρίγια Συνοικία με το μέρος τους! Πριν από κάποιο καιρό, η Κορίνα τη θεωρούσε υπό τον έλεγχό της, αλλά πλέον είχε χάσει *κάθε* έλεγχο σ'αυτούς τους δρόμους.

Ωστόσο, ίσως να μπορούσε να δημιουργήσει μια κάποια αναστάτωση...

Να σκότωνε τον Πανιστόριο; Όχι. Δε νόμιζε ότι αυτός είχε καμια δύναμη να τη βλάψει. Και καλύτερα να ήταν Αρχικατάσκοπος κάποιος που την ήξερε. Πιθανώς να της φαινόταν χρήσιμος στο μέλλον.

Για την ώρα, με έναν άλλο άνθρωπο έπρεπε να ασχοληθεί...

/9\

Η Νορέλτα εξηγεί κάποια πράγματα σε μια βιαστική Αδελφή της· η Μιράντα ζητά δύο χάρες από τον Κλαρκ· η Κορίνα επιχειρεί μια διάσωση· ο Βόρκεραμ-Βορ καλεί.

«Αλλά δεν μπορούμε να πάμε να του μιλήσουμε στο σπίτι του απόψε, έτσι στα ξαφνικά,» είπε η Νορέλτα-Βορ.

«Γιατί όχι;» ρώτησε η Εύνοια. «Δε μας διηγηθήκατε, πριν από λίγο, ότι τον παρακολουθούσες; ότι ξέρεις πού μένει;»

«Ναι, ξέρω πού μένει· αλλά *δεν θα έπρεπε* να ξέρω. Και ούτε εκείνος το ξέρει ότι ξέρω. Καταλαβαίνεις; Δε μπορώ να πάω να του χτυπήσω την πόρτα για να πω καλησπέρα.»

«Δε θα πούμε μόνο καλησπέρα...»

«Αν επιχειρήσουμε αυτό που προτείνεις, πιθανώς να μπλέξουμε πολύ άσχημα,» την προειδοποίησε η Νορέλτα.

«Εκτός του ότι θα κάνουμε τον αρχηγό φλογισμένο διάολο του Σκοτοδαίμονος,» πρόσθεσε η Άνμα. «Δε γουστάρει η Νορέλτα να μπλέκεται με τον Πανιστόριο. Την προηγούμενη φορά που–»

«Μα αυτό είναι πολύ σημαντικό!» είπε η Εύνοια. «Αν ο Πανιστόριος γνωρίζει την Κορίνα – κι αν γνωρίζει πού βρίσκονται και οι Νομάδες–»

«Εύνοια,» τη διέκοψε ήπια η Μιράντα. «Μπορούμε να περιμένουμε μέχρι αύριο, δεν μπορούμε; Από μια νύχτα δεν νομίζω πως θα έρθει καμια καταστρ– Σίγουρα όχι καμια καταστροφή σαν αυτή που προκάλεσα εγώ,» αναστέναξε.

«Μιράντα, σταμάτα,» είπε η Νορέλτα· «δεν έφταιγες εσύ.»

«Τέλος πάντων,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Πώς σκέφτεσαι να μιλήσουμε στον Πανιστόριο; Να τον συναντήσουμε όταν θα είναι μαζί με τον ξάδελφό σου;»

Η Νορέλτα άναψε τσιγάρο, συλλογισμένη προς στιγμή. Μετά είπε: «Ο Βόρκεραμ μάλλον θα τσαντιστεί αν πάμε να μιλήσουμε στον Πανιστόριο μπροστά του. Η Άνμα έχει δίκιο σ'αυτό.»

«Θα του μιλήσουμε!» πετάχτηκε η Εύνοια. «Δε μ'ενδιαφέρει αν–»

«Περίμενε, Εύνοια· δεν είπα ότι *δεν* θα του μιλήσουμε. Όπως έχω ξαναπεί, ο μακρινός ξάδελφός μου δεν είναι και αρχηγός μου.» Λοξοκοίταξε την Άνμα και τον Άβαντα. Η πρώτη μόρφασε αδιάφορα· ο δεύτερος δεν έδωσε σημασία. «Θα συναντήσουμε τον Πανιστόριο κάπου όπου ο Βόρκεραμ δεν θα το ξέρει και δεν θα μπορεί να παρέμβει.»

«Πού;» ρώτησε η Μιράντα. «Θα τον παραμονεύσουμε έξω από το σπίτι του;»

«Ακριβώς. Θα τον περιμένουμε, παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης, και θα τον ακολουθήσουμε. Θα τον συναντήσουμε εκεί όπου θα κρίνουμε πως μας συμφέρει περισσότερο. Συμφωνείτε;»

Η Μιράντα και η Εύνοια αλληλοκοιτάχτηκαν. Το βλέμμα της πρώτης, έκδηλα, προέτρεπε τη δεύτερη να συμφωνήσει.

Η Εύνοια έγνεψε καταφατικά. «Εντάξει,» είπε. «Εντάξει. Όντως, από μια βραδιά δεν χάνεται τίποτα.»

Ο Άβαντας ρώτησε: «Τώρα εγώ να επιστρέψω στη βάση, ή όχι ακόμα;»

«Όχι ακόμα,» του είπε η Άνμα. «Καλύτερα να επιστρέψουμε όλοι μαζί.»

Εκείνος δεν έφερε αντίρρηση, μοιάζοντας έτοιμος για τέτοια απάντηση.

«Μη μου πεις ότι οι σουίτες που νοίκιασα δεν σου αρέσουν,» τον πείραξε η Νορέλτα.

«Οι σουίτες είναι... αρχοντικές, ομολογουμένως,» παραδέχτηκε ο Άβαντας, ρίχνοντας μια ματιά προς τη μεριά της θερμαινόμενης πισίνας στη γωνία του σαλονιού.

Η Μιράντα σηκώθηκε από τον καναπέ στηριζόμενη στο μεταλλικό ραβδί της. «Κλαρκ. Μπορούμε να μιλήσουμε οι δυο μας για λίγο;»

«Ναι, βέβαια.» Ο Μάγος ορθώθηκε από την πολυθρόνα του.

Οι άλλοι τούς κοίταζαν παραξενεμένοι, αλλά κανείς δεν μίλησε. Η Άνμα, η Εύνοια, και η Νορέλτα-Βορ δεν διέκριναν κανένα πολεοσημάδι που να τις βάζει σε ανησυχία.

Η Μιράντα και ο Κλαρκ έφυγαν από αυτή τη σουίτα και πήγαν στη διπλανή, χωρίς να περάσουν από τον διάδρομο του ξενοδοχείου. Οι δύο σουίτες συνδέονταν με εσωτερική πόρτα – βαριά, ασφαλείας· ά-

νοιγε μόνο όταν οι ένοικοι ήταν συνεννοημένοι, όχι όταν ήταν άγνωστοι μεταξύ τους.

Ο Μάγος και η Θυγατέρα της Πόλης μπήκαν στη σουίτα όπου βρίσκονταν τα Εκτρώματα – μηχανικές σφαίρες από στραφταλίζοντα ενεργειακά μέταλλα, με πλοκάμια απλωμένα γύρω τους. Ήταν ήσυχα, ακίνητα. Ελάχιστα μόνο έβγαζαν ήχους σαν μουσική, λες και κουβέντιαζαν αναμεταξύ τους. Τα φωτάκια ορισμένων αναβόσβησαν καθώς η Μιράντα μπήκε στη σουίτα.

Εκείνη, δίχως να καθίσει, στράφηκε στον Κλαρκ. «Θα χρειαστεί σύντομα να βαδίσω στους κρυφούς δρόμους, για να αντιμετωπίσω την Κορίνα. Αλλά... έχω ένα πρόβλημα.» Κοίταξε το κομμένο πόδι της. «Θέλει κανένα μήνα μέχρι να μεγαλώσει πλήρως, και ώς τότε θα με δυσκολεύει στο περπάτημα. Δε μπορώ να περιμένω τόσο πολύ.»

«Μου ζητάς ένα ψεύτικο πόδι. Ένα μηχανικό.»

«Ναι. Και θα σ'το πληρώσω.»

«Μην είσαι ανόητη. Θα έπαιρνα ποτέ λεφτά από μια φίλη;» Άγγιξε τον ώμο της.

Η Μιράντα χαμογέλασε. «Έπρεπε να σ'το πω. Για τυπικούς λόγους.»

Ο Κλαρκ γέλασε. «Εντάξει.» Μετά η όψη του σοβάρεψε. «Η μόνη δυσκολία ξέρεις ποια είναι; Ότι τέτοια μηχανικά μέλη φτιάχνονται συνήθως για ανθρώπους που τα δικά τους μέλη *δεν* αναπλάθονται από μόνα τους.»

Η Μιράντα συνοφρυώθηκε. «Εννοείς ότι θα παρακωλύει το μεγάλωμα του ποδιού μου;»

«Ή αυτό, ή το πόδι σου, καθώς θα μεγαλώνει, θα πετάξει το ψεύτικο μέλος. Επιπλέον, ενόσω το πραγματικό πόδι σου θα μακραίνει, θ'αρχίσεις να μη μπορείς να βαδίσεις με το τεχνητό μέλος. Θα πηγαίνεις παράταιρα.»

Η Μιράντα ένευσε. «Καταλαβαίνω. Δεν γίνεται κάπως να...;»

«Γίνεται,» είπε ο Μάγος. «Θα είναι ένα μηχανικό πόδι λιγάκι διαφορετικό από τα άλλα. Θα το φτιάξω ειδικά για σένα.»

«Με υποχρεώνεις ξανά, Κλαρκ.»

«Ποιος σου είπε ότι δεν μ'αρέσει να παίζω με τις μηχανές;» μειδίασε ο Μάγος. «Μέχρι αύριο το βράδυ πρέπει να το έχω έτοιμο.»

«Τόσο γρήγορα;»

«Αν αρχίσω να δουλεύω από το πρωί. Που σημαίνει ότι θα πρέπει να φύγω από εδώ.»

«Δε θα ήθελα, ούτως ή άλλως, να σε κρατήσω χωρίς λόγο. Όμως,» πρόσθεσε, «είναι και κάτι ακόμα...» Έστρεψε το βλέμμα της στα Εκτρώματα.

«Αναρωτιέσαι τι θα κάνεις με τους καινούργιους σου φίλους.» Δεν ήταν ερώτηση.

«Ναι,» είπε η Μιράντα. «Δε μπορώ να τους αφήσω για πάντα στο ξενοδοχείο. Δε νομίζω ότι θα *μείνουν* εδώ, όσα νοήματα κι αν τους κάνω.» Πιο πριν, είχε γνέψει στα Εκτρώματα με το χέρι της, για να τους δώσει να καταλάβουν ότι έπρεπε να καθίσουν σ'ετούτη τη σουίτα και να περιμένουν, να μην έρθουν μαζί της. (Δεν υπήρχε κανένας ιδιαίτερος λόγος να μην είναι στην άλλη σουίτα – πέρα από την πολυκοσμία, φυσικά – αλλά η Μιράντα ήθελε, εν μέρει, να δει αν μπορούσε να βάλει τα Εκτρώματα να την υπακούσουν, σε κάτι απλό τουλάχιστον.) «Και ούτε γίνεται να τους πάρω μαζί μου στους δρόμους της Χτυπημένης. Δεν είναι καν εύκολο να κρυφτούν ή να μεταμφιεστούν. Ακόμα και κουρέλια να ρίξεις επάνω τους δεν θα μοιάζουν με άνθρωποι!»

«Θέλεις, εν ολίγοις, να πάρω τα Εκτρώματα εγώ;»

«Όχι. Τα θέλω μαζί μου. Αλλά χρειάζομαι... *κάτι...* για να τα βάζω. Δεν ξέρω... Κάτι σαν ειδικό γκαράζ, ίσως. Κάτι που υποθέτω ότι πιθανώς μόνο εσύ να έχεις, ή να μπορείς να σκεφτείς.»

«Μες στο Φαντασκεύασμα δεν γίνεται να μείνουν, πάντως,» είπε ο Κλαρκ. Κοίταζε τα Εκτρώματα σκεπτικά. «Πρέπει να τα μελετήσω. Αλλά όταν είμαι ξεκούραστος. Εντάξει;»

«Εντάξει,» συμφώνησε η Μιράντα. «Πάμε πίσω στους άλλους;»

Ο Κλαρκ δεν έφερε αντίρρηση.

Καθώς βάδιζαν προς τη μεσόπορτα, τα Εκτρώματα έκαναν να τους ακολουθήσουν, αλλά πάλι η Μιράντα τούς έγνεψε να μείνουν πίσω. Για λίγο, της φάνηκε ότι θα την παράκουγαν, όμως μετά υποχώρησαν.

«Πρέπει να βρω έναν τρόπο να επικοινωνώ μαζί τους,» είπε στον Κλαρκ ενώ έμπαιναν στην άλλη σουίτα. «Και εννοώ κανονική επικοινωνία. Σαν να μιλάς. Νομίζεις ότι είναι εφικτό;»

«Ίσως. Τίποτα δεν αποκλείεται. Αλλά, όπως είπα, πρέπει να τα μελετήσω.» Κι αυτή η ιδέα δεν έμοιαζε να τον δυσαρεστεί καθόλου. Αν μη τι άλλο, η Μιράντα νόμιζε πως τον ενθουσίαζε.

Στους υπόγειους δρόμους της περιφέρειας της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας που ήταν γνωστή ως Όκιλμερ...

Σε μια σήραγγα απομονωμένη, μακριά από περιοχές με πολύ κόσμο...

Τέσσερις μισθοφόροι στέκονταν μπροστά από μια πόρτα που έκλεινε με ενεργειακό κλειδί υψίστης ασφαλείας. Ανήκαν στην ομάδα των Εκλεκτών. Φορούσαν πανοπλίες που ήταν αλεξίσφαιρες αλλά επίσης ικανές να σταματήσουν λεπίδες. Είχαν όπλα θηκαρωμένα στις ζώνες. Και τηλεπικοινωνιακούς πομπούς, για να καλέσουν βοήθεια αν χρειαζόταν. Δεν περίμεναν, όμως, ότι θα έβλεπαν δράση.

Από το βάθος του υπόγειου δρόμου, που φωτιζόταν ελάχιστα από τις δημόσιες λάμπες, μια φιγούρα φάνηκε να έρχεται. Οι φρουροί την κοίταξαν παραξενεμένοι καθώς πλησίαζε. Έτοιμοι να τραβήξουν πιστόλια αν παρουσιαζόταν κίνδυνος.

Αλλά η φιγούρα δεν έμοιαζε επικίνδυνη. Ενώ ερχόταν, αποκαλύφτηκε ότι ήταν μια πορφυρόδερμη γυναίκα με μακριά ξανθά μαλλιά. Φορούσε ένα λεπτό φόρεμα που άφηνε ακάλυπτο τον αριστερό ώμο της, παρά τη νυχτερινή ψύχρα των υπογείων. Στα πόδια της δένονταν γοβάκια με λουριά. Μια μικρή τσάντα κρεμόταν πλάι της. Τα χέρια της ήταν ντυμένα με κοντά, λευκά, κροσσωτά γάντια.

Δεν κρατούσε όπλο. Ούτε και φαινόταν να μπορεί πουθενά επάνω της να κρύψει όπλο – εκτός ίσως από κανένα μικρό στιλέτο στο μπούστο της. Στην τσάντα της, μόνο, υπήρχε η πιθανότητα να έχει πιστόλι.

Βαδίζοντας προς τους φρουρούς έμοιαζε χαμένη, σαν να είχε έρθει εδώ κατά λάθος, φεύγοντας ίσως από κάποιο πάρτι. Ήταν μεθυσμένη; Δε θα τη χαρακτήριζαν *μεθυσμένη* ακριβώς. Και έκανε σ'όλους τους μια πολύ ζωηρή εντύπωση. Ήταν σαν να βρισκόταν *μόνη της* στον δρόμο. Σαν εκείνοι να μην υπήρχαν. Σαν να ήταν τρομερά σημαντική, για κάποιο λόγο.

Η ίδια της η παρουσία έδινε στους φρουρούς την αίσθηση ότι βρίσκονταν μέσα σε όνειρο. Μα δεν μπορούσαν να καταλάβουν γιατί.

Η γυναίκα σταμάτησε, απότομα, μερικά βήματα απόσταση από τους Εκλεκτούς. Τους κοίταξε λες και δεν τους είχε προσέξει πριν. (Αδύνατον!) Χαμογέλασε (αμήχανα;). «Α... συγνώμη... Θα...» Δάγκωσε το χείλος της. «Αυτός είναι ο δρόμος με το μπαρ *Χορωδίες*;»

Οι Εκλεκτοί – που, έτσι κι αλλιώς, ώς τώρα δεν τη θεωρούσαν επικίνδυνη – χαλάρωσαν περισσότερο. «Κάποιο λάθος κάνετε,» της είπε ο ένας.

Η γυναίκα ύψωσε το χέρι της, δείχνοντας τον, και σύριξε μια παράξενη λέξη. Ο λαιμός του άντρα σκίστηκε από κάτι – κάτι που κανείς δεν μπόρεσε να δει – κάτι αόρατο! Αίμα τινάχτηκε καθώς ο μισθοφόρος κατέρρεε.

Η γυναίκα ήδη έδειχνε την πολεμίστρια δίπλα του, λέγοντας την ίδια λέξη. Κι άλλο αίμα τινάχτηκε.

Οι δύο εναπομείναντες Εκλεκτοί τράβηξαν τα πιστόλια τους.

«*Σιραφάκ'ν!*» πρόσταξε για τρίτη φορά η Κορίνα, και τα Αινίγματα σκότωσαν ακόμα έναν άντρα. «*Σιρα*–»

Πυροβολισμός.

Η Κορίνα πεταγόταν ήδη στο πλάι, τα νεύρα της καθοδηγημένα από το ένστικτό της, ύστερα από δεκάδες χρόνια αγέραστης ζωής στην Πόλη.

Η σφαίρα τη βρήκε στον δεξή ώμο, τη χτύπησε με δύναμη, ρίχνοντάς την κάτω, ανάσκελα.

Και ο μισθοφόρος ήταν έτοιμος να ξαναπατήσει τη σκανδάλη, σημαδεύοντας το στήθος της Κορίνας τώρα, όταν ο λαιμός του σκίστηκε απότομα και το χέρι του που κρατούσε το πιστόλι κόπηκε από τον καρπό. Το σώμα του κατέρρευσε στο έδαφος, με αίμα να αναβλύζει από τις διαλυμένες αρτηρίες.

Η Κορίνα ανασηκώθηκε, βαριανασαίνοντας, νιώθοντας κρύο ιδρώτα να την έχει λούσει.

Όλο λάθη κάνεις! επέπληξε τον εαυτό της. *Όλο λάθη κάνεις τελευταία!* Λίγο είχε λείψει να τη σκοτώσουν. Ακόμα και για εκείνη δεν είχε αποδειχτεί τόσο εύκολο όσο νόμιζε να ξεπαστρέψει, με τα Αινίγματα, τέσσερις Εκλεκτούς του τρισκατάρατου Βόρκεραμ-Βορ.

Τα Αινίγματα...

Η Κορίνα άγγιξε το αρχαίο φυλαχτό που ήταν κρυμμένο μέσα στο μπούστο του φορέματός της, κρεμασμένο από την αλυσίδα γύρω απ'τον λαιμό της. Δεν είχε προλάβει να πει ολόκληρο εκείνο το τελευταίο *Σιραφάκ'ν.* Δεν είχε προλάβει να προστάξει τα Αινίγματα να σκοτώσουν τον στόχο που έδειχνε. Μα τον Κρόνο, δεν είχε καν προλάβει να *δείξει* τον στόχο!

Αλλά τα Αινίγματα τον είχαν σκοτώσει.

Όχι· δεν τον είχαν μόνο σκοτώσει: είχαν κόψει και το χέρι του, μην τυχόν και καταφέρει να ξαναπυροβολήσει την αφέντρα τους προτού πεθάνει.

Πρώτη φορά τα Αινίγματα έκαναν κάτι τέτοιο. Πρώτη φορά δρούσαν χωρίς προσταγή από την Κορίνα.

Και τώρα η Κορίνα αισθανόταν, μέσω του δεσμού της μαζί τους, μέσω του αρχέγονου φυλαχτού, ένα συναίσθημα *αγάπης* να έρχεται από τη μεριά τους. *Αγάπης.* Όπως ένα θηρίο που αγαπά τον κύριό του. Δεν ήθελαν να χάσουν την Κορίνα. Ήταν μαγεμένα από αυτήν. Σαγηνεμένα.

Η Κορίνα ορθώθηκε κρατώντας τον τραυματισμένο ώμο της. Με την ψυχή της προσπάθησε να ευχαριστήσει τα Αινίγματα, στέλνοντάς τους την ευγνωμοσύνη της, ενώ τα χείλη της άρθρωναν στη γλώσσα τους: «*Οσελόμ*» – που σήμαινε αναγνώριση για ένα καλό που σου έχουν κάνει.

Ύστερα, παραμέρισε το φόρεμά της από τον δεξή ώμο και είδε πως η σφαίρα την είχε πετύχει λίγο πιο δίπλα από το σημείο όπου την είχε αγγίξει η αντιοπτασία – λίγο πιο δίπλα από το σημείο με τη ρέουσα ενέργεια. Τι θα γινόταν, άραγε, αν την πετύχαινε εκεί – ακριβώς εκεί; Πώς θα αισθανόταν; Θα πονούσε ή όχι; Θα ήταν κανονικό τραύμα; Η Πόλη θα τη θεράπευε;

Τέλος πάντων. Τράβηξε ένα μαντήλι από την τσάντα της και το πίεσε πάνω στην πληγή, περιμένοντας η αιμορραγία να σταματήσει. Δεν θ'αργούσε· η Πόλη φρόντιζε πολύ γρήγορα γι'αυτά.

Η Κορίνα παρατηρούσε, εν τω μεταξύ, τα πολεοσημάδια. Ίσως κάποιος να είχε ακούσει τον πυροβολισμό και να ερχόταν. Αλλά, ευτυχώς, όχι, κανείς δεν τον είχε ακούσει.

Κανείς εκτός από τον φυλακισμένο πίσω από την πόρτα ασφαλείας. Η Κορίνα διάβαζε, στα σημάδια της Πόλης, την ταραχή του αλλά και

την ελπίδα του. *Ναι,* σκέφτηκε, *έρχονται να σε σώσουν. Όμως, σίγουρα, όχι αυτοί που νομίζεις.*

Επέστρεψε το μαντήλι στην τσάντα της και ύψωσε το γαντοφορεμένο χέρι της προς την πόρτα ασφαλείας, μορφάζοντας από τον πόνο στον ώμο της. (Δεν είχε χρόνο τώρα να βγάλει τη σφαίρα από μέσα της. Μετά αυτό.) «*Ζομεντάκ'ν!*» πρόσταξε τα Αινίγματα δείχνοντας με το δάχτυλό της (που έτρεμε) την κλειδωνιά που άνοιγε μόνο με ενεργειακό κλειδί.

Οι αόρατοι σύντροφοί της άρχισαν να τη χτυπάνε. Ενεργειακές σπίθες τινάζονταν. Μέταλλα έσπαγαν. Η κλειδαριά σύντομα καταστράφηκε.

Η Κορίνα έσπρωξε την πόρτα και είδε μέσα ένα επιπλωμένο δωμάτιο που δεν θύμιζε κελί αλλά ήταν. Κοντά στον αντικρινό τοίχο, με την πλάτη του κολλημένη εκεί και τα μάτια του γουρλωμένα, στεκόταν ένας κοντός άντρας με δέρμα λευκό-ροζ και γκρίζα μαλλιά που σχημάτιζαν καράφλα.

«...*Εσύ*...» ψέλλισε. «Τι...;»

«Πρέπει να φύγουμε, κύριε Σημαδεμένε. Ήρθα να σας πάρω από τα χέρια των εχθρών σας.» Η Κορίνα μπήκε στο δωμάτιο.

«Πώς ήξερες πού με είχε ο Πανιστόριος; *Ποια είσαι,* μα τον Κρόνο; *Τι είσαι;*»

«Φίλη σας· μην αμφιβάλλετε γι'αυτό. Μια πολύ επικίνδυνη φατρία έχει πάρει τον έλεγχο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, αλλά εγώ θα σας βοηθήσω. Θα κάνω το παν για να τους διώξουμε – για να τους αφανίσουμε. Προς το παρόν, όμως, πρέπει να με ακολουθήσετε. Πρέπει να φύγουμε από δω.»

«Πού...; Η οικογένειά μου;...»

«Η οικογένειά σας είναι ασφαλής· δεν κινδυνεύει. Ελάτε μαζί μου τώρα. Δεν έχουμε πολύ χρόνο.» Αν και, στην πραγματικότητα, δεν έβλεπε τα πολεοσημάδια να την πιέζουν. Καλύτερα, όμως, ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος, ο πρώην Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας, να αισθανόταν κυνηγημένος. Καλύτερα να αισθανόταν ότι εκείνη ήταν το μόνο πρόσωπο που μπορούσε να εμπιστευτεί. Εκείνη, που τον είχε σώσει.

«Ελάτε, κύριε Πολιτάρχη!»

Ο Γουίλιαμ την ακολούθησε έξω από το κελί, κουτσαίνοντας λιγάκι από το ένα πόδι. Ήταν τραυματισμένος εκεί, αν και όχι πολύ σοβαρά. Η μαλακισμένη η Νορέλτα-Βορ τον είχε πυροβολήσει· η Κορίνα το είχε δει μέσω του ενεργειακού πλέγματος.

Ο Γουίλιαμ κοίταξε τους νεκρούς Εκλεκτούς, κατάπληκτος. «Αυτοί... Α... Ποιοι...; Ποιους έχεις μαζί σου;» Κοίταζε τριγύρω τώρα, περιμένοντας να δει ίσως κάποιους κρυμμένους στις σκιές.

«Δεν υπάρχει χρόνος για εξηγήσεις.» Η Κορίνα βάδιζε.

Ο Γουίλιαμ ήρθε πίσω της, προσπαθώντας να την προλάβει. «Είσαι χτυπημένη...»

«Μια γρατσουνιά μόνο.» Και, όντως, είχε αρχίσει πλέον να μοιάζει με γρατσουνιά. Η Πόλη τη θεράπευε. Αλλά η Κορίνα αισθανόταν άσχημα με τη σφαίρα μέσα στον ώμο της.

Οδήγησε τον Σημαδεμένο προς τα εκεί όπου είχε κρύψει ρούχα και εξοπλισμούς μες στους υπόγειους δρόμους της Όκιλμερ. Μεταμφιεσμένο, θα τον έβγαζε από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία χωρίς πρόβλημα.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός της Νορέλτα-Βορ κουδούνισε, κι εκείνη κοίταξε τη μικρή του οθόνη. Είπε, στρέφοντας τη ματιά της στην Άνμα και τον Άβαντα: «Ο 'αρχηγός'.» Ευδιάκριτος ο ειρωνικός τόνος στη φωνή της.

«Αναρωτιέται πού είμαστε,» υπέθεσε ο Αλεξίσφαιρος.

«Τι θα του πεις;» ρώτησε η Άνμα.

«Ότι βρήκαμε τη Μιράντα και θα τον συναντήσουμε αύριο με την πρώτη ευκαιρία;» Η Νορέλτα κοίταξε τώρα, εκτός από την Άνμα, και τη Μιράντα και την Εύνοια.

Η Μιράντα μόρφασε καταφατικά. «Εμένα λογικό μού ακούγεται. Αλλά δεν τον ξέρω τον ξάδελφό σου, βέβαια...»

Η Άνμα είπε: «Πες του το. Άντε, τελείωνε.»

Ο πομπός ακόμα κουδούνιζε. Η Νορέλτα δέχτηκε την κλήση και όλοι τους άκουσαν τη φωνή του Βόρκεραμ-Βορ από το μεγάφωνο:

«*Ξαδέλφη; Είσαι ζωντανή;*»

«Μόλις και μετά βίας.»

«*Πού βρίσκεστε; Συναντήσατε κίνδυνο; Δυο μέρες λείπετε!*»

«Ψάχναμε για τη Μιράντα – και τη βρήκαμε. Σήμερα.»

«*Πού είστε;*»

«Σε... σ'ένα μέρος. Ξεκουραζόμαστε, και έχουμε διάφορα να συζητήσουμε. Θα συναντηθούμε αύριο.»

«*Είναι όλα καλά, Νορέλτα;*» Αυτή η φωνή δεν ήταν του Βόρκεραμ-Βορ· ήταν της Ολντράθα.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Νορέλτα-Βορ. «Όλα είναι καλά.»

«*Η Μιράντα;*»

«Είναι... λιγάκι χτυπημένη. Αλλά τίποτα που δεν θα θεραπευτεί σε κανένα μήνα. Καταλαβαίνεις...»

«*...Μάλιστα.*» Η φωνή της μαρτυρούσε πως όντως καταλάβαινε.

«Θα τα πούμε αύριο, Ολντράθα,» υποσχέθηκε η Άνμα, μιλώντας προς τον πομπό στο χέρι της Νορέλτα-Βορ.

«*Ο Άβαντας είναι ακόμα μαζί σας;*» ρώτησε ο Βόρκεραμ.

«Εδώ είμαι, αρχηγέ. Θα με δεις κι εμένα αύριο.»

«*Καλώς. Όπου κι αν είστε, να προσέχετε. Και θα ήθελα να συναντήσω κι εγώ αυτή τη Μιράντα κάποια στιγμή σύντομα.*»

Η Νορέλτα έριξε ένα βλέμμα στη Μιράντα (η οποία δεν μίλησε), ύστερα είπε στον ξάδελφό της: «Θα τη δεις.» Τον χαιρέτησε και η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε.

Η Άνμα είπε: «Αναρωτιέμαι αν τώρα η Κορίνα τα ξέρει όλ' αυτά που έχουν συμβεί.»

«Το ασφαλέστερο,» αποκρίθηκε η Μιράντα, «είναι να υποθέσουμε ότι ξέρει τα πάντα.»

/10\

Τέσσερις νεκροί ανακαλύπτονται: υποθέσεις για υπερβατικούς φονιάδες· ο Βόρκεραμ-Βορ είναι απορημένος· ο Αρχικατάσκοπος νιώθει τρομαγμένος· η Ολντράθα παρατηρεί τα σημάδια της Πόλης.

Τον ειδοποίησαν προτού ξημερώσει, ξυπνώντας τον.

Τέσσερις από τους μισθοφόρους του ήταν νεκροί, και φαινόταν ότι είχαν πεθάνει από λεπίδες. Κάποιος – ή, μάλλον, κάποιοι – είχαν σκίσει τους λαιμούς τους. Εκτός από έναν που του είχαν κόψει και το χέρι από τον καρπό.

«Αδύνατον!» μούγκρισε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Δεν είχαν πυροβόλα όπλα; Ούτε καν ενεργειακά τηλεβόλα;»

«Δε βρέθηκαν καθόλου σφαίρες στον χώρο, αρχηγέ. Ούτε βρήκαμε σημάδια από ενεργειακές ριπές. Μόνο την κλειδαριά της πόρτας φαίνεται σαν να τη χτύπησε κάτι το ενεργειακά φορτισμένο.»

Ο Βόρκεραμ βρισκόταν στο κέντρο ελέγχου της βάσης, καθώς τους άκουγε, έχοντας έρθει εκεί από το δωμάτιό του μαζί με την Ολντράθα.

«Θα πάω να κοιτάξω ο ίδιος,» τους είπε. «Αλλά πρώτα...» Έπιασε τον πομπό του και κάλεσε τον Αλέξανδρο Πανιστόριο. Ο Αρχικατάσκοπος έπρεπε να το μάθει αυτό, και ίσως να βοηθούσε και στην έρευνα.

Ο Βόρκεραμ δεν μπορούσε να το πιστέψει ότι κάποιοι με *λεπίδες* είχαν πλησιάσει τόσο γρήγορα τους τέσσερις *οπλισμένους με πυροβόλα* μισθοφόρους του για να τους σκοτώσουν χωρίς κανένας από τους ίδιους να σκοτωθεί. Τι ήταν; Αόρατοι;

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνιζε.

Ο Αλέξανδρος άνοιξε τα μάτια του μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο. Δεν έμπαινε φως από τις χαραμάδες του παντζουριού, παρατήρησε· δεν είχε ξημερώσει ακόμα. Ποιος μπορεί να ήταν;

Αισθανόταν ολόκληρο το σώμα του μουδιασμένο, να πονά. Ακόμα δεν είχε συνέλθει πλήρως από τα χτυπήματα που είχε δεχτεί την ημέ-

ρα που έγινε η ανατροπή του καθεστώτος του Σημαδεμένου. Δύο μέρες είχαν περάσει από τότε. Κι ετούτη, που δεν είχε ξημερώσει ακόμα, ήταν η τρίτη.

Ποιος διάολος του Σκοτοδαίμονος είναι, τέτοια ώρα; Ο Αλέξανδρος είχε την αίσθηση ότι κάτι άσχημο πρέπει να συνέβαινε.

Είδε ένα ζευγάρι μάτια να γυαλίζουν στο πέρας του κρεβατιού. Ο ένας από τους τρεις γάτους που συγκατοικούσαν στο οροφοδιαμέρισμα μαζί του. Οι πιο επικίνδυνοι πράκτορές του.

Ο Αλέξανδρος, αναστενάζοντας, άπλωσε το χέρι του κι έπιασε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από το κομοδίνο. Η μικρή οθόνη του, που φώτιζε, έδειχνε ότι ο Βόρκεραμ-Βορ καλούσε. Σίγουρα *κάτι άσχημο συμβαίνει.*

Δέχτηκε την κλήση. «Ναι;»

«*Σε ξύπνησα, Αλέξανδρε;*»

«Τέτοια ερώτηση, τέτοια ώρα;»

«*Ο Σημαδεμένος δραπέτευσε.*»

«Ορίστε!;»

«*Κάποιοι σκότωσαν τους μισθοφόρους μου – με λεπίδες, μόνο με λεπίδες, μα τον Κρόνο! – και διέλυσαν την κλειδαριά–*»

«Αυτή η κλειδαριά είναι από τις ισχυρότερες που υπάρχουν στη Ρελκάμνια! Από τις ισχυρότερες που υπάρχουν σ'ολάκερο το Γνωστό *Σύμπαν,* απ'όσο ξέρω!»

«*Τη διέλυσαν, όμως. Με κάποιου είδους ενεργειακό όπλο. Και πρόσεξε τι σου είπα: Σκότωσαν τους μισθοφόρους μου – που ήταν οπλισμένοι με πυροβόλα – χρησιμοποιώντας* λεπίδες. *Είναι όλοι νεκροί από σκίσιμο στον λαιμό.*»

«Δε με δουλεύεις μες στ'άγρια, του Σκοτοδαίμονος χαράματα, έτσι;»

«*Πηγαίνω να το ερευνήσω ο ίδιος. Θα σε συναντήσω εκεί, υποθέτω, σωστά;*»

«Σωστά.»

Ο Αλέξανδρος έκλεισε τον πομπό του, άναψε το φως του δωματίου, κι άρχισε να ετοιμάζεται.

Ο γάτος, στο πέρας του κρεβατιού, είχε κοιμηθεί ξανά.

«Τι νομίζεις για όλ' αυτά;» ρώτησε ο Βόρκεραμ την Ολντράθα, καθώς εξοπλιζόταν στο δωμάτιό τους μέσα στη βάση.

«Δεν ξέρω τι να νομίσω ακόμα,» αποκρίθηκε εκείνη, δένοντας μια ζώνη με πιστόλι και ξιφίδιο πάνω από τη ζώνη του παντελονιού της. «Όταν τους δω από κοντά, ίσως να καταλάβω κάτι περισσότερο.» Έπιασε μια κοντή, καφετιά, δερμάτινη καπαρντίνα και τη φόρεσε. Έπεφτε ώς τα γόνατά της. Τα πόδια της ήταν ντυμένα με μαύρες μπότες που έφταναν ώς τις κνήμες. Από τη γωνία του δωματίου πήρε την τσάντα της, η οποία, εκτός των άλλων, περιείχε και διάφορα ιατρικά είδη.

Ο Βόρκεραμ-Βορ φόρεσε την αλεξίσφαιρη καπαρντίνα του πάνω από τα ρούχα και τα όπλα του: ένα πιστόλι κι ένα ξιφίδιο στη ζώνη, ένα ακόμα πιστόλι κάτω από τη μασχάλη, ένα ξιφίδιο στη δεξιά μπότα. «Μου φαίνεται εξωφρενικό ότι κάποιοι κατάφεραν να τους πλησιάσουν τόσο ώστε να τους σκοτώσουν με *σπαθιά* – και να μην πεθάνει και *κανένας* απ'αυτούς!»

«Δεν ξέρω,» είπε πάλι η Ολντράθα, αν και όφειλε να παραδεχτεί, σιωπηλά, ότι κι εκείνη την είχε ανησυχήσει τούτη η ιστορία. Αλλά την ανησυχούσε ακόμα περισσότερο το ότι τώρα θα πήγαιναν σ'αυτό το υπόγειο μέρος στην Όκιλμερ. *Είμαι μόνη μου.* Και μόνη της δεν ήταν βέβαιη για το πόσο καλά μπορούσε να προστατέψει τον Βόρκεραμ από κάποια παγίδα της Κορίνας. Αυτή η καταραμένη Αδελφή τους μπορούσε να παρουσιαστεί παντού, όπως είχε ήδη αποδείξει.

Ο Βόρκεραμ άνοιξε την πόρτα του δωματίου και βγήκε. Η Ολντράθα τον ακολούθησε.

Στους διαδρόμους της βάσης τούς περίμεναν ο Μάικλ Παγοθραύστης και μερικοί άλλοι Εκλεκτοί, ανάμεσα στους οποίους οι δίδυμες πολεμίστριες Λητώ και Ερμιόνη, ο Ζαχαρίας ο Πικρός, ο Λεονάρδος Άνταλμιρ, και ο Ρίντιλακ-Κονχ ο Αρχοντομαχητής. Κανείς τους δεν μίλησε. Γνώριζαν την υπόθεση· γνώριζαν πού πήγαιναν. Άφησαν τον αρχηγό τους να περάσει ανάμεσά τους και βάδισαν πίσω από εκείνον και την Ολντράθα. Δεν έμοιαζαν παραξενεμένοι που θα ερχόταν και η γιατρός· είχαν μάθει πλέον ότι συνεχώς βρισκόταν κοντά στον Βόρκεραμ-Βορ. Από τότε που είχαν φύγει από την Ανακτορική Συνοικία, στα νότια της Ρελκάμνια, όπου ήταν η έδρα τους, ο Βόρκεραμ φερόταν σαν η Ολ-

ντράθα να ήταν κανονικό μέλος των Εκλεκτών – και, μάλιστα, πολύ έμπιστο μέλος – όχι απλώς μια καλή γιατρός με την οποία κατά περιόδους συνεργάζονταν.

Έφτασαν στο μεγάλο γκαράζ της βάσης και επιβιβάστηκαν στο εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό τους, όπου ήδη βρίσκονταν τρεις άλλοι Εκλεκτοί και η Ζιλκάμα'μορ, καθισμένη στο κέντρο ισχύος του οχήματος, κάνοντας τη Μαγγανεία Κινήσεως. Τα συστήματά του ήταν όλα έτοιμα, οι μηχανές του ζεσταμένες.

Ο Μάικλ Παγοθραύστης κάθισε στη θέση του οδηγού, και ο Βόρκεραμ δίπλα του. Η Ολντράθα έμεινε όρθια πίσω τους, στηριζόμενη, με τον ώμο, στο δεξί τοίχωμα. Ήθελε να βλέπει τον δρόμο, να διαβάζει όλα τα πολεοσημάδια. Αισθανόταν αγχωμένη. *Δεν έπρεπε να με είχαν αφήσει μόνη, οι ανόητες! Δεν έπρεπε!* Ευτυχώς, όμως, αύριο θα επέστρεφαν. Είχαν βρει τη Μιράντα και θα επέστρεφαν· η Ολντράθα τούς είχε μιλήσει τηλεπικοινωνιακά, πριν από μερικές ώρες, μαζί με τον Βόρκεραμ. Και είχε την περιέργεια να ξαναδεί τη Μιράντα. Είχε τόσα χρόνια να τη συναντήσει. Μάλλον ίδια θα ήταν, βέβαια. Λιγάκι πιο σοφή, ίσως. Με ακόμα περισσότερες εμπειρίες από την Πόλη.

Το εξάτροχο φορτηγό των Εκλεκτών βγήκε από το γκαράζ της βάσης, και τώρα όλες οι σκέψεις διαλύθηκαν από τον νου της Ολντράθα. Είχε μυαλό και μάτια μόνο για τα σημάδια της Πόλης που παρουσιάζονταν μπροστά της. Κι εξακολουθούσε να αισθάνεται αγχωμένη.

Αν μη τι άλλο, σήμερα αισθανόταν πιο αγχωμένη απ'ό,τι τις δύο προηγούμενες μέρες που οι Αδελφές της την είχαν αφήσει μόνη. Γιατί τώρα πιθανώς να πήγαιναν σε κάποιο επικίνδυνο μέρος. Ποιος ξέρει, ίσως η *Κορίνα* να ήταν που είχε σκοτώσει τους τέσσερις Εκλεκτούς. Ή, αν όχι η ίδια, ίσως να το είχε κανονίσει κάπως. Αν και η Ολντράθα, βεβαία, καταλάβαινε πως αυτό ήταν παράνοια από μέρους της. Δεν είχε κανένα στοιχείο ότι η Αδελφή τους ήταν όντως μπλεγμένη σε τούτη την υπόθεση. Μάλλον, το είχαν κάνει κάποιοι που είχαν συμφέροντα να ελευθερώσουν τον Σημαδεμένο. Αλλά ποιοι; Μέλη της Φρουράς; Η Ολντράθα δεν νόμιζε ότι η Φρουρά της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας θα σκότωνε τους Εκλεκτούς *με σπαθιά.* Και ήταν σίγουρη πως κι ο Βόρκεραμ θα συμφωνούσε μ'αυτό. *Οι φρουροί δεν είναι καν τόσο καλοί μαχητές ώστε, γενικά, να σκοτώσουν τέσσερις από τους Εκλεκτούς χωρίς να χά-*

σουν κανέναν δικό τους και προτού οι Εκλεκτοί προλάβουν να μας ειδοποιήσουν για την επίθεση με τους πομπούς τους.

Μόνο τρομερά εξειδικευμένοι δολοφόνοι μπορούσαν να κάνουν κάτι τέτοιο. Αλλά ποιος να τους είχε μισθώσει; Και πού να τους είχε βρει;

Η Κορίνα; Όχι, δεν ήταν και τόσο πιθανό η Κορίνα να ενδιαφερόταν για τον Σημαδεμένο... Ή, μήπως, ήταν; Μήπως σκεφτόταν να χρησιμοποιήσει τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο εναντίον της Τριανδρίας που του είχε κλέψει την εξουσία στη Β' Κατωρίγια; Εναντίον του Βόρκεραμ-Βορ;

Η Ολντράθα ένιωσε ένα ρίγος να τη διατρέχει, ορθώνοντας τις τρίχες της. Διαίσθηση.

Όχι, δεν είναι δυνατόν νάναι μπλεγμένη η Κορίνα εδώ. Δεν είναι.

Αλλά πολύ φοβόταν πως – κάπως – *ήταν.*

Η Ολντράθα στένεψε τα μάτια της, τέντωσε τ'αφτιά της. Ούτε το παραμικρό πολεοσημάδι δεν έπρεπε τώρα να της ξεφύγει. Ίσως να ήταν κρίσιμο! *Ίσως να κατευθυνόμαστε – ξανά – προς μια παγίδα της Κορίνας...*

Όταν έφτασαν στον απομονωμένο υπόγειο δρόμο όπου βρισκόταν η φυλακή του Γουίλιαμ Σημαδεμένου είδαν ότι κάποιοι είχαν έρθει πριν από αυτούς. Τρεις σκιερές φιγούρες στέκονταν πάνω από τα πτώματα. Δύο άντρες, μία γυναίκα. Παραδίπλα ήταν σταθμευμένα ένα μαύρο τρίκυκλο, ένα αργυρόχρωμο δίκυκλο, κι ένα σκούροπράσινο τετράκυκλο.

Το φορτηγό των Εκλεκτών σταμάτησε, οι πόρτες του άνοιξαν, και ο Βόρκεραμ-Βορ και οι άλλοι βγήκαν. Η Ολντράθα είχε παρατηρήσει στα πολεοσημάδια ότι κάτι το... ασυνήθιστο είχε συμβεί σε τούτο το μέρος. Γρήγορος θάνατος. Από... μη αναμενόμενο εχθρό. Απλησίαστο εχθρό. Τα σημάδια ήταν πολύ έντονα. Την τρόμαζαν.

Ο ένας από τους δύο άντρες που βρίσκονταν ήδη εδώ στράφηκε – ο Αλέξανδρος Πανιστόριος. «Βόρκεραμ,» είπε. «Είχες δίκιο. Μοιάζει εξωφρενικό. Δες!» Έδειξε τα πτώματα στο πλακόστρωτο. «Δες πώς είναι σκισμένοι οι λαιμοί τους, μα τον Κρόνο! Με τον ίδιο τρόπο όλοι. Σαν να πέρασε ένας σίφουνας με μακριά λεπίδα και να τους σκότωσε τον έναν κατόπιν του άλλου.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ πλησίασε μαζί με τους δικούς του. Γονάτισε πλάι στους νεκρούς και, φωτίζοντας μ'έναν φακό, κοίταξε τα τραύματά τους. «Για όνομα του Κρόνου...» μουρμούρισε.

Η Ολντράθα διάβαζε στα σημάδια της Πόλης, επάνω και γύρω από τα πτώματα, ότι δεν ήταν φυσικό όπλο αυτό που είχε σκοτώσει τους Εκλεκτούς. Δεν ήταν τίποτα το συνηθισμένο. Τι ήταν; Τι θα μπορούσε να είχε προκαλέσει τέτοια τραύματα;

«Δεν το πιστεύω, γαμώτο...» μούγκρισε ο Βόρκεραμ-Βορ καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Σφαίρες;» ρώτησε τον Αλέξανδρο. «Κάλυκες;»

Ο Αλέξανδρος έδειξε στο πλακόστρωτο ξανά. «Μόνο αυτός.» Ένας κάλυκας. «Δεν τον μετακινήσαμε.» Μετά έδειξε τον νεκρό μισθοφόρο με το κομμένο χέρι. «Αυτός πρέπει να πρόλαβε να πυροβολήσει μία φορά, προτού τον ξεπαστρέψουν. Αλλά αδυνατώ να καταλάβω τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος τούς σκότωσε έτσι!»

«Με σπαθί μοιάζει, πάντως,» είπε ο ένας από τους πράκτορές του – ο άντρας.

«Ναι, αλλά πώς σκατά να τους πλησίασαν εδώ όπου στέκονταν; Έπρεπε νάρθουν από το βάθος της σήραγγας. Δε μπορούσαν να πεταχτούν ξαφνικά δίπλα τους και να τους σπαθίσουν. Αυτό που βλέπουμε να έχει συμβεί, κανονικά, *δεν γίνεται.*»

Ο Βόρκεραμ ένευσε. «Δε μοιάζει πραγματικό...» Έστρεψε το βλέμμα του στη διαλυμένη κλειδωνιά της πόρτας ασφαλείας.

«Ούτ' αυτό μοιάζει πραγματικό,» του είπε ο Αλέξανδρος. «Δες πώς την κατέστρεψαν.»

«Με ενεργειακά χτυπήματα μπορεί μόνο να έγινε,» παρατήρησε ο Βόρκεραμ, φωτίζοντας την κλειδαριά με τον φακό του.

«Ξέρεις πόσο *ισχυρά* ενεργειακά χτυπήματα χρειάζονται για να σπάσει έτσι μια τέτοια κλειδαριά;»

Ο Βόρκεραμ ένευσε ξανά. «Ξέρω.»

«Δε μπορεί να την κοπάνησαν απλώς μ'ένα ενεργειακά φορτισμένο τσεκούρι–»

Ο Βόρκεραμ κούνησε το κεφάλι. «Ναι· δεν θα έσπαγε έτσι. Επιπλέον, δε φαίνεται νάναι χτυπημένη από κάτι βαρύ. Φαίνεται νάναι χτυπημένη *μόνο* από ενέργεια.»

«Ακριβώς. Σαν κάποιος να έφερε ολόκληρο ενεργειακό κανόνι εδώ για να κάνει τη δουλειά!»

«Ένα ενεργειακό κανόνι, Αλέξανδρε, θα είχε διαλύσει όλη την πόρτα και το δωμάτιο από πίσω μαζί.»

«Ένα *μικροσκοπικό* ενεργειακό κανόνι.»

«Το ξέρεις, όμως, ότι δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα.»

Ο Ζαχαρίας ο Πικρός παρενέβη: «Ενεργειακό τρυπάνι, ίσως; Δε χρειάζεται καν μάγο για να λειτουργήσει, αρχηγέ. Απλώς τραβά ενέργεια από φιάλες και την πετά έτσι, ακατέργαστη.»

«Χρησιμοποιείται για σκάψιμο ή κατεδάφιση, συνήθως,» είπε ο Αλέξανδρος, μη μοιάζοντας καθόλου πεπεισμένος ότι ήταν ενεργειακό τρυπάνι.

«Επιπλέον,» πρόσθεσε ο Λεονάρδος Άνταλμιρ, «ακόμα και μ'ενεργειακό τρυπάνι να την είχαν χτυπήσει, δε θα μπορούσαν να σημαδέψουν τόσο καλά. Εδώ φαίνεται νάχουν σπάσει *μόνο την κλειδαριά.*»

«Ακριβώς,» είπε ο Βόρκεραμ. «Το ενεργειακό τρυπάνι θα είχε κι αυτό χτυπήσει και την υπόλοιπη πόρτα· ή, τουλάχιστον, μια πολύ μεγάλη περιοχή γύρω από την κλειδαριά. Η δουλειά που βλέπουμε εδώ, όμως, είναι δουλειά που έχει γίνει με... χειρουργική ακρίβεια.» Και στράφηκε να κοιτάξει την Ολντράθα, ερωτηματικά.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι αργά. *Δεν ξέρω.* Και, όντως, δεν ήξερε. Απλώς διάβαζε στα πολεοσημάδια ότι, πάλι, κάτι το *ασυνήθιστο* είχε σπάσει την κλειδωνιά. Κάτι το *απλησίαστο,* ό,τι κι αν σήμαινε αυτό. Τι μπορεί να ήταν, μα τον Κρόνο; Τι;

Ο Βόρκεραμ ρώτησε τον Αλέξανδρο: «Μες στο δωμάτιο τι βρήκατε;»

«Τι βλέπεις εσύ;» Ο Συνάρχοντας έδειξε μέσα, πέρα από το κατώφλι.

«Τίποτα ιδιαίτερο. Αλλά εσύ έφερες τον Σημαδεμένο εδώ–»

«Ούτε εγώ βλέπω τίποτα το ιδιαίτερο. Αν και δεν έχω προλάβει να ερευνήσω διεξοδικά ακόμα. Μόλις ήρθαμε.» Μπήκε στο κελί, που δεν έμοιαζε για κελί αλλά για ένα μικρό υπόγειο διαμέρισμα.

Ο Βόρκεραμ τον ακολούθησε μαζί με την Ολντράθα, τον Ζαχαρία τον Πικρό, τον Λεονάρδο Άνταλμιρ, και τους δύο πράκτορες του Πανιστόριου.

«Δε φαίνεται νάγινε καμια πάλη ή τίποτα τέτοιο,» παρατήρησε ο Λεονάρδος.

Τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν στην Ολντράθα πως, πράγματι, ό,τι κι αν είχε συμβεί εδώ, είχε συμβεί ήσυχα. Ο Σημαδεμένος δεν είχε φέρει αντίσταση.

«Όχι,» συμφώνησε ο Αλέξανδρος, «δεν φαίνεται να έγινε τίποτα τέτοιο...» Κοίταξε στο έδαφος. «Ούτε ίχνη υπάρχουν,» παρατήρησε, αν και προφανώς δεν περίμενε να βρει ίχνη πάνω στο πάτωμα του διαμερίσματος εκτός αν αυτοί που είχαν εισβάλει φορούσαν λασπωμένα υποδήματα – πράγμα μάλλον απίθανο.

«Τι συμπέρασμα βγάζεις;» τον ρώτησε ο Βόρκεραμ.

«Εσύ τι συμπέρασμα βγάζεις;»

«Δε μπορώ να βγάλω κανένα συμπέρασμα, Αλέξανδρε. Η υπόθεση μοιάζει σαν... Μοιάζει νάναι *στημένη,* κάπως. Για κάποιο λόγο, μου μοιάζει σαν *θέατρο,* γαμώτο! Δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι ήρθαν μερικοί εχθροί με σπαθιά και σκότωσαν και τους τέσσερις Εκλεκτούς μου προτού αυτοί προλάβουν να πυροβολήσουν παραπάνω από μία φορά!» Και κοίταξε πάλι την Ολντράθα.

Εκείνη έμεινε σιωπηλή, ακίνητη.

Ο Αλέξανδρος παρατήρησε το βλέμμα του Βόρκεραμ-Βορ. Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε κοιτάξει έτσι την καφετόδερμη, μαυρομάλλα γιατρό. Ήταν η δεύτερη! Τι περίμενε από την Ολντράθα, μα τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος;

Αυτή η γυναίκα είχε παραξενέψει τον Αλέξανδρο. Ειδικά τις τελευταίες ημέρες. Από τότε που τον είχαν σώσει οι Εκλεκτοί, βασικά, κατά την τελευταία επίθεση των κουρσάρων των Ήμερων Συνοικιών. Η Ολντράθα τού είχε κάνει μια πολύ *παράξενη* εντύπωση έτσι όπως έμοιαζε να γνωρίζει την κατάσταση της υγείας του – σχεδόν μ'ένα βλέμμα μονάχα!

Και τώρα ο Βόρκεραμ-Βορ την είχε διαρκώς κοντά του. Σαν να ήταν κάτι περισσότερο από γιατρός. Σαν να ήταν μια πολύ έμπιστη σύμβουλος.

«Επικοινωνιακή σύμβουλος» κι αυτή; σκέφτηκε ο Αλέξανδρος ειρωνικά, ενθυμούμενος τι είχε πει η Νορέλτα-Βορ για τον εαυτό της. Και η Νορέλτα-Βορ και η Ολντράθα ήταν *παράξενες.* Ώρες-ώρες, ο Αλέξαν-

δρος αναρωτιόταν τι θέση *πραγματικά* είχαν ανάμεσα στους Εκλεκτούς. Κάτι έκρυβαν. Κάτι έκρυβαν...

Και ίσως μόνο ο Βόρκεραμ-Βορ να ήξερε τι.

Επί του παρόντος, ο αρχηγός των Εκλεκτών τον ρώτησε: «Ξέρεις ποιοι σύμμαχοι του Σημαδεμένου θα μπορούσαν να κάνουν κάτι τέτοιο; Αποκλείεται να ήταν η Φρουρά!»

Ο Αλέξανδρος κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όντως, αποκλείεται να ήταν η Φρουρά.» Από το μυαλό του είχε τώρα φύγει η Ολντράθα· οι σκέψεις του είχαν επιστρέψει στο εξωφρενικό πράγμα που είχε συμβεί εδώ απόψε.

«Ποιοι, τότε;»

«Δεν ξέρω,» παραδέχτηκε ο Αλέξανδρος με ανήσυχη όψη – μια από τις ελάχιστες περιπτώσεις που το πρόσωπό του έχανε τη φλεγματική ουδετερότητά του. «Και... όπως αποδεικνύεται, έπρεπε να πρόσεχα περισσότερο τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο. Και δεν εννοώ μόνο τώρα, σ'ετούτη τη φυλακή· εννοώ από *πριν,* από παλιότερα. Ο καταραμένος έκανε πολλά πίσω από την πλάτη μου!» *Θα μπορούσε η Κορίνα να τον βοήθησε να δραπετεύσει;* αναρωτήθηκε για δεύτερη φορά από τότε που είχε έρθει εδώ πριν από τον Βόρκεραμ-Βορ. Η Κορίνα θα είχε, ίσως, τη δυνατότητα να βρει φονιάδες τόσο καλούς που να μπορούν να ξεπαστρέψουν, με σπαθιά και μόνο, τέσσερις Εκλεκτούς προτού αυτοί προλάβουν να τους πυροβολήσουν. Η Κορίνα ήταν Θυγατέρα της Πόλης. Ο Αλέξανδρος αισθανόταν δέος στη σκέψη της.

Γιατί στράφηκε εναντίον μου; Γιατί είπε για εμένα στον Σημαδεμένο; Γιατί του είπε για τους εξόριστους της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας;

Ο Βόρκεραμ ρώτησε: «Η μοναδική σφαίρα που εκτοξεύτηκε βρέθηκε; Ή μόνο ο κάλυκας;»

«Μόνο ο κάλυκας είναι στον διάδρομο,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος.

«Επομένως, κάποιον χτύπησε ο μαχητής μου προτού πεθάνει.»

«Ναι. Και νομίζω πως είδα το αίμα του.»

«Πού;»

Ο Αλέξανδρος τού έκανε νόημα ν'ακολουθήσει, και βγήκαν από το μικρό διαμέρισμα μαζί με την Ολντράθα και τους άλλους. Ο Αρχικατάσκοπος βάδισε και έδειξε στο πλακόστρωτο του υπόγειου δρόμου. «Εδώ.»

Ο Βόρκεραμ φώτισε με τον φακό του. Υπήρχε ένας λεκές από αίμα.

«Πυροβόλησε από εκεί» – ο Αλέξανδρος έδειξε πάλι – «και χτύπησε κάποιον που ήταν εδώ. Πρέπει να τον έριξε κάτω.»

«Ναι. Αλλά μάλλον δεν τον σκότωσε. Δεν είναι αρκετό το αίμα.»

«Όχι,» συμφώνησε ο Αλέξανδρος, «δεν είναι αρκετό. Υποθέτω, πάντως, ότι πρέπει να ήταν τουλάχιστον τέσσερις εχθροί. Δε μπορεί να ήταν λιγότεροι.»

«Και πώς είναι δυνατόν τέσσερις φονιάδες να πλησίασαν τόσο τους Εκλεκτούς μου προτού αυτοί προλάβουν να τους πυροβολήσουν;»

Η Κορίνα... σκέφτηκε ο Αλέξανδρος νιώθοντας ένα ρίγος να τον διατρέχει. «Δεν ξέρω,» είπε με το στόμα του ξερό σαν χαρτί. «Αλλά θα το ερευνήσω.» *Αν είναι η Κορίνα, τι να βρω; Είναι σαν φάντασμα...*

Η Ολντράθα, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια γύρω από τον Αρχικατάσκοπο, είχε παραξενευτεί μαζί του. *Κάτι ξέρει αυτός,* συλλογίστηκε. *Κάτι ξέρει αλλά δεν το λέει στον Βόρκεραμ. Προτιμά να του το κρατά κρυφό. Γιατί;* Ο Αλέξανδρος φοβόταν: ανάμεσα στ'άλλα σημάδια, η Ολντράθα διέκρινε και σημάδια που υποδήλωναν φόβο. *Τι φοβάται;*

/11\

Οι Θυγατέρες της Πόλης παρακολουθούν, ώστε να βρουν τον κατάλληλο τόπο και τον κατάλληλο χρόνο για μια συνάντηση· και σ'ένα μπαρ με χαμηλό φωτισμό και δυνατή μουσική πληροφορίες μεταφέρονται και ένα ζήτημα ασφαλείας παρουσιάζεται.

Το πρωί, ο Μάγος έφυγε μπαίνοντας στο Φαντασκεύασμα. Τα Εκτρώματα τα άφησε εκεί όπου βρίσκονταν, σε μια από τις νοικιασμένες σουίτες· είπε στη Μιράντα ότι θα τα μελετούσε αργότερα: τώρα έπρεπε να ξεκινήσει να ετοιμάζει το πόδι της.

Η Νορέλτα-Βορ παράγγειλε πρωινό από την υπηρεσία του ξενοδοχείου και, καθώς έτρωγαν, αποφάσισαν τι θα έκαναν σήμερα. Μετά από καμια ώρα, αποχώρησαν από τις σουίτες. Μόνο η Φοριντέλα-Ράο έμεινε εκεί, επειδή δεν μπορούσαν να εγκαταλείψουν τα Εκτρώματα τελείως μόνα· ίσως κάποιος από τους ανθρώπους του ξενοδοχείου να τα έβλεπε και να γινόταν αναστάτωση. Η Φοριντέλα είχε μαζί της έναν τηλεπικοινωνιακό πομπό και η Μιράντα τής είπε να την ειδοποιήσει με το παραμικρό. «Αν τα δεις ν'αρχίσουν να φέρονται περίεργα, κάλεσε την Άνμα ή τη Νορέλτα – χωρίς στιγμή καθυστέρησης, εντάξει;»

Κατεβαίνοντας στο γκαράζ του ξενοδοχείου, πήραν τα οχήματά τους. Η Μιράντα, η Εύνοια, και η Νορέλτα-Βορ μπήκαν στο τετράκυκλο της τελευταίας· η Άνμα μπήκε στο δικό της τετράκυκλο· και ο Άβαντας καβάλησε το τρίκυκλό του. Βγήκαν από το γκαράζ και σύντομα χώρισαν: ο Άβαντας κατευθύνθηκε προς τη βάση των μισθοφόρων, οι Θυγατέρες προς τ'ανατολικά. Οδηγώντας μες στους πρωινούς δρόμους της Χτυπημένης, έφτασαν στα σύνορά της και πέρασαν στη Μονότροπη. Η Νορέλτα-Βορ πήγαινε πρώτη και η Άνμα ακολουθούσε – δεν ήξερε πού βρισκόταν το σπίτι του Αλέξανδρου Πανιστόριου.

Όταν η Νορέλτα σταμάτησε τους τροχούς της, το ίδιο έκανε και η Άνμα. Μιλώντας μέσω του πομπού ρώτησε: «*Εδώ είναι;*»

«Εδώ,» αποκρίθηκε η Νορέλτα από τον δικό της πομπό, που ήταν πιασμένος στην κονσόλα του οχήματός της. «Αυτή η πολυκατοικία α-ντίκρυ μας. Που η γέφυρα περνά από δίπλα της.»

«*Κατάλαβα. Σε ποιο διαμέρισμα μένει;*»

«Δεν ξέρω.»

«*Με δουλεύεις;*»

«Κανένα από τα κουδούνια δεν γράφει 'Αλέξανδρος Πανιστόριος'. Χρησιμοποιεί ψεύτικο όνομα, και δε γνωρίζω ποιο είναι. Αλλά δεν έχει σημασία· θα τον περιμένουμε να βγει και θα τον αναγνωρίσω αμέσως, από τα πολεοσημάδια του.»

«*Καλώς.*»

Η ώρα περνούσε αλλά ο Αρχικατάσκοπος της Β' Κατωρί-γιας Συνοικίας δεν έβγαινε· και η Εύνοια, ανυπόμονη, ανησυχώντας για τους Νομάδες, είπε: «Σίγουρα είναι εδώ, Νορέλτα;» Καθόταν στο πίσω κάθισμα, μαζί με τη Μιράντα.

«Αν δεν είναι, θα έρθει. Δε νομίζω ν'άλλαξε κατοικία, τώρα που έγινε Συνάρχοντας. Τι λόγος να υπάρχει, άλλωστε; Κανείς δεν ξέρει ότι μένει σ'ετούτη την πολυκατοικία – εκτός από κάποιους πράκτορές του.»

Η Εύνοια δεν μίλησε, αλλά ήταν τσιτωμένη· φαινόταν.

Η Μιράντα, ύστερα από λίγο, είπε: «Χτες μας είπες ότι, καθώς ο Βόρ-κεραμ και οι μισθοφόροι του πλησίαζαν το Πολιταρχικό Μέγαρο, κά-ποιοι τούς επιτέθηκαν από μια γειτονική πολυκατοικία με ρουκετοβό-λα...»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Νορέλτα, «και καθοδήγησα τον Δράστη ώστε να τους χτυπήσει.»

«Ήταν στημένοι εκεί από την Κορίνα, σωστά;»

«Υποθέτω. Ήταν *παγίδα*· το διάβαζα στα σημάδια της Πόλης.»

«Ο προηγούμενος Πολιτάρχης, δηλαδή, δεν γνώριζε για την παρου-σία τους;»

Η Νορέλτα συνοφρυώθηκε. «Δεν είμαι σίγουρη... Γιατί ρωτάς;»

«Γιατί, αν *γνώριζε* για την παρουσία τους, σημαίνει πως σχετίζεται με την Κορίνα.»

«Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος; Δε... δε *νομίζω,* Μιράντα... Δεν αποκλείεται κιόλας, βέβαια. Αλλά... Δεν το είχα σκεφτεί μέχρι στιγμής, για νάμαι ειλικρινής.»

«Δεν έγινε έρευνα για το ποιοι ήταν αυτοί με τα ρουκετοβόλα;»

«Υποθέτω ότι είναι κάτι που ο Αλέξανδρος θα αναλάμβανε...»

«Τα πάντα φαίνεται να οδηγούν σ'αυτόν,» παρατήρησε η Μιράντα, συλλογισμένα. Δε νόμιζε πως ήταν σύμπτωση. Το βλέμμα της ήταν στραμμένο προς την πολυκατοικία του, έξω απ'το παράθυρο πλάι της...

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος πλησίασε το σπίτι του το μεσημέρι. Η Νορέλτα είδε το μαύρο τρίκυκλο όχημά του με τα φιμέ τζάμια. Το αναγνώριζε. Αλλά δεν χρειαζόταν καν να το θυμάται· τα πολεοσημάδια που ο Αρχικατάσκοπος σχημάτιζε γύρω του της μαρτυρούσαν πως αυτός ήταν που οδηγούσε το τροχοφόρο. Και της έλεγαν, επιπλέον, ότι ήταν μόνος. Κανείς άλλος δεν ήταν μαζί του.

«Έρχεται,» είπε η Νορέλτα στις Αδελφές της.

Και η Άνμα, που άκουγε από τον ανοιχτό τηλεπικοινωνιακό πομπό στην κονσόλα του οχήματος, ρώτησε: «*Το μαύρο τρίκυκλο;*»

«Ναι.»

«Πάμε, τότε!» είπε η Εύνοια. «Προτού μπει στο γκαράζ της πολυκατοικίας!»

«Όχι,» διαφώνησε η Νορέλτα. «Υποτίθεται πως δεν ξέρουμε πού μένει, το ξέχασες;»

«Νορέλτα–!»

«Μην προκαλείς πρόβλημα, Εύνοια. Σου εξήγησα τι συμβαίνει, δεν σου εξήγησα; Αν τον σταματήσουμε εδώ, θα καταλάβει πως τον κατασκοπεύουμε.»

Ενόσω η Νορέλτα-Βορ μιλούσε, το τρίκυκλο του Αλέξανδρου Πανιστόριου έμπαινε στο γκαράζ της πολυκατοικίας και χανόταν από τα μάτια τους. Τα πολεοσημάδια του εξαφανίζονταν.

«Θα τον περιμένουμε να ξαναβγεί,» είπε η Νορέλτα, «και θα τον συναντήσουμε κάπου μακριά από εδώ.»

«Και τότε δεν θα το καταλάβει πως τον κατασκοπεύουμε;» έκανε απότομα η Εύνοια, θυμωμένη που η Αδελφή της την καθυστερούσε.

«Δεν θα καταλάβει ότι ξέρουμε πού είναι το σπίτι του, τουλάχιστον.»

Η Εύνοια αναστέναξε. «Τέλος πάντων... Τέλος πάντων...»

Η Μιράντα τής είπε: «Οι Νομάδες σε περίμεναν τόσο καιρό, Εύνοια. Μπορούν να περιμένουν λίγο ακόμα.»

Η Άνμα είπε μέσω του πομπού: «*Πάω να πάρω φαγητό. Τι θέλετε να σας φέρω;*»

Η Νορέλτα, η Μιράντα, και η Εύνοια τής απάντησαν, και η Άνμα έφυγε με το τετράκυκλο της. Όταν επέστρεψε, σταμάτησε πλάι στο όχημα της Αδελφής της, βγήκε από το δικό της, και κάθισε δίπλα στη Νορέλτα, στη θέση του συνοδηγού. Τους έδωσε τα φαγητά και τα ποτά που είχε αγοράσει από ένα τοπικό εστιατόριο. Ήταν όλα μέσα σε χάρτινα κουτάκια, και τα ποτήρια ήταν επίσης χάρτινα και κλειστά με πλαστικά καλύμματα.

Καθώς έτρωγαν μιλούσαν ξανά για όλα όσα είχαν συμβεί, γιατί ήταν πολλά και ακόμα υπήρχαν λεπτομέρειες που έπρεπε να διασαφηνιστούν και εξηγήσεις που έπρεπε να δοθούν. Συγχρόνως, όμως, πρόσεχαν την πολυκατοικία του Πανιστόριου – ειδικά η Νορέλτα. Παρατηρούσε τα σημάδια της Πόλης, περιμένοντάς τον να βγει πάλι. Δε μπορεί να έμενε στο σπίτι του για πολύ· ήταν, αναμφίβολα, πολυάσχολος άνθρωπος.

Αν είχα καταφέρει να τον πλησιάσω περισσότερο ώς τώρα, όλα τούτα δεν θα ήταν απαραίτητα. Θα μπορούσαμε απλά να πάμε και να του μιλήσουμε. Αλλά, δυστυχώς, δεν της είχε δοθεί ακόμα η ευκαιρία που αναζητούσε. Η Νορέλτα αναρωτήθηκε αν είχαν αρχίσει να αμβλύνονται οι ικανότητές της.

Μπα, δεν το νόμιζε... Η Πόλη ήταν σαν να μην την ευνοούσε και τόσο σ'αυτή την υπόθεση, από την αρχή που έψαχνε για τους Νομάδες των Δρόμων.

Ο Αρχικατάσκοπος βγήκε από την πολυκατοικία του το απόγευμα. Βγήκε μέσα στο τρίκυκλο όχημά του ξανά. Η Νορέλτα αμέσως τον πρόσεξε, και είπε: «Αυτός είναι. Πάμε!»

Η Άνμα έφυγε από το όχημα της Αδελφής της και μπήκε στο δικό της. Άρχισαν ν'ακολουθούν τον Πανιστόριο μες στους δρόμους της Μονότροπης, προσέχοντας για πολεοσημάδια που τις προειδοποιούσαν για τους κατασκόπους του. Η Νορέλτα και η Άνμα οδηγούσαν έτσι ώστε να περνάνε ανάμεσα από το πεδίο της παρατήρησης των μυστικοπρα-

κτόρων. Και η Μιράντα, βλέποντας πώς δρούσαν, όφειλε να παραδεχτεί ότι οι Αδελφές της κινούνταν καλά μέσα στην Πόλη. Η ίδια δεν θα μπορούσε να είχε κινηθεί καλύτερα.

Ο Αλέξανδρος σταμάτησε στα ανατολικά της Μονότροπης, πλάι σε μια πολυκατοικία, καθώς τα χρώματα του ουρανού σκούραιναν και τα δημόσια φώτα της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας άναβαν. Τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν στις Θυγατέρες ότι είχε έρθει εδώ για να συναντήσει κάποιον.

«Αλλά τώρα θα συναντήσει εμάς,» είπε η Νορέλτα. «Να του μιλήσουμε, έτσι;»

«Καιρός δεν είναι;» αποκρίθηκε η Εύνοια.

«Ναι,» απάντησε η Μιράντα. «Ας του μιλήσουμε.»

Και η Άνμα, που τις άκουγε από τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της, είπε από το μεγάφωνο του πομπού της Νορέλτα: «*Μοιάζει καλό μέρος. Δε νομίζω ότι παρακολουθείται από κατασκόπους του.*»

«Ούτε εγώ το νομίζω,» συμφώνησε η Μιράντα. Οι κατάσκοποι του Πανιστόριου δεν ήταν παντού γύρω του – δεν τον ακολουθούσαν. Βρίσκονταν σε διάφορα σημεία της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας και παρακολουθούσαν ό,τι θεωρούσαν ύποπτο. Σίγουρα γνώριζαν το όχημα του αρχηγού τους, κι αν έβλεπαν δύο άλλα οχήματα στο κατόπι του θα τον ειδοποιούσαν αμέσως. Αλλά δεν είχαν δει τα οχήματα των Θυγατέρων. Όλες τους ήταν βέβαιες γι'αυτό. Η Πόλη δεν τους έδινε κανένα τέτοιο σημάδι.

Τώρα, τα τετράκυκλά τους πλησίασαν το τρίκυκλο του Αλέξανδρου Πανιστόριου, και σταμάτησαν δίπλα του.

Η Νορέλτα-Βορ κατέβασε το τζάμι της και του έγνεψε.

Ο Αλέξανδρος κατέβασε το δικό του τζάμι. Η όψη του ήταν ουδέτερη ως συνήθως, αλλά τα μάτια του στενεμένα. Η Νορέλτα δεν χρειαζόταν να διαβάσει τα πολεοσημάδια για να καταλάβει ότι, φυσικά, την υποπτευόταν για παρακολούθηση. «Τι κάνεις εδώ;» τη ρώτησε.

«Πρέπει να μιλήσουμε, Αλέξανδρε. Για κάτι πολύ σημαντικό.»

«Με κατασκοπεύεις...» *Και κανένας από τους πράκτορές μου δεν με ειδοποίησε,* σκέφτηκε. *Δεν σε είδαν; Είσαι τόσο καλή;* Τι ήταν *πραγματικά* αυτή η ξαδέλφη του Βόρκεραμ-Βορ, μα τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος; Ανήκε σε κάποια μυστική οργάνωση της Ρελκάμνια;

«Σχετικό είναι αυτό,» αποκρίθηκε η Νορέλτα.

«*Σχετικό;* Πώς ήξερες ότι είμαι εδώ;»

«Πρέπει να μιλήσουμε. Είναι όντως σημαντικό. Έχει σχέση με την ασφάλεια της συνοικίας.» Η Νορέλτα δεν θεωρούσε ότι έλεγε ψέματα. Όχι τελείως. Άλλωστε, αν ο Αλέξανδρος ήξερε την Κορίνα, ίσως πράγματι το θέμα να είχε σχέση με την ασφάλεια της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Ένας άντρας, τότε, βγήκε από την πολυκατοικία πλάι στην οποία είχε σταματήσει ο Πανιστόριος. Ψηλός, λιγνός, με λευκό-ροζ δέρμα και μακριά ξανθά μαλλιά δεμένα κοτσίδα. Φορούσε γκρίζο πέτσινο πανωφόρι και μαύρο παντελόνι. Τα πολεοσημάδια έλεγαν στις Θυγατέρες ότι ήταν ο άνθρωπος που ο Αρχικατάσκοπος περίμενε.

Πλησίασε τώρα το τρίκυκλο του Αλέξανδρου, αν και με κάποια επιφύλαξη. Μάλλον δεν υπολόγιζε ότι άλλα δύο οχήματα θα ήταν εδώ.

«Κάτι μόλις προέκυψε,» του είπε ο Αλέξανδρος από το ανοιχτό παράθυρό του. «Να σε ειδοποιήσω σε λίγο;»

«Σε πόση ώρα;»

«Κανένα μισάωρο το πολύ, υποθέτω.»

Ο άντρας ένευσε, κι επέστρεψε στο εσωτερικό της πολυκατοικίας.

Ο Αλέξανδρος είπε στη Νορέλτα: «Τι είναι, λοιπόν;»

«Δε μπορούμε να μιλήσουμε έτσι, στο δρόμο. Πάμε να καθίσουμε κάπου. Όπου θέλεις εσύ· δεν έχουμε πρόβλημα.»

«Ποιοι άλλοι είναι μαζί σου; Άνθρωποι του Βόρκεραμ-Βορ;»

«Περίπου.»

«Δε δίνεις και πολλές απαντήσεις.»

«Θα καταλάβεις όταν μιλήσουμε. Τρεις γυναίκες είναι μαζί μου. Τις δύο δεν τις ξέρεις. Την τρίτη – αυτή στο άλλο όχημα – ίσως να την έχεις ξαναδεί. Είναι με τον Βόρκεραμ-Βορ. Τη λένε Άνμα.»

«Ακολουθήστε με,» είπε ο Αλέξανδρος, περίεργος να μάθει τι συνέβαινε. Δε νόμιζε ότι σχεδίαζαν να τον δολοφονήσουν. Αν είχαν τέτοιο πράγμα στο μυαλό τους, σίγουρα θα του είχαν επιτεθεί ώς τώρα. Μπορεί, άραγε, η εμφάνισή τους να είχε καμια σχέση με ό,τι είχε συμβεί χτες βράδυ στο κελί του Σημαδεμένου; Μπορεί να ήξεραν κάτι;

Ο Αλέξανδρος έβαλε τους τροχούς του σε κίνηση, και τα δύο τετράκυκλα τον ακολούθησαν.

Ο άντρας που είχε κατεβεί από την πολυκατοικία ήταν ένας μάγος του τάγματος των Ερευνητών, ο Κριτόλαος'σαρ, που κάποιες φορές έκανε δουλειές για το δίκτυο του Πανιστόριου. Τώρα, ο Αλέξανδρος τον ήθελε για να ερευνήσει περισσότερο το κελί του Σημαδεμένου και τον υπόγειο δρόμο έξω από αυτό. Ίσως ο μάγος να εντόπιζε κάτι που εκείνος αδυνατούσε. Ήταν από τους λίγους μάγους που του είχαν απομείνει· οι υπόλοιποι είχαν σκοτωθεί εξαιτίας της μεγάλης καταστροφής. Μπορούσε, βέβαια, να μισθώσει οποιονδήποτε άλλο ήθελε, αλλά καλύτερα να ήταν κάποιος που είχε ξαναδουλέψει γι'αυτόν και, άρα, σχετικά έμπιστος. (Όλοι ήταν *σχετικά* έμπιστοι για τον Αλέξανδρο· κανένας δεν ήταν απόλυτα έμπιστος.)

Αλλά, για την ώρα, ο Κριτόλαος'σαρ έπρεπε να περιμένει.

Ελπίζω ν'αξίζει τον κόπο αυτή η συζήτηση με τη Νορέλτα-Βορ... Λες, επιτέλους, να του αποκάλυπτε τι πραγματικά ήταν; Γιατί ο Αλέξανδρος δεν το θεωρούσε και πολύ πιθανό να ήταν μόνο «επικοινωνιακή σύμβουλος» του Βόρκεραμ-Βορ – αν ήταν *καν* τέτοια.

Οδήγησε τα δύο τετράκυκλα στην Πλατεία Γρόνθου, που τώρα τα νυχτερινά καταστήματά της άνοιγαν – μπαρ, καμπαρέ, πορνεία, κάποια μικρά καζίνα. Φώτα και ολογράμματα πάνω και δίπλα από εισόδους και παράθυρα. Στο κέντρο της πλατείας στεκόταν το άγαλμα μιας λευκόδερμης, ξανθιάς καλλονής, σε προκλητική στάση, ντυμένο με ρούχα από ολογράμματα, ημιδιαφανή. Η Μεριδόρη, η πιο ερωτική νύμφη του Κρόνου. Ένας ναός της ήταν αντίκρυ της πλατείας.

Ο Αλέξανδρος σταμάτησε το τρίκυκλό του σ'ένα σοκάκι, και οι Θυγατέρες σταμάτησαν τα δικά τους οχήματα πλάι του. Βγήκαν καθώς κι εκείνος έβγαινε.

Τις κοίταξε παρατηρητικά όλες. Πράγματι, τη μία την είχε ξαναδεί με τους μισθοφόρους του Βόρκεραμ-Βορ: κοντά ξανθά μαλλιά, δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, αυθάδικο βλέμμα. Οι άλλες δύο τού ήταν άγνωστες. Η μία ήταν λευκόδερμη κι αυτή, με μακριά, χρυσαφένια μαλλιά που έπεφταν στην πλάτη της σαν μανδύας· και είχε μια μυστηριακή γοητεία επάνω της, όχι ερωτική ακριβώς – κάτι που σε μαγνήτιζε. Προς στιγμή, έφερε στο μυαλό του Αλέξανδρου την Κορίνα· αλλά βέβαια δεν μπορεί να υπήρχε καμια σχέση μεταξύ τους... Η άλλη γυναίκα είχε επίσης λευκό-ροζ δέρμα και μαύρα, σπαστά, μακριά μαλλιά,

δεμένα αλογοουρά. Ήταν κουτσή· δεν είχε πόδι από τ'αριστερά. Στηριζόταν σ'ένα ραβδί για να στέκεται, κι έμοιαζε να τα καταφέρνει με αξιοσημείωτη άνεση.

«Τα ονόματά σας;» ζήτησε να μάθει ο Αλέξανδρος.

Η Νορέλτα-Βορ είπε: «Αυτή είναι η Άνμα,» δείχνοντας τη γυναίκα που ο Αρχικατάσκοπος είχε ξαναδεί· «αυτή η Μιράντα,» δείχνοντας την κουτσή· «κι αυτή η Εύνοια,» δείχνοντας την ξανθιά με τη μυστηριακή γοητεία.

Ο Αλέξανδρος τούς έκανε νόημα να τον ακολουθήσουν, αποφασίζοντας να αγνοήσει το γεγονός ότι η Νορέλτα δεν ανέφερε κανένα επώνυμο.

Οι τέσσερις Θυγατέρες της Πόλης τον ακολούθησαν προς την είσοδο ενός μπαρ, διακρίνοντας όλες (από τα πολεοσημάδια) πως ήδη ένας πράκτοράς του τις παρακολουθούσε. Αλλά αυτό δεν τις εξέπληττε. Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, ασφαλώς, δεν θα τις πήγαινε σ'ένα μέρος που *δεν* βρισκόταν υπό τον έλεγχό του.

Έσπρωξε την πόρτα του μπαρ και μπήκαν σ'έναν χώρο με χαμηλό φως και δυνατή μουσική. Το τραγούδι που έπαιζε το ηχοσύστημα ήταν *Ο Ερχομός των Νυχτερινών Αρχόντων*, του συγκροτήματος Μεταμεσονύκτιες Διαδρομές.

Μέσα στο μπαρ ήταν άλλος ένας κατάσκοπος του Πανιστόριου: πρώτη η Μιράντα το διάβασε στα σημάδια της Πόλης· μετά η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ· και τέλος η Εύνοια, που το μυαλό της ήταν στους Νομάδες των Δρόμων. Σκεφτόταν: *Αν δεν κράτησες την υπόσχεσή σου, Κορίνα, θα το μετανιώσεις! Αν τους έκανες κακό, αν τους άφησες να σκοτωθούν – θα σε σκοτώσω! Μα τον Κρόνο, δε με νοιάζει που είσαι Αδελφή μου!*

Ο Αλέξανδρος κάθισε σ'ένα τραπεζάκι, και οι Θυγατέρες κάθισαν γύρω του. Μια κοπέλα πλησίασε, ρωτώντας τι θα έπιναν. Όταν παράγγειλαν ποτά, έφυγε και σύντομα επέστρεψε φέρνοντάς τα, λέγοντας «Στην υγειά σας», και χαμογελώντας για τον Πανιστόριο και μόνο. Η Μιράντα αμέσως κατάλαβε ότι *αυτή* ήταν η κατάσκοπός του μέσα στο μπαρ. Η Άνμα το κατάλαβε ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα. Οι άλλες δύο δεν πρόσεχαν τα πολεοσημάδια γύρω από τη σερβιτόρα.

Η Νορέλτα είπε: «Πρέπει να σε ρωτήσουμε κάτι, και πρέπει να μας απαντήσεις. Είναι πολύ σημαντικό.»

«Ρωτήστε με.» Η όψη του εξακολουθούσε να είναι ουδέτερη, φυσικά. Ήπιε μια γουλιά από τον Κρύο Ουρανό του.

«Γνωρίζεις μια γυναίκα που ονομάζεται Κορίνα;»

Ο Αλέξανδρος πάγωσε. *Ξέρουν την Κορίνα;* απόρησε. *Πώς...;* Είχε μιλήσει η Κορίνα και σ'αυτές; Τους είχε πει κάτι εναντίον του; Ή, μήπως, παρεξηγούσε τα λόγια της Νορέλτα; Ήταν δυνατόν να τον ρωτούσε για *άλλη* Κορίνα;

Η όψη του παρέμεινε ουδέτερη· είχε εξασκηθεί χρόνια σ'αυτό. «Ποια Κορίνα;»

Τα πολεοσημάδια γύρω του, όμως, τον πρόδιδαν. Κάτι ήξερε, έλεγαν στις Θυγατέρες. Κάτι έκρυβε.

«Πες μας!» πετάχτηκε η Εύνοια. «Ξέρεις την Κορίνα; *Την ξέρεις;*»

«Μισό λεπτό,» είπε ο Αλέξανδρος. «Για ποια Κορίνα μιλάμε; Δεν έχει επώνυμο;» Αν ήταν η Θυγατέρα της Πόλης, σκέφτηκε, τότε *δεν* είχε επώνυμο.

«Μπορεί να έδωσε *οποιοδήποτε* επώνυμο,» αποκρίθηκε η Νορέλτα-Βορ. «Δεν έχει σημασία.»

Η Μιράντα είπε: «Το δέρμα της είναι κόκκινο· τα μαλλιά της ξανθά· τα μάτια της πράσινα. Και, συνήθως, δημιουργεί ζωηρές εντυπώσεις. Πολύ ζωηρές.»

Ο Αλέξανδρος αισθάνθηκε τις τρίχες τους να ορθώνονται. *Την ξέρουν.* Δε μπορεί να μιλούσαν για άλλη. Αποκλείεται. «Την ξέρετε...» μουρμούρισε, σχεδόν σαν να μονολογούσε.

«Τη γνωρίζεις, λοιπόν!» είπε η Εύνοια. «Από πότε; Σου είχε μιλήσει για τους Νομάδες των Δρόμων, σωστά;»

Ο Αλέξανδρος συνοφρυώθηκε. *Μα τον Κρόνο! τι συμβαίνει εδώ; Τι σκατά συμβαίνει εδώ;* σκέφτηκε. «Εσείς τι ξέρετε για την Κορίνα;» θέλησε να μάθει.

«Πού είναι οι Νομάδες των Δρόμων;» ρώτησε επίμονα η Εύνοια.

«Τι ξέρετε για την Κορίνα;» επανέλαβε ο Αλέξανδρος.

«*Πού είναι οι Νομάδες των Δρόμων;* Τους σκοτώσατε; Είναι νεκροί;»

«Εύνοια.» Η Μιράντα άγγιξε το χέρι της Αδελφής της κρατώντας το σφιχτά, και η Εύνοια έπαψε να μιλά.

Ο Αλέξανδρος είπε, παραξενεμένος από τις αντιδράσεις τους: «Οι Νομάδες των Δρόμων δεν είναι πια εδώ.» Τι σχέση μπορεί να είχαν αυτές οι γυναίκες με τους Νομάδες; αναρωτήθηκε.

«Πού είναι;» ρώτησε η Εύνοια.

«Δεν ξέρω.»

Τα πολεοσημάδια ήταν περίεργα· η Εύνοια δεν μπορούσε ν'αποφασίσει αν ο Αρχικατάσκοπος τούς έλεγε ψέματα ή αλήθεια.

Αλλά η Μιράντα νόμιζε πως τους έλεγε αλήθεια.

«Τι γνωρίζετε για την Κορίνα;» τις ρώτησε ο Αλέξανδρος. «Γνωρίζετε... τι είναι;»

Η Νορέλτα και η Μιράντα αλληλοκοιτάχτηκαν. Και η μία είδε ότι από το μυαλό της άλλης σίγουρα περνούσε η ίδια σκέψη: Για να τις ρωτά ο Πανιστόριος κάτι τέτοιο, μπορούσε να σημαίνει μονάχα ένα πράγμα...

Η Νορέλτα-Βορ είπε στον Αρχικατάσκοπο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας: «Εννοείς ότι είναι Θυγατέρα της Πόλης, σωστά;»

Τα μάτια του διαστάλθηκαν, και η όψη του έχασε την ουδετερότητά της. «Σας μίλησε! Τι σας είπε;»

«Σ'εμάς;» έκανε η Εύνοια. «Σ'*εσένα* τι είπε. Τι σου είπε για τους Νομάδες;»

«Την ξέρετε ή δεν την ξέρετε;» σύριξε ο Αλέξανδρος. «Την έχετε συναντήσει ή όχι; Κι αν ναι, πότε; Και τι σας είπε για εμένα;»

«Δεν μας μίλησε η Κορίνα για εσένα,» τον διαβεβαίωσε η Μιράντα.

«Τότε, πώς–;»

«Το *υποθέσαμε* ότι ίσως να την ξέρεις επειδή οι Νομάδες των Δρόμων φυλακίστηκαν χωρίς λόγο στη Β' Κατωρίγια Συνοικία – και γνωρίζουμε ότι η Κορίνα το κανόνισε αυτό, με κάποιον τρόπο.»

«Δεν καταλαβαίνω...» μουρμούρισε ο Αλέξανδρος. «Δεν... Τίποτα δεν βγάζει *νόημα!*» γρύλισε. «*Ποιες είστε;*»

Οι τέσσερις Θυγατέρες αλληλοκοιτάχτηκαν. Μπορούσαν να του το κρατήσουν κρυφό; Δεν μπορούσαν. Όλες τους συμφωνούσαν, και η μία το διάβαζε στα μάτια και στην έκφραση της άλλης. Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος έπρεπε να μάθει, αλλιώς δεν θα έβγαζαν άκρη. Καμία άκρη απολύτως.

Η Νορέλτα-Βορ στράφηκε να τον ατενίσει ξανά. «Είμαστε ό,τι είναι και η Κορίνα.»

Ο Αλέξανδρος τις κοίταζε με δυσπιστία. «Δε μπορεί να είστε Θυγατέρες της Πόλης. Όχι και οι τέσσερις!»

«Και οι τέσσερις είμαστε,» τον διαβεβαίωσε η Νορέλτα-Βορ. Και ρώτησε: «Η Κορίνα σού έχει δείξει το σημάδι στο πόδι της;»

«Ναι.»

«Έχουμε το ίδιο σημάδι.» Η Νορέλτα έλυσε τα κορδόνια της μπότας της. Την έβγαλε. Έβγαλε και την κάλτσα. Έστρεψε το πέλμα της προς τη μεριά του Πανιστόριου.

Και η Μιράντα, η Εύνοια, και η Άνμα τη μιμήθηκαν, η μία μετά την άλλη.

Ο Αλέξανδρος είδε επάνω στο δέρμα όλων τους το ίδιο σημάδι που είχε δει κι επάνω στο κόκκινο δέρμα της Κορίνας. Αυτό το πράγμα που έμοιαζε με οχτάρι: δύο αλληλοσυνδεόμενες σπείρες που μια ευθεία γραμμή ένωνε τα κέντρα τους.

«Το ξέρεις ότι δεν φωτογραφίζεται;» τον ρώτησε η Νορέλτα.

«Το ξέρω. Η Κορίνα μ'έβαλε να το φωτογραφίσω, για να με πείσει ότι όντως είναι Θυγατέρα της Πόλης.»

«Μπορείς να φωτογραφίσεις και τα δικά μας κάποια άλλη στιγμή, αν χρειάζεσαι περισσότερες αποδείξεις,» του είπε η Νορέλτα, ενώ τώρα όλες είχαν ξαναφορέσει τα υποδήματά τους.

«Είστε, λοιπόν, κι οι τέσσερις Θυγατέρες της Πόλης...» Ο Αλέξανδρος το έλεγε σαν ακόμα να μη μπορούσε να το πιστέψει, παρατηρώντας τες λες κι ήταν ψεύτικες. «Αφού είστε σαν τη Κορίνα,» είπε, πιο συγκροτημένα τώρα, «πείτε μου γιατί έχει στραφεί εναντίον μου.»

«Εναντίον σου;» μόρφασε η Νορέλτα.

«Γιατί νομίζεις ότι είναι εναντίον σου;» θέλησε να μάθει η Μιράντα.

«Πού είναι οι Νομάδες των Δρόμων;» ρώτησε η Εύνοια. «Τι είχες συμφωνήσει με την Κορίνα γι'αυτούς;»

Ο Αλέξανδρος απάντησε στη Μιράντα, εξηγώντας την περίπτωση με τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο, λέγοντας ότι η Κορίνα είχε πάει στον Πολιτάρχη και είχε μιλήσει εναντίον του. Του είχε αποκαλύψει ότι ο Αλέξανδρος είχε βοηθήσει τον Όρπεκαλ-Λάντι να χρηματοδοτήσει τους μισθοφόρους του Βόρκεραμ-Βορ, και ότι έκρυβε τους εξόριστους της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας εδώ. Τους ανθρώπους που η *ίδια* είχε φέρει

στη Β' Κατωρίγια και είχε ζητήσει από τον Αλέξανδρο να τους προστατέψει–

«Τι;» έκανε η Νορέλτα. «Πότε έγινε αυτό;»

Ο Αλέξανδρος τούς είπε τι είχε συμβεί, και ρώτησε ξανά: «Γιατί τώρα η Κορίνα είναι εναντίον μου; Δεν καταλαβαίνω. Τη δυσαρέστησα με κάποιον τρόπο; Κι αν ναι–»

«Μάλλον επειδή βοήθησες τον ξάδελφό μου.»

«Τι εννοείς;»

«Η Κορίνα θέλει να σκοτώσει τον Βόρκεραμ-Βορ.»

«Δε μου είπε ποτέ ότι...»

«Δεν θεωρούσε, μάλλον, ότι βρισκόσουν σε θέση να τον σκοτώσεις. Ή ίσως να μη νόμιζε ότι θα συμφωνούσες. Δεν ξέρω. Πάντως, τον θέλει νεκρό, Αλέξανδρε· πιστεύει πως αποτελεί απειλή για τα σχέδιά της–»

«Ποια σχέδιά της;»

«Η Κορίνα είναι με το μέρος του Αλυσοδεμένου Ποιητή, απ'ό,τι έχω καταλάβει.»

«Αποκλείεται! Φυγάδεψε τους εξόριστους της Β' Ανωρίγιας – τους πλουτοκράτες – τους ορκισμένους εχθρούς του Κάδμου Ανθοτέχνη!»

Η Μιράντα γέλασε.

Ο Αλέξανδρος στράφηκε να την αντικρίσει. «Είπα κάτι αστείο;»

«Η Κορίνα δρα με πολύπλοκους, μπερδεμένους τρόπους,» του εξήγησε η Μιράντα. «Νομίζεις ότι είναι παράλογα, ακόμα και αντικρουόμενα αυτά που κάνει, αλλά, για εκείνη, *δεν* είναι.»

«Δεν καταλαβαίνω. Πώς βοηθά τον Ποιητή το να γλιτώσουν οι εξόριστοι της Β' Ανωρίγιας;»

«Μπορεί να μη βοηθά τον Ποιητή αλλά να βοηθά την *Κορίνα.*»

«Δηλαδή, εσύ δεν συμφωνείς με τη Νορέλτα; Δε συμφωνείς ότι η Κορίνα είναι με το μέρος του Ποιητή;»

«Συμφωνώ. Όμως τα σχέδια της Κορίνας είναι, όπως είπα, μπερδεμένα. Πολύπλοκα.»

Η Εύνοια παρενέβη ξανά, ανυπόμονα: «Τι σου είχε πει για τους Νομάδες των Δρόμων; Τι; Και πού είναι τώρα οι Νομάδες;»

Ο Αλέξανδρος την κοίταξε ενοχλημένα. «Αυτή ήταν μια άλλη τρελή υπόθεση...»

«Πες μου!» τον παρότρυνε η Εύνοια. Και ρώτησε: «Ξέρεις ποια είμαι; Δε με αναγνωρίζεις;»

«Θα έπρεπε;»

«Είμαι η *Κυρά των Δρόμων.* Η αρχηγός των Νομάδων.»

«Η Νομαδάρχισσα;»

«Κάποιοι με λένε κι έτσι. Είμαι η Κυρά των Δρόμων. Η Κορίνα με εξαπάτησε, για να μου κλέψει τους Νομάδες. Ώστε να με εκβιάσει – εμένα και τη Μιράντα – μέσω αυτών.»

Ο Αλέξανδρος συνοφρυώθηκε. «Μάλιστα...» μουρμούρισε, πάλι σαν να μονολογούσε. «Μάλιστα... Τώρα, λοιπόν... τώρα κάτι σαν να βγάζει νόημα.»

«Τι εννοείς; Πες μου τι σου είπε η Κορίνα!»

«Μου είπε ότι οι Νομάδες ήταν επικίνδυνοι. Δολιοφθορείς και πράκτορες του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Και έπρεπε να τους κρατήσουμε περιορισμένους. Μετά, όμως, άλλαξε γνώμη. Μου είπε ότι είχε κάνει λάθος, ότι έπρεπε να τους ελευθερώσω–»

«Όταν έπαψαν πλέον να της είναι χρήσιμοι,» συμπέρανε η Εύνοια. «Όταν μας είχε παγιδέψει.»

Ο Αλέξανδρος συνέχισε: «Προθυμοποιήθηκε η ίδια να τους εξαφανίσει από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, γιατί το πράγμα είχε μπλέξει.»

«Και τι έγινε; Τους πήρε;»

«Ναι. Και δεν ξέρω πού τους πήγε. Κυριολεκτικά, *τους εξαφάνισε.* Φρόντισα να μην υπάρχουν φρουροί στο στρατόπεδο συγκέντρωσης, φρόντισα οι κρυμμένοι δημοσιογράφοι να απομακρυνθούν, φρόντισα τα οχήματα των Νομάδων και κάποιοι βασικοί εξοπλισμοί να είναι έτοιμα – και η Κορίνα *τούς εξαφάνισε.* Τους πήρε από εκεί και χάθηκαν μες στους δρόμους, κατευθυνόμενοι βόρεια.»

Η Εύνοια συνοφρυώθηκε. «Βόρεια; Προς τον Ριγοπόταμο;»

«Κανένας από τους πράκτορές μου δεν τους είδε να φτάνουν ποτέ στον Ριγοπόταμο.»

«Εσύ δεν τους παρακολουθούσες;»

«Δεν ήθελα να ανακατευτώ με τις δουλειές της Κορίνας περισσότερο απ'ό,τι χρειαζόταν. Μου είχε πει ότι θα το αναλάμβανε *μόνη της.* Και είναι Θυγατέρα της Πόλης· σκέφτηκα πως ήταν καλύτερα να μην κάνω κάτι που θα το θεωρούσε ενοχλητικό.»

«Δε μπορεί, όμως, να τους εξαφάνισε πραγματικά!» είπε η Εύνοια. «Κάπου θα τους πήγε. Ίσως να τους κρύβει μέσα στη Β' Κατωρίγια Συνοικία...»

«Δεν το θεωρώ πιθανό. Κάποιος από τους πράκτορές μου θα τους είχε εντοπίσει ώς τώρα. Είναι πολύ μεγάλη ομάδα, Εύνοια.»

Η Μιράντα είπε, συλλογισμένα: «Θα τους οδήγησε στις σήραγγες της αρχαίας πόλης...»

«Ποιες σήραγγες;» ρώτησε αμέσως η Εύνοια.

«Σήραγγες;» είπε ο Αλέξανδρος.

«Αφού τους πήγε βόρεια, προς τον Ριγοπόταμο, πιθανώς να τους έβαλε στις σήραγγες,» εξήγησε η Μιράντα. «Υπάρχουν σήραγγες – πολύ παλιές, και αρκετά δύσκολο να τις εντοπίσεις – που περνάνε κάτω από τον ποταμό, μπαίνοντας στην Α' Ανωρίγια Συνοικία, διασχίζοντάς την, φτάνοντας ακόμα κι ώς τη Μεγαλοδιάβατη–»

«Τι!» έκανε ο Αλέξανδρος. «Δε μπορεί νάναι αλήθεια!»

«Αλήθεια είναι.»

«Θα τις γνώριζα, μα τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!»

«Δεν είναι τόσο γνωστές. Ελάχιστοι τις ξέρουν.»

«Αν ισχύει αυτό που λες, τότε ο Αλυσοδεμένος Ποιητής μπορεί να φέρει δολιοφθορείς από εκεί! Ακόμα και στρατό!»

«Ναι,» συμφώνησε η Μιράντα, «σίγουρα μπορεί. Αν κάποιος *καθοδηγεί* τον στρατό του.»

«Τι εννοείς;»

«Οι σήραγγες είναι στοιχειωμένες, Αλέξανδρε–»

Ο Πανιστόριος ρουθούνισε.

«Όχι,» επέμεινε η Μιράντα, «είναι *πραγματικά* στοιχειωμένες. Περνάνε από μια αρχέγονη πόλη γεμάτη στοιχειακά πνεύματα. Δε μπορείς να τις διασχίσεις χωρίς τη σωστή καθοδήγηση. Θα σε τρελάνουν, θα σε βάλουν να κάνεις κύκλους. Δε θα ξέρεις τι σου γίνεται.»

«Να υποθέσω, όμως, ότι η Κορίνα θα μπορούσε να οδηγήσει τον στρατό του Ανθοτέχνη μέσα από εκεί;»

«Θα μπορούσε,» ένευσε η Μιράντα. «Άνετα.»

«Γαμώτο!» Ο Αλέξανδρος κοπάνησε τη γροθιά του πάνω στο τραπεζάκι. «Και *τώρα* μας το λες;»

«Δεν ήμουν εδώ πιο πριν,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Η Κορίνα είχε παγιδέψει εμένα και την Εύνοια σε μια ενδοδιάσταση. Γι'αυτό ήθελε να φυλακίσεις τους Νομάδες. Για να μας εκβιάσει μέσω αυτών.»

«Πρέπει να ειδοποιήσουμε τον Βόρκεραμ-Βορ για τις σήραγγες,» είπε ο Αλέξανδρος. «Είναι θέμα ασφαλείας. Ζήτημα ζωής και θανάτου, πιθανώς. Περιμένουμε τον Ποιητή να μας επιτεθεί από μέρα σε μέρα.»

«Ειδοποίησέ τον, τότε,» είπε η Μιράντα χωρίς ιδιαίτερη βιασύνη στη φωνή της.

«Θέλω να είσαι κι εσύ εκεί. Σε ξέρει, έτσι; Ξέρει ότι είστε Θυγατέρες της Πόλης, σωστά;»

Η Νορέλτα-Βορ τού είπε: «Ξέρει ότι είμαστε Θυγατέρες της Πόλης, αλλά δεν έχει ξαναδεί τη Μιράντα.»

Ο Αλέξανδρος συνοφρυώθηκε, σκεπτικός. «Όμως... όμως προτού πάμε στον Βόρκεραμ... είναι κι ένα ακόμα θέμα. Χτες βράδυ, κάποιοι βοήθησαν τον Σημαδεμένο να δραπετεύσει. Και φοβάμαι ότι ίσως να ήταν η Κορίνα που τους οδήγησε εκεί.»

«Ο Σημαδεμένος *δραπέτευσε;*» έκανε η Νορέλτα.

«Μες στη νύχτα.» Ο Αλέξανδρος τούς περιέγραψε όλα όσα είχαν βρει στη φυλακή του – τους νεκρούς με τους σκισμένους λαιμούς (σαν από σπαθί), τη διαλυμένη κλειδαριά ασφαλείας.

«Οι δαίμονές της,» είπε η Εύνοια. «Οι δαίμονες που έχει μαζί της.» Και ξαφνικά θυμήθηκε! Θυμήθηκε κάτι που ήθελε να το αναφέρει στη Μιράντα εδώ και καιρό αλλά, όσο βρίσκονταν στη Διπλωμένη Γη, συνεχώς γλιστρούσε απ'το μυαλό της. Μάλλον επειδή δεν ήταν επί του παρόντος τότε – δεν ήταν *καθόλου* επί του παρόντος.

«Μιράντα,» είπε τώρα. «Τους είδα. Προτού περάσουμε τη διαστασιακή δίοδο, *τους είδα.*»

Η Μιράντα την κοίταξε παραξενεμένη. «Ποιους είδες;»

«Τους δαίμονές της. Αυτούς που είχε δει κι ο Θόρινταλ. Αυτούς που σκότωσαν τον Δεινοκράτη και τη μεγάλη γάτα της Λάρνια. Ενώ στεκόμασταν εκεί, μπροστά από τη δίοδο, κι αντικρίζαμε την Κορίνα, έκλεισα προς στιγμή, κατά τύχη, τα μάτια μου και τους είδα. Μέσα από κλειστά βλέφαρα. Δύο φωτεινές παρουσίες σαν άνθρωποι, με χέρια σαν δρεπάνια.»

«Θες να πεις ότι μπορεί κάποιος να τους δει *με κλειστά μάτια;*»

«Ακριβώς. Έτσι νομίζω. Εκτός αν συμβαίνει επειδή είμαι Θυγατέρα. Ίσως να μη μπορεί να τους δει ο καθένας. Δεν ξέρω. Πάντως, τότε, κλείνοντας τα βλέφαρα, τους είδα, Μιράντα.»

«Τι δαίμονες είναι αυτοί;» παρενέβη ο Αλέξανδρος. «Και τι σχέση έχουν με το θέμα τώρα;»

Η Εύνοια στράφηκε να τον αντικρίσει. «Αυτοί οι δαίμονες πιθανώς να σκότωσαν τους Εκλεκτούς έξω από τη φυλακή του Σημαδεμένου. Είναι αόρατοι. Δε μπορείς να τους δεις να έρχονται, και δολοφονούν έτσι που φαίνεται σαν να χτύπησαν τον στόχο τους με σπαθί. Σκίζουν τον λαιμό. Έτσι σκότωσαν και τον Δεινοχάρη, έναν από τους Νομάδες μου, προτού έρθουμε εδώ, στις συνοικίες του Ριγοπόταμου.»

«Και θα μπορούσαν να καταστρέψουν και την κλειδαριά της πόρτας;»

«Δεν ξέρω, αλλά δεν θα το απέκλεια κιόλας.»

Η Μιράντα είπε: «Πρέπει να είναι κάποιου είδους ενεργειακές οντότητες. Η κλειδαριά είπες ότι φαινόταν σαν να τη χτύπησε ισχυρή ενέργεια, έτσι;»

«*Πολύ* ισχυρή ενέργεια. Ήταν εξαιρετικά ανθεκτική κλειδαριά. Από τις καλύτερες που γνωρίζω να υπάρχουν στο Γνωστό Σύμπαν.»

«Ναι,» συμπέρανε η Μιράντα, «πρέπει να είναι κάποιου είδους ενεργειακές οντότητες. Δεν υπάρχει αμφιβολία πλέον.»

«Επομένως, η *Κορίνα* έχει τώρα τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο...» είπε ο Αλέξανδρος. *Όπως το φοβόμουν,* πρόσθεσε νοερά. Τι μπορεί να σχεδίαζε να κάνει μαζί του;

«Μάλλον,» συμφώνησε η Μιράντα.

«Πού μπορεί να τον πήγε;»

«Οπουδήποτε. Μόνο η ίδια ξέρει.»

«Αλλά σίγουρα,» πρόσθεσε η Νορέλτα-Βορ, «δεν θα έχει τίποτα το καλό στο μυαλό της.»

Η Άνμα, που ήταν σιωπηλή μέχρι στιγμής, ρώτησε: «Οι εξόριστοι της Β' Ανωρίγιας πού βρίσκονται τώρα, Αλέξανδρε;»

«Οι περισσότεροι είναι νεκροί,» αποκρίθηκε ο Αρχικατάσκοπος. «Σκοτώθηκαν μέσα στη μεγάλη καταστροφή που έγινε.»

Η Μιράντα κοίταξε τα χέρια της επάνω στο τραπέζι· τα δάχτυλά της ήταν πλεγμένα αναμεταξύ τους, σφιγμένα. *Εγώ τούς σκότωσα,* σκέ-

φτηκε. *Εγώ τούς σκότωσα...* Και πόσους ακόμα; Πόσους ακόμα, μα τον Κρόνο!... Αισθανόταν έναν κόμπο στον λαιμό της, να την πνίγει.

Ο Αλέξανδρος παρατήρησε την αντίδρασή της. «Τι ξέρετε για την καταστροφή;» ρώτησε. «Ξέρετε γιατί συνέβη; Οι μάγοι λένε ότι μια άλλη διάσταση έπεσε πάνω στη δική μας· αληθεύει;»

Η Εύνοια είπε: «Αληθεύει. Αλλά δεν έχει σημασία αυτό πλέον. Τώρα πρέπει ν'ασχοληθείτε με την ασφάλεια της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Κι εγώ πρέπει να βρω τους Νομάδες.» Επίτηδες είχε αλλάξει θέμα αμέσως, γιατί ήξερε πόσο θα ενοχλούσε τη Μιράντα να μιλήσουν ξανά για την καταστροφή που είχε προκληθεί από το άνοιγμα της Διπλωμένης Γης. «Αυτές οι σήραγγες, Μιράντα... Αυτές οι σήραγγες που είπες. Πού μπορεί να πήγε η Κορίνα τούς Νομάδες μέσω αυτών;»

«Στην Α' Ανωρίγια, κατά πρώτον. Αλλά και πέρα από εκεί, στη Μεγαλοδιάβατη. Μπορεί να τους οδήγησε ακόμα κι ώς τη Βόρεια Λεωφόρο.»

Η Εύνοια αναστέναξε. «Πρέπει να ψάξω. Θα με οδηγήσεις στις σήραγγες;»

«Φυσικά, Αδελφή μου.»

«Μια στιγμή!» είπε ο Αλέξανδρος. «Πρέπει πρώτα να μιλήσουμε στον *Βόρκεραμ* για τις σήραγγες. Πρέπει να μάθει γι'αυτές. Πού ακριβώς είναι. Και θέλω κι *εγώ* να μάθω.»

«Θα σας δείξω,» αποκρίθηκε η Μιράντα, νιώθοντας ακόμα μια πικρή γεύση στο στόμα. Ελπίζοντας να τη διώξει, έπιασε το ποτήρι της με το Αργυρό Νεφέλωμα και ήπιε μια γουλιά.

/12\

Στη Β' Κατωρίγια Συνοικία σχεδιάζουν άμυνα· στην Α' Ανωρίγια Συνοικία σχεδιάζουν επίθεση· ο Όρπεκαλ-Λάντι φοβάται, και ο Βόρκεραμ-Βορ περιμένει.

Ο Πανιστόριος είχε υποσχεθεί να αναλάβει εκείνος, από κει και πέρα, την έρευνα για τον δραπέτη πρώην Πολιτάρχη· έτσι ο Βόρκεραμ-Βορ ξεκίνησε αμέσως να ασχολείται με την οργάνωση της άμυνας της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Από μέρα σε μέρα, περίμεναν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή να τους επιτεθεί. Δεν είχαν χρόνο για χάσιμο.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι, όταν έμαθε για την απόδραση του Σημαδεμένου, πανικοβλήθηκε, αλλά ο Βόρκεραμ τού είπε να είναι ψύχραιμος. Ο Σημαδεμένος δεν μπορούσε να κάνει τίποτα τώρα· *εκείνοι* κρατούσαν την εξουσία στα χέρια τους.

«Μα υπάρχουν *πολλοί* άνθρωποι ανάμεσα στη Φρουρά που τον υποστηρίζουν!» είπε ο Όρπεκαλ.

«Ο Αλέξανδρος παρακολουθεί. Αν δει προδοτικές ενέργειες, θα μας ειδοποιήσει πάραυτα. Τώρα εγώ πρέπει ν'ασχοληθώ με την άμυνα της συνοικίας σας και μόνο. Δε μπορώ να κάνω τίποτα για να εντοπίσω τον Σημαδεμένο. Αν μη τι άλλο, εσύ ξέρεις καλύτερα πού ίσως νάχει πάει για να κρυφτεί.»

«Θα τον βρω,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Αν είναι μέσα στη συνοικία, θα τον βρω!» Και μετά είχε καλέσει τον Αλέξανδρο, για να μιλήσει μαζί του.

Ο Βόρκεραμ είχε πάει σ'άλλη αίθουσα του Πολιταρχικού Μεγάρου, για να συναντηθεί με τον Φρούραρχο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας και όσους Υποφρούραρχους ήταν ακόμα ζωντανοί ύστερα από την καταστροφή που είχε πλήξει την περιοχή. Εκτός από αυτούς, στο δωμάτιο βρίσκονταν και κάποιοι μισθοφόροι: η Ευμενίδα Νοράλνω (αρκετά καλά πλέον, μετά από τον τραυματισμό της στην τελευταία μάχη με τους κουρσάρους· μπορούσε να σταθεί και να μιλήσει) και ο Ράλε-

νταμπ, ο Ριχάρδος ο Τρομερός, ο Λόρεντακ Μαυροδάκτυλος, ο Λούσιος Φιλοδέκτης, μερικοί Εκλεκτοί (ο Μάικλ Παγοθραύστης, ο Ζαχαρίας ο Πικρός, ο Ρίντιλακ-Κονχ ο Αρχοντομαχητής), και ορισμένοι άλλοι μαχητές. Ο Βόρκεραμ θα ήθελε και τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα εδώ, αλλά αυτός ακόμα έλειπε· ακόμα ήταν με τις Θυγατέρες.

Η Ολντράθα βρισκόταν επίσης στην αίθουσα, φυσικά. Όπως πάντα, δεν ήθελε ν'αφήσει στιγμή τον Βόρκεραμ από τα μάτια της.

Ο Βόρκεραμ-Βορ βρήκε τον Φρούραρχο και τους Υποφρούραρχους πολύ πιο συνεργάσιμους απ'ό,τι περίμενε. Καμια σχέση με την προηγούμενη φορά, που αρνούνταν να μιλήσουν μαζί του. Τότε, βέβαια, εκείνος ήταν ένας μισθοφόρος του πολιτικού αντιπάλου του Πολιτάρχη τους· τώρα ήταν ο Στρατάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Και η όλη πολιτική κατάσταση είχε αλλάξει, δραματικά. Οι φρουροί φαινόταν να θέλουν να αποδείξουν ότι, πέραν πάσης αμφιβολία, *δεν* ήταν προδότες και σε καμία περίπτωση δεν ήταν μπλεγμένοι με το σχέδιο του Σημαδεμένου να καταλύσει το εκλογικό σύστημα και να κάνει δικτατορία. Δεν έμοιαζε να δίνουν σημασία στο γεγονός ότι και η Τριανδρία, ουσιαστικά, δικτατορία ήταν, σκεφτόταν ειρωνικά ο Βόρκεραμ-Βορ. Πώς οι άνθρωποι έχουν *επιλεκτική ηθική* ορισμένες φορές...

Πέρα από αυτά, όμως, οι φρουροί καταλάβαιναν σίγουρα ότι η συνοικία βρισκόταν σε άμεσο κίνδυνο από τον Κάδμο Ανθοτέχνη. Δεν ήταν ανόητοι: κι εκείνοι τον περίμεναν να επιτεθεί από μέρα σε μέρα, ύστερα από τη μεγάλη ήττα των κουρσάρων των Ήμερων Συνοικιών.

Ο Βόρκεραμ δεν το βρήκε καθόλου δύσκολο να συνεννοηθεί μαζί τους για την άμυνα της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Του έδιναν ό,τι πληροφορία χρειαζόταν και συζητούσαν τα πάντα μ'αυτόν και με τους υπόλοιπους μισθοφόρους. Ο Βόρκεραμ άρχισε να εκπονεί ένα σχέδιο. Αν και όφειλε να ομολογήσει πως τα πράγματα θα ήταν πολύ ζόρικα τώρα, με την τρομερή καταστροφή που είχε πλήξει τη συνοικία. Οι ζημιές ήταν ανυπολόγιστες, οι θάνατοι χιλιάδες, ο κόσμος πανικόβλητος. Τούτη, αναμφίβολα, *δεν* ήταν μια καλή περίοδος για πόλεμο.

Όχι πως υπάρχει και «καλή» περίοδος για πόλεμο. Όμως όταν κάτι χειρότερο από σεισμός σ'έχει χτυπήσει, τότε τα πράγματα είναι σαν νάχουν βγει απ'το διεστραμμένο μυαλό του Σκοτοδαίμονος.

Ενώ ο αρχηγός των Εκλεκτών και οι σύμμαχοί του έκαναν σχέδια, το ίδιο περίπου συνέβαινε και στην Α' Ανωρίγια Συνοικία. Όμως τα σχέδια που γίνονταν εκεί δεν ήταν αμυντικής φύσης, αλλά επιθετικής.

Μέσα στο Πολιταρχικό Μέγαρο στην Αστροβόλο ήταν συγκεντρωμένοι ο Βάρνελ-Αλντ, ο Κάδμος Ανθοτέχνης, η Καρζένθα-Σολ, ο Ζιλμόρος των Σκοταδιστών, ο Σκυφτός Στίβεν, η Τζέσικα η Θυγατέρα της Πόλης, και διάφοροι άλλοι αρχισυμμορίτες, μισθοφόροι, και στρατιωτικοί. Η Καρζένθα τούς είχε ενημερώσει, πριν από δυο μέρες, ότι ο στρατός τους ήταν έτοιμος να κινηθεί· μπορούσαν να επιτεθούν στη Β' Κατωρίγια Συνοικία από στιγμή σε στιγμή. Και είχαν αρχίσει να εκπονούν σχέδια μάχης.

Σήμερα συζητούσαν για τις τελευταίες λεπτομέρειες, και ο Βάρνελ-Αλντ καλούσε τηλεπικοινωνιακά την Κορίνα μα δεν μπορούσε να τη βρει. Το σήμα του δεν φαινόταν να φτάνει στον πομπό της. Την κάλεσε και στον επικοινωνιακό δίαυλο του διαμερίσματός της, αλλά ούτε εκεί κανείς απαντούσε.

«Δεν τη βρίσκω,» είπε κλείνοντας θυμωμένα τον πομπό του με το πάτημα ενός κουμπιού. «Τη χειρότερη ώρα εξαφανίστηκε πάλι, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!»

Ο Ζιλμόρος, που ήταν ιερέας του Σκοτοδαίμονος, τον αγριοκοίταξε πίσω απ'τα μαύρα γυαλιά του.

«Τι να την κάνουμε την Κορίνα;» είπε η Τζέσικα. «Δεν είναι κι απαραίτητη!»

«Θα προτιμούσα να τη συμβουλευτώ προτού ξεκινήσουμε,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ-Αλντ.

«Γιατί;» ρώτησε ένας στρατιωτικός. «Ποια είναι αυτή; Έχει στρατηγικές γνώσεις;»

Ο Βάρνελ τού έκανε νόημα να σωπάσει.

«Με συγχωρείτε, Άρχοντά μου,» κόμπιασε εκείνος· «απλώς...» (Ο Βάρνελ ζητούσε από τους πάντες να τον αποκαλούν *Άρχοντά μου*, όπως κάποτε ήταν τυπικό να αποκαλείς τους αριστοκράτες της Ρελκάμνια, αν και πλέον δεν συνηθιζόταν.)

«Επίσης,» πρόσθεσε ο Βάρνελ-Αλντ μιλώντας στην Καρζένθα κυρίως, «θα την ήθελα μαζί μας στις αρχαίες σήραγγες.»

«Νόμιζα ότι ήξερες τον δρόμο...» είπε η Στρατάρχης της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας.

«Ακόμα κι έτσι, όμως. Θα την *ήθελα* μαζί μας.»

«Κι εγώ ξέρω τον δρόμο!» παρενέβη πάλι η Τζέσικα. «Και την άλλη φορά διασχίσαμε τις σήραγγες χωρίς την Κορίνα,» τους θύμισε.

«Αλλά η απόσταση ήταν μικρή,» τόνισε ο Βάρνελ. «Τώρα θα είναι μεγαλύτερη. –Τέλος πάντων,» είπε. «Αν η Κορίνα δεν είναι εδώ, δεν μπορούμε να καθυστερήσουμε την επίθεσή μας γι'αυτήν. Το θεωρώ βασικό να χτυπήσουμε τη Β' Κατωρίγια Συνοικία όσο ακόμα είναι απροετοίμαστη και τρανταγμένη. Ήδη έχουμε αργήσει, μα τη Ρασιλλώ!»

«Η αλήθεια είναι,» είπε ο Κάδμος, «ότι πρέπει να κινηθούμε, αν θέλουμε να εκμεταλλευτούμε το πλεονέκτημα που έχει δημιουργηθεί από τις επιθέσεις των κουρσάρων και από τη μεγάλη καταστροφή στα νοτιοανατολικά της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.»

«Είμαστε σύμφωνοι, λοιπόν;» ρώτησε ο Βάρνελ-Αλντ. «Θα επιτεθούμε *απόψε;*»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Αλυσοδεμένος Ποιητής.

«Απόψε,» είπε η Καρζένθα-Σολ.

Και κανείς δεν διαφώνησε. Αν μη τι άλλο, τα μάτια των περισσότερων ζητούσαν πόλεμο. Ίσως, σκέφτηκε ο Κάδμος, να είχαν συνηθίσει τόσο να πολεμάνε που πλέον οι ειρηνικές περίοδοι τούς ενοχλούσαν... *Αλλά, αρχικά, αυτός* δεν *ήταν ο σκοπός μου...*

(*Ο αγώνας ο ακατάπαυστος της λευτεριάς σ'ολοένα και πιο μυστήριες οδούς μάς οδηγεί,* μουρμούριζε το ποιητικό δαιμόνιο μες στο μυαλό του, *και μ'ολοένα και πιο παράξενους συντρόφους.*)

Το μεσημέρι, ο Βόρκεραμ-Βορ επέστρεψε στη βάση μαζί με την Ολντράθα και με τους άλλους μισθοφόρους, έχοντας ολοκληρώσει τις συζητήσεις του στο Πολιταρχικό Μέγαρο με τον Φρούραρχο και τους Υποφρούραρχους. Είχαν αποφασίσει τα βασικά για την άμυνα της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, και ήδη είχαν δοθεί διαταγές για το πού να τοποθετηθούν μαχητές και οπλικά συστήματα, καθώς και πώς όφειλαν να δράσουν όλοι σε περίπτωση ανάγκης – μια περίπτωση που πίστευαν ότι δεν θ'αργούσε να γίνει πραγματικότητα.

Η Ολντράθα, κατά τη συζήτησή τους, παρατηρούσε ότι οι άνθρωποι της Φρουράς έβλεπαν τον Βόρκεραμ με ολοένα και περισσότερο σεβασμό. Και, στο τέλος πλέον, της έμοιαζε πως τον θεωρούσαν κάτι σαν αρχηγό τους. Όχι επειδή ήταν Στρατάρχης της Β' Κατωρίγιας, αλλά επειδή αναγνώριζαν τις στρατηγικές του ικανότητες. Όλα τα πολεοσημάδια αυτό μαρτυρούσαν. Και η Ολντράθα δεν εκπλησσόταν πια. Το είχε ξαναδεί να συμβαίνει – και όσο τον ήξερε στην Ανακτορική Συνοικία αλλά και, περισσότερο, εδώ, φυσικά, στις συνοικίες του Ριγοπόταμου. Ο Βόρκεραμ είχε, όντως, κάποιο ιδιαίτερο πεπρωμένο μέσα στην Πόλη. Ήταν ένα από τα αγαπημένα παιδιά της.

Στη βάση των μισθοφόρων, είδαν τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα όταν μπήκαν στη γιγάντια στρογγυλή τραπεζαρία με το μπιλιάρδο, το ηχοσύστημα, και τα μεγάλα γυάλινα παράθυρα.

«Επέστρεψαν,» είπε ο Βόρκεραμ στην Ολντράθα· αλλά εκείνη διάβαζε στα σημάδια της Πόλης ότι μόνο ο Άβαντας ήταν εδώ. Και αναρωτήθηκε: *Γιατί; Πού είναι οι Αδελφές μου;* Είχε κουραστεί πλέον να φρουρεί τον Βόρκεραμ μόνη της. Φοβόταν ότι δεν θα κατάφερνε να τον προστατέψει όταν η Κορίνα έβαζε σε λειτουργία την επόμενη διαβολική της παγίδα.

Ο Βόρκεραμ πλησίασε τον Άβαντα, με την Ολντράθα στο κατόπι του. «Αλεξίσφαιρε. Τι έγινε; Πού είν' οι άλλες; Δεν έπρεπε νάχες φύγει χωρίς να μου το πεις. Το έμαθα από μια μισθοφόρο του Λόρεντακ Μαυροδάκτυλου που σε είδε να πηγαίνεις στο γκαράζ μαζί τους.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άβαντας, «συγνώμη γι'αυτό, αρχηγέ. Αλλά βιάζονταν. Κανονικά, έπρεπε να σε είχα ειδοποιήσει.» Καθόταν σ'ένα τραπέζι τώρα, έχοντας μπροστά του μια Αφρισμένη Κυρά κι ένα πιάτο τηγανιτές πατάτες και Μαλλιά της Μεριδόρης. Κοντά του ήταν καθισμένες η Ροντάκη και η Γιολάντα – οι δύο πολεμίστριες της Ρία Καλόφραστης που είχαν απομείνει ύστερα από την τελευταία μάχη με τους κουρσάρους – και ο Ριχάρδος ο Τρομερός. Οι δύο γυναίκες μοιράζονταν ένα πιάτο Μαλλιά της Μεριδόρης, τυλίγοντας η καθεμία τα ζυμαρικά γύρω από το πιρούνι της· ο Ριχάρδος δεν έτρωγε, μόνο έπινε από ένα ψηλό ποτήρι γεμάτο Στοιχειό της Ατέρμονης Πολιτείας, και κάπνιζε ένα πούρο.

«Πού είναι οι άλλες;» ρώτησε ο Βόρκεραμ.

«Είχαν κάποιες δουλειές ακόμα.»

«Δουλειές;»

«Κοίτα... είναι λίγο μπλεγμένη υπόθεση το όλο θέμα. Καλύτερα να περιμένεις να έρθουν οι ίδιες να σου μιλήσουν. Εγώ, αν σ'τα πω, θα σε μπερδέψω, να είσαι σίγουρος. Δεν ξέρω καν αν θα τα πω σωστά.»

«Δεν έχει πει τίποτα ώς τώρα,» σχολίασε η Ροντάκη σαν να τον κατηγορούσε, αλλά χωρίς κακεντρέχεια στη φωνή της.

«Οι μουγκοί μιλάνε πιο πολύ,» πρόσθεσε η Γιολάντα.

«Τρόπος του λέγειν,» ρεύτηκε ο Ριχάρδος ο Τρομερός, και ήπιε ακόμα μια γουλιά Στοιχειό της Ατέρμονης Πολιτείας.

«Είναι από τις πιο παράξενες υποθέσεις που έχω συναντήσει στη ζωή μου,» είπε ο Άβαντας. «Ειλικρινά. Θα σου τα διηγηθούν αυτές μόλις επιστρέψουν, αρχηγέ.»

«Μα πού πήγατε, επιτέλους; – δεν μπορώ να καταλάβω...» μουρμούρισε η Ροντάκη.

«Θ'αργήσουν;» ρώτησε ο Βόρκεραμ τον Άβαντα.

Εκείνος μόρφασε. «Υποθέτω πως ώς το απόγευμα, άντε το πολύ ώς το βράδυ, θάναι εδώ.»

«Εσύ πότε ήρθες; Τώρα;»

«Από το πρωί είμαι εδώ. Και μου είπαν ότι ήσουν στο Πολιταρχικό Μέγαρο, για να οργανώσεις άμυνα με τη Φρουρά.»

«Εκεί ήμουν,» επιβεβαίωσε ο Βόρκεραμ.

«Δεν το θεώρησα σκόπιμο να σας επισκεφτώ.»

«Θα ήθελα, όμως, και τη δική σου παρουσία.»

«Είμαι καλύτερος μαχητής απ'ό,τι στρατηγός, αρχηγέ.»

«Αλλά δεν είσαι και τόσο κακός στη στρατηγική όσο νομίζεις.»

Ο Άβαντας ανασήκωσε τους ώμους. «Είχες την Ευμενίδα μαζί σου. Ποιον άλλο θες;» Και ρώτησε: «Τα συμφωνήσατε με τους φρουρούς; Ή ήταν... αντιδραστικοί;»

«Αντιθέτως: ήταν πολύ συνεργάσιμοι,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ· και μετά πήγε προς την κουζίνα, μαζί με την Ολντράθα, για να πάρει φαγητό.

Το γεγονός ότι οι Θυγατέρες δεν είχαν επιστρέψει ακόμα τον ανησυχούσε. Συνέβαινε, άραγε, κάτι που θα έπρεπε να ξέρει; *Αν ήταν σημα-*

ντικό, αν ήταν θέμα άμεσης ανάγκης, ο Άβαντας θα μου το έλεγε, σκέφτηκε. *Δε μπορεί να μου το κρατούσε κρυφό.*

Είχε, όμως, την περιέργεια να συναντήσει αυτή τη Μιράντα. Όλες οι άλλες Θυγατέρες έμοιαζε να τη θεωρούν πολύ σπουδαία. Και δεν ήταν και καθόλου φίλη της Κορίνας, απ'ό,τι είχε καταλάβει. Ίσως να τον βοηθούσε εναντίον της.

Ο Βόρκεραμ-Βορ πήρε ένα πιάτο Μαλλιά της Μεριδόρης από την κουζίνα – αυτό φαινόταν να είναι το πιάτο της ημέρας σήμερα – και ένα ποτήρι κρασί. Η Ολντράθα πήρε το ίδιο αλλά μαζί μ'ένα ποτήρι Κρύο Ουρανό. Ύστερα, κάθισαν σ'ένα τραπέζι (κοντά σ'αυτό του Άβαντα) όπου ήταν ήδη καθισμένοι και μερικοί άλλοι, ανάμεσα στους οποίους η Ευμενίδα Νοράλνω και ο Ράλενταμπ, ο Δράστης Λαοκράτης, ο Λόρεντακ Μαυροδάκτυλος. Συζητούσαν ακόμα για την άμυνα της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, και δεν άργησαν να μπλέξουν και τον Βόρκεραμ στην κουβέντα τους. Οι Θυγατέρες της Πόλης που έλειπαν γλίστρησαν από το μυαλό του.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι είχε βάλει τους ανθρώπους του – τους πιο έμπιστούς του ανθρώπους – να ψάχνουν για τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο. Αλλά μεσημέρι είχε έρθει πλέον και δεν τον είχαν βρει πουθενά. Ο πρώην Πολιτάρχης είχε εξαφανιστεί. Ούτε η οικογένειά του δεν είχε ιδέα πού βρισκόταν. Οι πράκτορες του Όρπεκαλ δεν είχαν πάει να τη ρωτήσουν, φυσικά: την είχαν παρακολουθήσει: και όλα όσα είχαν δει τους μαρτυρούσαν πως ούτε η γυναίκα του ούτε τα παιδιά του γνώριζαν πού ήταν. Μάλλον, δεν γνώριζαν καν ότι είχε δραπετεύσει από την υπόγεια φυλακή του. Για τους υποστηρικτές του ίσχυε το ίδιο: κανείς δεν έμοιαζε να τον έχει δει, κανείς δεν έμοιαζε να ξέρει ότι είχε φύγει από το κελί του.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι αισθανόταν ανήσυχος, στρεσαρισμένος. Φοβισμένος ίσως, όφειλε να παραδεχτεί. Πού βρισκόταν ο Σημαδεμένος; Τι σχεδίαζε; Εκδίκηση, αναμφίβολα. Αλλά με τι τρόπο; Και ποιοι τον είχαν βοηθήσει να δραπετεύσει; Ο Βόρκεραμ-Βορ και ο Πανιστόριος έμοιαζαν έκπληκτοι – σαστισμένοι – με το πώς είχε γίνει η απόδραση. Τέσσερις Εκλεκτοί, οπλισμένοι με πυροβόλα, είχαν σκοτωθεί από σπαθιά, απ'ό,τι φαινόταν! Και η κλειδαριά ασφαλείας του Πανιστόριου είχε

διαλυθεί σαν να ήταν μια κλειδαριά δευτέρας κατηγορίας! Τι συμμάχους είχε ο Σημαδεμένος; Τι έκρυβε τόσο καιρό;

Ο Όρπεκαλ-Λάντι αρνήθηκε να πάρει μεσημεριανό με την οικογένειά του. Δεν μπορούσε να φάει τίποτα τώρα. Όχι προτού εντοπιστεί αυτό το καταραμένο σκουλήκι, ο Σημαδεμένος!

Κάλεσε ξανά τον Πανιστόριο, τον ρώτησε αν είχε βρει κάτι, κάποιο σημάδι, *οτιδήποτε.* Δυστυχώς, όμως, η απάντησή του ήταν αρνητική. Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος δεν ήταν πουθενά. «*Αλλά θα επικοινωνήσω μ'έναν μάγο τώρα και θα πάμε το απόγευμα να ερευνήσουμε,*» είπε ο Αρχικατάσκοπος μέσα από τον επικοινωνιακό δίαυλο στο γραφείο του σπιτιού του Όρπεκαλ-Λάντι, το οποίο βρισκόταν στη Σωσμένη, κοντά στα σύνορα με τη Μονότροπη, μόλις πέντε χιλιόμετρα απόσταση από τη μεγάλη καταστροφή. Αν η πανωλεθρία ήταν *λίγο* πιο εκτεταμένη, ο Όρπεκαλ θα είχε σκοτωθεί μαζί με την οικογένειά του. Πράγμα που ο ίδιος καταλάβαινε πολύ καλά, κι ευχαριστούσε τον Κρόνο που ήταν ακόμα ζωντανός.

«Μάγο;» ρώτησε τώρα τον Πανιστόριο. «Τι να τον κάνεις τον μάγο; Έβαλα κι εγώ να ψάξουν για τον Σημαδεμένο με μαγεία, αλλά μου είπαν ότι δεν είναι εύκολο να εντοπίσεις ένα άτομο μέσα σ'ολόκληρη τη συνοικία. Προσπάθησαν, βέβαια, όμως δεν τα κατάφεραν.»

«*Ναι. Αλλά εγώ δεν θα βάλω τον δικό μου μάγο να βρει τον Σημαδεμένο, Όρπεκαλ. Απλά θέλω να δει μήπως υπάρχει κάτι... ασυνήθιστο στον χώρο της φυλακής του.*»

«Τι ασυνήθιστο;»

«*Οτιδήποτε θα μπορούσε να μας δώσει κάποιο στοιχείο για το ποιος τον βοήθησε να δραπετεύσει.*»

Ο Όρπεκαλ δεν διαφώνησε, φυσικά, και σύντομα η κουβέντα τους τελείωσε. Ήταν πολύ κουρασμένος, ούτως ή άλλως, για να τη συνεχίσει.

Όταν ξάπλωσε στο κρεβάτι του, η γυναίκα του, η Μπριζίτ, ήρθε και ξάπλωσε δίπλα του. Ήταν αριστοκράτισσα κι αυτή, αλλά όχι από Παλαιό Οίκο. Ήταν κόρη του Καινού Οίκου των Ελντρίμω. Και αρκετοί συγγενείς του Όρπεκαλ είχαν δει τον γάμο με καχυποψία όταν έγινε· κάποιοι, μάλιστα, είχαν προσπαθήσει (όχι με αθέμιτα μέσα) να τον σταματήσουν. Αλλά ο Όρπεκαλ δεν ήταν πρόθυμος να αλλάξει γνώμη,

και ποτέ δεν αισθανόταν να έχει κάτι εναντίον των Καινών Οίκων. Ίσως γι'αυτό, εκτός των άλλων, να ήταν επιτυχημένος ως πολιτικό πρόσωπο, υπέθετε. Δεν έκανε άσκοπα εχθρούς ανάμεσα στους Καινούς αριστοκράτες.

«Τι συμβαίνει;» τον ρώτησε η Μπριζίτ. «Κάτι άσχημο; Ή είναι η καταστροφή;» Εννοούσε, φυσικά, την πανωλεθρία που είχε διαλύσει σχεδόν όλη τη νότια Β' Κατωρίγια Συνοικία.

«Όχι, δεν είναι η καταστροφή...»

«Ξέρεις τι ανοησίες λένε κάποιοι στα ραδιόφωνα; Ότι ήταν η οργή του Κρόνου επειδή κλέψατε την εξουσία από τον Σημαδεμένο. Οι άνθρωποι είναι τρελοί!»

«Ο Σημαδεμένος δραπέτευσε,» είπε ο Όρπεκαλ κοιτάζοντας το ταβάνι.

«Δραπέτευσε; Πότε;»

«Μες στη νύχτα. Τον ψάχνουμε αλλά δεν μπορούμε να τον βρούμε. Μοιάζει σαν... σαν νάχει φύγει απ'τη συνοικία. Όμως δεν το νομίζω. Κάπου εδώ πρέπει να κρύβεται.»

Η Μπριζίτ ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι και τον φίλησε, κρατώντας το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια της. Το άρωμά της και η μυρωδιά του δέρματός της πλημμύρισαν τα ρουθούνια του· τον χαλάρωσαν. Το φιλί της συνεχίστηκε για κάποια ώρα, χωρίς διακοπή. Ύστερα τον καβάλησε. Τα χέρια του Όρπεκαλ διέτρεξαν το σώμα της, από τους γλουτούς ώς τα γεμάτα στήθη. Ναι, η Μπριζίτ ήξερε πάντα τι του χρειαζόταν...

Καθώς νύχτωνε, ο Βόρκεραμ-Βορ δεν μπορούσε να περιμένει άλλο. Αναρωτιόταν πού να βρίσκονταν οι Θυγατέρες.

«Θα τις καλέσω,» είπε στην Ολντράθα, ενώ ήταν οι δυο τους μέσα στο δωμάτιό του.

«Κάλεσέ τες,» αποκρίθηκε εκείνη, καθισμένη στο κρεβάτι, ντυμένη με το μεσοφόρι της.

Ο Βόρκεραμ, που ήταν όρθιος, έχοντας μόλις βγει από το μπάνιο, πήρε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του από το κομοδίνο και κάλεσε τον πομπό της ξαδέλφης του. Περίμενε λίγο καθώς τον άκουγε να κουδουνίζει. Μετά, ακούστηκε η φωνή της:

«*Μάλιστα;*»

«Εγώ είμαι, Νορέλτα. Πού είστε; Γιατί ακόμα δεν έχετε έρθει στη βάση;»

«*Τώρα ήμασταν έτοιμες να έρθουμε,*» αποκρίθηκε εκείνη· κι εκτός από τη φωνή της μουσική ακουγόταν επίσης από το μεγάφωνο του πομπού. Πού ήταν; Σε μπαρ; Τι έκαναν σε μπαρ, μα τον Κρόνο; Ο Βόρκεραμ νόμιζε ότι έλειπαν επειδή υπήρχε σημαντικός λόγος, όχι επειδή ήθελαν να τα πιουν!

Μερικά ακατανόητα μουρμουρητά ακολούθησαν τα λόγια της Νορέλτα-Βορ, κι ύστερα εκείνη πρόσθεσε: «*Ο Αλέξανδρος είναι μαζί μας. Θα έρθει κι αυτός. Είναι κάτι που πρέπει να μάθεις. Βασικό για τη Β' Κατωρίγια.*»

«Τι βασικό; Ποιος Αλέξανδρος; Ο Πανιστόριος;»

«*Ποιος άλλος;*»

«Τι συμβαίνει, Νορέλτα;»

«*Θα σου εξηγήσουμε όταν έρθουμε. Μην κοιμηθείς.*»

«Προσπαθώ να το κόψω, τελευταία.»

«*Ωραία. Περίμενέ μας.*»

Η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε, και ο Βόρκεραμ έστρεψε το βλέμμα του στην Ολντράθα. Ερωτηματικά.

Είχε κι εκείνη ακούσει τη συνομιλία του με τη Νορέλτα-Βορ, αλλά δεν είχε τίποτα ιδιαίτερο να πει. «Ας περιμένουμε...»

/13\

Ο Αλέξανδρος επιμένει να επισκεφτούν τον Βόρκεραμ-Βορ, αλλά η Μιράντα έχει μια άλλη δουλειά πρώτα· μια σύντομη εγχείρηση γίνεται· μηχανικά όντα σφυρίζουν· ο Βόρκεραμ-Βορ ανακαλύπτει, γι'ακόμα μια φορά, πόσο επικίνδυνη είναι η Θυγατέρα που τον θέλει νεκρό· και αναμενόμενοι εχθροί έρχονται απρόοπτα.

Η Νορέλτα έκλεισε τον πομπό μέσω του οποίου μιλούσε μόλις τώρα με τον ξάδελφό της. «Έχουμε τίποτ' άλλο να πούμε, ή να ξεκινήσουμε;»

Προς στιγμή κανείς δεν αποκρίθηκε· ύστερα ο Αλέξανδρος είπε: «Πάμε· δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.»

Οι Θυγατέρες δεν διαφώνησαν. Σηκώθηκαν από τις καρέκλες τους και, αφού άφησαν, για τα ποτά τους, πέντε δεκάδια στο τραπέζι, έφυγαν από το μπαρ.

Καθώς πλησίαζαν τα οχήματά τους, ο πομπός της Νορέλτα-Βορ κουδούνισε ξανά. Τον έβγαλε από την τσάντα της και κοίταξε τη μικρή του οθόνη. Δεν φαινόταν τίποτα. Όποιος κι αν την καλούσε έκρυβε τον τηλεπικοινωνιακό του κώδικα – και σίγουρα δεν ήταν ο Αλέξανδρος. Ποιος άλλος θα την καλούσε κρύβοντας τον κώδικά του;

Η Νορέλτα, περίεργη, δέχτηκε την κλήση. «Ναι;»

«*Ο Κλαρκ είμαι, Νορέλτα. Είναι η Μιράντα μαζί σου;*»

«Εδώ είναι.»

«*Πες της ότι την περιμένω στις σουίτες. Έχω έτοιμο το πόδι της.*»

«Εντάξει. Μάλλον θα έρθει τώρα. Περίμενε, μη φύγεις.»

Ο Κλαρκ, συμφωνώντας, τερμάτισε την τηλεπικοινωνία τους.

Η Νορέλτα είπε στη Μιράντα ό,τι της είχε πει ο Μάγος.

Και η Μιράντα είπε στον Πανιστόριο: «Πρέπει να πάμε πρώτα κάπου αλλού.»

«Τι;» Βρίσκονταν πλέον μπροστά στα οχήματά τους. «Πού;»

«Έχω μια δουλειά. Δε νομίζω ν'αργήσω.»

«Δεν έχουμε χρόνο για καθυστερ–»

«Αν είναι να πάω να μιλήσω στον Βόρκεραμ, προτιμώ να πάω με *δύο* πόδια,» είπε η Μιράντα.

Ο Αλέξανδρος κοίταξε το κομμένο πόδι της. «Και τώρα...; *Τώρα* σ'το ετοίμασαν;»

«Δε γινόταν νωρίτερα, δυστυχώς. Αλλά σου λέω: δεν θ'αργήσω. Μπορείς να πας στη βάση πριν από εμάς. Θα έρθουμε σύντομα. Ή, μπορεί και η Νορέλτα νάρθει μαζί σου, και οι άλλες. Θα σας βρω αν μου πείτε τη διεύθυνση της βάσης.»

«Δε σ'αφήνουμε μόνη σου, Μιράντα,» είπε η Νορέλτα-Βορ. «Λίγη ώρα ακόμα δεν πρόκειται ν'αλλάξει τίποτα.»

«Δεν το ξέρεις αυτό!» διαφώνησε ο Αλέξανδρος. «Ο Ποιητής μπορεί να μας επιτεθεί οποιαδήποτε στιγμή! Μερικές ώρες σωστής προετοιμασίας παραπάνω ίσως να μας δώσουν τη νίκη εναντίον του.»

Η Άνμα είπε: «Έχει κάποιο δίκιο. Θα πάω εγώ μαζί του στη βάση, και οι άλλες ελάτε όσο πιο γρήγορα μπορείτε.»

«Μόνο η Μιράντα ξέρει πού βρίσκονται οι σήραγγες,» διαφώνησε η Νορέλτα. «Ακόμα κι αν *εσύ* πας στη βάση με τον Αλέξανδρο, τι θ'αλλάξει;»

«Γαμώτο!» μούγκρισε ο Πανιστόριος. «Ας μην καθυστερούμε άλλο. Κάντε ό,τι είναι να κάνετε και πάμε μετά στη βάση!»

Μπήκαν στα οχήματά τους – η Μιράντα και η Εύνοια στο τετράκυκλο της Νορέλτα-Βορ· η Άνμα και ο Αλέξανδρος στα δικά τους τροχοφόρα – και έφυγαν από την Πλατεία Γρόνθου, κατευθυνόμενοι προς τη Χτυπημένη, διασχίζοντας τη Μονότροπη. Στα νότιά τους έβλεπαν την εφιαλτική μάζα ύλης που είχε δημιουργήσει η μεγάλη καταστροφή. Απόκρημνα βουνά, αιχμηρές κορυφές, στριφτοί πύργοι· πράγματα που θύμιζαν οικοδομήματα αλλόκοτης αρχιτεκτονικής, ή οχυρά βγαλμένα από τρελά όνειρα σουρεαλιστών ζωγράφων.

Και κάπου εκεί μέσα, σκέφτηκε η Μιράντα, *ο Διόφαντος ακόμα τριγυρίζει. Και τι μπορεί να κάνει; Τι μπορεί να θέλει, στην κατάσταση που βρίσκεται;* Δεν έμοιαζε να έχει καταλάβει ότι η Διπλωμένη Γη είχε διαλυθεί. Δεν έμοιαζε να έχει καταλάβει ότι βρισκόταν πίσω στη Ρελκάμνια. Όταν τα συνειδητοποιούσε αυτά, πώς θα αντιδρούσε; Δεν ήταν άνθρωπος πλέον... *Δεν προκάλεσα μόνο τούτη την καταστροφή· έφερα στην Πόλη και ένα τέρας...* Η Μιράντα αισθανόταν σαν ο πόνος από το

κομμένο πόδι της – ο πόνος που προερχόταν από την προσπάθεια του σώματός της να θεραπεύσει το κατεστραμμένο μέλος – να ήταν η τιμωρία της για ό,τι είχε κάνει. Αν και ήξερε πως αυτό ήταν ανόητο να το σκέφτεται. Η Πόλη δεν τιμωρούσε. Δεν ήταν όπως κάποιοι νόμιζαν πως ήταν ο Κρόνος ή άλλοι θεοί. Η Πόλη δεν ήταν θεά, εκδικητική ή μη. Η Πόλη ήταν η ίδια η Ρελκάμνια. Ήταν η φύση της διάστασης. Η πραγματικότητα και οι διακυμάνσεις της.

Τα τρία οχήματα διέσχιζαν γρήγορα τους νυχτερινούς δρόμους, επιταχύνοντας, και δεν άργησαν να φτάσουν στον προορισμό τους: στο ξενοδοχείο της Χτυπημένης όπου η Νορέλτα-Βορ είχε νοικιάσει τις σουίτες. Οι Θυγατέρες ζήτησαν από τον Αλέξανδρο να περιμένει στο γκαράζ, κι εκείνος δεν έφερε αντίρρηση. Έμεινε στο τρίκυκλό του, αλλά τους είπε να μην καθυστερήσουν περισσότερο απ'ό,τι ήταν απολύτως απαραίτητο.

Οι Θυγατέρες μπήκαν στον ανελκυστήρα και ανέβηκαν στις τρεις σουίτες. Φτάνοντας εκεί βρήκαν τη Φοριντέλα-Ράο και τον Κλαρκ να κάθονται στον καναπέ έχοντας κι οι δύο ένα ποτήρι Γλυκό Κρόνο στο χέρι.

«Όλα ήσυχα με τα Εκτρώματα;» ρώτησε η Μιράντα.

«Περιφέρονται γύρω-γύρω μες στην άλλη σουίτα,» αποκρίθηκε η Φοριντέλα, καθώς εκείνη κι ο Μάγος σηκώνονταν, «αλλά δεν πειράζουν τίποτα. Φαίνεται σαν να σε περιμένουν, Μιράντα. Είναι πιο ανήσυχα, όμως, απ'ό,τι το πρωί. Πολύ πιο ανήσυχα. Ειδικά από το απόγευμα και μετά.»

Η Μιράντα πήγε στη διπλανή σουίτα για να τα κοιτάξει, και είδε ότι, πράγματι, η Φοριντέλα είχε δίκιο. Τα Εκτρώματα ήταν ανήσυχα. Γυρόφερναν μες στο δωμάτιο βαδίζοντας επάνω στα πλοκάμια τους. Μόλις την αντίκρισαν σταμάτησαν, στρέφοντας την προσοχή τους σ'εκείνη. Τα φωτάκια τους αναβόσβηναν, μελωδικοί ήχοι έβγαιναν από τα σφαιρικά τους σώματα.

Η Μιράντα σκέφτηκε κάτι που δεν είχε περάσει απ'το μυαλό της πιο πριν: *Αγγίζουν το χαλί με τα πλοκάμια τους – πατάνε εκεί – αλλά δεν το καταστρέφουν. Δεν το δηλητηριάζουν με τις ενέργειές τους. Γιατί;* Μόνο μία εξήγηση μπορεί να υπήρχε, νόμιζε: Η χρήση της καταστροφικής ενέργειας των Εκτρωμάτων ήταν εκούσια, όχι ακούσια. Δε μπορούσαν

να σε δηλητηριάσουν κατά λάθος, αλλά μόνο όταν εσκεμμένα ήθελαν να σου επιτεθούν.

Ωστόσο, δεν αισθανόταν να βιάζεται να το δοκιμάσει για να διαπιστώσει αν αλήθευε.

Τους έκανε νόημα να περιμένουν, κι επέστρεψε στην άλλη σουίτα. «Νομίζω πως η παρουσία μου τα ηρέμησε λίγο,» είπε. «Αλλά πρέπει σύντομα να τα πάρω από εδώ. Κι αναρωτιέμαι πού να τα πάω...»

Ο Κλαρκ έδειξε κάτι που ήταν επάνω στον αντικρινό καναπέ, σκεπασμένο με ύφασμα. «Το έχω έτοιμο.»

Ήταν το πόδι της, φυσικά. «Σου είμαι υποχρεωμένη γι'ακόμα μια φορά, Κλαρκ.»

«Είπαμε: όχι τέτοιες κουβέντες,» αποκρίθηκε ο Μάγος και, πλησιάζοντας το ύφασμα, το τράβηξε αποκαλύπτοντας από κάτω ένα μηχανικό πόδι.

Δεν ήταν σαν τα περισσότερα που η Μιράντα είχε δει στη μακροχρόνια ζωή της. Ήταν, ουσιαστικά, ένας *σκελετός* μηχανικού ποδιού. Είχε λεπτά μέταλλα γύρω-γύρω αλλά το εσωτερικό ήταν κενό. Ο Κλαρκ το είχε φτιάξει έτσι για να μπορεί το φυσικό της πόδι να μεγαλώσει χωρίς εμπόδιο. Ακόμα και το πέλμα του ψεύτικου ποδιού ήταν φτιαγμένο με παρόμοιο τρόπο. Το όλο κατασκεύασμα θύμιζε *πλέγμα,* αλλά με πολύ αραιά νήματα. Στο πλάι του ποδιού, στην κνήμη, ήταν πιασμένη μια μπαταρία.

Ο Κλαρκ την έδειξε. «Θέλει αλλαγή κάθε μέρα,» είπε. «Ή μπορείς να τη φορτίζεις μέσω ενεργειακής φιάλης. Δέχεται μέχρι πενήντα επαναφορτίσεις.»

Η Μιράντα κάθισε στον καναπέ, δίπλα στο πόδι. «Τι χρειάζεται για να το φορέσω;» Ήξερε ότι τέτοια κατασκευάσματα συνδέονταν άμεσα με το νευρικό σύστημα.

«Θα σ'το προσαρμόσω εγώ,» είπε ο Μάγος.

«Δε θα μπορώ να το βγάλω μόνη μου;»

«Θα μπορείς. Δεν είναι δύσκολο. Παρακολούθησε απλώς τι θα κάνω.»

Η Μιράντα έβγαλε το ένα μπατζάκι του παντελονιού της: αυτό που, διπλωμένο, τελείωνε πριν από το γόνατο. Η σάρκα της είχε ήδη θεραπευτεί· δεν υπήρχε τραύμα πλέον. Όμως το δέρμα ήταν τόσο κόκκινο εκεί, στο κομμένο άκρο του ποδιού, που θα νόμιζε κανείς ότι η Μιρά-

ντα δεν ήταν λευκόδερμη αλλά πορφυρόδερμη. Αυτό συνέβαινε επειδή οι θεραπευτικές ιδιότητες των Θυγατέρων προσπαθούσαν να αναπλάσουν το μέλος.

Ο Κλαρκ πέρασε το τεχνητό πόδι πάνω από το κομμένο πόδι και το έδεσε σφιχτά στον μηρό χωρίς τη χρήση κανενός είδους λουριού. Απλώς έκλεισε έναν μεταλλικό βρόχο και η Μιράντα αισθάνθηκε το μέταλλο να ρουφά το δέρμα της σαν βεντούζα. Δεν ήταν συνηθισμένο μέταλλο, προφανώς· ο Μάγος πρέπει να του είχε προσδώσει κάποιες ιδιότητες. Κάτι που μαγνήτιζε την ανθρώπινη σάρκα.

Ο Κλαρκ έπιασε ένα καλώδιο που κρεμόταν από το μηχανικό πόδι και είχε στο πέρας του ένα αιχμηρό εργαλείο σαν βελόνα. «Λοιπόν,» είπε. «Αυτό κανονικά το περνάς κάτω από το δέρμα. Και εννοώ όλο το καλώδιο. Κανείς εγχείρηση. Για να μη μπορεί εύκολα να φύγει. Όμως δεν είναι απαραίτητο. Μπορώ να το συνδέσω με το νευρικό σύστημα – με τη σπονδυλική στήλη – και εξωτερικά. Αλλά θα υπάρχει πάντα ο κίνδυνος να φύγει. Τι προτιμάς;»

Η Μιράντα δεν χρειαζόταν να το σκεφτεί πολύ. Ήταν σίγουρη πως θα είχε πολλά να κάνει στο άμεσο μέλλον· δεν μπορούσε να το ρισκάρει να διακοπεί η επαφή της με το τεχνητό μέλος.

«Να το περάσεις κάτω από το δέρμα,» είπε. «Αν δεν είναι χρονοβόρο. Γιατί τώρα πρέπει να πάω να μιλήσω στον Βόρκεραμ, για κάτι που έχει άμεση σχέση με την ασφάλεια της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.»

«Μισή ώρα,» είπε ο Μάγος.

Η Μιράντα κοίταξε τις Αδελφές της. Καμια δεν έφερε αντίρρηση. Είπε στον Κλαρκ: «Εντάξει.»

Η Μιράντα ξάπλωσε σ'ένα από τα κρεβάτια της σουίτας, μπρούμυτα, ντυμένη μόνο με τα εσώρουχά της και έχοντας το ψεύτικο πόδι προσαρμοσμένο στην άκρη του κομμένου μέλους της. Ο Κλαρκ, σκύβοντας από πάνω της, μουρμούρισε τα λόγια για κάποιο ξόρκι. Η Μιράντα αισθάνθηκε ένα γαργαλητό στο νευρικό της σύστημα, το οποίο πέρασε γρήγορα.

«Αυτό ήταν για να μην πονάς,» της εξήγησε ο Μάγος. Και, βγάζοντας ένα νυστέρι, ξεκίνησε τη δουλειά του. Έσκισε τη σάρκα στο πλάι του μηρού της και πέρασε μέσα το καλώδιο. Συνέχισε έτσι ώσπου έφτασε

ώς την κάτω άκρη της σπονδυλικής της στήλης. Εκεί έμπηξε, ήπια, τη βελόνα του πέρατος του καλωδίου. Το δέρμα της Μιράντας είχε ήδη αρχίσει να θεραπεύεται, κλείνοντας το καλώδιο στο εσωτερικό του.

Η Εύνοια και η Φοριντέλα βρίσκονταν επίσης στο υπνοδωμάτιο, παρακολουθώντας αμίλητες. Η πρώτη δεν ήθελε ν'αφήσει μόνη τη Μιράντα, την οποία θεωρούσε μητέρα της. Η δεύτερη ήταν απλώς περίεργη να δει τι θα έκανε ο Μάγος.

Ο Κλαρκ χαμογέλασε. «Το καλό μ'εσάς είναι ότι ποτέ δεν πρόκειται να χρειαστείτε ράψιμο. Περίμενε λίγο, Μιράντα, προτού γυρίσεις, και η εγχείρησή μου θα έχει τελειώσει χάρη στις θεραπευτικές ιδιότητες του σώματός σου.»

Η Μιράντα υπάκουσε. Καθώς ο Κλαρκ έκοβε το δέρμα της, πιο πριν, δεν είχε αισθανθεί πόνο. Το ξόρκι του είχε κάνει ό,τι της είχε υποσχεθεί. Το μόνο που είχε νιώσει ήταν μια *αλλαγή* στο τέλος: η παρουσία του τεχνητού μέλους καθώς αυτό είχε έρθει σε επαφή με το νευρικό της σύστημα.

«Μπορείς να το κινήσεις;» τη ρώτησε ο Κλαρκ προτού της ζητήσει να σηκωθεί από το κρεβάτι, ενώ εκείνη ήταν ακόμα ξαπλωμένη μπρούμυτα κι εκείνος σκούπιζε τα αίματα από το δέρμα της μ'ένα υγρό πανί.

«Νομίζω.»

«Δοκίμασε.»

Η Μιράντα κούνησε το τεχνητό πέλμα, γύρω-γύρω. Έκανε το τεχνητό γόνατο να λυγίσει – στην αρχή, λίγο· μετά, πιο πολύ. «Πώς το βλέπεις;»

«Όπως θα έπρεπε. Μπορείς να σηκωθείς τώρα.»

Η Μιράντα σηκώθηκε από το κρεβάτι και, πιάνοντας τα ρούχα της από δίπλα, άρχισε να ντύνεται.

«Το αισθάνεσαι άνετο;» τη ρώτησε ο Κλαρκ.

«Σαν το πραγματικό μου,» αποκρίθηκε εκείνη χωρίς να λέει ψέματα. Αν δεν κοίταζε προς τα κάτω θα νόμιζε ότι είχε ακόμα πόδι. Βάζοντας το παντελόνι της έκρυψε το τεχνητό μέλος μέσα στο αριστερό μπατζάκι.

«Ίσως να νιώσεις κάποιον νευρικό πόνο τις επόμενες δυο, τρεις ημέρες,» την προειδοποίησε ο Μάγος. «Δεν είναι τίποτα, όμως. Είναι το

νευρικό σου σύστημα καθώς προσπαθεί να συνηθίσει το καινούργιο μέλος.»

Η Μιράντα ένευσε. «Δε νομίζω να έχω πρόβλημα.»

«Όταν η μπαταρία αρχίσει να τελειώνει, θα κάνει έναν ήχο: ένα επαναλαμβανόμενο 'μπιπ', έχε υπόψη σου. Αν θες, για τον οποιονδήποτε λόγο, να το απενεργοποιήσεις (εκείνη την ώρα ή εκ των προτέρων), πάτα το πλήκτρο στο πλάι της μπαταρίας.»

«Μ'έχεις υποχρεώσει, Κλαρκ. Πρέπει να βρω τρόπο, κάπως, να σε ξεπληρώσω.»

Ο Μάγος κούνησε το κεφάλι. «Συνεχίζεις τις ανοησίες, βλέπω...»

Η Μιράντα μειδίασε και, πλησιάζοντάς τον, φίλησε το μουσάτο μάγουλό του.

«Είμαι έτοιμη,» είπε βγαίνοντας στο σαλόνι της σουίτας. «Πάμε να συναντήσουμε τον ξάδελφό σου, Νορέλτα.»

«Και τα Εκτρώματα;» ρώτησε η Άνμα.

«Για την ώρα, δεν ξέρω πού αλλού να τα πάω...» αποκρίθηκε συλλογισμένα η Μιράντα.

«Κι αν δεν θέλουν να μείνουν εδώ για πολύ ακόμα;»

Καταλάβαινε ότι η Άνμα δεν μιλούσε τυχαία. «Έγινε κάτι;»

«Δες μόνη σου στη διπλανή σουίτα.»

Η Μιράντα πήγε και άνοιξε τη μεσόπορτα ασφαλείας. Στο σαλόνι της άλλης σουίτας, τα Εκτρώματα περιφέρονταν ανήσυχα πάλι. Τους έκανε νόημα να έρθουν προς το μέρος της κι άφησε την πόρτα ανοιχτή, επιστρέφοντας στο σαλόνι όπου βρίσκονταν οι υπόλοιπες Θυγατέρες, ο Κλαρκ, και η Φοριντέλα-Ράο.

Τα Εκτρώματα την ακολούθησαν: δεκατέσσερις σφαίρες από ενεργειακά μέταλλα που βάδιζαν πάνω σε πλοκάμια που έμοιαζαν βιολογικά. Σφύριζαν και σιγοτραγουδούσαν (χωρίς λόγια, φυσικά), και ο ήχος ήταν μεταλλικός και άψογος.

Η Άνμα γέλασε. «Ξέρω κάμποσα μπαρ που θα τους ήθελαν αυτούς τους τύπους για τραγουδιστές. Ή, απλά, για μασκότ.»

«Μην είσαι, όμως, σίγουρη ότι οι ιδιοκτήτες των μπαρ θα ήταν πρόθυμοι να υποστούν τις παρενέργειες,» είπε η Μιράντα, μειδιώντας πλατιά. Οι άλλες γέλασαν. Ακόμα και ο Κλαρκ.

Ο οποίος είπε, μετά: «Θα μπορούσα να τα πάρω μαζί μου για κάποιο καιρό. Μερικές μέρες. Αλλά δεν νομίζω να με ακολουθήσουν χωρίς εσένα. Κι αφού βιάζεσαι να πας να μιλήσεις στον Βόρκεραμ-Βορ... Συνέβη κάτι που είναι όντως επείγον;»

«Δυστυχώς ναι,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Έχεις υπόψη σου τις αρχαίες σήραγγες που περνάνε κάτω από τον Ριγοπόταμο ενώνοντας τη Β' Κατωρίγια Συνοικία με την Α' Ανωρίγια;»

«Τι σήραγγες είναι αυτές; Υπάρχουν διάφορες κάτω από τον ποταμό – υπόγειοι δρόμοι. Καθώς και περάσματα που περνάνε *μέσα* από τον ποταμό, μέσα από τα νερά του, με κρυστάλλινα τοιχώματα.»

«Δε λέω γι'αυτά. Αυτά είναι γνωστά στον Βόρκεραμ και στον Αλέξανδρο Πανιστόριο. Λέω για τις αρχαίες σήραγγες που είναι γνωστές μόνο σε ελάχιστους. Και, μάλλον, ούτε εσύ τις ξέρεις, Κλαρκ.»

Ο Μάγος κούνησε το κεφάλι. «Έχεις δίκιο: δεν τις ξέρω.»

«Ίσως να γίνει επίθεση από εκεί. Η Κορίνα τις ξέρει.»

«Καταλαβαίνω τώρα...»

«Επομένως, πρέπει να βιαστούμε.»

«Θα μπορούσα να μείνω εδώ, όσο θα λείπετε, για να επιβλέπω τα Εκτρώματα. Όπως σου είπα, εξάλλου, θα ήθελα να τα μελετήσω.»

«Να προσέχεις. Είναι επικίνδυνα – πολύ επικίνδυνα – όταν δεν είμαι εγώ κοντά.» Και μετά, του είπε για την παρατήρηση που είχε κάνει πιο πριν σχετικά με το ενεργειακό τους δηλητήριο.

«Μάλλον έτσι είναι,» συμφώνησε ο Κλαρκ. «Μάλλον το χρησιμοποιούν κατά βούληση.» Κοίταζε τα πλοκάμια τους που άγγιζαν το χαλί. «Δες,» πρόσθεσε δείχνοντας ένα πλοκάμι που τώρα ακουμπούσε την άκρη του καναπέ. «Δεν φθείρεται το έπιπλο.»

«Μην τους κάνεις κάτι που μπορεί να νομίσουν ότι θέλεις το κακό τους,» τον προειδοποίησε η Μιράντα, «γιατί δεν ξέρω πώς θα συμπεριφερθούν.»

Ο Μάγος μειδίασε μέσα από τα μούσια του. «Υπόσχομαι να είμαι φρόνιμος. Περίμενε μόνο να δω πώς θα αντιδράσουν σ'ένα απλό Ξόρκι Ενεργειακής Ανιχνεύσεως.» Υποτονθόρυσε μερικά λόγια στρέφοντας το βλέμμα του στα Εκτρώματα. Τα μηχανικά πλάσματα δεν κινήθηκαν, ούτε φάνηκε να καταλαβαίνουν πως ο Κλαρκ εξέταζε με το μυαλό του τις ενέργειές τους. «Ήρεμα μού μοιάζουν.»

Η Μιράντα ένευσε. «Αλλά μην το παρακάνεις. Κι αν δεις ότι αρχίζουν να φέρονται με τρόπο επικίνδυνο, ή απλά ύποπτο, να με ειδοποιήσεις αμέσως.»

«Φυσικά.»

«Εντάξει,» είπε η Μιράντα στρεφόμενη στις Αδελφές της. «Πάμε να πάρουμε τον κύριο Πανιστόριο από το γκαράζ και, μετά, να επισκεφτούμε τον Βόρκεραμ-Βορ.»

Η Άνμα ρώτησε: «Φοριντέλα, θα έρθεις μαζί μας, έτσι;»

«Εννοείται. Όχι πως δεν θεωρώ ευχάριστη την παρέα του κύριου Κλαρκ, αλλά... αυτές οι σφαίρες με τα πλοκάμια, για να είμαι ειλικρινής, με φρικάρουν.»

Ο Αλέξανδρος τις περίμενε στο γκαράζ, στεκόμενος έξω από το τρίκυκλο όχημά του, καπνίζοντας. «Γιατί αργήσατε τόσο;»

«Πόσο γρήγορα περίμενες να προσαρμοστεί το καινούργιο πόδι της;» είπε η Νορέλτα-Βορ.

Ο Αλέξανδρος κοίταξε το τεχνητό πόδι της Μιράντας που ήταν κρυμμένο μες στο παντελόνι της. Σαν πραγματικό τού έμοιαζε. Αν δεν το ήξερε πως ήταν κουτσή, δεν θα το υποψιαζόταν. Μετά, το βλέμμα του στράφηκε στην καινούργια γυναίκα που είχε κατεβεί μαζί με τις άλλες. «Ποια είναι η κυρία;»

«Η Φοριντέλα-Ράο,» τη σύστησε η Άνμα. «Φίλη μου.»

«Είναι κι αυτή... σαν εσάς;»

«Όχι, δεν είναι σαν εμάς, αλλά ξέρει για εμάς. Δεν την έχεις ξαναδεί μαζί μας;»

«Νομίζω πως ναι,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος, κι ένευσε προς τη μεριά της Φοριντέλα εν είδει χαιρετισμού. Ύστερα είπε: «Πάμε τώρα;»

«Πάμε,» αποκρίθηκε η Νορέλτα-Βορ, και επιβιβάστηκαν στα οχήματά τους χωρίς άλλη καθυστέρηση – η Μιράντα και η Εύνοια με τη Νορέλτα, η Φοριντέλα-Ράο με την Άνμα, ο Αλέξανδρος μόνος του στο τρίκυκλό του. Έφυγαν από το ξενοδοχείο και κατευθύνθηκαν προς τη βάση των μισθοφόρων του Βόρκεραμ-Βορ.

Η οποία δεν ήταν μακριά, καθώς βρισκόταν κι αυτή μέσα στη Χτυπημένη. Σύντομα έφτασαν μπροστά στην πόρτα του γκαράζ της και η Άνμα βγήκε απ'το όχημά της και χτύπησε το κουδούνι. Ένας μισθοφό-

ρος, από την ομάδα του Λόρεντακ Μαυροδάκτυλου, της άνοιξε: η μεγάλη μεταλλική θύρα χωρίστηκε προς τα πάνω και προς τα κάτω, σαν δόντια πελώριου στόματος που εξαφανίζονται μες στο ταβάνι και στο πάτωμα.

«Άνμα...» είπε ο άντρας. «Είχ' ακούσει πως είχες φύγει.»

«Επέστρεψα,» αποκρίθηκε εκείνη, μπαίνοντας ξανά στο τετράκυκλό της.

Τα οχήματα της Νορέλτα και του Αλέξανδρου την ακολούθησαν μες στο γκαράζ, καθώς η μεγάλη πόρτα έκλεινε πίσω τους. Τα τροχοφόρα στάθμευσαν και οι επιβάτες βγήκαν. Η Άνμα παρατήρησε πως ο άντρας που της είχε μιλήσει δεν φρουρούσε μόνος του εδώ: άλλοι τρεις της ομάδας του Μαυροδάκτυλου ήταν μαζί του.

«Πού είν' ο αρχηγός;» τους ρώτησε η Άνμα. «Στο γραφείο του;»

«Ίσως,» αποκρίθηκε ο άντρας που της είχε μιλήσει και πριν. «Δεν ξέρουμε. Πάντως, λένε πως σας περιμένει. Οι πάντες έχουν την περιέργεια να μάθουν πού ήσασταν. Ο Άβαντας γύρισε το πρωί και δεν μιλάει.»

Ευτυχώς έχει τόσο μυαλό, σκέφτηκε η Άνμα, αν και δεν πίστευε πραγματικά ότι θα έλεγε τίποτα για όλα όσα είχε δει και ακούσει.

Οι Θυγατέρες της Πόλης, η Φοριντέλα-Ράο, και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος έφυγαν από το γκαράζ της βάσης, μπαίνοντας στους διαδρόμους της, ρωτώντας καθοδόν πού ήταν ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Στο γραφείο του,» τους είπε ο Μάικλ Παγοθραύστης. «Σας περιμένει.» Και προς τη Φοριντέλα, πλησιάζοντάς την: «Γιατί δεν μου είπες ότι θα έφευγες;»

«Δε σου είπε ο Βόρκεραμ ότι πήγα με την Άνμα και τη Νορέλτα για μια δουλειά;»

«Ναι αλλά...» Ο Μάικλ λοξοκοίταξε τον Πανιστόριο (λιγάκι καχύποπτα ίσως). Ύστερα κοίταξε τη Μιράντα και την Εύνοια, τις οποίες προφανώς δεν αναγνώριζε. «Τέλος πάντων. Θα τα πούμε μετά.»

Η Φοριντέλα τον φίλησε πεταχτά στα χείλη και ακολούθησε τους άλλους που είχαν ήδη αρχίσει να βαδίζουν, μην καθυστερώντας.

Φτάνοντας στο γραφείο του Βόρκεραμ-Βορ, είδαν πως η πόρτα ήταν αφημένη ανοιχτή. Μέσα φαινόταν ο αρχηγός των Εκλεκτών καθισμένος στην πολυθρόνα του, με την Ολντράθα καθισμένη αντίκρυ.

Η Άνμα, η Νορέλτα-Βορ, η Μιράντα, η Εύνοια, η Φοριντέλα-Ράο, και ο Πανιστόριος μπήκαν στο δωμάτιο, που ξαφνικά έγινε κοσμοπλημμυρισμένο από όλους τους. Η Νορέλτα έκλεισε την πόρτα πίσω τους. «Ήρθαμε, ξάδελφε.»

«Κι εσύ;» Ο Βόρκεραμ κοίταζε τον Αλέξανδρο καθώς ορθωνόταν. (Η Ολντράθα παρέμεινε καθισμένη, ελαφρώς συνοφρυωμένη, με τα πόδια της σταυρωμένα στο γόνατο κάτω από τη φούστα της.) «Τι δουλειά έχεις εσύ μαζί τους;»

«Δε σου είπα ότι είμαστε μαζί με τον Αλέξανδρο;»

«Μου το είπες, αλλά και πάλι δεν καταλαβαίνω τι δουλειά έχει μαζί σας. Είχατε πάει να βρείτε τη Μιράντα... η οποία είναι...;» Κοίταξε τις δύο γυναίκες που δεν είχε ξαναδεί.

«Εγώ,» είπε η μελαχρινή με το λευκό-ροζ δέρμα.

«Κι εσύ;» Ο Βόρκεραμ κοίταζε τώρα την άλλη – ξανθιά, με μακριά χρυσαφένια μαλλιά, λευκόδερμη κι αυτή: πολύ πιο εντυπωσιακή, εν γένει, από τη Μιράντα.

«Εύνοια λέγομαι. Ίσως να μ'έχεις ξανακούσει ως 'Νομαδάρχισσα', αν και οι Νομάδες με ξέρουν ως 'Κυρά των Δρόμων'.»

«Η Μιράντα έχει να μας δείξει κάτι πολύ σημαντικό, Βόρκεραμ,» παρενέβη ο Αλέξανδρος. «Υπάρχουν σήραγγες που ενώνουν τη Β' Κατωρίγια Συνοικία με την Α' Ανωρίγια, περνώντας κάτω από τον ποταμό. Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής μπορεί να τις χρ–»

«Το γνωρίζω,» τον διέκοψε ο Βόρκεραμ-Βορ, «και έχω βάλει ανθρώπους να τις φρουρούν, ασφαλώς. Το πρωί–»

«Δεν κατάλαβες. Δε μιλάω γι'*αυτές* τις σήραγγες – αυτές που τις ξέρει όλος ο κόσμος.»

«Για ποιες σήραγγες μιλάς;»

«Γι'αυτές που *δεν* τις ξέρει όλος ο κόσμος–»

«Και *τώρα* μου το λες ότι υπάρχουν τέτοιες σήραγγες; Γιατί δεν–;»

«Ούτε εγώ ήξερα ότι υπάρχουν, Βόρκεραμ! Η Μιράντα, όμως, το ήξερε. Και η Κορίνα, επίσης. Η Κορίνα θα–»

«*Η Κορίνα;* Τι σκατά γνωρίζεις *εσύ* για την Κορίνα, Αλέξανδρε; Εκτός αν μιλάς για *άλλη* Κορίνα...»

«Δε μιλάει για άλλη Κορίνα,» τον διαβεβαίωσε η Νορέλτα-Βορ.

«Μιλάω για τη Θυγατέρα της Πόλης που σε κυνηγά.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ κοίταξε την Άνμα και τη Νορέλτα σαν να ήθελε να τις εκτελέσει. «Του το *είπατε...!*»

«Όχι χωρίς καλό λόγο,» αποκρίθηκε η Νορέλτα-Βορ.

«Τι καλός λόγος μπορεί να–;»

«Ο Αλέξανδρος ήξερε την Κορίνα από παλιά. Από προτού γνωρίσει εσένα–»

«*Τι;*» Ο Βόρκεραμ έστρεψε το βλέμμα του στον Πανιστόριο.

«Είναι αλήθεια,» το επιβεβαίωσε εκείνος. «Αλλά τελευταία στράφηκε εναντίον μου. Αυτή ήταν που–»

«Δεν καταλαβαίνω! Ήσουν *σύμμαχός της;*»

Και η Ολντράθα τώρα σηκώθηκε όρθια. «Ξέρεις πού είναι η Κορίνα;» ρώτησε τον Πανιστόριο.

«Δεν έχω ιδέα πού είναι η Κορίνα. Αλλά, επί του παρόντος, εκείνο που πρέπει να μας ενδ–»

«Θα μου εξηγήσει κάποιος *ακριβώς* τι συμβαίνει εδώ;» απαίτησε ο Βόρκεραμ. «*Ακριβώς.*»

«Η Κορίνα,» είπε η Νορέλτα-Βορ, «είχε βάλει τον Αλέξανδρο να φυλακίσει τους Νομάδες των Δρόμων, λέγοντάς του πως είναι κατάσκοποι και δολιοφθορείς του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Ψέματα, φυσικά. Στην πραγματικότητα, τους ήθελε παγιδευμένους και σε κίνδυνο ώστε να μπορεί να εκβιάσει τη Μιράντα και την Εύνοια. Μετά, όταν δεν τους χρειαζόταν πλέον, είπε στον Αλέξανδρο ότι είχε κάνει λάθος και τους πήρε από το στρατόπεδο συγκέντρωσης πηγαίνοντάς τους προς τα βόρεια. Και εξαφανίστηκαν – *εξαφανίστηκαν,* Βόρκεραμ – μες στους δρόμους της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, προτού φτάσουν στις όχθες του Ποταμού. Οπότε η Μιράντα υποθέτει πως η Κορίνα τούς έβαλε στις κρυφές σήραγγες που περνάνε κάτω από τον Ριγοπόταμο. Είναι πανάρχαιες, λέει, και ελάχιστοι ξέρουν γι'αυτές. Εγώ και η Άνμα δεν ξέραμε τίποτα ώς τώρα. Αλλά αν η Κορίνα ξέρει για τις σήραγγες, τότε–»

«–μπορεί να οδηγήσει τους στρατούς του Ανθοτέχνη εδώ, περνώντας την πρώτη μας άμυνα.»

«Ναι.»

«Πρέπει να βιαστούμε,» είπε ο Αλέξανδρος. «Η Μιράντα μπορεί να μας δείξει πού ακριβώς είναι οι σήραγγες. Πρέπει να βάλουμε ανθρώπους να φρουρούν το μέρος.»

«Εσύ γιατί είχες κάποια σαν την Κορίνα για... σύμβουλό σου;» ρώτησε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Δεν ήταν σύμβουλός μου· απλά... περιστασιακή σύμμαχος, μπορείς να πεις. Και, μέχρι πρότινος, τα πηγαίναμε καλά. Με είχε βοηθήσει, παλιότερα, να αντιμετωπίσω μια επικίνδυνη περίπτωση λαθρεμπορίου και πειρατείας. Οι ικανότητές της ήταν *εκπληκτικές*.»

«Γιατί;»

«Είναι Θυγατέρα της Πόλης. Από τότε μου το είχε–»

«Δεν εννοώ αυτό. Εννοώ γιατί σε βοήθησε.»

«Δεν ξέρω, είν' η αλήθεια. Αλλά με μια τέτοια *οντότητα* σαν την Κορίνα–»

«Σε βοήθησε,» παρενέβη η Μιράντα, «για να μπορεί να σε χρησιμοποιήσει αργότερα με τους Νομάδες.»

«Δεν είναι δυνατόν να γνώριζε για τους Νομάδες από τότε! Μιλάμε για μια υπόθεση πριν από τέσσερα χρόνια.»

Η Μιράντα γέλασε. «Μάλλον δεν έχεις καταλάβει καλά την Κορίνα...»

«Δε μπορεί να σοβαρολογείς...»

«Ακόμα κι αν δεν είχε υπόψη της τους Νομάδες συγκεκριμένα, πάλι σίγουρα είχε υπόψη της να σε χρησιμοποιήσει με κάποιον τρόπο μέσα στα σχέδιά της.»

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» μούγκρισε ο Αλέξανδρος. «Και πώς ξέρω ότι δεν κάνετε κι εσείς το ίδιο;» ρώτησε απότομα. «Είστε σαν αυτήν!»

«Μας προσβάλλεις,» είπε η Νορέλτα-Βορ μοιάζοντας να το εννοεί.

«Δεν είμαστε σαν την Κορίνα,» τον διαβεβαίωσε η Μιράντα. «Αλλά να είσαι βέβαιος πως κι εμείς έχουμε τα δικά μας σχέδια. Απλά τυχαίνει να συμφέρουν κι εσένα.»

«Αλήθεια; Πώς;»

«Θέλεις η Β' Κατωρίγια Συνοικία να *μην* κατακτηθεί από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, έτσι δεν είναι;»

Ο Βόρκεραμ-Βορ ρώτησε, αλλάζοντας θέμα: «Για ποιο λόγο σάς εκβίασε η Κορίνα όταν είχε φυλακισμένους τους Νομάδες των Δρόμων; Δεν καταλαβαίνω.»

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνισε πάνω στο γραφείο του. Και όλες οι Θυγατέρες παρατήρησαν, ξαφνικά, πολύ έντονα πολε-

οσημάδια στο δωμάτιο: ένα στιγμιαίο, ανεπαίσθητο τρεμόπαιγμα της λάμπας στο ταβάνι, το δυνατό τρίξιμο τροχών από απόσταση, μια φωνή από το εσωτερικό της βάσης, ο τρόπος που ο Βόρκεραμ είχε γυρίσει το κεφάλι του προς τον πομπό...

(ταραχή)

(εχθρός)

«Μια στιγμή,» είπε ο αρχηγός των Εκλεκτών, πιάνοντας την τηλεπικοινωνιακή συσκευή και φέρνοντάς την στ᾽αφτί του καθώς δεχόταν την κλήση. Οι άλλοι δεν άκουγαν τη φωνή που του μιλούσε· έβλεπαν, όμως, το πρόσωπό του. Τα μάτια του στένεψαν, η όψη του αγρίεψε. «Έρχομαι, Ευμενίδα,» είπε. «Ετοιμαστείτε όλοι για μάχη. Όλοι. Ειδοποίησε τους πάντες.»

Κλείνοντας τον πομπό, στράφηκε στους άλλους. «Η Κορίνα μάς πρόλαβε.»

«Τι εννοείς;» έκανε ο Αλέξανδρος.

«Οι στρατοί του Αλυσοδεμένου Ποιητή μάς επιτίθενται. Τώρα. Πολεμικά σκάφη χτυπάνε τις όχθες μας, κατεβαίνοντας από την Α᾽ Ανωρίγια Συνοικία. Και, χωρίς κανείς να ξέρει από πού ήρθαν, μαχητές του Κάδμου Ανθοτέχνη έχουν παρουσιαστεί ξαφνικά μέσα στην Απλωτή.»

«Οι σήραγγες!»

Η Μιράντα ένευσε. «Ναι, εκεί είναι η είσοδός τους. Στην Απλωτή.»

«Γαμώ *τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!*» γρύλισε ο Πανιστόριος. «Αργήσαμε! Σας το έλεγα! *Σας το έλεγα να–!*»

«Ο χρόνος μας είχε ήδη τελειώσει, Αλέξανδρε,» του είπε η Άνμα. «Νομίζεις ότι, ακόμα κι αν ερχόμασταν εδώ πριν από μισή ώρα, θα προλαβαίναμε να στήσουμε ικανοποιητική άμυνα στην έξοδο των σηράγγων;»

«Έληξε τώρα,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ – επαγγελματικός ακόμα και στις πιο κρίσιμες στιγμές, όπως πάντα – «πρέπει να κινηθούμε. Γρήγορα.» Περνώντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό στη ζώνη του, βγήκε απ᾽το γραφείο.

Οι άλλοι τον ακολούθησαν.

/14\

Ο Βάρνελ-Αλντ οδηγεί ένα στράτευμα μέσα από υπόγεια, αρχέγονα μέρη, και παρατηρεί ότι κάποιος έχει περάσει από εκεί πριν από αυτόν· η Τζέσικα το παρατηρεί επίσης, και καταλαβαίνει· και, όταν βγαίνουν στους επίγειους δρόμους του προορισμού τους, βρίσκουν τον εχθρό τους εκεί όπου τον περίμεναν· μέσα στη μάχη, μια Θυγατέρα προειδοποιεί τον Ζιλμόρο να προσέχει.

Πριν από κανένα μήνα, αφού είχαν κάνει έρωτα (για πρώτη και μοναδική φορά), η Κορίνα, ξαπλωμένη πλάι του σαν πορφυρόχρυση θεά της Πόλης, ντυμένη μόνο μ'εκείνο το παράξενο ασημένιο φυλαχτό, του είχε αποκαλύψει ένα μυστικό για τη φύση του εαυτού του.

—Τα πνεύματα στις σήραγγες της αρχέγονης πόλης δεν σε σέβονται επειδή είσαι του Οίκου των Αλντ'κάρθοκ...

—Προσπαθείς τώρα να με προσβάλεις, Κορίνα;

—Τα προστάζεις χωρίς να το ξέρεις.

—Τι;

—Οι Θυγατέρες είμαστε άμεσα συνδεδεμένες με την Πόλη, Βάρνελ· αλλά δεν είμαστε οι μόνες που έχουν επαφή μαζί της.

...

—Υπάρχουν άνθρωποι που βρίσκονται πιο κοντά στην Πόλη απ'ό,τι οι υπόλοιποι. Η επαφή τους δεν είναι το ίδιο έντονη με την επαφή που έχουν μαζί της οι Θυγατέρες, αλλά είναι αρκετά *έντονη. Η ψυχή τους αγγίζει τη Ρελκάμνια.*

—Και είμαι ένας απ'αυτούς;

—Ναι. Γι'αυτό τα πνεύματα στις αρχαίες σήραγγες σε υπακούνε.

—Μα... δεν τα προστάζω, Κορίνα.

—Τα προστάζεις, χωρίς να το καταλαβαίνεις. Με το μυαλό σου. Με τις σκέψεις σου. Για τέτοια στοιχειακά τα πάντα είναι μυαλό, είναι σκέψη.

...

—Τι άλλο μπορώ να κάνω, Κορίνα; Εκτός απ'το να προστάζω στοιχειακά που κατοικούν σε σκοτεινές σήραγγες.

Τα μαυροβαμμένα χείλη της χαμογελούσαν. *—Αυτό μπορεί να το συζητήσουμε άλλη φορά...*

Ο Βάρνελ-Αλντ δεν ήξερε ακόμα τι άλλο μπορούσε, ίσως, να κάνει με τις ιδιαίτερες ψυχικές ικανότητές του, αλλά απόψε εκείνο που τον απασχολούσε ήταν εκείνο που, ενστικτωδώς, γνώριζε πώς να κάνει ούτως ή άλλως:

Σκόπευε να διασχίσει τις αρχέγονες, στοιχειωμένες σήραγγες κάτω από την Α' Ανωρίγια Συνοικία.

Οδηγώντας έναν ολόκληρο στρατό πίσω του.

Μαζί με όσα πολεμικά οχήματα ήξερε πως μπορούσαν να χωρέσουν στις διόδους όπου θα περνούσαν.

Ο Βάρνελ-Αλντ ήταν καθισμένος στο μινιπλάνο του, ντυμένος με πανοπλία από αλεξίσφαιρα πλαστικά και μέταλλα, φορώντας κράνος στο κεφάλι, έχοντας σπαθί και πιστόλι στη ζώνη, τουφέκι περασμένο στην πλάτη.

Η Ασημίνα'νιρ, η σύζυγός του, δεν ήθελε να τον αφήσει να πάει σε τούτη τη μάχη μόνος του. Είχε επιμείνει να έρθει.

«*Μα δεν είσαι πολεμίστρια, αγάπη μου,*» της είχε πει ο Βάρνελ, το μεσημέρι.

«*Είμαι, όμως, του τάγματος των Βιοσκόπων. Μπορώ να βοηθήσω–*»

«*Θα έχουμε μαζί μας πολεμικούς μάγους, Ασημίνα–*»

«*Εγώ θα είμαι μαζί μ'εσένα!*» είπε εκείνη, έχοντας τα χέρια της γαντζωμένα πάνω στο πουκάμισό του, καθώς στέκονταν μέσα σ'ένα από τα σαλόνια της βίλας τους στην Αστροβόλο.

«*Αν έχεις στο μυαλό σου την Καρζένθα-Σολ,*» της είπε ο Βάρνελ επειδή ήξερε πως ζήλευε άλλες γυναίκες. «*Αν νομίζεις ότι η Καρζένθα κι εγώ–*»

Τον χαστούκισε ήπια. «*Ούτε που πέρασε απ'το μυαλό μου! Αλλά αν είν' αλήθεια...!*»

Ο Βάρνελ γέλασε. «*Δε θα μπορούσε ποτέ να ήταν αλήθεια, αγάπη μου!*» Και νόμιζε ότι το εννοούσε. «*Δε χρειάζεται να–*»

«*Μ'ενδιαφέρει για σένα. Μόνο για σένα. Και* θα έρθω – *δεν θα μείνω πίσω, Βάρνελ! Θα κάνω θυσίες στη Ρασιλλώ και στον Κρόνο· θα είμαστε κι οι δυο ασφαλείς!*»

Δεν υπήρχε τρόπος να τη μεταπείσει.

Έτσι τώρα η Ασημίνα'νιρ καθόταν πίσω από τον Βάρνελ-Αλντ στο μινιπλάνο του, ντυμένη κι εκείνη με αλεξίσφαιρη πανοπλία από πλαστικά και μέταλλα, έχοντας μαζεμένα και κρυμμένα τα ξανθά της μαλλιά μες στο κράνος της.

Ο νέος Πολιτάρχης της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας έστρεψε το κεφάλι του, αλλά όχι για να κοιτάξει τη σύζυγό του. Για να κοιτάξει το στράτευμα που ήταν συγκεντρωμένο πίσω από το μινιπλάνο του. Ακόμα έρχονταν μερικά οχήματα γεμάτα άτομα από τις συμμορίες του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Τι τρελός όχλος που ήταν! σκέφτηκε ο Βάρνελ. Ωστόσο, έκαναν καλά τη δουλειά τους. Μάχονταν σαν άγριες γάτες της Ατέρμονης Πολιτείας. Ίσως ήταν καλύτεροι από μισθοφόρους, από κάποιες απόψεις.

Κι ορισμένοι, αναμφίβολα, είναι επικίνδυνοι από πολλές *απόψεις...* Το βλέμμα του Βάρνελ πήγε στον Ζιλμόρο, τον αρχηγό των Σκοταδιστών, ο οποίος στεκόταν όρθιος επάνω σ'ένα τετράκυκλο όχημα που η οροφή του ήταν επί του παρόντος ανοιχτή.

Πλάι του βρισκόταν η Τζέσικα, αλλά όχι επάνω στο ίδιο όχημα. Καβαλούσε ένα δίκυκλο, ντυμένη με μαύρη καπαρντίνα, και με το πτηνό της γαντζωμένο στον ώμο. Τα μάτια του γυάλιζαν μες στη νύχτα.

Εκτός από τους συμμορίτες, ο στρατός περιλάμβανε και αρκετούς μισθοφόρους, του Αλυσοδεμένου Ποιητή αλλά και του ίδιου του Βάρνελ-Αλντ. Και ο Πολιτάρχης της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας ήξερε ότι μπορούσε να βασιστεί σ'αυτούς για σταθερότητα και αποτελεσματικότητα μέσα στη μάχη.

Επίσης, ήλπιζε πως ώς τώρα θα είχε εμφανιστεί και η Κορίνα, μα εκείνη εξακολουθούσε να είναι εξαφανισμένη. Ούτε στον πομπό της δεν απαντούσε. Το τηλεπικοινωνιακό σήμα δεν έφτανε σ'αυτόν, σαν να ήταν κλειστός ή εκτός εμβέλειας.

Θα πρέπει να τους οδηγήσω χωρίς τη βοήθειά της. Δεν είναι απαραίτητη, άλλωστε· σ'αυτό η Τζέσικα είχε δίκιο. Ο Βάρνελ είχε ξαναπάει στη Β' Κατωρίγια Συνοικία μέσω των αρχαίων σηράγγων θέλοντας να δο-

κιμάσει τους παλιούς χάρτες του Οίκου του, να δει αν αλήθευαν οι πληροφορίες τους. Είχε μπλεχτεί λίγο μες στα υπόγεια, αλλά τα είχε καταφέρει να φτάσει στον προορισμό του χωρίς μεγάλη δυσκολία.

Επειδή τα στοιχειακά πνεύματα που στοίχειωναν αυτά τα μέρη υπάκουγαν τις υποσυνείδητες διαταγές του – σύμφωνα με την Κορίνα. Αν και μέχρι πρότινος ο Βάρνελ πίστευε ότι απλά τον σέβονταν επειδή ήταν γόνος του Οίκου των Αλντ'κάρθοκ...

Ο Βάρνελ-Αλντ ύψωσε το γαντοφορεμένο χέρι του ερωτηματικά.

Ο Ζιλμόρος ύψωσε το δικό του χέρι, γνέφοντάς του ότι μπορούσαν να ξεκινήσουν.

Ο Βάρνελ έβαλε σε κίνηση το μινιπλάνο του, πετώντας μισό μέτρο πάνω από το πλακόστρωτο του δρόμου.

Και ο στρατός που θα έκανε την υπόγεια επίθεση τον ακολούθησε.

Η Καρζένθα-Σολ δεν ήταν μαζί τους. Απόψε διοικούσε το μέρος του στρατεύματος που θα επιτιθόταν στη Β' Κατωρίγια Συνοικία από τον Ριγοπόταμο, με πλοία και αεροσκάφη. Ο Κάδμος ήταν κοντά της, όπως ήξερε ο Βάρνελ. Είχε κι αυτός *επιμείνει* να είναι σε τούτη την επίθεση, σαν την Ασημίνα'νιρ – αν και με καλύτερο λόγο. Ήθελε να βρίσκεται δίπλα στον στρατό του για να τον εμψυχώνει. Ήθελε να είναι πλάι τους «για να μοιραστεί τον αγώνα μαζί τους», όπως είχε ο ίδιος πει. Ήταν ρομαντικός ο Αλυσοδεμένος Ποιητής!

Ρομαντικός και απρόσεχτος.

Δεν ήταν καλή στρατηγική να έρθει μαζί τους, νόμιζε ο Βάρνελ-Αλντ. Ήταν παρακινδυνευμένο. Αν σκοτωνόταν ο Κάδμος Ανθοτέχνης, τι θα γινόταν μετά; Χάος θα επικρατούσε. Χάος. Για όλους. *Ορισμένες φορές φαίνεται να μην καταλαβαίνει πόσο σημαντικός είναι.*

«Κάποιος έχει περάσει από εδώ πριν από εμάς,» μουρμούρισε ο Βάρνελ-Αλντ παρατηρώντας την ανοιχτή, πλατιά, καγκελωτή πύλη.

«Πώς το ξέρεις;» ρώτησε η Ασημίνα'νιρ.

«Αυτή η πύλη έπρεπε να ήταν κλειστή με λουκέτο.»

«Γιατί;»

«Γιατί *εγώ* την είχα κλείσει.»

Βρίσκονταν στα παλιά, εγκαταλειμμένα ορυχεία δύο επίπεδα κάτω από τους επίγειους δρόμους της Αστροβόλου. Κανείς δεν πλησίαζε πλέον εδώ. Οι περισσότεροι είχαν, μάλιστα, ξεχάσει για τα ορυχεία. Δεν χρησιμοποιούνταν πια. Και ο κόσμος δεν γνώριζε ούτε τι έβγαζαν κάποτε. Ο Βάρνελ, όμως, γνώριζε. Ο Βάρνελ ήξερε καλά την ιστορία της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, και πάρα πολλά κρυφά μέρη της. Αυτά τα ορυχεία, κάποτε, έβγαζαν πολύτιμους λίθους. Από εκεί η Αστροβόλος είχε πάρει το όνομά της. Από τα πετράδια που γυάλιζαν και στραφτάλιζαν σαν μικροί ήλιοι.

Τώρα, τούτες οι σήραγγες ήταν έρημες, γεμάτες σκόνη, σκουριά, σάπια πράγματα, και σκοτάδι.

Ο Βάρνελ-Αλντ κατέβηκε από το μινιπλάνο του, πλησιάζοντας την πύλη, ενώ η Ασημίνα'νιρ παρέμεινε καθισμένη εκεί, κοιτάζοντας.

Ο στρατός που τον ακολουθούσε είχε σταματήσει πίσω του.

Η Τζέσικα, διαβάζοντας τη μικρή ανησυχία του αριστοκράτη στα πολεοσημάδια, οδήγησε το δίκυκλό της κοντά του. «Τι συμβαίνει;»

«Τίποτα το κακό, πιστεύω.» Ο Βάρνελ άγγιξε το λουκέτο. Ήταν ακόμα κρεμασμένο εκεί, αλλά κάποιος το είχε διαρρήξει. Πράγμα όχι και πολύ δύσκολο. Ένα απλό λουκέτο ήταν. *Θα μπορούσε να το κάνει και με μια φουρκέτα,* σκέφτηκε ο Βάρνελ.

Η Τζέσικα, παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης, πρόσεξε και κάτι άλλο τώρα πέρα από τη μικρή ανησυχία του Πολιτάρχη. Μια παρουσία είχε περάσει από εδώ – μια παρουσία που δεν πρέπει να της ήταν άγνωστη... Αναμνήσεις ήρθαν στο μυαλό της. Τα πολεοσημάδια που έβλεπε συνδέονταν, νοητικά, συνειρμικά, με κάποια άλλα που είχε δει παλιότερα, πριν από καιρό... Πριν από πόσο καιρό;

...Μια βίλα επάνω σε δίδυμες πολυκατοικίες... λεηλατημένα δωμάτια ύστερα από την εισβολή των Σκοταδιστών... Οι εξόριστοι πλουτοκράτες της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας δεν ήταν εκεί· είχαν εξαφανιστεί... Πολεοσημάδια: το πέρασμα της Κορίνας...

Ναι, η Τζέσικα θυμόταν. *Η Κορίνα!*

Η Κορίνα είχε περάσει κι από δω, από τούτη την πύλη. Αυτή είχε ανοίξει το λουκέτο που τώρα κρατούσε ο Βάρνελ-Αλντ.

Η Τζέσικα γέλασε.

Ο Πολιτάρχης στράφηκε να την κοιτάξει μέσα από το στενό άνοιγμα του κράνους του. «Τι;»

«Τίποτα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Δεν είναι τίποτα το σημαντικό.»

«Ξέρεις ποιος πέρασε από εδώ;»

«Δεν έχω ιδέα.» *Από εδώ οδήγησες τους πλουτοκράτες, Κορίνα; Από εδώ; Και πού τους πήγες; Στη Β' Κατωρίγια Συνοικία; Τι παιχνίδι παίζεις, Αδελφή μου; Τι περιμένεις να γίνει έτσι;*

«Διακρίνεις κίνδυνο;»

«Όχι.»

Η Ασημίνα'νιρ, κατεβαίνοντας από το μινιπλάνο, τους πλησίασε. «Τι είναι;» ρώτησε. Και η φωνή της μαρτυρούσε πως δεν της άρεσε που ο Βάρνελ μιλούσε ψιθυριστά μ'αυτή τη γυναίκα.

Η Τζέσικα γέλασε και, βάζοντας τους τροχούς του δίκυκλού της σε κίνηση, πέρασε την ανοιχτή πύλη, διαλύοντας τα σκοτάδια των ορυχείων πέρα από αυτήν με τον προβολέα του οχήματος.

«Τίποτα,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ στη σύζυγό του, κι επέστρεψε στο μινιπλάνο, καβαλώντας το.

Η Ασημίνα ανέβηκε πίσω του ξανά. «Τι σου έλεγε αυτή;»

«Τίποτα.»

«Τι 'τίποτα'; Κάτι λέγατε!»

«Βλέπαμε αν το λουκέτο είναι σπασμένο, Ασημίνα. Τι άλλο να λέγαμε;»

«Και τι ξέρει αυτή από λουκέτα;»

«Μαζί με τους συμμορίτες του Ζιλμόρου είναι! Έχουν μια κάποια... πείρα από τέτοια πράγματα.» Ο Βάρνελ-Αλντ έβαλε ξανά το μινιπλάνο του να υψωθεί από το έδαφος και πέρασε την ανοιχτή πύλη, συναντώντας τη Τζέσικα που τον περίμενε πάνω στο δίκυκλό της.

Ο στρατός τον ακολούθησε.

Η επόμενη πύλη που συνάντησαν δεν ήταν καγκελωτή, αλλά από συμπαγές μέταλλο. Ούτε έκλεινε με λουκέτο· έκλεινε με αμπάρες. Όμως τώρα κι οι δύο αμπάρες ήταν τραβηγμένες, και η πύλη έστεκε ανοιχτή όπως η προηγούμενη.

Η Τζέσικα, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια, διέκρινε ξανά το πέρασμα της Κορίνας. *Ναι, από εδώ έφερε τους πλουτοκράτες... Στη Β' Κατωρίγια Συνοικία πρέπει να τους έχει πάει.*

Γιατί τους απομακρύνει από τον Κάδμο; Γιατί τους βοηθά; Δε μπορεί να μην είναι με το μέρος του – έχει κάνει τόσα γι'αυτόν και τους δικούς του!

Ο Βάρνελ-Αλντ, τούτη τη φορά, δεν σταμάτησε. Συνέχισε την πορεία του πάνω στο μινιπλάνο, περνώντας από την ανοιχτή πύλη δίχως δεύτερη σκέψη.

Ποιος, όμως, μπορεί να είχε περάσει από εδώ πριν από εκείνον; αναρωτήθηκε. Θυμόταν που ο ίδιος είχε τραβήξει αυτές τις αμπάρες, κλείνοντάς τες. Ποιος άλλος ήξερε για τις σήραγγες; *Ποιος άλλος, εκτός από εμένα, τη Τζέσικα, και την Κορίνα; Και ποιος θα τις χρησιμοποιούσε; Ποιος θα είχε το θάρρος;*

Μετά την πύλη, τελείωναν τα περάσματα των εγκαταλειμμένων ορυχείων· απλώνονταν οι υπόγειοι δρόμοι της αρχέγονης πολιτείας. Ραγισμένα και διαβρωμένα πλακόστρωτα· καλώδια και σωλήνες που προεξείχαν από δω κι από κει· ακατοίκητα οικοδομήματα που οι ξύλινες πόρτες τους είχαν προ πολλού καταστραφεί και μονάχα κάποιες μεταλλικές απέμεναν, γεμάτες σκουριά· έντομα και τρωκτικά περιφέρονταν· υπόγεια φυτά φύτρωναν· νερά κυλούσαν. Και συνεχώς ο Βάρνελ είχε την αίσθηση ότι όλοι τους βρίσκονταν υπό παρακολούθηση, αλλά ό,τι κι αν τους παρακολουθούσε δεν τολμούσε να πλησιάσει. Δεν τολμούσε να τους σταθεί εμπόδιο. Ένας γόνος των Αλντ'κάρθοκ ήταν εδώ! Ένας από τους παλιούς, δικαιωματικούς άρχοντες της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας!

Αν και η Κορίνα τού είχε πει, βέβαια, πως δεν ήταν έτσι. Δεν ήταν αυτός ο λόγος που τα διαβολικά πνεύματα της αρχέγονης πόλης δεν τον ενοχλούσαν.

...Τα προστάζεις, χωρίς να το καταλαβαίνεις. Με το μυαλό σου. Με τις σκέψεις σου...

Η φωνή της ήταν σαν ν'αντηχούσε ξανά μες στο κεφάλι του.

«Με τρομάζει αυτό το μέρος,» είπε η Ασημίνα'νιρ, γαντζωμένη πίσω του. Ο Βάρνελ αισθανόταν τα χέρια της πιεσμένα δυνατά πάνω στην πανοπλία του. «Θα χαθούμε, αγάπη μου.»

«Δε θα χαθούμε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ξέρω καλά τον δρόμο.»

«Μα...»

«Δε μ'εμπιστεύεσαι; Ξέρω καλά τον δρόμο,» επανέλαβε.

Η Ασημίνα δεν είπε τίποτ' άλλο, εξακολουθώντας νάναι γαντζωμένη επάνω του. Τα πνεύματα του μέρους την είχαν επηρεάσει, καταλάβαινε ο Βάρνελ-Αλντ. Δεν μπορεί να υπήρχε άλλη εξήγηση για την αντίδρασή της· δεν ήταν τόσο φοβητσιάρα.

Η Τζέσικα, οδηγώντας το δίκυκλό της πλάι στο μινιπλάνο του Πολιτάρχη της Α' Ανωρίγιας, κοίταζε τα σημάδια της Πόλης σ'ετούτους τους αρχαίους, έρημους δρόμους και δεν νόμιζε ότι μπορούσε πλέον να διακρίνει το πέρασμα της Κορίνας. Διέκρινε, όμως, τα επίβουλα στοιχειακά να παραμερίζουν για τον Βάρνελ-Αλντ και τον στρατό που οδηγούσε. *Όταν οδήγησα εγώ τον Ζιλμόρο και τους συμμορίτες μέσα από τις σήραγγες, οι Σκοταδιστές έπρεπε να ψέλνουν, να καλούν τον Σκοτεινό τους Άρχοντα, για ν'απομακρύνουν τα πνεύματα. Όταν όμως ο Βάρνελ-Αλντ είναι εδώ, αυτό δεν είναι απαραίτητο. Μ'αρέσει αυτός ο τύπος!*

Και της Κορίνας, προφανώς... Η Κορίνα πάντα έβρισκε τους πιο ενδιαφέροντες και παράξενους τύπους στην Ατέρμονη Πολιτεία, η καταραμένη παλιόγρια!

Πίσω της, η Τζέσικα άκουσε ξαφνικά τους Σκοταδιστές να ψέλνουν όπως τότε που είχαν περάσει από τούτα τα μέρη για να επιτεθούν στον στρατό του Τάραλντεκ Νορβάνι στο Μεγάλο Λιμάνι. Οι ανόητοι! Τώρα δεν χρειαζόταν· δεν το καταλάβαιναν; Ακολουθούσαν τον άρχοντα της Ρελκάμνια που τα πνεύματα σέβονταν.

Με τη δύναμή σου οπλισμένοι,
Άρχοντα των Σκοταδιών·
με την αλύγιστη θέλησή σου στις καρδιές μας,
Άρχοντα των Σκοταδιών·
με τον ιερό σου μανδύα, τον πολύμορφο, να μας περιτυλίγει,
Άρχοντα των Σκοταδιών –
πορευόμαστε!

Από κανέναν δεν κρυβόμαστε!
Κανείς δεν έχει την ισχύ μας!
Μεγάλη είν' η υπεροχή μας!

Κάθε τρόμος του σκοταδιού

δικός μας είναι –
σύμμαχός μας, σύντροφός μας.
Μας ζυγώνει και τον κερνάμε
απ'το ποτήρι σου το ιερό –
τον φέρνουμε στο πλευρό μας,
Άρχοντα των Σκοταδιών.

Από κανέναν δεν κρυβόμαστε!
Κανείς δεν έχει την ισχύ μας!
Μεγάλη είν' η υπεροχή μας!

Η Τζέσικα κοίταξε πάνω απ'τον ώμο της, και είδε στα πολεοσημάδια ότι οι μισθοφόροι ήταν σαστισμένοι από τούτη την παράξενη ψαλμωδία των Σκοταδιστών. Ίσως, μάλιστα, αρκετοί απ'αυτούς να τη θεωρούσαν ανόσια, βλάσφημη. Ή ίσως απλά να ήταν η πιο παράξενη και τρομαχτική ψαλμωδία που είχαν ακούσει.

Η Τζέσικα γέλασε.

Και ο Βάρνελ αναρωτήθηκε τι το αστείο έβρισκε. Επίσης, αναρωτήθηκε γιατί φώναζαν αυτοί οι τρελοί πίσω του.

Σταμάτησε το μινιπλάνο, απότομα, γυρίζοντάς το στο πλάι. «Ζιλμόρε!» φώναξε. «Τι συμβαίνει; Δεν είναι ώρα τώρα για *ψαλμωδίες,* μα τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!»

Ο αρχηγός των Σκοταδιστών, που ακόμα στεκόταν όρθιος επάνω στο τετράκυκλο όχημα με την ανοιχτή οροφή, έκανε νόημα στους δικούς του να πάψουν να ψέλνουν, κι αυτοί έπαψαν, καθώς όλο το στράτευμα σταματούσε. «Τούτα τα μέρη είναι στοιχειωμένα,» είπε στον Βάρνελ-Αλντ. «Η ψαλμωδία προφύλαξης κρατά τα στοιχειά μακριά μας.»

«Δε χρειάζεστε ψαλμωδίες όταν είστε μαζί μου. Έχω περάσει πολλές φορές από εδώ χωρίς να επικαλούμαι δαίμονες. Η παρουσία μου είναι αρκετή! Και καλύτερα να *μην* κάνουμε θόρυβο. Κάποιος έχει έρθει πριν από εμάς – και δεν ξέρω ποιος.»

«Κάποιος; Τι εννοείς; Τι είδες;»

«Οι πύλες που περάσαμε ήταν ανοιχτές, δεν το πρόσεξες;»

«Δεν έπρεπε να είναι;»

«Όχι. Αλλά αυτό δεν σημαίνει πως υπάρχει κίνδυνος. Απλώς ότι οφείλουμε να είμαστε επιφυλακτικοί.»

Ο Ζιλμόρος έριξε ένα βλέμμα στη Τζέσικα.

Εκείνη ένευσε σαν να ήθελε να του πει ότι ο Βάρνελ είχε δίκιο: όντως δεν υπήρχε κίνδυνος.

Ο Βάρνελ-Αλντ έβαλε πάλι το μινιπλάνο του σε κίνηση, και το στράτευμα ήρθε σταθερά στο κατόπι του, διασχίζοντας τους σιωπηλούς, εφιαλτικούς δρόμους της αρχαίας, εγκαταλειμμένης υπόγειας πολιτείας.

«Τι αρχιτεκτονική είναι αυτή;» ρώτησε η Ασημίνα πάνω από τον ώμο του. «Δεν έχω ξαναδεί τέτοια αρχιτεκτονική...»

«Είναι πολύ παλιά, αγάπη μου. Πολύ, *πολύ* παλιά. Δε σ'το είπα ότι θα περνούσαμε από μια αρχέγονη πόλη;»

Μετά από κάποια ώρα, έφτασαν σε σήραγγες όπου νερά έσταζαν από το ταβάνι, νερά έρρεαν στους τοίχους, και λίμνες και ρυάκια υπήρχαν στο έδαφος. Κανένα μέρος, όμως, δεν ήταν τόσο πλημμυρισμένο που να μη μπορούν άνετα να το περάσουν τα οχήματα του στρατεύματος.

Η Ασημίνα είπε, φοβισμένα: «Αν καταρρεύσει και πνιγούμε;»

«Έχει κρατήσει αιώνες,» της αποκρίθηκε ο Βάρνελ-Αλντ.

«Πού είμαστε τώρα; Είμαστε κάτω από τον Ριγοπόταμο;»

«Ναι. Βρισκόμαστε κοντά στον προορισμό μας.»

Και οι Σκοταδιστές ήταν, ευτυχώς, σιωπηλοί, σκέφτηκε ο Βάρνελ. Από τότε που τους είχε πει να σωπάσουν, είχαν σωπάσει. Αν συνέχιζαν αυτή τη δαιμονική ψαλμωδία θα τους είχε σκοτώσει. Δεν του άρεσε καθόλου. Αντηχούσε σαν κουδούνια μες στο κεφάλι του. Επιπλέον, ήταν βέβαιος πως θα φρίκαρε τους άλλους πολεμιστές του στρατεύματος. Δεν ήταν όλοι τους παλαβοί υπηρέτες του Σκοτοδαίμονος.

Όταν βγήκαν από τις υγρές σήραγγες, συνέχισαν πάλι να διασχίζουν δρόμους της αρχέγονης πόλης που ήταν εγκαταλειμμένοι και φθαρμένοι, αλλά τα νερά εδώ ήταν περιορισμένα, και δεν έσταζαν από το ταβάνι, ούτε κυλούσαν από τους τοίχους.

Τα στοιχειακά πνεύματα ακόμα παραμέριζαν μπροστά στον Βάρνελ-Αλντ. Ο Πολιτάρχης τα *αισθανόταν.*

Η επόμενη πύλη που συνάντησαν ήταν ανοιχτή όπως οι προηγούμενες. Ένα πελώριο ξύλο πιασμένο με αλυσίδες από τη μια μεριά. Κανονικά, θα έπρεπε να είχε αλυσίδες κι από την άλλη, αλλά κάποιος τις είχε σπάσει. Ο Βάρνελ, φωτίζοντας με τον προβολέα του μινιπλάνου του, είδε τα μεταλλικά θραύσματα στο έδαφος. Κρίκους διαλυμένους.

Η Τζέσικα παρατηρούσε τα σημάδια της Πόλης. *Η Κορίνα...* σκέφτηκε. Η Αδελφή της είχε περάσει κι από δω. Και όχι μόνο μία φορά... Φυσικά. Είχε φέρει και τους Νομάδες. Τους είχε φέρει από τούτο το άνοιγμα. Αλλά, πριν από αυτούς, είχε οδηγήσει τους εξόριστους της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας από εδώ. Η Τζέσικα ήταν σίγουρη. *Τους πήγε στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Θα τους συναντήσουμε, άραγε; Είναι μέσα στα σχέδιά της;* Γιατί, αν δεν ήταν μέσα στα σχέδια της Κορίνας, σίγουρα θα τους είχε απομακρύνει και από τη Β' Κατωρίγια· θα τους είχε πάει κάπου ακόμα πιο μακριά. Γιατί τους προστάτευε;

Ο Βάρνελ-Αλντ, σταματώντας το μινιπλάνο του, στράφηκε στον στρατό πίσω του. «Μετά από τούτη την πύλη,» φώναξε, «είναι οι υπόγειοι δρόμοι της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Είμαστε στην περιφέρεια που οι Β' Κατωρίγιοι ονομάζουν Απλωτή. Να είστε έτοιμοι για αντίσταση.» Ύστερα πέρασε την ανοιχτή πύλη, βγαίνοντας σ'έναν υπόγειο δρόμο έρημο, με παλιά οικήματα, αλλά όχι αρχέγονα όπως αυτά της πόλης που είχαν μόλις διασχίσει· η αρχιτεκτονική τους ήταν η συνηθισμένη της σύγχρονης Ρελκάμνια. Οι πόρτες τους ήταν κλεισμένες με ξύλινες και σιδερένιες ράβδους. Ησυχία απλωνόταν παντού...

...η οποία έσπασε τώρα από τους μεταλλικούς τροχούς των πολεμικών οχημάτων.

Δεν υπήρχε καμια αξιόλογη αντίσταση στους υπόγειους δρόμους της Απλωτής. Κανείς δεν περίμενε τους στρατούς του Αλυσοδεμένου Ποιητή να εμφανιστούν εδώ. Οι κάτοικοι που είδαν τα πολεμικά οχήματα και τους οπλισμένους μαχητές επάνω τους σάστισαν, τρομοκρατήθηκαν.

Οι συμμορίες άρχισαν να λεηλατούν τα καταστήματα· ο Βάρνελ-Αλντ με το ζόρι κατάφερε να τις συγκρατήσει, φωνάζοντας ότι είχαν έρθει εδώ για να πολεμήσουν τους εχθρούς τους *πρώτα* και να λαφυραγω-

γήσουν *μετά*. (Αυτά ήταν τα προβλήματα, σκέφτηκε, όταν δεν χρησιμοποιούσες επαγγελματίες!)

Ο Ζιλμόρος, ευτυχώς, αποδείχτηκε συνεργάσιμος, βοηθώντας τον Βάρνελ να βάλει μια κάποια τάξη. Οι συμμορίτες τον σέβονταν, παρατήρησε ο Πολιτάρχης. *Όλοι* οι συμμορίτες, όχι μόνο οι δικοί του, οι Σκοταδιστές. Τον έβλεπαν σαν άρχοντά τους. *Είναι επικίνδυνος,* σκέφτηκε γι'ακόμα μια φορά ο Βάρνελ-Αλντ. Είχε, φυσικά, ακούσει για τον «σκοτεινό στρατό» του Ζιλμόρου. Δεν ήταν βέβαιο αν οι συμμορίες ήταν πιο πιστές στον Ζιλμόρο ή στον Κάδμο Ανθοτέχνη. Ποιον ακολουθούσαν τελικά; Αν ο Κάδμος και ο Ζιλμόρος έρχονταν σε ρήξη, με ποιον θα πήγαιναν οι συμμορίες; Ο Βάρνελ δεν αμφέβαλλε ότι τουλάχιστον ορισμένες από αυτές θα πήγαιναν με το μέρος του Ζιλμόρου... πράγμα τρομαχτικό. *Ο Ζιλμόρος πρέπει να πεθάνει όταν έχουμε πάψει να τον χρειαζόμαστε. Για την ώρα, όμως, είναι όντως χρήσιμος· δεν μπορείς να το αμφισβητήσεις αυτό.* Και αναρωτήθηκε αν κι ο Κάδμος σκεφτόταν έτσι. Αν κι εκείνος σκεφτόταν να ξεπαστρέψει τον Ζιλμόρο όταν η χρησιμότητά του τελείωνε.

Σύντομα συνάντησαν τη Φρουρά της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, αλλά η αντίσταση που μπορούσε να προτάξει ήταν αστεία. Ήταν μερικές μεμονωμένες ομάδες. Δεν είχαν εδώ καμια οργανωμένη άμυνα. Ο στρατός του Βάρνελ-Αλντ τούς τσάκισε, τους έτρεψε σε φυγή αμέσως. Και ο Πολιτάρχης πρόσταξε να τους καταδιώξουν και να τους σκοτώσουν – ώστε να ειδοποιηθούν οι άλλοι εχθροί τους όσο το δυνατόν πιο καθυστερημένα.

Δεν ήθελε να συναντήσει από τώρα αυτόν τον Βόρκεραμ-Βορ και τους Εκλεκτούς του. Δεν θα ήταν το ίδιο εύκολο να τους ξεπαστρέψει όπως τους φρουρούς.

Ο Βάρνελ-Αλντ τράβηξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από τη ζώνη του και κάλεσε την Καρζένθα-Σολ. «Πού είστε;» ρώτησε.

«*Χτυπάμε τα λιμάνια της Β' Κατωρίγιας. Εσύ είσαι ακόμα στις σήραγγες;*»

«Όχι. Έχουμε μόλις βγει. Ερχόμαστε επάνω τώρα. Ετοιμαστείτε για απόβαση στην Απλωτή!»

Τερματίζοντας την τηλεπικοινωνία, ο Βάρνελ-Αλντ οδήγησε τον στρατό του από συμμορίες και μισθοφόρους στους επίγειους δρόμους,

και γύρω του είδε ότι η περιφέρεια ήταν αναμφίβολα χτυπημένη από πολεμικές συγκρούσεις. Οικοδομήματα με διαλυμένα παράθυρα και ραγισμένους ή σπασμένους τοίχους και πόρτες. Πλακόστρωτα με λάκκους που δεν μπορεί παρά να είχαν δημιουργηθεί από εκρήξεις. Τα σημάδια που είχαν αφήσει πίσω τους οι κουρσάροι των Ήμερων Συνοικιών.

«Όχι λεηλασίες τώρα!» φώναξε ο Βάρνελ-Αλντ στον Ζιλμόρο και σε άλλους αρχισυμμορίτες που ήταν συγκεντρωμένοι κοντά του. «Όχι λεηλασίες τώρα! Πάμε βόρεια! *Βόρεια!* Στα λιμάνια! *Ακολουθήστε με!*» Ο Βάρνελ είχε μελετήσει τους χάρτες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας· ήξερε πού πήγαινε. Και δεν ήταν, άλλωστε, η πρώτη φορά στη ζωή του που είχε έρθει εδώ. Είχε έρθει και παλιότερα – μέσω των αρχέγονων σηράγγων, και όχι μόνο. Όμως δεν επισκεπτόταν τούτα τα μέρη και πολύ συχνά. Δεν υπήρχε λόγος για πιο συχνές επισκέψεις στις νότιες όχθες του Ριγοπόταμου όταν είχε τόσα να κάνει στην Α' Ανωρίγια Συνοικία και στη Μεγαλοδιάβατη.

Οι μισθοφόροι και οι συμμορίτες τον ακολούθησαν προς τα βόρεια. Η Φρουρά στάθηκε ξανά στο διάβα τους – και κομματιάστηκε χωρίς δυσκολία. Ρουκέτες ανατίναζαν τα οχήματά της· πυροβόλα σκότωναν τους ανθρώπους της. Ο στρατός του Βάρνελ-Αλντ περνούσε μέσα από συντρίμμια και φωτιές.

Έφτασαν στα λιμάνια και επιτέθηκαν στον στρατό της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας από τα νώτα, χτυπώντας τον πίσω από τη γραμμή που είχε σχηματίσει για να αντιμετωπίσει τον ερχομό των πλοίων της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας. Οι μαχητές του Βάρνελ-Αλντ ανατίναζαν και έσπαγαν οχήματα, διέλυαν μεγάλα κανόνια και ρουκετοβόλα. Σκότωναν όσους περισσότερους φρουρούς και αντίπαλους μισθοφόρους μπορούσαν να σκοτώσουν.

Και τα πλοία της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας προσέγγιζαν τα λιμάνια δεχόμενα ελάχιστη αντίσταση από την ξηρά. Μεγάλα σκάφη με γιγάντιες προπέλες, που είχαν μάγους στα σπλάχνα τους για να ρυθμίζουν τη ροή της ενέργειας τους. Μικρά σκάφη που κινούνταν ευέλικτα, πυροβολώντας και εκτοξεύοντας ρουκέτες και βόμβες. Πλοιάρια τα οποία, με τις μηχανές τους που δεν χρειάζονταν μάγους για να λειτουργή-

σουν, τραβούσαν πίσω τους μεγαλύτερη σκάφη χωρίς μηχανές – ιστιοφόρα και κωπήλατα, γεμάτα μαχητές και πολεμικά οχήματα.

Τα λιμάνια της Απλωτής, όμως, δεν προστατεύονταν μόνο από οπλικά συστήματα και πολεμιστές στην ξηρά. Προστατεύονταν και από πλοία, με τα οποία τώρα συγκρούονταν τα σκάφη από την Α' Ανωρίγια Συνοικία.

Ενώ στον ουρανό αερομαχίες διεξάγονταν. Λάμψεις, βροντές, καπνοί. Κομμάτια και φλόγες έπεφταν σαν βροχή στους δρόμους, στις γέφυρες, στα νερά του ποταμού.

«Μας βλέπετε, έτσι;» ρώτησε ο Βάρνελ-Αλντ την Καρζένθα-Σολ, κρατώντας τον πομπό του πλάι στο κράνος του.

«*Σας βλέπουμε,*» αποκρίθηκε εκείνη, «*και σύντομα θα είμαστε μαζί σας στην ξηρά.*»

Ο Βάρνελ σκέφτηκε, καθώς περνούσε ξανά τον πομπό στη ζώνη του: *Είχα δίκιο – η δύναμη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας είναι περιορισμένη. Οι επιδρομές των κουρσάρων τούς κόστισαν. Καθώς επίσης και η καταστροφή στα νότια.* Η καταστροφή που ήταν σαν Κρονόσταλτη για να βοηθήσει τον Αλυσοδεμένο Ποιητή!

Η Κορίνα δεν είχε πει πολλά γι'αυτήν, αλλά, μα τους θεούς, ο Βάρνελ υποψιαζόταν ότι ήξερε πολύ περισσότερο απ'όσα έλεγε. Δε θα το θεωρούσε καθόλου απίθανο, μάλιστα, να την είχε – κάπως – προκαλέσει η ίδια! Αυτή η Θυγατέρα της Πόλης ήταν ικανή για όλα.

«Ήδη τρέπονται σε φυγή!»

Ο Βάρνελ στράφηκε ακούγοντας τη φωνή του Ζιλμόρου, για να τον δει να στέκεται πάλι όρθιος επάνω στο τετράκυκλο όχημα των Σκοταδιστών. Η οροφή του τροχοφόρου, που πριν είχε κλείσει για τη μάχη, τώρα ήταν ανοιχτή ξανά. Μάλλον ο Ζιλμόρος δεν θεωρούσε την κατάσταση και τόσο επικίνδυνη πλέον, ο τρελοϊερέας του Σκοτοδαίμονος (γιατί, ναι, αναμφίβολα ήταν τέτοιος – ο Βάρνελ το είχε μάθει).

«Οι λεηλασίες *μετά,*» τόνισε ο Πολιτάρχης της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας στον αρχηγό των Σκοταδιστών.

«Δεν είπε κανείς τ'αντίθετο... Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Ζιλμόρος, με τα μαύρα του γυαλιά (που σίγουρα είχαν ιδιότητες σκοτεινής όρασης) να γυαλίζουν καθώς αντανακλούσαν τις εκρήξεις του πολέμου. Κι αυτό το *Άρχοντά μου* ήταν, δίχως αμφιβολία, ειρωνικό.

Και δεν άρεσε καθόλου στον Βάρνελ-Αλντ. Τα μάτια του στένεψαν μέσα από το μακρόστενο άνοιγμα του κράνους του.

Το όχημα των Σκοταδιστών έφυγε κοντά από το μινιπλάνο του, και η οροφή του έκλεισε ξανά καθώς ο Ζιλμόρος έσκυβε μέσα.

Η Ασημίνα'νιρ είπε: «Σιχαμερός δεν είν' αυτός ο τύπος, αγάπη μου;»

«Σκότωμα θέλει,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ-Αλντ σαν να μιλούσε για τον καιρό.

«Σοβαρολογείς;»

«Δυστυχώς, μας είναι χρήσιμος ακόμα.»

Το όχημα των Σκοταδιστών πυροβόλησε, και με τα δύο πυροβόλα εκατέρωθέν του, ένα πολεμικό άρμα με ερπύστριες και μεγάλο κανόνι. Οι οβίδες έκαναν ζημιά στη θωράκιση του στόχου, μα δεν την κατέστρεψαν. Και το κανόνι του στράφηκε προς το όχημα των Σκοταδιστών. Το τετράκυκλο, που το οδηγούσε ο Κίρκος, έστριψε αμέσως και ο εχθρός αστόχησε, αφήνοντας μια λακκούβα στο πλακόστρωτο (που ήταν ήδη καταχτυπημένο από προηγούμενες συγκρούσεις με κουρσάρους των Ήμερων Συνοικιών).

«Το ηχητικό,» είπε ο Ζιλμόρος.

Και ένας από τους Σκοταδιστές του πάτησε τη σκανδάλη του ηχητικού κανονιού που ήταν κρυμμένο στην κάτω μεριά του οχήματος, ανάμεσα από τους τέσσερις τροχούς του, σαν μηχανικό γεννητικό όργανο. Εκτόξευσε τώρα μια ηχητική ριπή που ρούφηξε αρκετή ενέργεια από τις φιάλες του τροχοφόρου κι έκανε το άρμα των μισθοφόρων να τρανταχτεί φανερά.

Ο Ζιλμόρος γέλασε. «Τα κεφάλια τους θάχουν κουδούνισε εκεί μέσα! *Χτυπήστε τους!*»

Τα πυροβόλα του οχήματος των Σκοταδιστών έριξαν απανωτές ριπές στο ερπυστριοφόρο, και η μια του ερπύστρια σύντομα διαλύθηκε κάνοντάς το να γείρει στο πλάι. Το κανόνι του δεν έβαλλε πλέον· η ηχητική ριπή πρέπει πράγματι να είχε κλονίσει άσχημα, αν όχι σκοτώσει, τους μαχητές στο εσωτερικό του.

Το άρμα έμεινε ακίνητο. Και από το παράθυρο πλάι του ο Ζιλμόρος φώναξε σε κάτι συμμορίτες της συμμορίας των Στριμωγμένων Αγριόγατων να ορμήσουν για να το καταλάβουν. Αυτοί υπάκουσαν αμέσως,

τρέχοντας και πηδώντας πάνω στο άρμα. Βάζοντας μια βόμβα στην καταπακτή του για να την ανοίξουν.

Η Τζέσικα πλησίασε το όχημα του Ζιλμόρου καβάλα στο δίκυκλό της, κάνοντάς του νόημα ότι ήθελε να του μιλήσει.

Εκείνος είπε στον Κίρκο να σταματήσει λίγο, και την κοίταξε από το ανοιχτό παράθυρο. «Τι είναι;»

«Ο Βάρνελ-Αλντ. Να μην τον εμπιστεύεσαι και τόσο.»

«Τι εννοείς; Γιατί;»

«Δε νομίζω ότι σε βλέπει με πολύ καλό μάτι.»

«Ούτε εγώ τον βλέπω με πολύ καλό μάτι! Μιλάς για κάτι περισσότερο απ᾽αυτό;»

«Ο κίνδυνος δεν είναι άμεσος, αλλά να τον έχεις υπόψη σου.»

«Βυσσοδομεί πουστιά ο καριόλης;»

«Δεν ξέρω. Όμως νομίζω πως δεν σε θέλει κοντά του.»

«Θα το μετανιώσει αν τολμήσει να στραφεί εναντίον μας! Έχουμε τσακίσει *πολλούς* πολιτάρχες, κι ο Βάρνελ-Αλντ δεν είναι καλύτερος από κανέναν τους.»

/15\

Οι μισθοφόροι του Βόρκεραμ-Βορ ξεκινάνε, και ο αρχηγός τους κάνει σχέδια καθοδόν· οι μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή αποβιβάζονται και οι διοικητές τους συναντιούνται· όταν οι υποχωρούντες επιστρέφουν μαζί με ενισχύσεις, αντικρίζουν τρομερές δυνάμεις και τρομερή καταστροφή: η Άνμα ακολουθεί ασφαλή μονοπάτια μέσα στη φονική καταιγίδα και διακρίνει έναν σκοτεινό αρχηγό που δεν της είναι άγνωστος· Θυγατέρες ανταμώνουν ανάμεσα σε ερείπια· ο Λόρεντακ σε δύσκολη θέση, ο Άβαντας κυνηγημένος, η Φοριντέλα αποζητά εκδίκηση· ο Βόρκεραμ-Βορ παίρνει μια απαραίτητη απόφαση, και ο Πανιστόριος δίνει μια λύση σε μια κρίσιμη στιγμή.

Οι μισθοφόροι εξοπλίστηκαν δίχως την παραμικρή καθυστέρηση, πήραν τα οχήματά τους από το γκαράζ της βάσης, και βγήκαν στους δρόμους της Χτυπημένης βόρεια της μεγάλης καταστροφής. Μέσα στη νύχτα, αντηχούσαν απόμακρα οι εκρήξεις και οι πυροβολισμοί από τις συγκρούσεις στα λιμάνια της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Στο εσωτερικό του εξάτροχου μεταβαλλόμενου φορτηγού των Εκλεκτών, εκτός από τον Βόρκεραμ-Βορ και τους δικούς του, ήταν η Ολντράθα και η Νορέλτα-Βορ, η οποία, παρότι προσπαθούσε ν'αποφεύγει τις πολεμικές συγκρούσεις, δεν ήθελε απόψε να μείνει πίσω, στη βάση. Η Άνμα, η Μιράντα, η Εύνοια, και η Φοριντέλα-Ράο βρίσκονταν μέσα στο τετράκυκλο όχημα της πρώτης, το οποίο ακολουθούσε το φορτηγό των Εκλεκτών μαζί με τα άλλα οχήματα, και ήταν πολύ καλύτερα θωρακισμένο απ'ό,τι φαινόταν.

Πέντε Θυγατέρες της Πόλης, σκεφτόταν ο Βόρκεραμ-Βορ. *Τώρα έχω στο πλευρό μου* πέντε! Δεν έμοιαζε πραγματικό. Και, γι'ακόμα μια φορά, αισθανόταν ευλογημένος από τον Κρόνο. Είχε την υποστήριξη του Υπερχρόνιου Άρχοντα.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος ήταν επίσης μαζί τους, μέσα στο τρίκυκλο όχημά του, και βρισκόταν σε επαφή με τον Βόρκεραμ μέσω τηλεπικοινωνιακού πομπού.

Αλλά τώρα ο αρχηγός των Εκλεκτών έλαβε μια κλήση από αλλού: από τους μαχητές του που βρίσκονταν στο κεντρικό λιμάνι της Απλωτής.

«Τι συμβαίνει εκεί;» ρώτησε.

«*Ήρθαν από πίσω μας, αρχηγέ,*» αποκρίθηκε ο Ρίντιλακ-Κονχ ο Αρχοντομαχητής. «*Από τα νώτα. Βγήκαν μέσα από τη Β' Κατωρίγια! Σαν να ήταν ήδη εδώ, να είχαν κάπως μπει χωρίς να τους έχουμε προσέξει.*»

«Και τι συμβαίνει τώρα;» επανέλαβε ο Βόρκεραμ. «Ποια είναι η κατάσταση;»

«*Υποχωρούμε, αρχηγέ. Δεν–*»

«Όχι! Κρατήστε τις θέσεις σας, Ρίντιλακ!»

«*Αδύνατον, αρχηγέ. Η Φρουρά διαλύθηκε τελείως μόλις ήρθαν από τα νώτα μας. Και τώρα πλησιάζουν και τα καράβια τους στις αποβάθρες· έχουν ήδη αρχίσει να αποβιβάζουν οχήματα και μαχητές. Είναι αυτοκτονία να μείνουμε!*»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ ψύχραιμα. Δεν ήταν από εκείνους τους παράφρονες στρατιωτικούς που έστελναν τους μαχητές τους σε βέβαιο θάνατο. Πάντα πίστευε πρώτα στην επιβίωση και μετά στη νίκη. «Υποχωρήστε προς τα νοτιοδυτικά. Θα σας συναντήσουμε στα σύνορα Χτυπημένης και Απλωτής.»

«*Έγινε, αρχηγέ. Θα συναντηθούμε εκεί.*»

Ο Βόρκεραμ-Βορ άλλαξε συχνότητα, μιλώντας τώρα στους μαχητές γύρω από το εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό και στον Πανιστόριο συγχρόνως. «Λοιπόν, ακούστε: Θα συναντήσουμε στα σύνορα Χτυπημένης και Απλωτής αυτούς που υποχωρούν από τα λιμάνια της Απλωτής. Στις άλλες περιφέρειες δεν έχει αναφερθεί ότι έχουν παρουσιαστεί μαχητές του Ποιητή μέσα από τη συνοικία, σωστά;»

«*Όχι, Βόρκεραμ,*» αποκρίθηκε η Ευμενίδα Νοράλνω, «*δεν έχει αναφερθεί τίποτα τέτοιο.*»

«Εγώ, εσύ, Ευμενίδα, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, ο Δράστης Λαοκράτης» (που πετούσε τώρα με το ελικόπτερό του από πάνω τους), «και η

ομάδα του Λόρεντακ Μαυροδάκτυλου θα πάμε στην Απλωτή. Μ'ακούς, Λόρεντακ;»

«*Άψογα, αρχηγέ.*»

«Δράστη; Άβαντα;»

«*Ελήφθη, αρχηγέ.*» Ο πιλότος.

«*Ακούω.*» Ο Αλεξίσφαιρος.

«Οι υπόλοιποι χωριστείτε,» πρόσταξε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Πηγαίνετε στις άλλες περιφέρειες με λιμάνια, σύμφωνα με το σχέδιο.»

«*Έγινε, Βόρκεραμ,*» αποκρίθηκε ο Ριχάρδος ο Τρομερός. Κι άλλες φωνές ακολούθησαν από τον πομπό: «*Μάλιστα, αρχηγέ.*» – «*Ξεκινάμε.*» – «*Φεύγουμε, αρχηγέ.*»

Τα πολεμικά οχήματα σκορπίστηκαν στους δρόμους της Χτυπημένης.

Η Άνμα, μέσα στο τετράκυκλό της, ακολούθησε το εξάτροχο φορτηγό των Εκλεκτών, όπως ο Βόρκεραμ το περίμενε. Την έβλεπε τώρα από έναν καθρέφτη. Και έβλεπε επίσης το μαύρο τρίκυκλο του Πανιστόριου. *Ελπίζω αυτή τη φορά νάναι πιο προσεχτικός και να μη μπλεχτεί σε συγκρούσεις,* σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. *Δε μπορούμε συνέχεια να τον γλιτώνουμε από του Ανόφθαλμου τα χέρια.* Και το τρίκυκλό του δεν φαινόταν για θωρακισμένο όχημα. Μια κανονιά χρειαζόταν μόνο για να γίνει κομμάτια. Μια χειροβομβίδα.

Μια ρουκέτα θα το έκανε παρανάλωμα πυρός.

Τα πλοία από την Α' Ανωρίγια Συνοικία, τσακίζοντας τον προστατευτικό κλοιό των σκαφών μπροστά από τα λιμάνια, πέρασαν και άρχισαν να αποβιβάζουν οχήματα και μαχητές. Οι δυνάμεις ξηράς που βρίσκονταν εκεί για να προφυλάξουν τη Β' Κατωρίγια ή ήδη υποχωρούσαν ή τώρα τρέπονταν σε φυγή, περικυκλωμένες ξαφνικά.

Το καράβι μέσα στο οποίο ήταν η Καρζένθα-Σολ και ο Κάδμος Ανθοτέχνης ήταν γιγάντιο. Με κινητό νησί έμοιαζε. Στα σπλάχνα του δύο μάγοι δούλευαν, με Μαγγανείες Κινήσεως, για να ελέγχουν την ενεργειακή ροή των μηχανών του και να κάνουν τις πελώριες προπέλες να περιστρέφονται σωστά. Ονομαζόταν *Ανωρίγιο Οχυρό.* Ήταν ένα από τα ισχυρότερα πολεμικά πλοία της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας.

Και τώρα έσπρωχνε τα μικρότερα σκάφη του κλοιού από μπροστά του, παραμερίζοντάς τα σαν έντομα, ενώ τα κανόνια του έβαλλαν πανταχόθεν, τα ρουκετοβόλα του εκτόξευαν ρουκέτες, και από τα φλογοβόλα του ξεπηδούσαν ξαφνικές φωτιές. Το έμβολό του ήταν σαν γιγάντιο σπαθί του ποταμού, διαλύοντας και σκίζοντας σκαριά. Το *Ανωρίγιο Οχυρό* είχε όπλα ακόμα και κάτω από το νερό, για να χτυπά υποβρύχια που μπορεί να το προσέγγιζαν. Αν και μέχρι στιγμής κανένα υποβρύχιο της Β' Κατωρίγιας δεν είχε καταφέρει να το προσεγγίσει· τα κρατούσαν μακριά τα υποβρύχια της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, εκτοξεύοντας τορπίλες και ενεργοβολίδες.

Το *Ανωρίγιο Οχυρό* κατέστρεψε μια αποβάθρα, γκρεμίζοντάς την, και πλεύρισε μια άλλη. Ράμπες έπεσαν από το πλάι του και ένας ολόκληρος στρατός από πολεμικά οχήματα κατέβηκε, πυροβολώντας και εκτοξεύοντας ρουκέτες καταπάνω στους Β' Κατωρίγιους μαχητές που υποχωρούσαν.

Η Καρζένθα-Σολ και ο Κάδμος Ανθοτέχνης είχαν μόλις επιβιβαστεί σ'ένα μεγάλο μεταβαλλόμενο ερπυστριοφόρο το οποίο είχαν από τον καιρό που επιτέθηκαν στην Α' Ανωρίγια Συνοικία για να την κατακτήσουν. Στο κέντρο ισχύος του καθόταν ο Σολάμνης'μορ, κάνοντας τη Μαγγανεία Κινήσεως. Ο Άλβερακ, η Κάρα, και ο Άλιστερ – Μικροί Γίγαντες όλοι τους – χειρίζονταν τα οπλικά συστήματά του. Και η Μορτένκα'μορ ήταν επίσης εδώ, για να ρυθμίζει τη ροή της ενέργειας του ενεργειακού κανονιού όταν το όχημα έπαιρνε τις άλλες του μορφές που περιλάμβαναν τέτοιο καταστροφικό όπλο. Το ερπυστριοφόρο είχε μόνο δύο μεγάλα πολυβόλα κι ένα ρουκετοβόλο.

Η Καρζένθα καθόταν στη θέση του οδηγού, κατευθύνοντας το γιγάντιο όχημα. Ο Κάδμος ήταν καθισμένος δίπλα της. Κι αυτό δεν της άρεσε. Θα προτιμούσε να είχε μείνει πίσω, στην Α' Ανωρίγια Συνοικία. Εκεί θα ήταν ασφαλής. Τουλάχιστον, πιο ασφαλής απ'ό,τι εδώ. *Γιατί θέλει να με κάνει ν'ανησυχώ γι'αυτόν;* Νόμιζε πραγματικά ότι οι μαχητές του τον έβλεπαν τώρα; Νόμιζε πραγματικά ότι μπορούσαν να τον δουν για να τους εμψυχώνει με την παρουσία του, όπως πίστευε; Η Καρζένθα δεν είχε καταφέρει να του αλλάξει γνώμη, οπότε τώρα όφειλε να είναι περισσότερο προσεχτική απ'ό,τι ήταν πάντα ούτως ή άλλως. Γιατί, αν έχαναν τον Κάδμο... αν *εκείνη* έχανε τον Κάδμο... αλλά αν όλοι τους *γε-*

νικά έχαναν τον Κάδμο... καταστροφή θα επακολουθούσε· δεν είχε καμια αμφιβολία γι'αυτό.

Ο Βάρνελ, ευτυχώς, έκανε καλή δουλειά εδώ, παρατήρησε η Καρζένθα, κοιτάζοντας τους δρόμους του κεντρικού λιμανιού της Απλωτής, όπου οι υπερασπιστές ή είχαν ήδη φύγει ή φαινόταν να υποχωρούν στο βάθος. *Πολύ καλή δουλειά.* Όχι πως περίμενε τίποτα λιγότερο από τον καινούργιο Πολιτάρχη της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας.

Ο Βάρνελ-Αλντ, πέρα από τον γενικά ξεπαρμένο χαρακτήρα του, ήταν όντως ένας πολιτάρχης-πολεμιστής, όχι κανένας γελοίος που προσπαθούσε να παραστήσει τον πολιτάρχη-πολεμιστή – όπως, για παράδειγμα, εκείνος ο μαλάκας ο Ζόλτεραλ-Ράο της Έκθυμης.

«Θα είναι πιο εύκολο να κατακτήσουμε τη Β' Κατωρίγια απ'ό,τι νομίζαμε, μου φαίνεται,» σχολίασε ο Κάδμος.

«Μη λες τέτοια πράγματα από τώρα. Τ'ακούει η Ρασιλλώ και είναι γρουσουζιά,» αποκρίθηκε η Καρζένθα.

«Μα δεν υπάρχει καμια αντίσταση!» γέλασε ο Κάδμος.

«*Εδώ,*» τόνισε η Καρζένθα. «Παραπέρα δεν ξέρουμε τι μπορεί να συναντήσουμε. Μην ξεχνάς τον Βόρκεραμ-Βορ και τις προειδοποιήσεις της Κορίνας.»

Ο Κάδμος δεν είπε τίποτα. Όφειλε να παραδεχτεί, σιωπηλά, ότι η Καρζένθα είχε φυσικά δίκιο. *Η Κορίνα μάς έχει προειδοποιήσει ξανά και ξανά γι'αυτόν.* Και ο Βόρκεραμ-Βορ ήταν κάποιος που συνεχώς ξέφευγε από τις παγίδες της. Τρομερός αντίπαλος, επομένως.

(*Ο τρανός αγώνας της λευτεριάς αντίκρυ σε δεινούς αντιμάχους τα όπλα τους στρέφει,* μουρμούριζε το ποιητικό δαιμόνιο μες στο κεφάλι του Κάδμου· *αλλά το πεπρωμένο τους πάντοτε να θριαμβεύουν είναι, ή να πεθαίνουν πολεμώντας!*)

Η Καρζένθα είδε ένα μινιπλάνο να έρχεται προς το μέρος του άρματός της. Επάνω του κάθονταν ο Βάρνελ-Αλντ, φορώντας κλειστό κράνος και πανοπλία, και η Ασημίνα'νιρ, παρόμοια ντυμένη. Η ανόητη ήθελε νάρθει μαζί του. Η Καρζένθα αναρωτιόταν γιατί. Δεν ήταν πολεμίστρια. Μια μάγισσα του τάγματος των Βιοσκόπων ήταν. *Ή τον αγαπά πιο πολύ απ'ό,τι νόμιζα, ή είναι πιο ζηλιάρα απ'ό,τι νόμιζα.*

Τουλάχιστον, δεν έχω μόνο εγώ να προσέχω τον Κάδμο. Η Καρζένθα απορούσε που ο Βάρνελ αισθανόταν άνετα να έχει τη γυναίκα του ε-

κεί, καθισμένη πίσω του πάνω στο μινιπλάνο. Μπορούσε εύκολα να χτυπηθεί από οτιδήποτε...

Ο Πολιτάρχης της Α' Ανωρίγιας προσγείωσε τώρα το ιπτάμενο όχημά του αντίκρυ στο μεγάλο ερπυστριοφόρο και έγνεψε με το γαντοφορεμένο χέρι του.

Η Καρζένθα-Σολ, σταματώντας τις ερπύστριες, είπε στον Σολάμνη'μορ μέσω του εσωτερικού επικοινωνιακού διαύλου: «Μορφή δεύτερη, Σολάμνη.»

«*Αμέσως, αρχηγέ.*»

Και, ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα, είδε ν'αναβοσβήνει μπροστά της το φωτάκι που υποδήλωνε ότι το όχημα ήταν έτοιμο για μεταμόρφωση. Η Καρζένθα πάτησε το κουμπί της αποδοχής και η οθόνη της κονσόλας έγραψε:

—ΑΠΟΔΟΧΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗΣ—
ΜΟΡΦΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Ο εσωτερικός χώρος του άρματος φάνηκε να *αλλάζει* με τρόπο ονειρικό, καθώς τα μέταλλά του μετακινούνταν σαν ξαφνικά να είχαν γίνει ρευστά. Εγκαταλείποντας τη μορφή του ερπυστριοφόρου, έπαιρνε τη μορφή θωρακισμένου εξάτροχου οχήματος με δύο πολυβόλα και ενεργειακό κανόνι.

«Μορτένκα!» φώναξε η Καρζένθα-Σολ.

«Το αναλαμβάνω,» αποκρίθηκε η μάγισσα, και πήγε να καθίσει στη θέση ελέγχου του ενεργειακού κανονιού για να κάνει τη Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως.

Η Καρζένθα σηκώθηκε από το κάθισμά της και βάδισε προς μια από τις πλαϊνές πόρτες του εξάτροχου οχήματος. Ο Κάδμος την ακολούθησε. Κι οι δυο τους ήταν ντυμένοι με αλεξίσφαιρες πανοπλίες από πλαστικά και μέταλλα, και κρατούσαν τα κράνη τους παραμάσχαλα.

Προτού πατήσει το κουμπί που άνοιγε την πόρτα, η Καρζένθα είπε στον Κάδμο να φορέσει το κράνος του, καθώς κι εκείνη έβαζε το δικό της.

Ο ποιητής κούνησε το κεφάλι, θεωρώντας ότι η αγαπημένη του ανησυχούσε υπερβολικά για εκείνον· αλλά δεν έφερε αντίρρηση. *Αφού αυτό θα την κάνει να νιώθει καλύτερα...* Ύψωσε το κράνος και το φόρεσε. Ακόμα κι ύστερα από την εκπαίδευσή του, η Καρζένθα δεν φαινόταν

να τον εμπιστεύεται στη μάχη. Της το είχε πει ο Κάδμος προτού ξεκινήσουν, κι εκείνη τού είχε απαντήσει: «Εντάξει, έμαθες να πολεμάς σώμα με σώμα λιγάκι· αυτό δεν πάει να πει ότι είσαι έτοιμος να βγεις και μέσα σε ανοιχτή μάχη! Τι ξέρεις ακόμα από πυροβόλα όπλα; Ελάχιστα!» Η Καρζένθα τού είχε από πριν, φυσικά, εξηγήσει ότι θα συνέχιζαν την εκπαίδευσή τους αλλά με πυροβόλα όπλα τώρα· γιατί ήταν εξίσου σημαντικό ο Κάδμος να τα μάθει κι αυτά. «Θα είμαι, τουλάχιστον, ντυμένος;» την είχε ρωτήσει, αστειευόμενος.

Ο Βάρνελ-Αλντ κατέβηκε από το μινιπλάνο του, βλέποντάς τους να βγαίνουν από το μεγάλο εξάτροχο όχημα πατώντας στην πόρτα που είχε μετατραπεί σε ράμπα. Η Ασημίνα'νιρ κατέβηκε επίσης.

Ένα δίκυκλο ήρθε ξαφνικά δίπλα τους. Η Τζέσικα. Το πουλί της φτεροκοπούσε από πάνω της, κρώζοντας διαπεραστικά· κι εκείνη, υψώνοντας το χέρι της, το άφησε να γαντζωθεί στον πήχη της.

Η Καρζένθα-Σολ και ο Κάδμος τούς πλησίασαν.

«Βάρνελ,» είπε ο δεύτερος. «Φρόντισες για τα πάντα εδώ προτού έρθουμε.»

«Αν δεν είχατε έρθει η υποχώρησή τους δεν θα ήταν τόσο γρήγορη ούτε τόσο φρενήρης,» αποκρίθηκε ο Πολιτάρχης της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας. «Περικυκλωμένοι, δεν είχαν πιθανότητες νίκης.»

«Όπως και νάχει,» είπε η Καρζένθα, «κάνατε όντως καλή δουλειά. Ο Ζιλμόρος ήταν φρόνιμος;»

«Συγκράτησε τους άλλους συμμορίτες από λεηλασίες.»

«Παράδοξο γι'αυτόν.»

«Καταλαβαίνει ότι ο βασικός μας σκοπός εδώ είναι να νικήσουμε τους Β' Κατωρίγιους προτού κλέψουμε οτιδήποτε.»

Σχεδόν σαν να τους είχε ακούσει – πράγμα αδύνατον – ο Ζιλμόρος πλησίασε, στεκόμενος πάνω στο τετράκυκλο όχημα των Σκοταδιστών που η οροφή του ήταν ανοιχτή ξανά. «Ποιητή!» φώναξε, με τα μαύρα γυαλιά του να καθρεφτίζουν τις φλόγες που χόρευαν από δω κι από κει στους δρόμους και στις αποβάθρες. «Η Β' Κατωρίγια είναι δική μας!»

«Ο αγώνας μας θα μείνει στην Ιστορία της Ατέρμονης Πολιτείας, Ζιλμόρε!» αποκρίθηκε ο Κάδμος υψώνοντας τη γαντοφορεμένη γροθιά του. Πάνω από το γάντι ήταν ο ένας κρίκος των κομμένων χειροπεδών,

ώστε να φαίνεται καθαρά – ο Αλυσοδεμένος Ποιητής που έχει σπάσει τις αλυσίδες του! «Κανείς ποτέ δεν θα ξεχάσει τους μαχητές της ελευθερίας που ξεκίνησαν τον αγώνα τους από τη Β' Ανωρίγια Συνοικία και έγιναν θρύλος στις συνοικίες του Ριγοπόταμου!»

Οι Σκοταδιστές που βρίσκονταν μες στο τετράκυκλο όχημα ζητωκραύγασαν, καθώς επίσης και κάποιοι άλλοι μαχητές – συμμορίτες και μισθοφόροι – που έτυχε να βρίσκονται τριγύρω.

Η Καρζένθα δεν μπόρεσε παρά να χαμογελάσει αχνά. *Εντάξει,* σκέφτηκε, *ίσως νάχε κάποιο δίκιο σχετικά με τα αποτελέσματα που προκαλεί η παρουσία του...*

Ο Βάρνελ-Αλντ έβγαλε το κράνος του. «Ας μην πανηγυρίζουμε από τώρα. Μερικά λιμάνια έχουμε απλώς–»

Δεν πρόλαβε να τελειώσει τα λόγια του. Τρία δίκυκλα ήρθαν ολοταχώς προς το μέρος τους και σταμάτησαν απότομα, με τους μεταλλικούς τροχούς τους να τρίζουν. Οι αναβάτες τους ανήκαν στη συμμορία των Ξεπεσμένων Ιερέων. Και ένας απ'αυτούς ήταν ο Σκυφτός Στίβεν, ο αρχηγός τους. Το αριστερό του χέρι βρισκόταν ακόμα σε νάρθηκα ύστερα από το χτύπημα που είχε υποστεί στο Εμπορικό Κέντρο Δυτικού Ριγοπόταμου, αλλά ο Στίβεν δεν ήταν πρόθυμος να μείνει μακριά από τους συμμορίτες του απόψε. Οδηγούσε το δίκυκλο με το δεξί χέρι μόνο, χωρίς να φαίνεται να δυσκολεύεται, και είχε κρεμασμένο ένα τουφέκι από τον ώμο του σαν τσάντα, ώστε να μπορεί να πατήσει τη σκανδάλη με το χτυπημένο χέρι.

«Βάρνελ!» είπε – δυσαρεστώντας αμέσως τον Βάρνελ-Αλντ που του απευθυνόταν έτσι αντί ως *Άρχοντά μου* ή ως *Εξοχότατε,* όπως και όφειλε κατά τη γνώμη του. «Μαχητές έρχονται από τα νοτιοδυτικά. Πολλά οχήματα. Συνάντησαν τους υποχωρούντες και τώρα πλησιάζουν μαζί τους.» Τα λόγια του Στίβεν έδιωξαν τη δυσαρέσκεια απ'το μυαλό του Βάρνελ-Αλντ – είχαν σημαντικότερα προβλήματα τώρα.

«Ο Βόρκεραμ-Βορ,» είπε ο Πολιτάρχης της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, μην αμφιβάλλοντας πως αυτός ο καταραμένος πρέπει να ήταν που ερχόταν. Η Κορίνα είχε τόσες φορές προειδοποιήσει γι'αυτόν.

«Αν είναι όντως ο Βόρκεραμ-Βορ,» είπε η Καρζένθα, «τούτη είναι η ευκαιρία να τελειώνουμε μαζί του!» Ακόμα θυμόταν πώς είχε σκοτώ-

σει τους Μικρούς Γίγαντές της στο νησί Όρεντοχ και τους είχε κλέψει ένα ελικόπτερο. «Πόσοι είναι, Στίβεν;» ρώτησε. «Πιο πολλοί από εμάς;»

Ο αρχηγός των Ξεπεσμένων Ιερέων γέλασε. «Ούτε κατά προσέγγιση, Καρζένθα!»

«Το φαντάστηκα.»

Οι μισθοφόροι του Βόρκεραμ-Βορ – οι Εκλεκτοί, η ομάδα της Ευμενίδας Νοράλνω, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, και η ομάδα του Λόρεντακ Μαυροδάκτυλου – είχαν μόλις συναντήσει τους μαχητές που είχαν υποχωρήσει από τα λιμάνια της Απλωτής: Εκλεκτοί πολλοί κι από αυτούς, καθώς και άλλοι μισθοφόροι και φρουροί. Μαζί τους ήταν ο Ρίντιλακ-Κονχ («ο Αρχοντομαχητής», όπως τον έλεγαν οι υπόλοιποι Εκλεκτοί) και η Φιόνα Ισόσχημη, μια λοχαγός της Φρουράς που, εκτός των άλλων, ήταν και πληροφοριοδότρια του Αλέξανδρου Πανιστόριου. Ο Αρχοντομαχητής την είχε πάρει μέσα στο τετράκυκλο όχημά του, απ'ό,τι φαινόταν, μάλλον για να τη βοηθήσει να γλιτώσει από κάποια καταστροφή. Φρουροί και διάφοροι μισθοφόροι ήταν ανάμικτοι, μπερδεμένοι, σαν να ανήκαν σε μία και μόνο ομάδα. Και όλοι τους έμοιαζαν τρανταγμένοι. Είχαν χτυπηθεί άσχημα από τις δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

«*Ήρθαν από τα νώτα μας,*» έλεγε ξανά ο Ρίντιλακ-Κονχ, μέσω τηλεπικοινωνιακού πομπού, στον Βόρκεραμ-Βορ και τους υπόλοιπους. «*Δεν ξέρουμε από πού ξεφύτρωσαν.*»

«*Κάποιος πρέπει να μας πρόδωσε,*» πρόσθεσε η Φιόνα Ισόσχημη, μιλώντας κι εκείνη από τον ίδιο πομπό. «*Δε μπορεί αλλιώς*–»

«*Όχι,*» τη διέκοψε η φωνή του Αλέξανδρου Πανιστόριου. «*Ήρθαν από σήραγγες που δεν γνωρίζουμε, οι οποίες περνάνε κάτω από τον Ριγοπόταμο και ενώνουν την Α' Ανωρίγια με*–»

«*Αποκλείεται να μην ξέραμε για*–*!*»

«*Κι όμως, είναι αλήθεια, Φιόνα.*»

Η Άνμα, η Μιράντα, η Εύνοια, και η Φοριντέλα-Ράο τούς άκουγαν από τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της πρώτης, που ήταν γαντζωμένος στην κονσόλα του οχήματός της, εστιασμένος στη συχνότητα όπου μιλούσαν όλοι αυτή τη στιγμή. Και τα πολεοσημάδια που σχηματίζονταν από τα λόγια τους, από τα παράσιτα, κι από τους τυχαίους τριγ-

μούς δεν άρεσαν καθόλου σε καμια από τις Θυγατέρες. Έκαναν τις τρίχες τους να ορθώνονται.

«*Πάμε,*» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «*Θα τους συναντήσουμε σε μάχη. Τώρα* εμείς *θα τους χτυπήσουμε απ'τα νώτα!*»

«Δε θα τα καταφέρετε...» μουρμούρισε η Μιράντα, καθισμένη πλάι στην Άνμα.

«Όχι,» συμφώνησε εκείνη, «δεν θα τα καταφέρουν.» Τα σημάδια της Πόλης το μαρτυρούσαν. Ξεκάθαρα.

«Τι εννοείτε;» ρώτησε η Φοριντέλα-Ράο, που καθόταν πίσω μαζί με την Εύνοια. «Προειδοποιείστε τους, μα τα σιδερένια μαλλιά της Ρασιλλώς, άμα βλέπετε κάτι!»

«Οι μαχητές του Ποιητή πρέπει να ξέρουν ήδη για τον ερχομό μας,» είπε η Άνμα.

«Ή θα μάθουν πολύ σύντομα,» πρόσθεσε η Μιράντα.

«Πείτε το στον Βόρκεραμ, μα τον Κρόνο!» τις προέτρεψε η Φοριντέλα.

«Αν και δεν νομίζω ότι έχει μεγάλο νόημα τούτη τη στιγμή...» Η Άνμα πάτησε μερικά πλήκτρα πάνω στον πομπό της με το ένα χέρι (ενώ με το άλλο κρατούσε το τιμόνι) καλώντας τον Βόρκεραμ-Βορ αποκλειστικά, ώστε να μιλήσει *μόνο* μαζί του· δεν ήθελε να την ακούσουν οι άλλοι.

«*Τι είναι;*» ήρθε η φωνή του απ'τον πομπό.

«Οι δυνάμεις του Ποιητή ξέρουν για τον ερχομό μας. Μάλλον, μας έχουν δει οι ανιχνευτές τους.»

«*Το ίδιο μού λένε κι οι Αδελφές σου,*» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, αναφερόμενος προφανώς στην Ολντράθα και τη Νορέλτα-Βορ που ήταν μαζί του στο εξάτροχο φορτηγό των Εκλεκτών. «*Αλλά δεν έχει σημασία. Θα τους συναντήσουμε σε μάχη ούτως ή άλλως.*»

«Όπως νομίζεις,» είπε η Άνμα. «Εμείς θα είμαστε κοντά σου. Αλλά πες στον Αλέξανδρο να προσέχει. Ν'απομακρυνθεί, καλύτερα.»

«*Θα του το πω.*»

Κι ύστερα από μια στιγμή ακούστηκε από τον πομπό ξανά η φωνή του, αλλά τώρα στη συλλογική συχνότητα του μισθοφορικού στρατού: «*Αλέξανδρε. Κάλεσέ με.*» Και μετά, ησυχία.

Η Μιράντα έστρεψε το βλέμμα της πίσω, προς το μαύρο τρίκυκλο του Αρχικατασκόπου. Δεν το είδε να φεύγει. «Μάλλον σκοπεύει να μείνει μαζί μας για την ώρα.»

«Αν είναι τελείως μαλάκας, ας πάει να σκοτωθεί ξανά,» μούγκρισε η Άνμα. «Εσείς ετοιμάστε τα όπλα σας.» Η ίδια είχε ήδη στο ένα χέρι το Ροσκράντω-4.2, οπλισμένο και έτοιμο.

Η Φοριντέλα-Ράο όπλισε το τουφέκι που είχε και ρουκέτα επάνω. Η Εύνοια όπλισε μια μεγάλη καραμπίνα που είχε βρει κάτω από το πίσω κάθισμα της Άνμα. Η Μιράντα απασφάλισε το τουφέκι με τις δύο κάννες και την ενεργειακή λειτουργία – που κι αυτό, φυσικά, της Άνμα ήταν. Φορούσαν όλες τους, επιπλέον, αλεξίσφαιρους θώρακες και κράνη, για παν ενδεχόμενο.

Το κομμένο πόδι της Μιράντας την πονούσε λες κι είχε αρπάξει φωτιά, καθώς η Πόλη εξακολουθούσε να το θεραπεύει κάθε στιγμή. Αλλά αισθανόταν συγχρόνως σαν να *είχε* πόδι – και δεν ήταν απλά μια νευρική, φανταστική εντύπωση· ήταν το τεχνητό μέλος που της είχε φτιάξει ο Κλαρκ. Το μυαλό της αντιλαμβανόταν *δύο* πόδια από την αριστερή μεριά, κι αυτό έκανε το νευρικό της σύστημα να πονά λίγο, αλλά δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο. Τίποτα που δεν θα περνούσε. Και ο πόνος δεν είχε καμια σύγκριση μ'εκείνον από τη διαδικασία ανάπλασης του πραγματικού ποδιού.

«*Αρχηγέ, τους βλέπω!*» ακούστηκε η φωνή του Δράστη Λαοκράτη από τον πομπό. Ο πιλότος είχε, σίγουρα, καλύτερη θέα από εκεί όπου πετούσε. Το ίδιο κι οι άλλοι πιλότοι ελικοπτέρων και μαχητικών αεροπλάνων που είχαν υποχωρήσει από την Απλωτή και τώρα ήταν μαζί με τον Βόρκεραμ-Βορ και τους υπόλοιπους. «*Και είναι πολλοί. Είναι* πολλοί, *μα τον Κρόνο!*»

«*Απλωθείτε!*» πρόσταξε ο Βόρκεραμ. «*Μην τους αφήσετε να σας περικυκλώσουν!*»

Η Μιράντα πρόσεξε μια αλλαγή στα πολεοσημάδια και, κοιτάζοντας από τον καθρέφτη πλάι της, είδε το τρίκυκλο του Πανιστόριου να στρίβει και να φεύγει. Ο Αρχικατάσκοπος είχε αποφασίσει πως ήταν ώρα για στρατηγική απομάκρυνση.

Ύστερα, αντίκρισαν όλοι τους τον στρατό του Κάδμου Ανθοτέχνη να γεμίζει τους δρόμους και τις γέφυρες απέναντί τους. Ήταν τεράστιος.

Δυνάμεις ξηράς και δυνάμεις αέρος. Σημαίες κυμάτιζαν πάνω από τα θωρακισμένα οχήματα και τα άρματα μάχης, έχοντας το έμβλημα της επανάστασης του Αλυσοδεμένου Ποιητή αλλά και το έμβλημα της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας κι ένα ακόμα σύμβολο που πολλοί μισθοφόροι δεν αναγνώριζαν.

Η Μιράντα, όμως, το αναγνώριζε. «Το οικόσημο των Αλντ'κάρθοκ,» είπε. «Τι δουλειά έχει εδώ;»

«Ο Βάρνελ-Αλντ είναι ο καινούργιος Πολιτάρχης της Α' Ανωρίγιας,» εξήγησε η Άνμα. «Σύμμαχος του Ποιητή.»

«Μάλιστα...» Και πρόσθεσε: «Τουλάχιστον, δεν φαίνεται πουθενά καμια παγίδα της αγαπητής μας Αδελφής. Εκτός αν ολόκληρος τούτος ο στρατός είναι η παγίδα της.»

Δεν καθυστέρησαν ούτε δευτερόλεπτο. Άρχισαν αμέσως να χτυπάνε τον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ. Ρουκέτες, οβίδες, βόμβες – μια λαίλαπα καταστροφής, ένας στρόβιλος θανάτου για να καταπιεί αυτόν και τους μαχητές του.

Οι Εκλεκτοί και οι άλλοι μισθοφόροι σκορπίστηκαν μες στους δρόμους μαζί με όσους φρουρούς απέμεναν, ενώ τα πάντα διαλύονταν και ανατινάζονταν γύρω τους – πλακόστρωτα, πόρτες, τοίχοι, τμήματα γεφυρών, παράθυρα, μπαλκόνια, κεραίες, καλώδια, σωλήνες – νερά πετάγονταν, ενεργειακές διαρροές έτριζαν και σπινθηροβολούσαν επικίνδυνα.

Η Άνμα οδηγούσε παρατηρώντας τα πολεοσημάδια και μόνο τα πολεοσημάδια. Οδηγούσε ακολουθώντας το πιο ασφαλές μονοπάτι που μπορούσε να διακρίνει μες στην καταστροφή. Ήταν σαν το όχημά της να διέσχιζε μια καταιγίδα η οποία δεν μπορούσε να το αγγίξει γιατί κάποια θεότητα το προστάτευε. Και αυτή η θεότητα – *η Πόλη* – η Άνμα ήλπιζε να μην την εγκαταλείψει ούτε στιγμή. Διότι, παρότι το τροχοφόρο της ήταν θωρακισμένο και τα τζάμια του αλεξίσφαιρα, το μακελειό ήταν τέτοιο που η Θυγατέρα καταλάβαινε πολύ καλά πως μπορούσε να την κάνει κομμάτια – εκείνη και τις Αδελφές της και τη Φοριντέλα-Ράο μαζί – μέσα σε δευτερόλεπτα.

«Φυλάμε τον Βόρκεραμ τώρα;» ρώτησε η Φοριντέλα.

«Είσαι τρελή, γαμώ την κοινωνία σου;» μούγκρισε η Άνμα, νιώθοντας ιδρώτα να τη λούζει, από το ξανθό της κεφάλι ώς το σημάδι των Θυγατέρων στη δεξιά της πατούσα.

Η Φοριντέλα έβγαλε το τουφέκι της από ένα παράθυρο, πυροβολώντας ένα δίκυκλο που ερχόταν από δίπλα τους. Χτύπησε τους τροχούς του, ανατρέποντάς το.

Αλλά από την άλλη μεριά ένα τετράκυκλο ζύγωνε, με δύο μεγάλους τροχούς πίσω και δύο μικρότερους (μέτριους, ουσιαστικά) μπροστά. Επάνω του κουβαλούσε ένα αρκετά βαρύ κανόνι, το οποίο άρχισε να ρίχνει στο όχημα της Άνμα.

Η Άνμα έστριψε κοφτά, κάνοντας τις μεταλλικές ρόδες της να τρίξουν και τη μηχανή της να γρυλίσει. Οι οβίδες χτύπησαν το πλακόστρωτο κι έναν τοίχο, κλονίζοντας το όχημα.

Η Μιράντα πυροβόλησε τον εχθρό με το δίκαννο τουφέκι της· η Εύνοια τον πυροβόλησε με τη μεγάλη καραμπίνα της. Ήταν από τη μεριά τους.

Πάνω από το όχημα με τις υπερμεγέθεις πίσω ρόδες μια σημαία κυμάτιζε με το έμβλημα της Α’ Ανωρίγιας Συνοικίας. Μισθοφόροι του Πολιτάρχη της, πιθανώς. Μια σφαίρα της Εύνοιας την τρύπησε.

«Έχω κάτι σκοτοβομβίδες κάτω απ’το κάθισμα!» είπε η Άνμα. «Χρησιμοποιήστε τες! Και κάτι χειροβομβίδες!»

Αλλά η Φοριντέλα τώρα τεντωνόταν πλάι από την Εύνοια για να σημαδέψει το εχθρικό όχημα. «Άνοιξε το κάθισμα, Εύνοια!» είπε. «Βγάλε τις βόμβες.» Το ένα της μάτι ήταν κλειστό, το άλλο στενεμένο· τα χείλη της πιεσμένα.

Η Εύνοια, υποθέτοντας πως η φίλη της Άνμα ήξερε τι έκανε, υπάκουσε, τραβώντας μέσα την καραμπίνα της κι ανοίγοντας το πίσω κάθισμα, καθώς σηκωνόταν από αυτό.

Η Φοριντέλα δεν καθόταν στο κάθισμα· ήταν γονατισμένη. Και τώρα πάτησε τη δεύτερη σκανδάλη του τουφεκιού της, εξαπολύοντας τη ρουκέτα του. Το βλήμα σύριξε οργισμένα στον γεμάτο καπνούς αέρα και χτύπησε το εχθρικό όχημα στη μπροστινή μεριά. Η έκρηξη που έγινε το έσεισε άγρια και το έκανε να χάσει την πορεία του, καπνίζοντας, με τα τζάμια του διαλυμένα.

Η Εύνοια έβγαλε μια σκοτοβομβίδα κάτω από το πισινό κάθισμα, όπου ο χώρος ήταν γεμάτος όπλα. «Χρειάζεται πια;» ρώτησε.

«Ναι!» είπε η Άνμα από μπροστά, κοιτάζοντας πίσω μόνο απ'τον καθρέφτη της. «Ρίξτ' τη – τώρα!»

Η Εύνοια γύρισε τον διακόπτη και πέταξε τη βόμβα.

Υπερφυσικό, αδιαπέραστο σκοτάδι σκέπασε τον δρόμο πίσω από το όχημα της Άνμα.

«Τώρα θα μας χάσουν,» είπε εκείνη. «Δε μπορεί να μη μας χάσουν.» Κι έστριψε.

«Η Φοριντέλα νομίζω πως τους διέλυσε ούτως ή άλλως,» είπε η Εύνοια.

«Όχι,» διαφώνησε η Άνμα. «Δεν είχαν διαλυθεί τελείως· θα μας ακολουθούσαν.» Το είχε διαβάσει στη γλώσσα της Πόλης· το είχε δει μέσα από τα σημάδια που αντανακλούσαν στον καθρέφτη της.

«Άνμα – πρόσεχε!» είπε ξαφνικά η Μιράντα.

Αλλά και η Άνμα το είχε μπανίσει το πολεοσημάδι αυτό. Έστριψε απότομα–

–μια ρουκέτα έσκασε δίπλα τους–

–τινάχτηκαν προς τα δεξιά, κοπάνησαν σ'έναν τοίχο (η Εύνοια ούρλιαξε, η Άνμα έβρισε Κρόνο και Σκοτοδαίμονα, «Γαμήσου!» αναφώνησε η Φοριντέλα, η Μιράντα ήταν σιωπηλή), αλλά δεν σταμάτησαν. Η Άνμα γύρισε ξανά το τιμόνι, πιέζοντας το πετάλι κάτω απ'το πόδι της· συνέχισαν να τρέχουν, αν και κάτι παράξενοι ήχοι – κουδουνίσματα – ακούγονταν μέσα απ'το όχημα.

Ύστερα, είδαν να έρχεται καταπάνω τους ένα άλλο τετράκυκλο. Θωρακισμένο και με δύο πυροβόλα εκατέρωθεν, ενώ από κάτω του, ανάμεσα από τους τροχούς του, διακρινόταν και η κάννη κάποιου άλλου όπλου. Ένα όπλο που αμέσως *μίλησε* στην Άνμα, όπως της μιλούσαν όλα τα όπλα της Πόλης. Ήταν ηχητικό. Πολύ ισχυρό ηχητικό. Με μέτριο βεληνεκές. Τα δύο πυροβόλα εκατέρωθεν του οχήματος, αντιθέτως, είχαν σαφώς μεγαλύτερο βεληνεκές αλλά, ως κανόνια, ήταν μέτρια σε ισχύ. Πράγμα που σήμαινε, βέβαια, ότι μπορούσαν να κάνουν το δικό της όχημα κομμάτια και θρύψαλα με, το πολύ, τρεις καλοσημαδεμένες ριπές.

Ούτε η Μιράντα δεν διάβασε τόσες πληροφορίες για τον εχθρό τους μέσα από τα σημάδια της Πόλης. Καταλάβαινε μόνο πως ήταν επικίνδυνος – πολύ επικίνδυνος – και ότι κάποιος αρχηγός βρισκόταν στο εσωτερικό του θωρακισμένου τροχοφόρου. Ένας «σκοτεινός αρχηγός», της μαρτυρούσαν τα πολεοσημάδια.

Και η Άνμα το είχε δει αυτό, φυσικά – και όχι μόνο. Τα σημάδια τής έλεγαν επίσης ότι τον *ήξερε* τον συγκεκριμένο σκοτεινό αρχηγό. Τον είχε κάπου ξανασυναντήσει. Στο πρόσφατο παρελθόν. Το μυαλό της, όμως, δεν προλάβαινε τώρα να κάνει τις απαραίτητες συνδέσεις γιατί άλλα, πιο σημαντικά, πιο άμεσα για την επιβίωσή της, πράγματα το απασχολούσαν.

Η Άνμα έστριψε κοφτά, αποφεύγοντας τις ριπές από τα δύο πυροβόλα του εχθρού. «Ρίξ' τους σκοτοβομβίδα, Εύνοια! Τώρα! *Τώρα!*»

Η Εύνοια υπάκουσε, πιάνοντας ακόμα μια σκοτοβομβίδα και πετώντας την πίσω. Υπερφυσικό σκοτάδι τις χώρισε από το φονικό όχημα.

Αλλά σύντομα αυτό πέρασε από μέσα του και βρέθηκε πάλι στο κατόπι τους.

Η Φοριντέλα είχε ήδη προσαρμόσει καινούργια ρουκέτα πάνω στο τουφέκι της και τώρα σημάδεψε το όχημα που τις καταδίωκε. «Ελάτε...» σύριξε. «*Ελάτε...*»

Η Άνμα έστριψε ξανά, απότομα–

«Όχι!» αναφώνησε η Φοριντέλα, γιατί εκείνη τη στιγμή είχε πατήσει τη δεύτερη σκανδάλη του τουφεκιού εκτοξεύοντας τη ρουκέτα.

Αλλά η Άνμα δεν είχε στρίψει τυχαία, φυσικά. Το ένστικτό της την προειδοποιούσε.

Η ηχητική ριπή του όπλου του εχθρικού οχήματος αστόχησε για *εκατοστά* το τροχοφόρο της. Τα ήδη τρανταγμένα τζάμια του έτριξαν άγρια, στα όρια να θρυμματιστούν.

Η ρουκέτα της Φοριντέλα-Ράο είχε επίσης αστοχήσει, χτυπώντας ένα μπαλκόνι μιας πολυκατοικίας.

Η Μιράντα βγάζοντας το δίκαννο τουφέκι της απ'το παράθυρο άρχισε να ρίχνει. Η Εύνοια πέταξε μια χειροβομβίδα. Αλλά το σημάδι της δεν ήταν καθόλου καλό· το εχθρικό όχημα πέρασε μέσα από τους καπνούς του τσακισμένου πλακόστρωτου δίχως να καθυστερήσει. Και συνεχίζοντας να βάλλει με τα δύο πυροβόλα του.

Το όχημα της Άνμα χτυπήθηκε πίσω-δεξιά. «Γαμώ τη μάνα του Κρόνου!» γρύλισε εκείνη, μπαίνοντας σ'έναν δρόμο ανάμεσα σε ψηλές πολυκατοικίες. «Διώξτε τον απ'τον κώλο μας τον κωλοπούστη!» Αυτό το χτύπημα λίγο είχε λείψει να σπάσει την πίσω ρόδα· η Άνμα ήταν σίγουρη. Το μόνο που είχε σώσει το όχημά της ήταν η οδήγησή της. Η ριπή δεν το είχε πετύχει ευθέως. Ξυστά το είχε πάρει, ουσιαστικά.

Και ο εχθρός εξακολουθούσε, φυσικά, να τους καταδιώκει.

Η Μιράντα πυροβολούσε με το δίκαννο τουφέκι της μα δεν φαινόταν να μπορεί να τον βλάψει. Άλλαξε γεμιστήρα γιατί ο προηγούμενος είχε αδειάσει. «Έπρεπε να είχα τώρα μαζί μου τα Εκτρώματα!» γρύλισε μέσα από σφιγμένα δόντια. «Άνμα, βρες ένα μέρος να καλ–»

Το όχημα τραντάχτηκε ξανά από τις οβίδες που εξαπέλυαν τα δίδυμα κανόνια του εχθρικού οχήματος. Και τώρα η Άνμα ήταν βέβαιη πως θα ακολουθούσε και ηχητική ριπή–

Πλάι της είδε μια μεγάλη τζαμαρία – ένα κατάστημα ρούχων της Απλωτής – κλειστό, ασφαλώς, αν και άρον-άρον όπως φαινόταν. Η Άνμα γύρισε το τιμόνι δίχως καθυστέρηση. Το όχημά της έπεσε πάνω στη βιτρίνα, διαλύοντας γυαλιά και παίρνοντας μαζί του ντυμένες κούκλες και κρεμασμένα ρούχα.

Η ηχητική ριπή αστόχησε. Κι αυτό ήταν το μόνο που ενδιέφερε την Άνμα τώρα.

Συνέχισε να γυρίζει το τιμόνι μες στα χέρια της (είχε αφήσει το Ροσκράντω-4.2 στα γόνατό της εδώ και κάποια ώρα), παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης ολόγυρα. Οδήγησε το όχημα προς το ασφαλέστερο μέρος, σ'έναν χώρο του καταστήματος πίσω από έναν τοίχο, διαλύοντας έπιπλα, κούκλες, κρεμάστρες, παίρνοντας μαζί της ρούχα κάθε είδους.

Το εχθρικό όχημα σταμάτησε έξω απ'το μαγαζί, γυρισμένο έτσι ώστε να το αντικρίζει ευθέως. Και τα πυροβόλα του γέμισαν το εσωτερικό του οικήματος με φωτιά και θάνατο.

Ο τοίχος πίσω απ'τον οποίο είχε καλυφτεί το όχημα της Άνμα γκρεμίστηκε, πλακώνοντάς το. Ευτυχώς δεν ήταν από βαριές πέτρες και δεν μπορούσε να του προκαλέσει καμια σοβαρή ζημιά.

Η Εύνοια πέταξε μια σκοτοβομβίδα έξω από το παράθυρο, τυλίγοντας τον χώρο με υπερφυσικό σκοτάδι.

Η Φοριντέλα-Ράο, έχοντας πιάσει ένα ρουκετοβόλο – ένα *κανονικό* ρουκετοβόλο, τώρα, όχι το τουφέκι της – εξαπέλυσε τη ρουκέτα του προς τον εχθρό, αφήνοντας τη να περάσει μέσα απ'το σκοτάδι.

Μια δυνατή έκρηξη αντήχησε.

Τα δίδυμα πυροβόλα έπαψαν να βάλλουν· τροχοί ακούστηκαν να κινούνται, μηχανές να μουγκρίζουν σαν οργισμένα στοιχειακά της Ατέρμονης Πολιτείας.

«Έφυγε;» έκανε η Φοριντέλα.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μιράντα, διακρίνοντάς το στα πολεοσημάδια.

«Μας νόμισαν για νεκρές;» ρώτησε η Εύνοια.

«Μάλλον όχι,» είπε η Μιράντα. «Απλώς θεώρησαν ότι δεν άξιζε τον κόπο να μας κυνηγήσουν άλλο.»

«Πάμε να φύγουμε· άσ' το!» πρόσταξε ο Ζιλμόρος, και ο Κίρκος υπάκουσε, στρίβοντας κι απομακρύνοντας το όχημα των Σκοταδιστών από το ρημαγμένο κατάστημα ρούχων. Αυτή η τελευταία ρουκέτα τούς είχε χτυπήσει στο πλάι, προκαλώντας αρκετές ζημιές στη θωράκισή τους. Ευτυχώς, και τα δυο πυροβόλα λειτουργούσαν ακόμα κανονικά.

«Σα δαιμονισμένο μανούβραρε,» μούγκρισε ο Ζιλμόρος. «Ποιος διάολος το οδηγούσε, γαμώτο;»

«Τυχερός ήταν!» είπε η Τζίνα.

«*Τυχερός;* Όχι απλά 'τυχερός'! Δεν τον έβλεπες πώς πήγαινε; Σα νάξερε πού θα έπεφταν οι ριπές μας *προτού* πέσουν εκεί! Όχι, αυτός ο καριόλης δεν ήταν μόνο τυχερός – ήταν αγαπητός του Σκοτοδαίμονος, όποιος κι αν ήταν!»

Καθώς οι Σκοταδιστές απομακρύνονταν, μες στο όχημά τους, από το διαλυμένο ενδυματοπωλείο, η Τζέσικα τούς παρακολουθούσε από μια γέφυρα που τα πολεοσημάδια τής έδειχναν ότι – προς το παρόν και μόνο – αποτελούσε ασφαλές σημείο. Καθόταν επάνω στο δίκυκλό της και ο Αστρομάτης ήταν γαντζωμένος στον ώμο της.

Τα σημάδια που είχε δει από κάτω της, λίγο προτού ο Ζιλμόρος και οι δικοί του φύγουν, της μαρτυρούσαν ότι εδώ συνέβαινε κάτι το... ιδιαίτερο. Αυτό το τετράκυκλο όχημα που είχε βουτήξει μες στη βιτρίνα

σπάζοντας τζάμια και κούκλες δεν το οδηγούσε κανένας τυχαίος οδηγός. Ήταν κάποιος γνωστός της.

Μια Αδελφή της, πολύ πιθανόν.

Η Άνμα; Η Κορίνα τής είχε πει ότι η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ ήταν στο πλευρό του Βόρκεραμ-Βορ. Και τώρα ήταν και η καταραμένη η Μιράντα εδώ...

Η Άνμα πάτησε το πετάλι, για να βάλει ξανά το όχημά της σε κίνηση. Έντονα μουγκρητά ακούστηκαν, αλλά το όχημα δεν κινήθηκε.

«Γαμήσου!» γρύλισε η Άνμα. «Τα μπάζα έχουν μπλοκάρει έναν ή δύο τροχούς.» Έσπρωξε την πόρτα της – με δύναμη, για να την ελευθερώσει από τα κομμάτια του ελαφρύ τοίχου που είχαν πλακώσει το όχημα – και βγήκε.

Οι υπόλοιπες την ακολούθησαν έξω με τα όπλα τους έτοιμα. Μπορεί ο εχθρός να ξαναερχόταν. Ή μπορεί κάποιος *άλλος* εχθρός να παρουσιαζόταν. Εκρήξεις, πυροβολισμοί, γδούποι, και κραυγές αντηχούσαν από παντού.

Η Άνμα κοίταξε τους τροχούς του οχήματός της, κάνοντας τον γύρο του, παρατηρώντας ό,τι σημάδια μπορούσε να της δώσει η Πόλη. Κατάλαβε ότι ο ένας μπροστινός και ο ένας πισινός τροχός ήταν παγιδευμένοι. Έπιασε τα μπάζα με τα χέρια της κι άρχισε να τα βγάζει. Η Φοριντέλα τη βοήθησε.

Ένα δίκυκλο πλησίασε τη σπασμένη βιτρίνα του ενδυματοπωλείου.

Όλες τους τσιτώθηκαν, με όπλα στα χέρια – η Μιράντα το δίκαννο τουφέκι της, η Εύνοια τη μεγάλη καραμπίνα της, η Φοριντέλα το τουφέκι της με τη ρουκέτα, η Άνμα τραβώντας αμέσως το Ροσκράντω-4.2 από τη ζώνη της.

Πάνω στο δίκυκλο καθόταν μια γυναίκα με μακριά, ξανθά, σγουρά μαλλιά, γαλανόδερμη, ντυμένη με μαύρη καπαρντίνα. Από πάνω της ένα πουλί φτερούγιζε· είχε γυαλιστερά μάτια μες στη νύχτα και γένι κάτω από το ράμφος του.

«Άνμα!» χαιρέτησε η αναβάτρια, χαμογελώντας. «Οι δρόμοι μάς έφεραν πάλι κοντά, Αδελφή μου.»

«Τζέσικα...» είπε η Άνμα. «Τι κάνεις εδώ;» Τη θυμόταν, φυσικά. Είχαν συνεργαστεί οι δυο τους, πριν από κάποια χρόνια, σε μια υπόθεση που αφορούσε τους Ανθρωποκλέφτες – αυτά τα καθάρματα που άρπαζαν ανθρώπους απ'όλη τη Ρελκάμνια και τους πουλούσαν ως δούλους, ακόμα και σε άλλες διαστάσεις. Η Τζέσικα είχε βοηθήσει την Άνμα να εντοπίσει το άντρο τους στις Σκοτεινές Συνοικίες, μακριά στην ανατολή, κοντά στο Απώτερο Σκότος – ένα πέρας της Ρελκάμνια. Αν και στην αρχή η Άνμα δεν ήξερε αν έπρεπε να την εμπιστευτεί, τελικά είχαν κάνει αρκετά καλή ομάδα οι δυο τους.

«Τζέσικα,» είπε η Μιράντα, στενεύοντας τα μάτια. Δεν απορούσε που η Τζέσικα ήταν εδώ. Το χάος και οι καταστροφές πάντοτε την προσέλκυαν. Την έκαναν να γουστάρει. Όπως άλλωστε ήξερε η Μιράντα, η Τζέσικα από μόνη της πολλές φορές προκαλούσε χάος, για διασκέδαση.

«Μιράντα,» είπε η Τζέσικα, ατενίζοντάς την με τον ίδιο τρόπο. Καμια δεν συμπαθούσε την άλλη.

«Γνωστή σας;» ρώτησε η Φοριντέλα-Ράο. «Είναι κι αυτή...;»

«Ναι,» απάντησε η Άνμα, «είναι κι αυτή. Τι κάνεις εδώ, Τζέσικα;»

«Με τους στρατούς του Αλυσοδεμένου Ποιητή είναι,» είπε η Μιράντα.

Η Τζέσικα γέλασε, και το πουλί που φτερούγιζε από πάνω της πιάστηκε στον τεντωμένο πήχη του χεριού της. «Η Μιράντα έχει πάντοτε την καλύτερη άποψη για εμένα! Με καταλαβαίνει... κι εγώ την καταλαβαίνω.» Τα γκρίζα μάτια της γυάλισαν απειλητικά.

«Δεν είσαι, δηλαδή, με τους στρατούς του Αλυσοδεμένου Ποιητή;» ρώτησε η Μιράντα.

«Όπως είπαμε, με ξέρεις καλά, Αδελφή μου...»

«Είσαι μαζί μ'αυτά τα καθάρματα;» σύριξε η Άνμα. «Μα παπάρια του Κρόνου, Τζέσικα! Τι...; Μια άλλη Αδελφή μας είναι επίσης μπλεγμένη μ'αυτούς. Η Κορίνα, αν την–»

«Ναι,» γέλασε η Τζέσικα διακόπτοντάς την, «τη γνωρίζω την Κορίνα. Ποτέ δεν είναι να την εμπιστεύεσαι. Αλλά στήνει κάτι *καταπληκτικές* καταστάσεις με το μυαλό που έχει – χα-χα-χα-χα!»

«Είναι εδώ για να μας επιτεθεί αυτή;» ρώτησε η Φοριντέλα-Ράο.

«Ποια είναι η ανόητη;» είπε η Τζέσικα κοιτάζοντας τη Φοριντέλα μ'ένα στραβό χαμόγελο στα χείλη. «Δεν ξέρει ότι *ποτέ* δεν θα έκανα κακό στις Αδελφές μου;»

«Μα, αν είσαι με την Κορίνα...» κόμπιασε η Φοριντέλα-Ράο.

Η Άνμα είπε: «Το καλύτερο που έχεις να κάνεις, Τζέσικα, είναι να φύγεις μακριά από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή και τους στρατούς του.»

«Ευχαριστώ για τη συμβουλή, Αδελφή μου, αλλά δεν το σκοπεύω. Μ'αρέσει ο Κάδμος, καθώς και οι άνθρωποι που είναι συγκεντρωμένοι γύρω του. Έχουν πλάκα! Κάνουν τόσα *ενδιαφέροντα* πράγματα στην Πόλη – ποτέ δεν βαριέσαι μαζί τους!»

«Τρελή είναι, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» μούγκρισε η Φοριντέλα.

«Ποια είναι, τέλος πάντων, αυτή η μαλακισμένη, Άνμα;»

Η Φοριντέλα έκανε να την πλησιάσει, αναμφίβολα για να τη χτυπήσει με κάτι, αλλά η Άνμα έπιασε την αριστοκράτισσα από το μπράτσο τραβώντας την πίσω. «Φίλη μας είναι. Μόνο αυτό χρειάζεται να ξέρεις.»

«Γιατί τέτοια μυστικοπάθεια μαζί μου, Άνμα; Μη μου πεις ότι ακούς... κακές γλώσσες.» Λοξοκοίταξε τη Μιράντα.

Η Μιράντα ρώτησε: «Από πότε συνεργάζεσαι με την Κορίνα, Τζέσικα;»

«Αυτή είναι δική μου δουλειά!»

«Όπως νομίζεις. Αλλά να ξέρεις ότι τελευταία έχει γίνει χειρότερη απ'ό,τι ήταν. Σου έχει πει για το φυλαχτό;»

Ποιο φυλαχτό; απόρησε η Τζέσικα, νιώθοντας το ενδιαφέρον της να κεντρίζεται. Αλλά δεν ήθελε να φανεί μπροστά στη Μιράντα ότι δεν ήξερε αρκετά. «Να κοιτάς τη δουλειά σου!» αποκρίθηκε πάλι· και ο Αστρομάτης έκρωξε, πιασμένος στον πήχη της, νιώθοντας την αναστάτωσή της. «Γιατί δεν έρχεσαι μαζί μας, Άνμα;» ρώτησε η Τζέσικα. «Προτιμάς να είσαι με το μέρος ενός δικτάτορα όπως ο Βόρκεραμ-Βορ;»

«Ο Βόρκεραμ-Βορ δεν είναι δικτάτορας–»

«Δεν είναι; Πριν από τέσσερις μέρες αυτός και οι συνεργοί του φυλάκισαν τον Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας και άρπαξαν την εξουσία με τα όπλα!»

«Δεν ξέρεις για τι πράγμα μιλάς. Ο *Αλυσοδεμένος Ποιητής* είναι πραγματικά δικτάτορας!»

Η Τζέσικα γέλασε δυνατά. «*Ο Κάδμος;* Μα τον Κρόνο, αδύνατον! Ο Κάδμος είναι επαναστάτης· κι αυτός και οι δικοί του συνεχώς κάνουν ενδιαφέροντα πράγματα στην Πόλη. Αν ήμουν στη θέση σας, Αδελφές μου, θα ερχόμουν με το μέρος των νικητών. Τώρα είστε με το μέρος των ηττημένων. Ο απελευθερωτικός στρατός από την Α' Ανωρίγια Συνοικία θα την *τσακίσει* τη δικτατορική Τριανδρία της Β' Κατωρίγιας. Μέσα σε ώρες, ίσως!» γέλασε.

«Θα το δούμε αυτό!» γρύλισε η Φοριντέλα-Ράο. «Και οι πειρατές το ίδιο νόμιζαν! Ο Βόρκεραμ τούς ξεπάστρεψε!»

«Και έχεις την αυταπάτη ότι το ίδιο θα καταφέρει και τώρα; Ο στρατός του Κάδμου και του Βάρνελ-Αλντ δεν είναι πειρατές και άρπαγες, και έχουν περάσει από πολλές δοκιμασίες. Θα νικήσουν!

»Ελάτε με τους νικητές αν είστε έξυπνες!» φώναξε βάζοντας τη μηχανή του δίκυκλού της να μουγκρίσει δυνατά.

Η Φοριντέλα έκανε να υψώσει το τουφέκι της, αλλά η Άνμα έπιασε την κάννη και το κατέβασε. «Άνμα!» διαμαρτυρήθηκε εκείνη.

Η Τζέσικα έστριψε το δίκυκλό της και έφυγε, με το πουλί της να φτεροκοπά γρήγορα από πάνω της και τα μακριά ξανθά μαλλιά της να τινάζονται.

«*Γιατί,* Άνμα;» γρύλισε η Φοριντέλα-Ράο.

«Είναι Αδελφή μας,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Δυστυχώς,» είπε η Μιράντα.

«Δε μ'άρεσε καθόλου η όψη της,» σχολίασε η Εύνοια.

«Δεν την έχεις ξανασυναντήσει;» ρώτησε η Φοριντέλα.

«Όχι.»

«Εμένα,» είπε η Άνμα, «με είχε κάποτε βοηθήσει.»

«Τι;» έκανε η Φοριντέλα.

«Η Πόλη σε περίεργους δρόμους μάς οδηγεί,» είπε φιλοσοφικά η Μιράντα. «Τώρα, ας ξεκολλήσουμε το όχημά μας από δω–»

«Ναι,» συμφώνησε η Φοριντέλα. «Μπορεί αυτή η τρελή να ειδοποιήσει τους εχθρούς για να έρθουν να μας–»

«Δε νομίζω ότι θα το κάνει αυτό,» τη διέκοψε η Άνμα, «αλλά, ναι, αρκετά έχουμε καθυστερήσει.» Περνώντας πάλι το Ροσκράντω-4.2 στη ζώνη της, έσκυψε σπρώχνοντας μπάζα.

Μετά από λίγο, οι τέσσερις τους έφυγαν από το διαλυμένο ενδυματοπωλείο τρέχοντας με το όχημα της Άνμα μέσα στην καταιγίδα της νυχτερινής μάχης ξανά.

Πού να βρισκόταν ο Βόρκεραμ-Βορ τώρα; αναρωτήθηκε η Άνμα. Κι αφού η Τζέσικα ήταν εδώ, θα μπορούσε ίσως να ήταν εδώ και η Κορίνα; Θα μπορούσε να ετοιμάζει κάποια παγίδα για τον αρχηγό των Εκλεκτών;

Ανάμεσα στα άλλα οχήματα και τους πεζούς μαχητές του φουσάτου του Αλυσοδεμένου Ποιητή, βάδιζε πάνω σε τέσσερα χοντρά μεταλλικά πόδια ένα πελώριο όχημα – ένα κινητό οχυρό, βαριά θωρακισμένο, με δύο μεγάλα πολυβόλα, ένα ρουκετοβόλο, και ένα ενεργειακό κανόνι.

Ήταν το μεταβαλλόμενο όχημα μέσα στο οποίο είχαν κατεβεί από το *Ανωρίγιο Οχυρό* η Καρζένθα-Σολ και ο Κάδμος Ανθοτέχνης, και πάλι μέσα του βρίσκονταν, αλλά τώρα το όχημα είχε την τρίτη του μορφή. Που ήταν η πιο αργοκίνητη μα και η πιο ισχυρή. Το ενεργειακό του κανόνι εκτόξευε λόγχες καταστροφικού φωτός, διαπερνώντας πέρα για πέρα τα οχήματα του στρατού του Βόρκεραμ-Βορ. Τα πολυβόλα του εξαπέλυαν έναν συνεχόμενο, φονικό καταιγισμό από οβίδες. Το ρουκετοβόλο του πετούσε βλήματα που έκαναν δυνατές εκρήξεις, χτυπώντας στόχους στην ξηρά και στον αέρα.

Τα πόδια του βροντούσαν πάνω στο πλακόστρωτο, κάνοντάς το να ραγίζει και να σπάει.

Γύρω του περιφέρονταν διάφορα οχήματα μισθοφόρων και συμμοριτών. Και τώρα συγκρούονταν με οχήματα της ομάδας του Λόρεντακ Μαυροδάκτυλου, τρέχοντας μες στους δρόμους.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας ήταν επίσης εδώ, καβάλα στο τρίκυκλό του που έμοιαζε με δίκυκλο, και, αντικρίζοντας το κινητό οχυρό, γρύλισε κατάρες μέσα από το κράνος του. Αυτό δεν ήταν κάτι που μπορούσε εύκολα να αντιμετωπιστεί! σκέφτηκε.

Έτρεξε προς το μέρος του, βγάζοντας συγχρόνως δυο χειροβομβίδες από τα λουριά που ήταν δεμένα πάνω από τον θώρακά του, κρατώντας μία με κάθε χέρι, ενώ με το ένα χέρι βαστούσε και το τιμόνι του οχήματός του σταθερό.

Το ένα από τα δύο πολυβόλα του κινητού οχυρού εξαπέλυσε μια φονική λαίλαπα καταπάνω του, αλλά ο Άβαντας με ελιγμούς απέφυγε τις ριπές κι έφτασε κοντά στα πόδια του ψηλού οχήματος. Πέρασε από κάτω του, πετώντας τις χειροβομβίδες δεξιά κι αριστερά, ελπίζοντας να προκαλέσει αρκετή ζημιά ώστε να το κάνει να πέσει.

Έφυγε γρήγορα, στρίβοντας, τρέχοντας. Και, κοιτάζοντας πίσω του, είδε πως όχι μόνο δεν είχε κάνει αρκετή ζημιά σ'αυτό το μεταλλικό κτήνος αλλά τώρα τον καταδίωκε κιόλας! Ο Άβαντας έστριψε ξανά, γλιτώνοντας παρά τρίχα από τις σφαίρες των πολυβόλων, που διέλυσαν έναν τοίχο στα νώτα του.

«Δε μ'αρέσει καθόλου τούτη η κωλοϋπόθεση,» μουρμούρισε μέσ' από τα δόντια του.

«*Αρχηγέ,*» είπε ο Δράστης Λαοκράτης μέσω του πομπού, «*η υπόθεση εδώ ψηλά είναι χάλια. Έχουν μεγαλύτερο σμήνος απ'το δικό μας, και δεν φαίνεται ότι μπορούμε να τους απωθήσουμε.*»

«Επιμείνετε όσο μπορείτε,» πρόσταξε ο Βόρκεραμ-Βορ, «για να μας προστατεύετε από τα αεροσκάφη τους.»

«*Αυτό σού λέω, αρχηγέ: δε νομίζω ότι μπορούμε να επιμείνουμε για πολύ. Κοίτα ψηλά και θα δεις ότι τα περισσότερα αεροσκάφη της Β' Κατωρίγιας είναι ή σε δύσκολη κατάσταση ή υπό διωγμό.*»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. «Κάντε ό,τι καλύτερο μπορείτε, γαμώτο!» Και, τερματίζοντας την τηλεπικοινωνία με τον Δράστη, πρόσταξε τη Ζιλκάμα'μορ, μέσω του εσωτερικού επικοινωνιακού διαύλου, να δώσει στο μεταβαλλόμενο όχημα μορφή ελικοπτέρου. Επί του παρόντος είχε τη μορφή ερπυστριοφόρου, και είχε ήδη εξαπολύσει την ενεργοβολίδα του δύο φορές, εξαντλώντας πολλή ενέργεια. Οι Εκλεκτοί είχαν αλλάξει φιάλες για να συνεχίσει να κινείται.

«Δε μου φαίνονται καλά τα πράγματα, Βόρκεραμ,» είπε η Ολντράθα, καθώς η μορφή του οχήματος άλλαζε γύρω τους. «Δε μου φαίνονται καθόλου καλά...»

«Όχι τέτοια λόγια τώρα, Ολντράθα!» γρύλισε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Μα είναι η *αλήθεια.* Παντού... παντού βλέπω *θάνατο*–»

«Αρκετά!» Και πιο χαμηλόφωνα, μόνο για τα δικά της αφτιά και της Νορέλτα, που στέκονταν κοντά-κοντά: «Διακρίνετε παγίδα της Κορίνας;»

«Η Κορίνα,» είπε έντονα, αν και όχι δυνατά, η Ολντράθα, «δε χρειάζεται παγίδα εδώ για να μας σκοτώσει όλους!»

Καθώς το ελικόπτερο με τους δύο έλικες, στο οποίο είχε μεταμορφωθεί το μεταβαλλόμενο όχημα, υψωνόταν στον αέρα, ο Βόρκεραμ σκέφτηκε: *Σ'αυτό έχει δίκιο. Η Κορίνα όντως δεν χρειάζεται να στήσει παγίδα εδώ.* Αλλά είπε: «Η δουλειά μου είναι να προστατέψω τη Β' Κατωρίγια Συνοικία! Θα υποχωρήσω μόνο όταν νομίζω πως δεν γίνεται αλλιώς.»

Το μεγάλο ελικόπτερο των Εκλεκτών βρισκόταν τώρα στον ουρανό, και οι μισθοφόροι μέσα του χρησιμοποιούσαν τα οπλικά συστήματα για να χτυπάνε τα αεροσκάφη της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας. Μια θύελλα από εκρήξεις, βλήματα, και καπνούς απλωνόταν γύρω τους.

Ο Λόρεντακ Μαυροδάκτυλος οδηγούσε ένα χαμηλό τετράκυκλο όχημα, γρήγορο παρότι βαριά θωρακισμένο. Πάνω από την οροφή του είχε ένα μακρύ, λιγνό πυροβόλο. Δεξιά κι αριστερά είχε από δύο μικρές ρουκέτες αρχικά, αλλά τώρα από τη δεξιά μεριά απέμενε μόνο μία. Πλάι στον Λόρεντακ, στη θέση του συνοδηγού, καθόταν μια μισθοφόρος που λεγόταν Ορσίλια Κυανή και ήταν υπαρχηγός του. Στην πίσω μεριά του οχήματος καθόταν ένας άλλος μισθοφόρος ονόματι Ιόλαος Ροντρέκω. Βαστούσε ένα οπλοπολυβόλο και έριχνε από τα μισάνοιχτα παράθυρα – πότε από το δεξί, πότε από το αριστερό.

Η Ορσίλια είχε στο χέρι της ένα πιστόλι και, κάθε τόσο, τραβούσε και καμια χειροβομβίδα πετώντας την καταπάνω στους εχθρούς όταν περνούσαν από δίπλα τους.

Ο ίδιος ο Λόρεντακ χειριζόταν τα όπλα του οχήματος. Η σκανδάλη του πυροβόλου ήταν πάνω στο τιμόνι, και οι σκανδάλες των ρουκετών παραδίπλα στην κονσόλα.

Τώρα εξαπέλυσε και τη δεύτερη ρουκέτα από τα δεξιά, χτυπώντας ένα θωρακισμένο όχημα του στρατεύματος του Αλυσοδεμένου Ποιητή

που πρέπει ν'ανήκε σε κάποια συμμορία. Οι μπροστινοί του τροχοί διαλύθηκαν και το όχημα έπεσε από τη γέφυρα όπου βρισκόταν, καταλήγοντας μέσα σ'ένα μικρό πάρκο – κάνοντας έκρηξη εκεί και πυρπολώντας τα δέντρα.

Ο Λόρεντακ κατέβασε το δικό του όχημα από τη γέφυρα, βάζοντάς το ξανά στους επίγειους δρόμους ενώ, συγχρόνως, πυροβολούσε κάτι πεζούς μαχητές του φουσάτου του Ανθοτέχνη, σπέρνοντας θάνατο ανάμεσά τους. Η Ορσίλια έριχνε, επίσης, με το πιστόλι της. Ο Ιόλαος πυροβολούσε κάποιον άλλο στόχο πιο μακριά με το οπλοπολυβόλο του.

Ξαφνικά, ένα τετράκυκλο πολεμικό όχημα ήρθε καταπάνω τους βγαίνοντας από έναν παράπλευρο δρόμο. Είχε δύο πυροβόλα εκατέρωθεν, και ανάμεσα από τους τροχούς του διακρινόταν η κάννη ενός ακόμα μεγάλου όπλου.

Τα πυροβόλα έβαλλαν μανιασμένα.

Ο Λόρεντακ έκανε μια μανούβρα για να φύγει από το πεδίο βολής τους, και έριξε με το δικό του πυροβόλο. Χτύπησε το εχθρικό όχημα μα δεν διαπέρασε τη θωράκισή του. Κι αυτό τώρα στράφηκε και ο Λόρεντακ, προτού προλάβει να εξαπολύσει μια από τις αριστερές ρουκέτες καταπάνω του, αισθάνθηκε να τον χτυπά η επίδραση κάποιου ηχητικού όπλου. Ένα τρομερό κουδούνισμα μέσα στο κεφάλι του, ενώ τα πάντα *δονούνταν* ολόγυρά του. Ακόμα και τα ίδια του τα *κόκαλα* ένιωθε να δονούνται. Τα δόντια του έτριζαν επώδυνα· τα νεύρα του φλέγονταν. Μέσα στην ταραχή του συνειδητοποίησε ότι αυτό το όπλο ανάμεσα από τους τροχούς του εχθρού πρέπει να ήταν που τον είχε χτυπήσει.

Τα χέρια του, ντυμένα με γάντια χωρίς δάχτυλα, παρέλυσαν πάνω στο τιμόνι. Το όχημά του, τρέχοντας με αξιοσημείωτη ταχύτητα, σηκώθηκε στο πλάι παρά τη θέλησή του, στους δύο δεξιούς τροχούς – οι οποίοι ούρλιαξαν πάνω στο χτυπημένο πλακόστρωτο, βρήκαν κάποιο εμπόδιο, και αναπήδησαν. Το όχημα πήρε τούμπα, και έμεινε εκεί, ανάποδα, με τις ρόδες στον αέρα.

Ο Λόρεντακ ήταν πολύ ζαλισμένος για να κουνηθεί. Άκουγε έναν *χτύπο* βαθιά μέσα στο κεφάλι του – και τίποτ' άλλο. Αισθανόταν αίμα να κυλά στο πρόσωπό του.

Δεν ήξερε τι σκατά γινόταν γύρω του, αλλά υπέθετε πως δεν ήταν τίποτα το καλό...

Το όχημα των Σκοταδιστών σταμάτησε τους τροχούς του αντίκρυ στο αναποδογυρισμένο τετράκυκλο όχημα που είχε κολλημένο επάνω του το έμβλημα της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

«Ωραίο εργαλείο, ε, Σεβασμιότατε;» είπε η Τζίνα στον Ζιλμόρο. «Μην το καταστρέψουμε – να τ'αρπάξουμε!»

«Ναι,» συμφώνησε ο Κίρκος. «Να τ'αρπάξουμε, Ζιλμόρε!»

«Πλησιάστε με προσοχή,» πρόσταξε ο Ζιλμόρος. «Κι άμα μας ρίξουν, τσακίστε τους! Μη διστάσετε!»

Ο Κίρκος οδήγησε προς το αναποδογυρισμένο όχημα, με χαμηλή ταχύτητα. Οι άλλοι Σκοταδιστές μες στο τροχοφόρο είχαν τα όπλα τους έτοιμα, καθώς και τα όπλα του οχήματος.

Ένα άλλο όχημα ήρθε απρόσμενα από τα δεξιά τους, έχοντας κι αυτό επάνω του το έμβλημα της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Μισθοφορικό σίγουρα, όπως το προηγούμενο, όχι της τοπικής Φρουράς. Ήταν τετράκυκλο και έφερε ένα μεγάλο πολυβόλο που έριχνε στους Σκοταδιστές.

Οι σφαίρες ακούστηκαν να πέφτουν σαν χαλάζι πάνω στη θωράκισή τους. Ένα τζάμι έσπασε.

Ο Κίρκος έστριψε το τροχοφόρο απότομα, ξεστομίζοντας κατάρες. Ο Φαιός πυροβόλησε με τα δίδυμα κανόνια. Χτύπησε το εχθρικό όχημα άσχημα, διαλύοντας όλη τη μπροστινή του μεριά.

Αλλά το καταραμένο πολυβόλο συνέχιζε να βάλλει! έβλεπαν οι Σκοταδιστές.

Ο Ζιλμόρος στόχευσε βιαστικά, καθώς άκουγε τη θωράκισή τους να καταστρέφεται, και πάτησε τη σκανδάλη του ηχητικού όπλου. Το εχθρικό όχημα σείστηκε άγρια, κι όλα του τα τζάμια θρυμματίστηκαν. Το πολυβόλο έπαψε να ρίχνει.

«Τους τον έχωσες καλά, αρχηγέ!» γέλασε ο Φαιός, και σήκωσε ένα ρουκετοβόλο, σημάδεψε έξω από ένα παράθυρο, κι εξαπέλυσε τη ρουκέτα. Το μισθοφορικό όχημα έγινε παρανάλωμα πυρός.

«Με τη χάρη του Σκοτεινού Άρχοντα όλα επιτυγχάνονται, γαμιόληδες. Βλέπετε και πιστεύετε,» αποκρίθηκε ο Ζιλμόρος.

«Με τη χάρη του Σκοτοδαίμονος ή όχι, Ζιλμόρε, μας έχει τελειώσει η ενέργεια,» παρατήρησε ο Κίρκος. «Δύο τοις εκατό απομένει μες στο σύστημα–»

«Αλλάξτε φιάλες, τότε!» πρόσταξε ο Ζιλμόρος. «Και μη βλαστημάς, μαλάκα Κίρκε!» πρόσθεσε αρπάζοντας το αφτί του Κίρκου και στρίβοντάς το.

«Ααα! Γαμήσου, αρχηγέ! Μια πλάκα κάναμε. Ούτ' ένα αστείο δεν σηκώνεις; *ΑΑαααα!* Κόφτο, γαμώτο!»

Ο Ζιλμόρος τον άφησε.

Έχοντας αλλάξει τις φιάλες, πλησίασαν το αναποδογυρισμένο όχημα. Ο Κίρκος σταμάτησε δίπλα του.

Τρία δίκυκλα της Φρουράς της Β' Κατωρίγιας ήρθαν καταπάνω τους, με τους αναβάτες να πυροβολούν. Οι Σκοταδιστές τούς έριξαν με τα κανόνια του οχήματός τους και με τα δικά τους όπλα, σκοτώνοντάς τους όλους.

Αλλά, ώς τότε, ο Ιόλαος Ροντρέκω είχε καταφέρει να βγει από το αναποδογυρισμένο όχημα, και είχε υψώσει το οπλοπολυβόλο του. Πάτησε τη σκανδάλη, πυροβολώντας το τροχοφόρο των Σκοταδιστών, κάνοντας το μπροστινό τζάμι κομμάτια και θρύψαλα.

Οι επιβάτες έσκυψαν για να γλιτώσουν από βέβαιο θάνατο, ενώ ο Ιόλαος κραύγαζε άναρθρα χωρίς ο ίδιος να μπορεί ν'ακούσει τον εαυτό του ύστερα από την ηχητική επίθεση. Αίμα κυλούσε από τ'αφτιά του μέσα από το κράνος του.

Η Τζίνα τράβηξε μια χειροβομβίδα, έβγαλε την περόνη με τα δόντια της, και πέταξε τη βόμβα μπροστά, στα τυφλά. Η έκρηξη έκανε τους πυροβολισμούς του Ιόλαου να πάψουν ενώ χώρισε το σώμα του σχεδόν στα δύο. Ένα πόδι έφυγε από τη μια, ένα χέρι από την άλλη. Το οπλοπολυβόλο είχε κάπου εξαφανιστεί.

Οι Σκοταδιστές βγήκαν από το όχημά τους.

«Γαμώ την πουτάνα μου,» γρύλισε ο Ζιλμόρος. «Αν αυτό το όχημα δεν αξίζει τον κόπο–»

«Κάποιοι είναι ζωντανοί ακόμα εκεί μέσα.» Ο Φαιός πυροβόλησε με το τουφέκι του τις μορφές που έβλεπε να κουνιούνται από τα σπασμένα παράθυρα.

Κραυγές ακούστηκαν. Αίματα τινάχτηκαν. Οι μορφές έπαψαν να κινούνται.

Ένα τρίκυκλο που έμοιαζε με δίκυκλο πλησίασε. Είχε μόνο έναν αναβάτη, αλλά αυτός ο αναβάτης πυροβολούσε με δύο πιστόλια. Χτύπησε τον Φαιό, τρυπώντας τον αλεξίσφαιρο θώρακά του και πετώντας τον κάτω, τυλιγμένο στο αίμα. Οι άλλοι Σκοταδιστές καλύφτηκαν πίσω από το όχημά τους και πίσω από το αναποδογυρισμένο όχημα, ανταποδίδοντας τα πυρά. Και ο Ζιλμόρος ήταν σίγουρος πως τον χτύπησαν αυτόν τον γαμημένο μπάσταρδο, μα ο πούστης έμοιαζε νάναι θωρακισμένος με κάτι το εξωφρενικό! Τι σκατά φορούσε κάτω απ'την πανοπλία του; Κι *άλλη* αλεξίσφαιρη πανοπλία; Πώς κουνούσε τα χέρια του εκεί μέσα;

Τώρα, πάντως, υποχωρούσε. Δε μπορούσε να τα βάλει με όλους τους.

«Γαμώτο!» φώναξε ο Ζιλμόρος. «Κυνηγήστε τον αυτόν τον μαλάκα! Θα τον πατήσουμε κάτω! Θα τον *πατήσουμε!*»

Πήδησαν γρήγορα μες στο όχημά τους κι άρχισαν να τον καταδιώκουν, πυροβολώντας με τα δίδυμα πυροβόλα τους αλλά μην τολμώντας να χρησιμοποιήσουν ξανά το ηχητικό όπλο ανάμεσα από τους τροχούς γιατί δεν είχαν άλλες ενεργειακές φιάλες για αλλαγή. Μόνο σε έσχατη ανάγκη θα το έβαζαν τώρα σε λειτουργία.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, κοιτάζοντας πάνω από τον ώμο του, είδε το τετράκυκλο με τα δύο πυροβόλα και το όπλο ανάμεσα στους τροχούς να τον ακολουθεί. Οι καριόληδες το είχαν βάλει σκοπό να τον ξεκάνουν!

Ο Άβαντας ευχαρίστως θα σταματούσε για να τους αντιμετωπίσει – για να τους καθαρίσει όλους! Είχαν σκοτώσει τον Λόρεντακ Μαυροδάκτυλο, οι λεχρίτες – καταραμένοι νάταν για πάντα από τη Ρασιλλώ! Και δεν πρέπει να ήταν τίποτα παραπάνω από μαχητές κάποιας κωλοσυμμορίας του Ανθοτέχνη. Ο Άβαντας είχε δει το έμβλημά τους στο πλάι του οχήματος, όταν τους είχε πρωτοπλησιάσει. Και τώρα, κοιτάζοντας πάνω απ'τον ώμο του, έβλεπε το σημαδεμένο από σφαίρες έμβλημα του Αλυσοδεμένου Ποιητή στη μπροστινή μεριά του οχήματός τους.

Ο Λόρεντακ δεν έπρεπε να πεθάνει έτσι! Ήταν πολύ καλός μαχητής για να πεθάνει απ'αυτούς τους μπασταρδόσκυλους των δεκαπέντε δρόμων!

Ο Άβαντας οδήγησε το τρίκυκλό του προς μια από τις δεκάδες συμπλοκές, ελπίζοντας εκεί να γλιτώσει από τους διώκτες του, ελπίζοντας να μπλέξουν και να τον αφήσουν ήσυχο. Αλλά δεν έμπλεξαν: συνέχισαν να τον κυνηγάνε· και τα πυροβόλα τους έβαλλαν απανωτά. Ο Άβαντας έκανε ζικ-ζακ αποφεύγοντας τις ριπές τους. Μέχρι στιγμής, μες στον χαλασμό, καμια δεν είχε πετύχει αυτόν ή το όχημά του.

Κατευθύνθηκε προς τα εκεί όπου νόμιζε πως θα έβρισκε βοήθεια – προς μια μεριά όπου ήταν σίγουρος πως οι δυνάμεις του ΒόρκεραμΒορ κυριαρχούσαν στους δρόμους. Πέρασε από μια σήραγγα, έχοντας το εχθρικό όχημα στο κατόπι του, και είδε τώρα, από τον καθρέφτη του, ότι άλλα δύο οχήματα είχαν έρθει μαζί του. Μικρότερα. Το ένα τετράκυκλο κι αυτό, το δεύτερο δίκυκλο με δύο καβαλάρηδες. Πρέπει όλοι τους να ήταν της ίδιας συμμορίας, οι πούστηδες.

Ο Άβαντας βγήκε από τη σήραγγα, πηδώντας στους επίγειους δρόμους. Και οι συμμορίτες εξακολούθησαν να τον καταδιώκουν, πυροβολώντας. Ήταν σκυμμένος πάνω στο τρίκυκλό του και καμια ριπή δεν τον πέτυχε. Μια σφαίρα μονάχα τον χτύπησε στον αριστερό μηρό, αλλά το αλεξίσφαιρο δέρμα του την εξοστράκισε.

Πλησίαζε τώρα το μέρος όπου ήλπιζε ότι θα έβρισκε βοήθεια. Αλλά το μόνο που βρήκε ήταν καταστροφή. Διαλυμένα οχήματα και σκοτωμένοι μαχητές. Φωτιές και συντρίμμια και πτώματα. Πεταμένα όπλα, κάλυκες, σφαίρες. Ο εχθρός είχε τσακίσει τις δυνάμεις του ΒόρκεραμΒορ και εδώ. *Τούτη η γαμημένη μάχη δεν πάει καλά. Ρασιλλώ, μας έχεις δείξει τον όμορφο κώλο σου...*

Μια έκρηξη από τ'αριστερά του. Κάποιος πούστης απ'αυτούς που τον καταδίωκαν είχε ρίξει με ρουκετοβόλο. Ευτυχώς ήταν αρκετά άστοχος. Αναμενόμενο, βέβαια, έτσι ζικ-ζακ όπως επέμενε να πηγαίνει ο Άβαντας.

Και τώρα περνούσε μέσα από τα συντρίμμια και τις φωτιές, προσπαθώντας να τα εκμεταλλευτεί προς όφελός του ώστε να γλιτώσει από τους κακούργους στα νώτα του...

Εκεί ήταν που τον είδαν οι Θυγατέρες της Πόλης και η ΦοριντέλαΡάο, χωρίς ακόμα να τις έχει δει αυτός.

Η Άνμα, ακολουθώντας τα πολεοσημάδια, είχε οδηγηθεί προς ένα μέρος όπου διέκρινε πως κάποιος χρειαζόταν τη βοήθειά της. Και τώρα αντίκρισε τον Άβαντα καβάλα στο τρίκυκλό του. Κυνηγημένο από τρία οχήματα: ένα δίκυκλο κι ένα τετράκυκλο, κι ακόμα ένα τετράκυκλο, μεγαλύτερο από το άλλο, και όχι άγνωστο για την Άνμα. Ήταν το ίδιο που είχε κυνηγήσει κι εκείνη πιο πριν, αλλά πλέον αρκετά χτυπημένο: η θωράκισή του τσακισμένη, πολλά τζάμια του σπασμένα. Ειδικώς το μπροστινό ήταν ολόκληρο διαλυμένο.

Και τα πολεοσημάδια τής μαρτυρούσαν πάλι ότι κάποιος «σκοτεινός αρχηγός» βρισκόταν εκεί μέσα. Ποιος μπορεί να ήταν;

Η Άνμα οδήγησε προς τα τροχοφόρα που καταδίωκαν τον Άβαντα. «Ο Αλεξίσφαιρος φαίνεται να χρειάζεται λίγη βοήθεια,» είπε. Στο πλάι του οχήματος με τον σκοτεινό αρχηγό είδε ένα σύμβολο που, την προηγούμενη φορά, δεν είχε προσέξει. Είχε δει μόνο το έμβλημα στη μπροστινή του μεριά, έτσι όπως το όχημα την κυνηγούσε – το έμβλημα του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Το σύμβολο στο πλάι του ήταν αυτό της συμμορίας των Σκοταδιστών. Και η Άνμα κατάλαβε ποιος ήταν ο «σκοτεινός αρχηγός» εκεί μέσα.

«Ο Ζιλμόρος...» γρύλισε. «*Ο Ζιλμόρος*.»

«Ποιος;» είπε η Μιράντα, καθισμένη δίπλα της. Είχε στα χέρια της το δίκαννο τουφέκι και, βγάζοντας τώρα την άκρη του από το παράθυρο, πυροβολούσε τους δύο αναβάτες του δίκυκλου.

«Ο αρχηγός των Σκοταδιστών είναι εκεί μέσα!» είπε η Άνμα. «Ο Ζιλμόρος – ο αρχηγός των Σκοταδιστών! Το έμβλημά τους είναι στο πλάι του γαμημένου οχήματος.»

Οι ριπές της Μιράντας έκαναν τον άντρα που καθόταν πίσω από τη γυναίκα να πέσει από το δίκυκλο.

«*Ο Ζιλμόρος;*» είπε η Φοριντέλα-Ράο. Ο αρχηγός των Σκοταδιστών, ο Αρχιερέας του Σκοτοδαίμονος, πριν από κάποιο καιρό, την είχε δέσει πάνω σ'έναν βωμό, για να τη βιάσει και, στη συνέχεια, να τη θυσιάσει – προτού η Άνμα παρουσιαστεί και τη γλιτώσει από τα χέρια του και των οπαδών του.

Η Φοριντέλα σημάδεψε το πολεμικό τετράκυκλο με το τουφέκι της. «Εκεί μέσα είναι, Άνμα; Στο όχημα που μας κυνηγούσε πριν;»

«Ναι,» απάντησε η Άνμα.

Οι Σκοταδιστές, βλέποντας πως από δίπλα τους είχε παρουσιαστεί εχθρός, στράφηκαν για να του ρίξουν με τα κανόνια πάνω στα τετράκυκλα. Η γυναίκα που καβαλούσε το δίκυκλο ήδη πυροβολούσε μ'ένα πιστόλι.

Η Άνμα τούς έριξε με το Ροσκράντω-4.2, από το παράθυρό της.

Η Μιράντα συνέχιζε να πυροβολεί με το δίκαννο τουφέκι, και η Εύνοια πυροβολούσε με τη μεγάλη καραμπίνα.

Η γυναίκα πάνω στο δίκυκλο έπεσε καθώς το όχημά της ανατρεπόταν.

Η Φοριντέλα εξαπέλυσε τη ρουκέτα του τουφεκιού της λίγο προτού τα δίδυμα κανόνια του οχήματος του Ζιλμόρου στραφούν προς τη μεριά τους. Το βλήμα χτύπησε το τροχοφόρο στη δεξιά πλευρά, καταστρέφοντας τη θωράκισή του, διαλύοντας τζάμια, πυρπολώντας το. Κραυγές αντήχησαν από μέσα.

Το άλλο όχημα πυροβόλησε το τετράκυκλο της Άνμα με το κανόνι στην οροφή του. Αλλά η Θυγατέρα απέφυγε τη ριπή μ'έναν γρήγορο ελιγμό. Το μεγάλο όπλο τής *μιλούσε.* Της έλεγε τα πάντα για τον εαυτό του. Το μόνο που εκείνη έπρεπε να κάνει ήταν να το ακούσει.

Η Μιράντα και η Εύνοια πυροβολούσαν τώρα το όχημα με το κανόνι.

Το όχημα με τα δίδυμα πυροβόλα προσπαθούσε να φύγει, φλεγόμενο.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας ήρθε καταπάνω του, πυροβολώντας μ'ένα κοντό τουφέκι. Αλλά σύντομα το αγνόησε και επιτέθηκε στο άλλο τετράκυκλο, που χτυπούσε το όχημα της Άνμα. Ο Άβαντας είχε αναγνωρίσει ότι αυτό ήταν το όχημα της Άνμα. Θα το αναγνώριζε οπουδήποτε.

Το εχθρικό τετράκυκλο στράφηκε, κοφτά, με τους μεταλλικούς του τροχούς να ουρλιάζουν, προσπαθώντας να χτυπήσει τον Άβαντα με το έμβολο στη μπροστινή του μεριά καθώς το τρίκυκλο του Αλεξίσφαιρου πλησίαζε. Εκείνος έκανε στο πλάι την τελευταία στιγμή, πετώντας το κοντό του τουφέκι και πηδώντας από τη σέλα του οχήματός του. Γαντζώθηκε πάνω στο κανόνι στην οροφή του εχθρικού τροχοφόρου, αγκαλιάζοντάς το και με τα δύο χέρια, γελώντας σαν μανιακός. «Τώρα την έχετε γαμήσει, καριόληδες!» φώναξε. «Την έχετε γαμήσει!»

Οι Θυγατέρες της Πόλης και η Φοριντέλα-Ράο, βλέποντας τον φίλο τους πάνω στο όχημα των Σκοταδιστών, έπαψαν να το πυροβολούν, φοβούμενες μην τον χτυπήσουν.

Ένας Σκοταδιστής βγήκε απ'το πλαϊνό παράθυρο για να στρέψει πιστόλι προς τον Άβαντα και να του ρίξει. Αλλά εκείνος είχε ήδη τραβήξει το κοντόσπαθο από τη ζώνη του, κι έκοψε το χέρι του άντρα από τον καρπό. Ο Σκοταδιστής ούρλιαξε καθώς το πιστόλι τιναζόταν μακριά μαζί με τη γροθιά του. Ο Άβαντας σπάθισε ξανά – καρφωτά – προτού ο αντίμαχός του προλάβει να συνέλθει. Του διαπέρασε τον λαιμό. Κι άλλα αίματα τινάχτηκαν. Ο άντρας έπεσε έξω από το όχημα· ίσως κάποιος από τους συντρόφους του που ήταν στο εσωτερικό να τον είχε σπρώξει.

Ο Άβαντας πέταξε μες στο παράθυρο το κοντόσπαθό του, κραυγάζοντας «Θάνατος στους φονιάδες του Λόρεντακ!», κυρίως για να τους πανικοβάλει – δεν περίμενε να σκοτώσει κανέναν έτσι. Τράβηξε την τελευταία χειροβομβίδα από τα λουριά που διασταυρώνονταν πάνω από τον θώρακά του, έβγαλε την περόνη με τα δόντια, και έριξε τη βόμβα μες στο παράθυρο. Με το άλλο του χέρι άφησε το κανόνι που αγκάλιαζε, κι έπεσε από την οροφή του κινούμενου οχήματος.

Καθώς δυνατή έκρηξη γινόταν πίσω του, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας κουτρουβαλούσε πάνω σε συντρίμμια και βρέθηκε κοντά σε φλόγες. Το αριστερό του μπατζάκι άρπαξε φωτιά. «Γαμήσου!» κραύγασε κι άρχισε να κυλιέται. Πρόλαβε να το σβήσει προτού τον κάψει.

Ανασηκώθηκε στα γόνατα, βλέποντας το εχθρικό όχημα αντίκρυ του να έχει γίνει παρανάλωμα πυρός. Οι ενεργειακές φιάλες μέσα του πρέπει να είχαν σκάσει με την έκρηξη της χειροβομβίδας.

Τρίξιμο τροχών από δίπλα–

Ο Άβαντας στράφηκε. Είδε το όχημα της Άνμα να σταματά.

«Χρειάζεσαι καμια βοήθεια,» τον ρώτησε εκείνη από το παράθυρο, μειδιώντας, «ή ήρθαμε άδικα;»

«Είναι το τρίκυκλό μου εντάξει;»

«Καλύτερα από σένα, ίσως.» Η Άνμα το έδειξε εκεί όπου ήταν πεσμένο.

Ο Άβαντας σηκώθηκε όρθιος.

Η Φοριντέλα φώναξε: «Έφυγε, γαμώτο! Έπρεπε να τον κυνηγήσουμε!»

«Ποιος;» ρώτησε ο Άβαντας.

«Ο Ζιλμόρος, ο αρχηγός των Σκοταδιστών, αυτό το ελεεινό κάθαρμα του – του *Σκοτοδαίμονος!*»

«Δεν τον ξέρω,» είπε αδιάφορα ο Άβαντας, κι έτρεξε προς τα εκεί όπου ήταν πεσμένο το τρίκυκλό του.

Η Άνμα τον ακολούθησε, μήπως παρουσιαζόταν ξανά κανένας εχθρός.

Αλλά κανείς δεν παρουσιάστηκε, ούτε εχθρός ούτε φίλος, ανάμεσα από τα συντρίμμια και τις φωτιές. Μόνο όταν ο Άβαντας είχε σηκώσει το πεσμένο στο πλάι τρίκυκλό του και το είχε καβαλήσει, ήρθε ένα τρίκυκλο τελείως διαφορετικού είδους από το δικό του: κλειστό και βαμμένο μαύρο, με φιμέ τζάμια.

Αλλά δεν ήταν άγνωστο.

Και οι Θυγατέρες και η Φοριντέλα το αναγνώρισαν αμέσως.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος.

Ο Αρχικατάσκοπος κατέβασε το παράθυρό του για να τους κοιτάξει. Παραδόξως κανένα τζάμι του δεν είχε σπάσει, και το όχημά του δεν φαινόταν να έχει αποκτήσει παρά μερικές γρατσουνιές και μουντζούρες. Αυτή τη φορά είχε καταφέρει να μη μπλέξει στις συμπλοκές.

«Η μάχη έχει χαθεί,» τους είπε. «Το καταλαβαίνετε, έτσι; Πρέπει να υποχωρήσουμε. Ο Βόρκεραμ-Βορ δεν μπορεί να τους νικήσει–»

«Όχι!» φώναξε η Φοριντέλα-Ράο. «Θα νικήσουμε! Δε θα νικήσει πάλι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής!»

«Θα νικήσει,» είπε ψύχραιμα ο Αλέξανδρος. «Στην Απλωτή, τουλάχιστον.»

Το μεγάλο μεταβαλλόμενο ελικόπτερο των Εκλεκτών είχε διαλύσει αρκετά αεροσκάφη του Αλυσοδεμένου Ποιητή αλλά είχε, συγχρόνως, δεχτεί και αρκετά χτυπήματα. Και δεν μπορούσε ν'αλλάξει τη ροή της αερομαχίας. Οι Α' Ανωρίγιοι νικούσαν. Ο Βόρκεραμ-Βορ πρόσταξε, τηλεπικοινωνιακά, τα αεροσκάφη της Β' Κατωρίγιας να υποχωρήσουν προτού το σμήνος τους διαλυθεί ολοσχερώς. Να πάνε προς τη Μονότροπη.

Διότι υποψιαζόταν πως προς τα εκεί θα πήγαιναν, αργότερα, και οι δυνάμεις του Ποιητή. Θα ήθελαν να καταλάβουν το Πολιταρχικό Μέγαρο – συμβολικά, αν μη τι άλλο.

Μετά, ο Βόρκεραμ είπε στον Μάικλ να προσγειώσει το ελικόπτερο όπου μπορούσε, και στη Ζιλκάμα'μορ να του δώσει μορφή εξάτροχου φορτηγού μόλις ήταν κάτω.

Κάλεσε με τον πομπό του τον Ρίντιλακ-Κονχ, για να μάθει πώς ήταν η κατάσταση στο έδαφος – αν και, απ'ό,τι έβλεπε από ψηλά, τα πράγματα δεν του φαίνονταν ενθαρρυντικά. Και η αναφορά που του έδωσε ο Αρχοντομαχητής ήταν εξίσου απογοητευτική. Στους περισσότερους δρόμους, οι δυνάμεις του Ποιητή υπερίσχυαν.

«Βόρκεραμ!» αναφώνησε η Ολντράθα, ξαφνικά, ενώ η Νορέλτα-Βορ κραύγαζε σαν να είχε δει εφιάλτη με τα μάτια ανοιχτά.

Το μεγάλο ελικόπτερο τραντάχτηκε.

«Κάτι μάς χτύπησε!» γρύλισε ο Μάικλ.

«Ενεργειακή ριπή ήταν· δεν την είδατε;» είπε ο Ζαχαρίας ο Πικρός. «Από κει!» Έδειχνε κάτω, από ένα παράθυρο. «Απ'αυτό το κινητό οχυρό με τα μηχανικά πόδια! –Καλύψου πίσω από κείνο τον ουρανοξύστη, Μάικλ – τώρα!»

Ο Μάικλ είχε ήδη αρχίσει να κάνει αμυντικούς ελιγμούς (δυσκολευόμενος να χειριστεί το ελικόπτερο λόγω του προηγούμενου χτυπήματος) και βρέθηκαν πίσω από το πανύψηλο οικοδόμημα λίγο προτού άλλη μια ενεργειακή ριπή εξαπολυθεί σαν φωτεινή ρομφαία από το έδαφος προς τον ουρανό. Μια γέφυρα έσπασε, καθώς κι ένας τοίχος του ουρανοξύστη. Αλλά το ελικόπτερο των Εκλεκτών δεν χτυπήθηκε τούτη φορά.

«Έχουμε ζημιές που μας παρακωλύουν, αρχηγέ,» ανέφερε ο Μάικλ ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά στην κονσόλα του.

«Προσγείωσέ το, γαμώτο! Προσγείωσέ το!» πρόσταξε ο Βόρκεραμ-Βορ.

Και ο Μάικλ Παγοθραύστης κατέβασε το ελικόπτερο σ'έναν δρόμο γεμάτο συντρίμμια και φωτιές, όπου δύο οδομαχίες διεξάγονταν ανάμεσα στους υπέρμαχους της Β' Κατωρίγιας και στους μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Η Ζιλκάμα'μορ άρχισε αμέσως το Ξόρκι Μηχανι-

κής Μεταβλητότητος, και, καθώς το ελικόπτερο άλλαζε μορφή, τρομεροί τριγμοί ακούγονταν.

Ο Βόρκεραμ καταλάβαινε ότι αυτό δεν ήταν φυσιολογικό, δεν έπρεπε να συμβαίνει. «Πόσο άσχημο ήταν το χτύπημα από το ενεργειακό κανόνι;» ρώτησε τους μισθοφόρους του.

Ο Λεονάρδος Άνταλμιρ, κοιτάζοντας μια οθόνη, είπε: «Δεν πρέπει να μας πέτυχε ευθέως, αρχηγέ, αλλιώς θα είχε ανοίξει τρύπα. Πρέπει να μας πήρε ξυστά, ουσιαστικά, αλλά οι εσωτερικοί μηχανισμοί έχουν πάθει βλάβες.» Έδειξε τα φωτάκια που αναβόσβηναν πάνω στην κονσόλα.

Αν οι εσωτερικοί μηχανισμοί μεταβλητότητας είχαν πάθει ζημιά, τα πράγματα ήταν όντως άσχημα, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. Αυτοί δεν επιδιορθώνονταν εύκολα όπως οι ζημιές στη θωράκιση, που ήταν θέμα απλής αντικατάστασης σε όποια μορφή κι αν βρισκόταν το όχημα.

Η μεταμόρφωση τελείωσε. Το μεγάλο ελικόπτερο ήταν ξανά ένα εξάτροχο φορτηγό.

Ο Βόρκεραμ-Βορ, χρησιμοποιώντας το τηλεπικοινωνιακό σύστημα, πρόσταξε όλες τις δυνάμεις του να υποχωρήσουν. Να συγκεντρωθούν γύρω του και να πάνε προς τη Μονότροπη. Χωρίς καμία καθυστέρηση.

Ο Μάικλ άρχισε να οδηγεί μες στους ρημαγμένους δρόμους της Απλωτής, κατευθυνόμενος νότια.

Σύντομα συνάντησαν το όχημα της Άνμα, τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, και τον Αλέξανδρο Πανιστόριο, καθώς κι άλλα οχήματα βρίσκονταν ολόγυρά τους.

«*Τι σχεδιάζεις, Βόρκεραμ;*» ρώτησε ο Αρχικατάσκοπος τηλεπικοινωνιακά.

«Τίποτα, για την ώρα. Μόνο να πάμε στη Μονότροπη, όπου βρίσκεται το Πολιταρχικό Μέγαρο.» Και διέκοψε την επικοινωνία με τον Αλέξανδρο για ν'απαντήσει επιτέλους στον Όρπεκαλ-Λάντι.

Ο Όρπεκαλ τον είχε ξανακαλέσει μέσα στη μάχη, αλλά ο Βόρκεραμ δεν είχε χρόνο για κουβέντες με πολιτικούς τότε. Η προσοχή του έπρεπε να είναι εστιασμένη εκεί όπου είχε σημασία για την επιβίωση των μαχητών του.

Τώρα, όμως...

«Όρπεκαλ,» είπε.

«*Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος κάνεις, Βόρκεραμ; Σε καλώ τόση ώρα, μα τον Κρόνο! Θέλω να μάθω τι σκατά γίνεται!*»

«Υποχωρούμε.»

«*Τι; Όχι!*»

«Δεν υπάρχει εναλλακτική. Αν μείνουμε στην Απλωτή θα σκοτωθούμε όλοι. Οι δυνάμεις του Ποιητή ήρθαν από μια μεριά που δεν περιμέναμε–»

«*Νόμιζα ότι είχες προστατέψει όλα τα μέρη απ'όπου μπο–*»

«Δεν ήξερα γι'αυτό το μέρος. Ούτε εγώ ούτε κανείς άλλος. Ούτε καν ο Πανιστόριος.»

«*Με δουλεύεις; Ο Πανιστόριος ξέρει τα–*»

«Είναι κάτι σήραγγες που περνάνε κάτω από τον Ριγοπόταμο, ενώνοντας τη Β' Κατωρίγια με την Α' Ανωρίγια. Σήραγγες παλιές και άγνωστες στους περισσότερους–»

«*Αποκλείεται ο Πανιστόριος να μην–!*»

«Δεν τις γνώριζε μέχρι πρότινος. Κάλεσέ τον αν θες, για να σου το πει κι ο ίδιος.»

«*Τον καλούσα, τον καταραμένο, όταν δεν καλούσα εσένα, αλλά ούτ' αυτός απαντούσε! Είναι μαζί σου τώρα; Είναι ζωντανός;*»

«Ναι και στα δύο, Όρπεκαλ. Και ερχόμαστε προς τη Μονότροπη. Προς το Πολιταρχικό Μέγαρο. Γιατί υποπτεύομαι πως σύντομα οι δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή εκεί θα κατευθυνθούν.»

«*Μισό λεπτό! Δε μπορείτε να τους κρατήσετε στην Απλωτή; Δεν–;*»

«Αδύνατον, Όρπεκαλ.»

«*Νόμιζα ότι–!*»

«Θες να σκοτωθούμε όλοι; Ποιος θα προστατέψει τη συνοικία σας μετά;»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι γρύλισε σαν παγιδευμένο θηρίο – ένας ήχος που δεν θα φανταζόσουν ότι μπορούσε να βγει από ανθρώπινο στόμα. «*Στις άλλες περιφέρειες τι γίνεται;*» ρώτησε. «*Στην Αζρόντω; Στον Σκηνοκράτη; Απ'ό,τι μου λένε, ακόμα μάχες διεξάγονται εκεί· δεν έχουν υποχωρήσει οι μαχητές μας!*»

«Δεν είχα χρόνο να επικοινωνήσω μαζί τους.» Τι νόμιζε ο Όρπεκαλ, μα τον Κρόνο; Ότι ο Βόρκεραμ είχε πέντε μυαλά και εικοσιπέντε χέρια;

«Αλλά υποθέτω πως, ακόμα κι αν τα πηγαίνουν καλύτερα από εμάς, αυτό δεν θα κρατήσει για πολύ.»

«*Γιατί;*» Σαν ουρλιαχτό ακούστηκε μέσα απ'το μεγάφωνο.

«Γιατί θα πάνε τώρα να τους συναντήσουν οι δυνάμεις του Ποιητή από την Απλωτή, αναμφίβολα.»

Ύστερα, εκρήξεις άρχισαν να γίνονται παντού γύρω τους, και ο Ζαχαρίας ο Πικρός είπε: «Αεροσκάφη! Μας κυνηγάνε με τ'αεροσκάφη τους, οι γαμημένοι ποδογλείφτες του Σκοτοδαίμονος!»

«Και δεν έχουμε καμία υποστήριξη απ'τα δικά μας αεροσκάφη,» πρόσθεσε ο Λεονάρδος Άνταλμιρ.

«Πού σκατά είναι ο μαλάκας ο Δράστης;» γρύλισε ο Μάικλ, προσέχοντας πώς οδηγούσε μέσα από τις εκρήξεις.

«*Βόρκεραμ!*» ήρθε η φωνή του Αλέξανδρου Πανιστόριου απ'το τηλεπικοινωνιακό σύστημα, γεμάτη παράσιτα. «*Ακολουθήστε με όλοι! Ακολουθήστε με!*»

Ο Βόρκεραμ πρόσταξε: «Ακολούθησέ τον, Μάικλ,» και ο Παγοθραύστης οδήγησε το εξάτροχο φορτηγό πίσω από το μαύρο τρίκυκλο του Αρχικατασκόπου.

Συγχρόνως, πολλοί από τους μισθοφόρους του στρατού του Βόρκεραμ-Βορ έβαλλαν προς τον ουρανό, προς τα αεροσκάφη του Ποιητή, με πυροβόλα μακρινής εμβέλειας και με ρουκετοβόλα· ακόμα και με δύο ενεργειακά κανόνια, που έσκιζαν τα σύννεφα με τις φωτεινές λόγχες τους.

Οι βόμβες, ωστόσο, εξακολουθούσαν να πέφτουν σαν βροχή από ψηλά.

Μια έκρηξη έγινε μπροστά στο τρίκυκλο του Πανιστόριου, κι αυτό παραλίγο να ανατραπεί, αλλά κάπως – σχεδόν από θαύμα, φάνηκε – ο Αλέξανδρος κατάφερε να το σταθεροποιήσει και να συνεχίσει την πορεία του...

...και, στρίβοντας, κατέβηκε μια μεγάλη ράμπα.

Το εξάτροχο των Εκλεκτών και όλοι οι άλλοι τον ακολούθησαν, και βρέθηκαν σε υπόγειους δρόμους όπου ήταν ασφαλείς από τα αεροσκάφη της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας.

«*Από εδώ,*» είπε ο Αλέξανδρος μιλώντας τηλεπικοινωνιακά, «*θα φτάσουμε χωρίς πρόβλημα στη Μονότροπη, ελπίζω.*» Αλλά ακουγόταν αγ-

χωμένος, ξέπνοος. Πρέπει να είχε τρομάξει απ'αυτή την τελευταία έκρηξη μπροστά του, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Εντάξει,» του αποκρίθηκε. Και μετά ρώτησε: «Άνμα, είστε καλά εσείς;»

«*Ναι.*»

«*Ο Λόρεντακ είναι νεκρός, Βόρκεραμ,*» είπε η φωνή του Άβαντα.

«Είσαι σίγουρος; Σκοτώθηκε;»

«*Κατά πάσα πιθανότητα. Το όχημά του είχε γυρίσει ανάποδα και κάτι λεχρίτες* – Σκοταδιστές, *τους λέει η Άνμα – πυροβολούσαν αυτούς που ήταν παγιδευμένοι μέσα. Δε νομίζω να επιβίωσε, αρχηγέ. Και δεν του άξιζε τέτοιος θάνατος.*»

/16\

Η αινιγματική Θυγατέρα απομακρύνει τον Γουίλιαμ μέσα στη νύχτα, με τη βοήθεια ενός φίλου, πηγαίνοντάς τον μακριά από τη συνοικία του, σ'έναν γιγάντιο Οίκο της Καθμύρας, για να τον αφήσει σε μέρος που θεωρεί ασφαλές.

Αφού, με τη βοήθεια των Αινιγμάτων, σκότωσε τους φρουρούς και διέλυσε την κλειδαριά ασφαλείας, πήρε τον Σημαδεμένο από τη φυλακή του και τον οδήγησε σ'ένα παγκάκι των υπόγειων δρόμων της Όκιλμερ, κοντά σ'ένα πάρκο όπου επί του παρόντος κανείς δεν φαινόταν. Και τα πολεοσημάδια τής μαρτυρούσαν πως, όντως, κανείς δεν ήταν εκεί.

Η Κορίνα, σκύβοντας (και νιώθοντας κάποια ενόχληση από τη σφαίρα που ακόμα ήταν μέσα στον δεξή της ώμο), τράβηξε τους δύο σάκους κάτω από το παγκάκι. Τον έναν τον άφησε επάνω του· τον άλλο τον έδωσε στον Γουίλιαμ Σημαδεμένο. «Ανοίξτε τον, κύριε Πολιτάρχη,» είπε. «Μέσα θα βρείτε ρούχα – καπαρντίνα και καπέλο. Επίσης, χοντρά γυαλιά κι ένα ψεύτικο μούσι. Φορέστε τα όλα. Δε θέλουμε κανείς να μπορεί να σας εντοπίσει. Βιαστείτε!» Η Κορίνα άνοιγε, εν τω μεταξύ, τον άλλο σάκο – αυτόν που είχε αποθέσει πάνω στο παγκάκι – και έβγαζε από μέσα μερικά δικά της ρούχα.

Δίχως καθυστέρηση, έριξε τη μικρή τσάντα της κάτω και τράβηξε από τον δεξή ώμο το φόρεμά της (τον αριστερό ώμο το ένδυμα τον άφηνε ακάλυπτο) κατεβάζοντάς το ώς τη μέση της. Ο Γουίλιαμ, προς στιγμή, την κοίταζε με μάτια γουρλωμένα, σαστισμένος. Η Κορίνα μέσα από το φόρεμα ήταν ντυμένη μόνο με τα εσώρουχά της – έναν λεπτό στηθόδεσμο, μια περισκελίδα, ψηλές κάλτσες. «Ντυθείτε,» του είπε επιτακτικά καθώς συνέχιζε να σπρώχνει το φόρεμα προς τα κάτω, αφήνοντάς το να γλιστρήσει από τους γοφούς της στο πλακόστρωτο.

Ο Γουίλιαμ ένευσε μουδιασμένα. «Ναι, ναι,» αποκρίθηκε, κι άνοιξε τον δικό του σάκο, τραβώντας από μέσα τα ρούχα που του είχε πει η

Κορίνα – τα οποία δεν ήταν δύσκολο να βρει: η Θυγατέρα τα είχε βάλει πάνω-πάνω, επίτηδες.

Η Κορίνα έβγαλε τα γοβάκια της λύνοντας γρήγορα τα λουριά τους, και φόρεσε τα ρούχα που είχε πάρει από τον σάκο της: ένα φαρδύ, μαύρο, υφασμάτινο παντελόνι, μια μάλλινη μπεζ μπλούζα, μια κοντή, μελανόχρωμη, πέτσινη καπαρντίνα που έπεφτε ώς τους μηρούς. Επίσης, φόρεσε ένα ζευγάρι καφετιά μποτάκια. Το φόρεμά της, τα γοβάκια της, και τη μικρή τσάντα τα τύλιξε και τα έχωσε στον σάκο. Τον έκλεισε με το φερμουάρ.

Το τραύμα στον ώμο της είχε πλέον θεραπευτεί. Αλλά η σφαίρα μέσα της την ενοχλούσε καθώς τριβόταν στο κόκαλο. Τα νεύρα της φλέγονταν κάθε τόσο.

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος είχε ντυθεί ώς τώρα. «Βιαστείτε!» του είπε η Κορίνα, εσπευσμένα, αν και δεν υπήρχε κανένας πραγματικός λόγος για τέτοια βιασύνη. Τα πολεοσημάδια εξακολουθούσαν να της δείχνουν πως δεν πλησίαζε κίνδυνος. Ωστόσο, ήθελε να κρατά τον Γουίλιαμ σε μια κατάσταση που αισθανόταν κυνηγημένος. *Και μόνο εγώ είμαι εδώ για να τον βοηθήσω.*

Ο πρώην Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, έχοντας ήδη φορέσει την καπαρντίνα και το καπέλο, έβαλε τώρα τα χοντρά γυαλιά (που δεν ήταν σκούρα· έμοιαζαν με γυαλιά όρασης, αν και τα κρύσταλλα ήταν απλά τζάμια, τίποτα περισσότερο) και το ψεύτικο μούσι. Του ταίριαζε σαν να ήταν αληθινό, όφειλε να παραδεχτεί η Κορίνα. *Κανείς δεν πρόκειται ν'αναγνωρίσει τον κύριο Σημαδεμένο. Ούτε η μάνα του δεν θα τον γνώριζε έτσι, αν τον έβλεπε να περνά τυχαία στον δρόμο!*

«Ελάτε,» του είπε η Κορίνα, παίρνοντας τον σάκο της στον ώμο και ξεκινώντας να βαδίζει.

Ο Γουίλιαμ την ακολούθησε, με τον άλλο σάκο στον δικό του ώμο. «Ποια είσαι;» ρώτησε. «Ποιοι σ'έστειλαν; Ποιους υπηρετείς;»

Η Κορίνα γέλασε χαμηλόφωνα. «Κανέναν δεν υπηρετώ.»

«Μα, τότε...; Πώς...; *Γιατί;* Γιατί με βοηθάς; Γιατί με βοήθησες πριν; Γιατί με βοηθάς τώρα; Δεν καταλαβαίνω! Δε μου έχεις πει ούτε καν το όνομά σου!»

«Κορίνα με λένε,» συστήθηκε ενώ εξακολουθούσαν να βαδίζουν, έχοντας αφήσει την έρημη πλατεία πίσω τους.

«Και;»

«Τι 'και';»

«Μόνο *αυτό;* 'Κορίνα'; Δεν έχεις επώνυμο; Δεν...; Δεν...;»

«Για την ώρα, αυτό είναι το μόνο που χρειάζεται να ξέρετε.»

«Ποιους υπηρετείς;» τη ρώτησε ξανά.

Η Κορίνα δεν του απάντησε. Ο Γουίλιαμ προφανώς νόμιζε πως ανήκε σε κάποια μυστική οργάνωση, ή ότι βρισκόταν στη δούλεψη κάποιου γειτονικού πολιτάρχη. Δεν είχε σημασία. Ας διατηρούσε, για την ώρα, στο μυαλό του ό,τι αυταπάτες ήθελε.

Τράβηξε τον πομπό της από την καπαρντίνα της και πάτησε ένα κουμπί. Τον έφερε κοντά στ'αφτί της, ώστε ν'ακούει μόνο εκείνη.

«*Ναι;*» ήρθε μια φωνή από το μεγάφωνο.

«Εγώ είμαι, Μάρτιν. Έλα να μας πάρεις στο συμφωνημένο μέρος.»

«*Σε πέντε λεπτά θα είμ' εκεί.*»

Η Κορίνα επέστρεψε τον πομπό μες στην καπαρντίνα της.

«Ποιος ήταν;» ρώτησε ο Γουίλιαμ.

«Ένας φίλος που θα μας πάρει από εδώ.»

«Συνεργάτης σου;»

«Πολύ έμπιστος. Αλλά μη βγάλετε τη μεταμφίεσή σας μπροστά του. Καλύτερα να μην ξέρει ότι μεταφέρει τον Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.»

Ύστερα από λίγο γρήγορο βάδισμα ακόμα, έφτασαν σε μια υπόγεια λεωφόρο της Όκιλμερ που παρά τη νυχτερινή ώρα είχε κάποια κίνηση. Σε μια γωνία, κοντά σ'ένα φαγάδικο που διανυκτέρευε, ήταν σταματημένο το όχημα του Μάρτιν. Ένα τετράκυκλο επιβατηγό.

Η Κορίνα το πλησίασε και άνοιξε την πίσω πόρτα για τον Γουίλιαμ. Μόλις εκείνος μπήκε, του την έκλεισε, και η ίδια κάθισε μπροστά, πλάι στον οδηγό. Είχε ήδη ειδοποιήσει τον Μάρτιν ότι θα έφερνε έναν «Άσχετο» μαζί της, οπότε ήξερε πως έπρεπε να είναι διακριτικός. *Άσχετος* σήμαινε, φυσικά, ότι δεν γνώριζε για τις Θυγατέρες της Πόλης. Δεν γνώριζε ότι η Κορίνα ήταν μία από αυτές.

Ο Μάρτιν το γνώριζε, και την είχε εξυπηρετήσει αρκετές φορές. Η Πόλη τον είχε φέρει στον δρόμο της κάποτε. Η Κορίνα τον είχε βοηθήσει σε μια πολύ δύσκολή στιγμή του, και του είχε αποκαλύψει ποια ήταν – *τι* ήταν. Του είχε δείξει ακόμα και το σημάδι στο πόδι της. Εκεί-

νος, στην αρχή, δεν ήθελε να το πιστέψει. Όμως δεν μπορούσε και να το αμφισβητήσει, ύστερα από όσα είχε δει να κάνει η Κορίνα – πράγματα που του έμοιαζαν υπερφυσικά.

«Πού πάμε;» τη ρώτησε τώρα καθώς έβαζε τους τροχούς του σε κίνηση φεύγοντας μπροστά από το φαγάδικο. Ένας περαστικός τού έγνεψε να σταματήσει για να τον πάρει, αλλά εκείνος τον αγνόησε.

Η Κορίνα είχε πει στον Μάρτιν μόνο ότι θα έφευγαν από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, ότι θα ταξίδευαν μακριά, κι αυτός δεν είχε κάνει, μέχρι στιγμής, άλλες ερωτήσεις. Θα πήγαινε την Κορίνα στα πέρατα της Ατέρμονης Πολιτείας αν του το ζητούσε, όπως η ίδια ήξερε πολύ καλά. Επιπλέον, ο Μάρτιν δεν ήταν «συνοικιακός οδηγός» (όπως ονόμαζαν οι άλλοι οδηγοί εκείνους που οδηγούσαν επιβατηγά μόνο μέσα σε μια συνοικία)· μετέφερε κόσμο πέρα-δώθε σε πολλές συνοικίες. Από τα Σταυροδρόμια ώς τον Ριγοπόταμο. Από τον Ριγοπόταμο ώς τη Μακριά Λεωφόρο. Όχι απ'άκρη σ'άκρη της Ρελκάμνια, σίγουρα, αλλά αυτές ήταν *μακρινές* αποστάσεις. Εκατοντάδες χιλιόμετρα.

Τα μάτια του είχαν δει πολλά και διάφορα. Τ'αφτιά του είχαν ακούσει ακόμα περισσότερα.

Η Κορίνα τού είπε: «Στη Συρροή.»

«Μόνο; Έτσι όπως μου τάλεγες πριν, νόμιζα ότι θα κάναμε μεγαλύτερο ταξίδι.» Και έστριψε, βγαίνοντας από την υπόγεια λεωφόρο, οδηγώντας προς μια ράμπα που ανέβαινε στους επίγειους δρόμους της Όκιλμερ.

Όταν βρίσκονταν επάνω, πήρε ανατολική κατεύθυνση. Τα σύνορα που χώριζαν τη Β' Κατωρίγια από τη Φιλήκοη δεν ήταν και πολύ μακριά από εδώ (για τα δεδομένα της Ρελκάμνια πάντα, που παραξένευαν αρκετούς εξωδιαστασιακούς επισκέπτες της) – γύρω στα τριάντα χιλιόμετρα.

«Τι ήταν αυτή η καταστροφή που έγινε προχτές τ'απόγευμα;» ρώτησε ο Μάρτιν, προσεχτικά, την Κορίνα. «Ο καθένας λέει τα δικά του στα ραδιόφωνα.» Δεν την κοίταζε καθώς μιλούσε, έχοντας τα μάτια του στον δρόμο, και τα χέρια του σταθερά στο τιμόνι, ντυμένα με γάντια χωρίς δάχτυλα. Φορούσε γυαλιά νύχτας, από εκείνα που έχουν κρύσταλλα τα οποία κάνουν τα φώτα να φαίνονται πιο δυνατά. Το χρυσό δέρμα του έμοιαζε πολύ σκούρο μες στο βράδυ, και τα κοντά μαύρα

μαλλιά του τίποτα περισσότερο από μια σκιά. Το δεξί του αφτί ήταν μισοκομμένο: και, σύμφωνα με τις ιστορίες που έλεγε, μια γυναίκα κάποτε του το είχε δαγκώσει. Εκτός απ'αυτή την ιστορία, ήξερε κι άλλες – εκατοντάδες. Όλο παράξενες ιστορίες ήταν, από τους δρόμους της Ρελκάμνια. Αλλά ακόμα κι ο Μάρτιν καταλάβαινε πως κανείς δεν θα τον πίστευε αν έλεγε ότι είχε για φίλη μια Θυγατέρα της Πόλης – και η Κορίνα το ήξερε αυτό, φυσικά.

«Μια άλλη διάσταση έπεσε πάνω στη Ρελκάμνια σ'εκείνο το σημείο,» του αποκρίθηκε τώρα.

«Ναι, τόχω ακούσει να το λένε κι αυτό. Το υποθέτουν κάτι μάγοι.»

«Είναι... *το πιθανότερο.*» Αλλά το έλεγε με τέτοιο τρόπο που ήξερε ότι ο Μάρτιν θα καταλάβαινε πως εννοούσε, ουσιαστικά, ότι αυτή ήταν η αλήθεια. Απλώς δεν ήθελε ν'ακουστεί και πολύ σίγουρη μπροστά σ'έναν Άσχετο.

Ο οποίος Άσχετος τώρα μίλησε από πίσω: «Ποια καταστροφή; Τι...;» Εκεί όπου ήταν κλειδωμένος, δίχως επαφή με τον έξω κόσμο, δεν είχε μάθει ακόμα για ό,τι είχε συμβεί.

«Θα σας εξηγήσω πολύ σύντομα,» του είπε η Κορίνα, γυρίζοντας για να τον κοιτάξει πάνω απ'τον ώμο της.

Ο Μάρτιν ψιθύρισε: «Πού ήταν κλεισμένος αυτός;»

«Είχε άλλες δουλειές,» αποκρίθηκε η Κορίνα, στον ίδιο τόνο.

Η όψη του Μάρτιν φανέρωνε μεγάλη δυσπιστία. Προφανώς, ό,τι δουλειές κι αν είχε κανείς, πολύ απλά *ΑΠΟΚΛΕΙΕΤΑΙ* να μην είχε μάθει για την πανωλεθρία που είχε διαλύσει ολόκληρο το νοτιοανατολικό τμήμα της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Ωστόσο, ο οδηγός δεν έκανε άλλες ερωτήσεις. Ήξερε καλά την Κορίνα.

Διασχίζοντας τους δρόμους της Όκιλμερ, μπήκαν στη Βραχύλογη, και από εκεί έφτασαν σύντομα στα σύνορα της Β' Κατωρίγιας με τη Φιλήκοη και τα πέρασαν. Ο Μάρτιν συνέχισε να οδηγεί μέσα στους δρόμους της Φιλήκοης, με εμπειρία. Δεν κοίταζε καθόλου τον χάρτη που φαινόταν στην οθόνη της κονσόλας του οχήματός του. Τον είχε μόνο για ειδικές περιπτώσεις. Τέτοιες διαδρομές ήταν απλές γι'αυτόν. Η Κορίνα πήγαινε στοίχημα ότι θα μπορούσε να τις κάνει και με τα μάτια κλει-

στά, αρκεί τα χέρια του να ήταν στο τιμόνι και τα πόδια του στα πετάλια. Ένας πραγματικός γιος της Πόλης!

Η Συρροή απλωνόταν νοτιοανατολικά της Φιλήκοης, και το ταξίδι ώς τα σύνορά της κράτησε καμια ώρα. Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος ήταν σιωπηλός, ευτυχώς. Καταλάβαινε ότι ήταν σημαντικό να μη μάθει κανείς ποιος ήταν. Η Κορίνα είχε καταφέρει να τον τρομάξει αρκετά.

Στα σύνορα της Συρροής, ο Μάρτιν σταμάτησε το όχημά του δίπλα σ'ένα φυλάκιο για να πληρώσει διόδια. Αλλά η Κορίνα δεν τον άφησε. Έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των πέντε δεκάδιων από το πορτοφόλι της και του το έδωσε. Ο Μάρτιν το μετέφερε στη γυναίκα μες στο παράθυρο του φυλακίου. Εκείνη τού επέστρεψε τα ρέστα. Ο Μάρτιν ξεκινώντας τους τροχούς του έκανε να τα δώσει στην Κορίνα αλλά η Θυγατέρα δεν τα δέχτηκε. Κουνώντας το κεφάλι, είπε: «Κράτησέ τα.»

Ταξίδευαν μες στους δρόμους της Συρροής τώρα. Παρότι ήταν βαθιά νύχτα, σε πολλά μέρη της φαίνονταν καταστήματα που λειτουργούσαν – κέντρα διασκέδασης, μπαρ, καζίνα, κινηματογράφοι, θέατρα, καμπαρέ. Φωτεινές πινακίδες κρέμονταν – από μικρές σαν το μπροστινό τζάμι του οχήματος του Μάρτιν, μέχρι γιγάντιες που έπιαναν ολόκληρους τοίχους πολυκατοικιών. Ολογράμματα αναβόσβηναν, τρεμόπαιζαν, και χόρευαν: οχήματα που έτρεχαν, όμορφες γυναίκες, ζάρια που κυλούσαν, σφαίρες που περιστρέφονταν...

«Πού σας αφήνω;» ρώτησε ο Μάρτιν.

«Στο *Θαύμα της Νύχτας,*» αποκρίθηκε η Κορίνα.

Ο Μάρτιν γνώριζε, φυσικά, το πελώριο καζίνο που ανήκε στην τωρινή Πολιτάρχη της Συρροής, κι αμέσως άρχισε να κατευθύνεται προς τα εκεί. Δεν ήταν κοντά στα βορειοδυτικά σύνορα της συνοικίας· απείχε γύρω στα εκατό χιλιόμετρα από εδώ, βρισκόμενο κοντά στα νοτιοανατολικά σύνορά της με τα Σταυροδρόμια.

Περίπου δύο ώρες έκαναν μέχρι να φτάσουν, διασχίζοντας δρόμους και λεωφόρους και γέφυρες και σήραγγες. Ο Μάρτιν ούτε στιγμή δεν κοίταξε τον χάρτη στην οθόνη της κονσόλας του. Γνώριζε καλά τη διαδρομή. Η Κορίνα θα ορκιζόταν ότι η ίδια η Πόλη έμοιαζε να τον καθοδηγεί. Τα πολεοσημάδια που σχηματίζονταν γύρω από το όχημά του ήταν πολύ ευνοϊκά. Της άρεσε αυτός ο άνθρωπος. Και υποπτευόταν (δεν το είχε διαπιστώσει ακόμα) ότι ίσως να μην ήταν καθόλου τυχαί-

ος. Ίσως να ήταν ένα από εκείνα τα άτομα που είχαν ιδιαίτερη ψυχική επαφή με τη Ρελκάμνια. Όπως ο Βάρνελ-Αλντ. Όπως, πιθανώς, και ο Θόρινταλ – ο σαμάνος των Νομάδων των Δρόμων.

Ο Μάρτιν, υποψιαζόταν η Κορίνα, θα μπορούσε να ακολουθήσει ακόμα και «αόρατους δρόμους» κατά σύμπτωση, αν τον ευνοούσαν οι συγκυρίες.

Ήταν τεσσερισήμισι το πρωί όταν, τελικά, σταμάτησαν αντίκρυ στο γιγάντιο καζίνο που βρισκόταν πάνω σε μια πλατφόρμα κάτω από την οποία ορθώνονταν, σαν πόδια, πέντε πολυκατοικίες. Από τα κέντρα των πολυκατοικιών περνούσαν πανίσχυρες κολόνες που στήριζαν την πλατφόρμα. Οι πολυκατοικίες, ουσιαστικά, ήταν οικοδομημένες *γύρω* από αυτές τις κολόνες στήριξης.

Το καζίνο επάνω στην πλατφόρμα ήταν γεμάτο φώτα, οροφές, παράθυρα. Οι κάτοικοι άλλων διαστάσεων, ήξερε η Κορίνα, θα το ονόμαζαν *πόλη* αυτό το πράγμα. Πελώρια φωτεινά γράμματα, ορατά από μεγάλες αποστάσεις, σχηματίζοντας τις λέξεις ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ, έμοιαζαν να αιωρούνται πάνω από το καζίνο. Και *όντως* αιωρούνταν εκεί· από κάτω τους βρίσκονταν μηχανισμοί που εξασθένιζαν τις ελκτικές δυνάμεις της Ρελκάμνια, τοποθετημένοι από Τεχνομαθείς μάγους και τροφοδοτούμενοι με συνεχή ροή ενέργειας. Τρομερή σπατάλη, φυσικά. Και, σαν να μην έφτανε αυτό, γύρω από τα φωτεινά γράμματα αναβόσβηναν ολογράμματα άστρων, μπαλονιών, φυσαλίδων. Μόνο κάποιος πάμπλουτος θα μπορούσε να πληρώσει για να κατασκευαστεί, και να διατηρείται, κάτι τέτοιο.

Μόνο κάποιος σαν την κυρία Μαρκέλλα Ονέλκρι, την τωρινή Πολιτάρχη της Συρροής και ιδιοκτήτρια αυτού του καζίνου αλλά και άλλων μικρότερων.

Μια γέφυρα, ξεκινώντας από τους επίγειους δρόμους, οδηγούσε προς τη γιγάντια πλατφόρμα και μία από τις πύλες του *Θαύματος της Νύχτας*. Ο Μάρτιν δεν ανέβηκε στη γέφυρα.

«Γιατί σταματάς;» τον ρώτησε η Κορίνα.

«Τι; Θες να σας πάω στο *ίδιο* το καζίνο;»

«Ναι.»

«Μάλιστα.» Έβαλε πάλι τους τροχούς του σε κίνηση, ανεβαίνοντας στη γέφυρα, κατευθυνόμενος προς το *Θαύμα της Νύχτας.*

«Και σε κερνάω δωμάτιο, φυσικά. Και εκατό δεκάδια για να παίξεις. Εκτός από την κανονική σου πληρωμή για τη μεταφορά μας ώς εδώ.»

«Πάντα μεγαλόδωρη...» μειδίασε ο Μάρτιν.

«Για όσους με εξυπηρετούν, *πάντα,*» αποκρίθηκε εκείνη.

Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος εξακολουθούσε να είναι σιωπηλός πίσω τους, αλλά η Κορίνα μπορούσε να διαβάσει την ανησυχία του στα σημάδια της Πόλης. Ο πρώην Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας αναρωτιόταν τι μπορεί να έκαναν εδώ, σ'ένα πελώριο καζίνο, τόσο μακριά από τη συνοικία του...

Ο Μάρτιν σταμάτησε μπροστά στην πύλη του γκαράζ του *Θαύματος της Νύχτας.* Ο φρουρός εκεί ζητούσε χρήματα για να τον αφήσει να περάσει. Η Κορίνα πλήρωσε χωρίς δισταγμό, και το επιβατηγό όχημα μπήκε σ'έναν μεγάλο κλειστό χώρο με κολόνες και με άλλα οχήματα σταθμευμένα τριγύρω. Ο Μάρτιν δεν δυσκολεύτηκε να βρει θέση ανάμεσά τους, και εκείνος, η Κορίνα, και ο μεταμφιεσμένος Γουίλιαμ Σημαδεμένος βγήκαν.

«Έχεις ξανάρθει εδώ;» ρώτησε η Θυγατέρα της Πόλης τον οδηγό.

«Αν και έχω πάει σε πολλά περίεργα μέρη στη ζωή μου, μέρη σαν αυτό δεν... είναι της... οικονομικής μου στάθμης, ας πούμε.» Μειδίασε.

Η Κορίνα βάδισε πρώτη, και οι δύο άντρες την ακολούθησαν. Βγαίνοντας από το γκαράζ βρέθηκαν σε μια όμορφη εσωτερική αυλή, με πολλά άνθη και δέντρα, και τεχνητές πηγές που ανάβλυζαν νερό. Καντίνες πουλούσαν αναψυκτικά και πρόχειρα φαγητά. Ο Μάρτιν έκανε να πλησιάσει μία, αλλά η Κορίνα τού έγνεψε να μείνει πίσω.

«Τι; Είναι δηλητηριασμένα;» τη ρώτησε εκείνος.

Η Κορίνα γέλασε. «Όχι. Αλλά πιο μέσα έχει καλύτερα πράγματα να φας και να πιεις.»

Τα μονοπάτια της αυλής τούς οδήγησαν σε μια μεγάλη πύλη όπου στέκονταν φρουροί ξανά οι οποίοι τους ζήτησαν λεφτά για να περάσουν. Η Κορίνα έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των είκοσι δεκάδιων από την τσάντα της και πλήρωσε. Η ταμίας τής επέστρεψε ένα χαρτονόμισμα των πέντε δεκάδιων.

«*Πέντε δεκάδια το άτομο* χρεώνουν εδώ;» είπε, έκπληκτος, ο Μάρτιν καθώς περνούσαν την πύλη. «Μόνο για να *μπεις;*»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Κορίνα. «Δεν είναι φτηνιάρηδες;»

«Εεεε... Αααα...»

Βρέθηκαν σε μια αίθουσα με αρκετό κόσμο. Μια *μεγάλη* αίθουσα, με κολόνες και όμορφα έργα τέχνης τριγύρω. Ήταν τραπεζαρία, κυρίως, έχοντας τραπέζια παντού, αλλά επίσης είχε τέσσερα μπαρ στις γωνίες. Στο πάτωμα απλωνόταν ένα μαλακό χαλί, και ένα αυτόματο μηχάνημα με τρεις ρόδες περιφερόταν με καθορισμένο ρυθμό μες στην αίθουσα σκουπίζοντας το χαλί συστηματικά μ'έναν ροφητήρα, μην αφήνοντας επάνω του μικρά σκουπίδια και χώματα. Το χαλί είχε σχέδια και σχήματα που φαινόταν να είναι φτιαγμένα σε άλλη διάσταση: και η Κορίνα ήξερε ότι ήταν εισαγμένο από τη Βίηλ (που η διαστασιακή δίοδός της δεν βρισκόταν μακριά από εδώ· στα Σταυροδρόμια ήταν).

Από το ταβάνι της αίθουσας κρέμονταν πολύφωτα με δυνατές τεχνητές λάμπες. Από τα πελώρια ηχεία στις γωνίες πάνω από τα μπαρ ερχόταν απαλή μουσική: *Τριγωνικά Ηχοτεχνήματα,* του συγκροτήματος Ακουστικές Μυσταγωγίες. Πίσω από τη μουσική ακούγονταν μουρμουρητά από τον κόσμο μέσα στην αίθουσα, και γέλια. Οι πάντες φαίνονταν καλοντυμένοι και πλούσιοι.

Ο Γουίλιαμ, πλησιάζοντας την Κορίνα, ψιθύρισε έντονα στ'αφτί της: «Μα τον Κρόνο, *τι κάνουμε εδώ;* Τι δουλειά έχουμε εδώ – σ'ένα καζίνο της Συρροής;»

«Υπομονή,» αποκρίθηκε μόνο εκείνη, και βάδισε, διασχίζοντας την αίθουσα.

«Εδώ δεν είναι καλό το φαγητό;» ρώτησε ο Μάρτιν, καθώς την ακολουθούσαν ξανά.

«Φυσικά και είναι. Αλλά καλύτερα, πρώτα, να κλείσουμε δωμάτια.»

Βγήκαν από μια ανοιχτή πόρτα της αίθουσας και βρέθηκαν σ'ένα μέρος που, στο μέγεθος, ήταν περίπου όσο το ένα τέταρτο του προηγούμενου δωματίου και έμοιαζε με ρεσεψιόν. *Ήταν* ρεσεψιόν.

Η Κορίνα πλησίασε την όμορφα ντυμένη κοπέλα στο γραφείο και έκλεισε δύο δωμάτια – ένα για τον Μάρτιν και ένα για εκείνη και τον σύζυγό της, όπως αποκάλεσε τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο. Έδωσε ψεύτικη ταυτότητα, και πλήρωσε.

Ύστερα, καθώς απομακρύνονταν από το γραφείο, έβγαλε από την τσάντα της εκατό δεκάδια – σε χαρτονομίσματα των είκοσι – και τα έδωσε στον Μάρτιν. «Μ'αυτά μπορείς να παίξεις,» του είπε. «Κι αυτή,» πρόσθεσε δίνοντάς του άλλα πενήντα δεκάδια (σε ένα χαρτονόμισμα τώρα), «είναι η αμοιβή σου που μας έφερες εδώ.»

Ο οδηγός χαμογελούσε ώς τ'αφτιά. «Πάντα μεγαλόδωρη, Κορίνα... Πάντα μεγαλόδωρη... Σ'ευχαριστώ.»

«Την Καθμύρα,» αποκρίθηκε η Θυγατέρα της Πόλης.

«Προς τα πού είναι τα τυχερά παιχνίδια;» ρώτησε ο Μάρτιν. «Και προς τα πού τα δωμάτιά μας;»

«Αυτή τη σκάλα εκεί τη βλέπεις; Από εκεί πας προς τα δωμάτια. Και τους δύο ανελκυστήρες δίπλα της μπορείς επίσης να τους χρησιμοποιήσεις για ν'ανεβείς στα δωμάτια.

»Τα τυχερά παιχνίδια είναι από δω,» είπε και βάδισε προς μια μεγάλη διπλή πόρτα στο βάθος της ρεσεψιόν. Επάνω της ήταν γραμμένες οι λέξεις: ΟΙΚΟΣ ΤΥΧΕΡΩΝ ΠΑΙΓΝΙΩΝ. Τα φύλλα της ήταν ελαφρά, αλλά η Κορίνα δεν χρειάστηκε να τα σπρώξει για να περάσει. Υπήρχαν κρυφοί αισθητήρες τοποθετημένοι εδώ οι οποίοι αμέσως αντιλήφτηκαν τον ερχομό της, και τα δύο φύλλα άνοιξαν αυτόματα, προς τα μέσα, σαν φτερούγες μεγάλου πουλιού.

Πίσω τους αποκαλύφθηκαν τέσσερις οπλισμένοι φρουροί, καθώς και μια πελώρια αίθουσα γεμάτη φώτα, κόσμο, και τραπέζια με τυχερά παιχνίδια. Η μουσική που την πλημμύριζε δεν ακουγόταν πιο πριν· δεν περνούσε από την ηχομόνωση της διπλής πόρτας.

Οι φρουροί, αυτή τη φορά, δεν τους ζήτησαν λεφτά για να μπουν· απλώς τους κοίταξαν χωρίς να τους μιλήσουν. Η Κορίνα διάβασε την έντονη παρατήρησή τους στα σημάδια της Πόλης· πάντα ήταν επιφυλακτικοί για τυχόν τρομοκράτες, ανθρώπους που μπορεί να έκρυβαν όπλα επάνω τους. Τα πολεοσημάδια δεν της έλεγαν ότι εκείνη και οι δύο άντρες μαζί της τους είχαν κινήσει τις υποψίες.

«Μα... τα... χέρια... της Καθμύρας...» μουρμούρισε ο Μάρτιν κοιτάζοντας ολόγυρα με το στόμα μισάνοιχτο.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε ο Σημαδεμένος. «Βωμός;» Έδειχνε έναν χώρο στο κέντρο της πελώριας αίθουσας ο οποίος ήταν περιτριγυρισμένος με ημιδιαφανή κρύσταλλα αλλά, από τη μεριά όπου έρχονταν η

Κορίνα και οι δύο άντρες, υπήρχε ένα άνοιγμα σαν πόρτα πάνω στα κρύσταλλα και, πέρα από αυτό, διακρινόταν ένα άγαλμα με μια τράπεζα μπροστά του, καθώς και μερικοί άνθρωποι.

«Το Τέμενος της Καθμύρας,» αποκρίθηκε η Κορίνα. «Και, ναι, έχει βωμό. Μπορείς να πας εκεί και ν'αφήσεις κάποιο ανάθημα, για να λάβεις την εύνοια της Κυράς του Χρυσού. Ή μπορείς απλά να πληρώσεις τους ιερωμένους για να σου δώσουν τη χάρη της.»

«Για τα τυχερά παιχνίδια;» είπε ο Μάρτιν.

«Προφανώς.»

«Και πιάνει;»

«Ό,τι πιστεύει ο καθένας,» απάντησε η Κορίνα, υπομειδιώντας με τα μαυροβαμμένα χείλη της. Ακόμα, ύστερα από τόσα χρόνια ζωής στην Πόλη, δεν είχε αποφασίσει αν όντως υπήρχαν θεοί, ή αν ήταν κάποιου είδους στοιχειακά υπερπνεύματα, πιθανώς δημιουργημένα από τη συλλογική ψυχική ενέργεια των κατοίκων της Ατέρμονης Πολιτείας. Πάντως, σίγουρα δεν υπήρχαν θεοί με σάρκα και οστά, όπως στις απεικονίσεις των αγαλμάτων τους. Η Κορίνα δεν είχε αμφιβολία γι'αυτό. Αν υπήρχαν τέτοιοι θεοί, νόμιζε πως, λογικά, ώς τώρα θα τους είχε συναντήσει. Ήταν η Αρχόντισσα της Πόλης, δεν ήταν;

«Μπορώ να πάω να παίξω,» ρώτησε ο Μάρτιν, «ή με χρειάζεσαι ακόμα;»

«Πήγαινε. Ήθελα να σ'το προτείνω, μάλιστα. Εμείς θα πάμε να μιλήσουμε σε μια γνωστή μου.»

«Αν με θέλεις μπορείς να με καλέσεις στον πομπό μου,» της είπε ο Μάρτιν. «Οποιαδήποτε στιγμή.»

«Ασφαλώς.»

Ο οδηγός χαιρέτησε και απομακρύνθηκε, βαδίζοντας ανάμεσα στα τραπέζια της αίθουσας, που πέρα από αυτήν, πέρα από τα ανοίγματα στο βάθος της, φαίνονταν κι άλλες αίθουσες.

«Πόσο μεγάλο είναι αυτό το καζίνο;» είπε ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος.

«*Πολύ* μεγάλο,» αποκρίθηκε ουδέτερα η Κορίνα.

«Και τι κάνουμε εδώ, μα τον Κρόνο; Όχι πως δεν είμαι ευγνώμων που με πήρες από τα χέρια των εχθρών μου, αλλά... *τι κάνουμε εδώ;*» Και πιο σιγανά, σαν να συνωμοτούσαν: «Εδώ βρίσκονται τα άλλα μέλη της οργάνωσής σου;»

Η Κορίνα γέλασε. «Δεν υπάρχουν άλλα μέλη στην οργάνωσή μου. Εγώ είμαι ολόκληρη η οργάνωση.»

Ο Γουίλιαμ την κοίταξε σαν να νόμιζε ότι τον κορόιδευε.

Η Κορίνα συνέχισε να γελά. «Έλα,» του είπε, παύοντας τον πληθυντικό πλέον. «Ακολούθησέ με, και θα συναντήσουμε μια πολύ σημαντική κυρία.»

Βάδισε προς έναν κρουπιέρη – ψηλό, λιγνό, με δέρμα κατάμαυρο σαν τέφρα, μάτια γκρίζα σαν παγερό άνεμο, και μαλλιά κοντά και γαλανά. Ήταν ντυμένος με γκρίζο κοστούμι και είχε επάνω του καρφιτσωμένη μια κονκάρδα που τον αναγνώριζε ως υπάλληλο του καζίνου.

Βλέποντας την Κορίνα να τον πλησιάζει, η όψη του έγινε αμέσως επιφυλακτική.

«Άλεν,» τον χαιρέτησε η Θυγατέρα της Πόλης. «Καλησπέρα.»

Εκείνος έκλινε το κεφάλι. «Κορίνα...»

«Θέλω να μιλήσω στην κυρία σου. Τώρα. Είναι πολύ σημαντικό.»

«Η κυρία είναι πολυάσχολη, και η ώρα είναι πέντε-παρά πριν από το ξημέρωμα. Δεν είμαι σίγουρος ότι αυτή τη στιγμή θα...» Κόμπιασε.

«Για εμένα θα *μπορέσει*. Πες της ότι την περιμένω στο Χρυσόμαυρο Σαλόνι.»

Και με τούτα τα λόγια η Κορίνα απομακρύνθηκε από τον Άλεν, βαδίζοντας προς έναν ανελκυστήρα στο βάθος της αίθουσας. Ο Γουίλιαμ, φυσικά, την ακολουθούσε. Είχε βγάλει τώρα το καπέλο του και το κρατούσε παραμάσχαλα· δεν υπήρχαν και πολλές πιθανότητες εδώ να τον αναγνωρίσει κανείς – ειδικά με τα χοντρά γυαλιά και το ψεύτικο μούσι.

«Ποια είναι αυτή η κυρία;» ρώτησε την Κορίνα.

«Θα μάθεις σύντομα.»

«Δε μ'αρέσει τούτη η ιστορία, Κορίνα! Πού... πού είμαι μπλεγμένος ακριβώς; Είπες στη ρεσεψιόν ότι είμαι *σύζυγός σου* – και έδωσες *ψεύτικη ταυτότητα!*»

«Και λοιπόν; Τι να έλεγα; ότι είσαι ο Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας;»

«Γιατί να δώσεις, όμως, ψεύτικη ταυτότητα για τον εαυτό σου;»

«Γιατί όχι;» Έχοντας φτάσει μπροστά στον ανελκυστήρα, πάτησε το κουμπί που τον καλούσε.

Ο Γουίλιαμ δεν ήξερε τι ν'απαντήσει. Μόρφασε, δυσανασχετώντας.

Η πόρτα του ανελκυστήρα άνοιξε. Μπήκαν, και η Κορίνα πάτησε το κουμπί για τον τρίτο όροφο του καζίνου. Φτάνοντας εκεί, η πόρτα άνοιξε ξανά και βγήκαν σε μια μεγάλη αίθουσα που δεν έμοιαζε με την προηγούμενη παρότι κι αυτή ήταν γεμάτη τραπέζια με τυχερά παιχνίδια και είχε αρκετό κόσμο. Ήταν πλημμυρισμένη στα φυτά – διαφόρων ειδών· εξωτικά κυρίως· μεγαλύτερα και μικρότερα. Κάποια είχαν μάτια που ανοιγόκλειναν νωχελικά, σαν μαστουρωμένα. Κάποια κουνιόνταν ελαφρά, αν και δεν φυσούσε άνεμος εδώ μέσα. Κάποια έβγαζαν ήχους σαν να σιγοτραγουδούσαν.

«Αυτό,» είπε η Κορίνα καθώς διέσχιζαν την αίθουσα, «είναι το Φυτικό Σαλόνι.»

Ο Γουίλιαμ δεν σχολίασε, κοιτάζοντας τριγύρω, τα φυτά και τα τραπέζια με τα τυχερά παιχνίδια.

Η Κορίνα έτριψε ελαφρά τον δεξή της ώμο κάτω από τη μάλλινη μπλούζα της. Η σφαίρα που ήταν παγιδευμένη μες στο κόκκινο δέρμα της την ενοχλούσε. Αλλά, προτού τη βγάλει από εκεί, έπρεπε να μιλήσει στην παλιά της φίλη. Έπρεπε να τακτοποιήσει τα πράγματα εδώ. Γιατί μετά είχε άλλες δουλειές – στις συνοικίες του Ριγοπόταμου.

Βγήκε από μια ανοιχτή πόρτα του Φυτικού Σαλονιού και βάδισε, με τον Γουίλιαμ πλάι της, σ'έναν διάδρομο. Μπήκε σε μια άλλη ανοιχτή πόρτα και βρέθηκε σ'ένα δωμάτιο μικρότερο από το προηγούμενο, με λιγότερα τυχερά παιχνίδια και λιγότερο κόσμο. Εδώ υπήρχαν, επίσης, πολλοί καναπέδες και ένα μεγάλο μπαρ. Το πάτωμα ήταν χρυσό και φεγγοβολούσε σαν να ήταν καλυμμένο με κάποια φωσφορική βαφή. Οι τοίχοι και το ταβάνι ήταν κατάμαυρα. Από το παράθυρο φαίνονταν οι δρόμοι της Συρροής – σκοτεινοί μες στη βαθιά νύχτα πριν από την αυγή, γεμάτοι φώτα σαν μυριάδες μάτια.

Η Κορίνα κάθισε σ'έναν από τους καναπέδες που ήταν άδειος – φουσκωτός, μαλακός, δερμάτινος, μαύρος σαν τους τοίχους και το ταβάνι. Ο Γουίλιαμ κάθισε δίπλα της.

«Δεν το πιστεύω,» είπε, «ότι τόσος κόσμος είναι εδώ τούτη την ώρα.»

«Το *Θαύμα της Νύχτας* δεν λέγεται τυχαία *Θαύμα της Νύχτας,*» αποκρίθηκε η Κορίνα, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο κι ανάβο-

ντας τσιγάρο. Πρόσφερε ένα και στον Γουίλιαμ από την ταμπακιέρα της.

Εκείνος το πήρε και η Κορίνα τού το άναψε, λέγοντας: «Έρχονται άνθρωποι εδώ από πολλές συνοικίες, όχι μόνο από τη Συρροή. Ακόμα και άτομα από τη Βίηλ έρχονται – από τη διαστασιακή δίοδο στα Σταυροδρόμια. Ευγενείς, κυρίως· συγγενείς πριγκίπων της Βίηλ και πριγκιπισσών.»

«Κι εμείς τώρα ποια περιμένουμε;»

Προτού η Κορίνα τού απαντήσει, μια κοπέλα τούς πλησίασε, ντυμένη με φόρεμα χρυσό και μαύρο, έξωμο. Το δέρμα της ήταν χρυσόχρωμο· τα μαλλιά της μαύρα και κομμένα κοντά σαν κράνος γύρω απ'το κεφάλι της. Τα μοβ μάτια της ήταν έντονα βαμμένα μαύρα, και τα χείλη της το ίδιο.

«Καλησπέρα σας,» είπε. «Τι θα πάρετε;»

«Έναν Γλυκό Κρόνο και μια Ανάμικτη Αρχόντισσα με πάγο.»

«Μάλιστα.» Η κοπέλα έφυγε.

«Για ποιον είναι ο Γλυκός Κρόνος;» ρώτησε ο Γουίλιαμ.

«Για εσένα.»

«Δεν είπα ότι...»

«Θα σου κάνει καλό, είμαι σίγουρη.»

Ο Γουίλιαμ αναστέναξε. «Τέλος πάντων. Ποια θα συναντήσουμε; Εδώ είναι αυτό το Χρυσόμαυρο Σαλόνι, έτσι;»

«Έτσι.»

«Ποια θα συναντήσουμε;» επέμεινε ο Γουίλιαμ.

«Θα δεις.»

Τα ποτά τους δεν άργησαν να έρθουν, και για λίγο έμειναν καθισμένοι στον καναπέ, καπνίζοντας και πίνοντας. Η ώρα περνούσε...

«Γιατί αργεί;» ρώτησε ο Γουίλιαμ κοιτάζοντας το ρολόι του. Ήταν πέντε και πέντε πλέον. Δεν είχε ακόμα βγει ο ήλιος. Ο ουρανός εξακολουθούσε νάναι σκοτεινός έξω από το παράθυρο της αίθουσας.

«Θα έρθει,» αποκρίθηκε η Κορίνα, ήρεμα, και άναψε δεύτερο τσιγάρο. Πρόσφερε ακόμα ένα στον Γουίλιαμ, αλλά εκείνος δεν το δέχτηκε. Η Κορίνα έκρυψε την ταμπακιέρα μέσα στην κοντή καπαρντίνα της, την οποία είχε βγάλει πλέον και αφήσει δίπλα της στον καναπέ.

Στις πέντε και είκοσι, η κοπέλα με το μαυρόχρυσο φόρεμα, το χρυσό δέρμα, και τα μαύρα μαλλιά πλησίασε πάλι τον καναπέ και είπε στην Κορίνα: «Η κυρία Ονέλκρι θέλει να σας μιλήσει.»

Η Θυγατέρα της Πόλης ένευσε και σηκώθηκε όρθια.

Ο Γουίλιαμ έκανε επίσης να σηκωθεί, αλλά η Κορίνα τού έγνεψε να μείνει καθισμένος. «Τι...;» είπε εκείνος, φανερά μπερδεμένος.

«Περίμενε εδώ. Δε θ'αργήσω.» Και, προτού ο πρώην Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας προλάβει να διαφωνήσει, η Κορίνα απομακρύνθηκε ακολουθώντας την κοπέλα.

Η υπάλληλος του καζίνου κατευθύνθηκε προς μια μικρή πόρτα σε μια γωνία του Χρυσόμαυρου Σαλονιού, η οποία, επάνω στον μαύρο τοίχο, ήταν πρακτικά αόρατη. Αλλά όχι, βέβαια, για μια έμπειρη Θυγατέρα της Πόλης σαν την Κορίνα.

Η κοπέλα γύρισε το πόμολο και την άνοιξε. «Περάστε, κυρία.»

Η Κορίνα μπήκε σ'ένα δωμάτιο πολύ μικρότερο από το προηγούμενο, που οι δύο από τους πέντε τοίχους του ήταν εξολοκλήρου από κρύσταλλο κι έβλεπες από εκεί την πόλη κάτω από το *Θαύμα της Νύχτας*, η οποία έμοιαζε σαν ψεύτικη. Οι άλλοι τοίχοι ήταν βαμμένοι μπεζ, κι ο ένας είχε μια ταπετσαρία με μια σκηνή από τη Βίηλ – δέντρα, ένα κάστρο, ένας σπαθοφόρος μαχητής ντυμένος με κόκαλα (Ιερός Μαχητής των Οστών, όπως ήξερε η Κορίνα), μια γυναίκα ντυμένη πριγκιπικά, ένα γιγάντιο πλάσμα στο βάθος (ένα Λάν'τραχαμ). Από το ταβάνι του δωματίου κρεμόταν ένα πολύφωτο. Δυο καναπέδες ήταν από κάτω, κι ένα χαμηλό τραπέζι ανάμεσά τους. Πάνω στο τραπέζι υπήρχαν ξηροί καρποί, τρία μπουκάλια με ποτά, μερικά ποτήρια, κι ένα ξύλινο κουτάκι με τρεις τράπουλες και κάμποσα ζάρια διαφόρων ειδών.

Η Πολιτάρχης της Συρροής, Μαρκέλλα Ονέλκρι, στεκόταν μπροστά από τον έναν καναπέ, ντυμένη σχεδόν σαν πριγκίπισσα της Βίηλ. Το δέρμα της ήταν χρυσό, τα μαλλιά της μαύρα και μακριά, φτιαγμένα πλεξίδα, βαμμένα, όχι φυσικά. Η Μαρκέλλα ήταν πενήντα χρονών πλέον, και είχε κάμποσες λευκές τρίχες επάνω της. Τα μάτια της ήταν υπολογιστικά και φλογώδη, όπως η Κορίνα τα θυμόταν.

«Μαρκέλλα,» είπε. «Με συγχωρείς για τη νυχτερινή ενόχληση. Αλλά έπρεπε να σου μιλήσω.»

«Το ξέρεις ότι μπορείς να με ζητήσεις ό,τι ώρα επιθυμείς, Κορίνα. Για τον οποιονδήποτε λόγο.» Η Πολιτάρχης της Συρροής την πλησίασε για να σφίξει τα γαντοφορεμένα χέρια της μέσα στα δαχτυλιδοφορεμένα δικά της και να την αγκαλιάσει εγκάρδια, χαϊδεύοντας την πλάτη της. Η Κορίνα αισθάνθηκε τη σφαίρα μες στον ώμο της να την ενοχλεί, αλλά δεν το έδειξε.

«Πώς είναι ο γιος σου;» ρώτησε.

«Καλά. Μια χαρά. Χάρη σ'εσένα.» Πριν από κάποια χρόνια, η Κορίνα είχε γλιτώσει το νεογέννητο της Μαρκέλλας από βέβαιο θάνατο, όταν κανείς άλλος – ούτε γιατρός, ούτε Βιοσκόπος, ούτε Βιοσκόπος-γιατρός – δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να το σώσει. Τα λεφτά της Μαρκέλλας – που τότε δεν ήταν τόσο πλούσια όσο τώρα, αλλά ήταν *πολύ* πλούσια – δεν μπορούσαν να βοηθήσουν το παιδί της.

«Χαίρομαι,» αποκρίθηκε η Κορίνα, χαμογελώντας. Η σωτηρία του γιου της δεν ήταν η μοναδική βοήθεια που είχε προσφέρει στη Μαρκέλλα. Την ίδια χρονιά, η Κορίνα την είχε κάνει Πολιτάρχη της Συρροής. Είχε ξεκινήσει από ένα αστείο μεταξύ τους – αν και προσχεδιασμένο από την Κορίνα. Η Μαρκέλλα είχε πει, αστειευόμενη, ότι η Κορίνα μπορούσε να ανεβάζει και να κατεβάζει ακόμα και πολιτάρχες! Η Θυγατέρα της Πόλης είχε αποκριθεί ότι όντως μπορούσε. Η Μαρκέλλα την είχε προκαλέσει...

...και τώρα ήταν Πολιτάρχης της Συρροής.

Γνώριζε, φυσικά, ότι η Κορίνα ήταν Θυγατέρα της Πόλης. Το είχε μάθει από τότε που εκείνη έσωσε τον νεογέννητο γιο της.

«Κάθισε,» είπε δείχνοντας τους καναπέδες.

Η Κορίνα πήρε θέση στον έναν απ'αυτούς και η Μαρκέλλα στον αντικρινό. Έβγαλε το πώμα από ένα μπουκάλι με κρασί της Βίηλ και γέμισε δύο ποτήρια, προσφέροντας το ένα στην Κορίνα. «Ή θέλεις κάτι άλλο;»

«Όχι, αυτό είναι ό,τι πρέπει.»

Η Μαρκέλλα ήπιε μια μικρή γουλιά. «Μου είπαν ότι με ζητάς για κάτι σημαντικό...»

Η Κορίνα ένευσε. «Χρειάζομαι τη βοήθειά σου–»

«Ό,τι θέλεις, Κορίνα.»

«–για να βρω μέρος διαμονής για έναν εξόριστο πολιτάρχη.»

«Ποιον εξόριστο πολιτάρχη; Είναι γνωστός;»

«Μέχρι στιγμής ήταν Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Τον λένε Γουίλιαμ Σημαδεμένο–»

«Τον έχω ακούσει, φυσικά. Και πρόσφατα διάβασα σε μια εφημερίδα ότι έχασε την εξουσία του, και ότι μια μεγάλη καταστροφή έγινε στη Β' Κατωρίγια. Στα νοτιοανατολικά της.»

«Τρεις σφετεριστές άρπαξαν την εξουσία της Β' Κατωρίγιας με δικτατορικό τρόπο. Εισέβαλαν στο Πολιταρχικό Μέγαρο με μισθοφόρους και αιχμαλώτισαν τον κύριο Σημαδεμένο.»

«Ναι...»

«Θέλω να τον φιλοξενήσεις μέχρι να μπορέσουμε να τον επαναφέρουμε στην εξουσία.»

«Κανένα πρόβλημα,» αποκρίθηκε η Μαρκέλλα, παίζοντας νευρικά με το περιδέραιο που κρεμόταν από τον λαιμό της – ένα κόσμημα φανερά εισαγμένο από τη διάσταση της Βίηλ. «Ο Σημαδεμένος είναι ο κύριος μαζί σου τώρα;»

«Ναι. Αλλά μεταμφιεσμένος, ασφαλώς.»

«Τον κυνηγάνε; Μπορεί να στείλουν δολοφόνους εδώ;»

«Δεν ξέρουν πού βρίσκεται. Καλύτερα, πάντως, θα ήταν να αποφύγει τις πολύ... δημόσιες εμφανίσεις.»

Η Μαρκέλλα ένευσε. «Θα φροντίσω να είναι προστατευμένος.»

«Σ'ευχαριστώ, Μαρκέλλα.»

«Δεν είναι πρόβλημα. Καθόλου πρόβλημα.» Και ρώτησε: «Για πόσο καιρό θα βρίσκεται εδώ;»

«Δεν είμαι σίγουρη. Αλλά, ελπίζω, όχι για πολύ.»

Η Μαρκέλλα ένευσε πάλι. «Εντάξει,» είπε. «Θα μείνεις κι εσύ μαζί μας;»

«Μόνο για σήμερα, δυστυχώς. Μέχρι να ξεκουραστώ. Όλη νύχτα είμαι στο πόδι. Έσωσα τον κύριο Σημαδεμένο από τη φυλακή όπου τον είχαν κλείσει οι σφετεριστές και τον έφερα εδώ.»

«Καταλαβαίνω,» είπε η Μαρκέλλα. «Και δεν ρωτάω καν τους λόγους σου,» πρόσθεσε υπομειδιώντας καθώς έπινε λίγο κρασί.

«Και πολύ καλά κάνεις,» αποκρίθηκε η Κορίνα, κι έπιασε το ποτήρι της από το τραπέζι, πίνοντας την πρώτη της γουλιά. Το κρασί ήταν άψογης ποιότητας, ασφαλώς. Από τα καλύτερα της Βίηλ. Πριγκιπάτου

Έλρηνεχ, αναμφίβολα. Μετά, η Κορίνα κοίταξε την ετικέτα πάνω στο μπουκάλι, που μέχρι στιγμής είχε αγνοήσει, και είδε ότι όντως Πριγκιπάτου Έλρηνεχ ήταν.

«Να συναντήσουμε τον κύριο Σημαδεμένο τώρα;» πρότεινε η Μαρκέλλα Ονέλκρι.

«Φυσικά.»

«Του έχεις πει για εμένα;» Η Μαρκέλλα σηκώθηκε από τον καναπέ της.

«Τίποτα δεν ξέρει ακόμα.» Και η Κορίνα σηκώθηκε. «Απορεί, μάλιστα, γιατί τον έφερα σε καζίνο.»

Η Μαρκέλλα χαμογέλασε.

/17\

Η εισβολή του Αλυσοδεμένου Ποιητή συνεχίζεται, ενώ ο Ζιλμόρος μιλά για την παρουσία τριών επικίνδυνων οντοτήτων· ο Βόρκεραμ-Βορ συζητά με πολιτικούς και παίρνει μια δύσκολη απόφαση· η Καρζένθα αναζητά έναν χαμένο έμπορο· η Εύνοια επιμένει η Μιράντα να την οδηγήσει, ο Πανιστόριος ακολουθεί, και ο Κλαρκ κάνει μια ανακάλυψη.

«*Μας ξέφυγαν, Στρατάρχη. Μπήκαν σε υπόγειους δρόμους, και δεν τους βλέπουμε να βγαίνουν από πουθενά,*» ανέφερε ο σμήναρχος μέσω του τηλεπικοινωνιακού συστήματος.

Η Καρζένθα-Σολ το περίμενε ότι κάτι τέτοιο θα συνέβαινε. «Εντάξει,» αποκρίθηκε. «Αφήστε τους. Επιστρέψτε.»

«*Κατευθύνονταν νότια, πάντως.*»

«Εντάξει,» επανέλαβε η Καρζένθα. «Επιστρέψτε.»

«*Μάλιστα, Στρατάρχη.*» Η τηλεπικοινωνία τερματίστηκε.

Ο Κάδμος είπε: «Νότια;» Και κοίταξε τον χάρτη στην οθόνη της κονσόλας μπροστά τους – τον χάρτη της Β’ Κατωρίγιας Συνοικίας. «Στη Χτυπημένη; Ή στη Μονότροπη;»

«Στη Μονότροπη, κατά πάσα πιθανότητα,» αποκρίθηκε η Καρζένθα.

«Γιατί;»

«Εκεί είναι το Πολιταρχικό Μέγαρο της Β’ Κατωρίγιας. Επομένως, ίσως να νομίζουν ότι εκεί θα κατευθυνθούμε μετά, για να κατακτήσουμε το Μέγαρο ως συμβολική νίκη.»

«Αλλά δεν θα το κάνουμε;»

«Όχι. Δε μ’ενδιαφέρουν οι συμβολικές νίκες, Κάδμε· μόνο οι ουσιαστικές, όπως ξέρεις.»

Πράγματι, το ήξερε αυτό. Η Καρζένθα δεν ήταν ποτέ γυναίκα των εντυπώσεων, αλλά, πολύ περισσότερο, της ουσίας.

Καθώς ήταν τώρα καθισμένη στη θέση του οδηγού μέσα στο κινητό οχυρό τους, πρόσταξε, μέσω του εσωτερικού επικοινωνιακού διαύλου, τον Σολάμνη’μορ να δώσει στο όχημα τη δεύτερη μορφή του. Και πά-

τησε το κουμπί της αποδοχής στην κονσόλα μπροστά της. Το μεταβαλλόμενο άρμα άρχισε να αλλάζει, τα μέταλλά του να γλιστράνε σαν να ήταν ρευστά, να *μεταμορφώνεται.* Μέσα σε μερικά λεπτά, είχε γίνει εξάτροχο θωρακισμένο όχημα με ενεργειακό κανόνι και δύο πολυβόλα.

«Τους νικήσαμε εύκολα, πάντως,» σχολίασε ο Κάδμος. Πριν από λίγο, όλες οι αναφορές που έρχονταν στο τηλεπικοινωνιακό τους σύστημα μιλούσαν για γενική υποχώρηση του εχθρού. Μόνο ο Ζιλμόρος ακουγόταν εξοργισμένος, λέγοντας ότι κάτι καριόλες μέσα σ'ένα όχημα – που δεν έμοιαζε για θωρακισμένο αλλά *ήταν!* – παραλίγο να κάψουν εκείνον και τους μαχητές του. Ενώ ένας άλλος πούστης, πρόσθεσε, έμοιαζε νάχει αλεξίσφαιρη πανοπλία ακόμα και στον *κώλο!*

Γενικά, δεν έβγαζαν και πολύ νόημα αυτά που έλεγε ο Ζιλμόρος. Ο Κάδμος ήταν περίεργος να του μιλήσει από κοντά για να μάθει τι είχε συναντήσει. Πρέπει να ήταν κάτι το παράξενο.

Ο Βάρνελ-Αλντ, αντιθέτως, είχε ακουστεί πολύ ευχαριστημένος με την έκβαση της μάχης.

Η Καρζένθα είπε τώρα στον Κάδμο: «Όχι και *τόσο* εύκολα, αγάπη μου.»

«Όχι; Αυτός ήταν ο *Βόρκεραμ-Βορ,* έτσι;»

«Μάλλον. Όμως σκέψου *πόσοι ήταν.* Πολύ λιγότεροι από εμάς. Και είχαμε παρουσιαστεί και αιφνίδια πίσω από τις γραμμές τους, μέσα στους ίδιους τους δρόμους της συνοικίας τους, δίχως καμία προειδοποίηση. Κανονικά, δεν θα έπρεπε να μας είχαν φέρει τέτοια αντίσταση. Θα έπρεπε αμέσως να είχαν τραπεί σε φυγή. Οι ζημιές που μας προκάλεσαν είναι αξιοσημείωτες. Ακόμα και το δικό μας όχημα έχει κάποιες βλάβες.» Η Καρζένθα έδειξε μια μικρή οθόνη που τις έγραφε αναλυτικά, τη μία κάτω από την άλλη. Τα συστήματα του οχήματος είχαν αισθητήρες που υπολόγιζαν τέτοια πράγματα. «Αμελητέες, κατά βάση, βέβαια· αλλά και πάλι...

»Τέλος πάντων. Τώρα προέχει να–»

«*Καρζένθα,*» ήρθε η φωνή του Βάρνελ-Αλντ ξαφνικά μέσα από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα του άρματος. «*Προς τα πού προτείνεις να κατευθυνθούμε; Όχι νότια, ελπίζω.*»

«Αυτό ακριβώς ήθελα τώρα να πω στον Κάδμο, Βάρνελ. Πρέπει να διαβάζεις το μυαλό μου!»

Ο Πολιτάρχης της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας γέλασε. «*Ξέρεις τι λένε – τα στρατηγικά μυαλά συναντιούνται...*»

«Μάλλον,» αποκρίθηκε η Καρζένθα· και είπε: «Προέχει να κατακτήσουμε την Αζρόντω, τον Σκηνοκράτη, και τα βόρεια της Βραχύλογης, και να ασφαλίσουμε τις θέσεις μας σ'αυτές τις περιοχές.»

«*Ακριβώς, Καρζένθα. Συμφωνούμε.*»

«Μετά θα κινηθούμε προς τη Χτυπημένη. Αλλά *μόνο* μετά.»

«*Ναι,*» αποκρίθηκε ο Βάρνελ-Αλντ, και πρόσθεσε: «*Θα πάω ανατολικά, προς Σκηνοκράτη και Βραχύλογη, για να ενισχύσω τις δυνάμεις μας εκεί. Εσύ κι ο Κάδμος να μείνετε εδώ, στην Απλωτή, και να στείλετε τον σκοτεινό στρατό του Ζιλμόρου στα δυτικά, για να βοηθήσει στην κατάκτηση της Αζρόντω.*»

Η Καρζένθα μίλησε με κάποιο δισταγμό. «Δεν εμπιστεύομαι και τόσο τον Ζιλμόρο...»

«*Αυτή είναι η πιο συνετή κίνηση τώρα, Καρζένθα. Εσύ κι ο Κάδμος πρέπει να είστε στο* κέντρο, *για να αποτελείται σταθερό πυρήνα και να μπορείτε να επέμβετε σε περίπτωση ανάγκης.*»

«Καταλαβαίνω τι θες να πεις,» αποκρίθηκε η Καρζένθα· και πρόσθεσε νοερά: *Καταλαβαίνω, επίσης, ότι φοβάσαι πως αν γίνει καμια στραβή και σκοτωθεί ο Κάδμος την έχουμε γαμήσει. Όμως προτιμάς να μην το εκφράσεις αυτό όσο ο ίδιος σε ακούει.* «Έτσι θα δράσουμε.»

«*Ωραία,*» είπε ο Βάρνελ. «*Ωραία! Θέλεις να μου πεις κάτι άλλο, ή ξεκινάμε;*»

«Ξεκινάμε. Όσο πιο γρήγορα οι όχθες του ποταμού και η βόρεια Β' Κατωρίγια είναι δικές μας, τόσο πιο γρήγορα θα βρεθεί και η υπόλοιπη συνοικία υπό τον έλεγχό μας. Με τον Βόρκεραμ-Βορ για αντίπαλο δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.»

«*Ναι. Θα τα ξαναπούμε σύντομα, Καρζένθα. Κάδμε, σε χαιρετώ, Ποιητή!*»

«Κι εγώ εσένα, Βάρνελ-Αλντ.»

Ο Βάρνελ τερμάτισε την τηλεπικοινωνία τους.

Η Καρζένθα κάλεσε τον Ζιλμόρο, για να του πει προς τα πού να κατευθύνει τον σκοτεινό στρατό του. Κάλεσε, συγχρόνως, και τον Σκυφτό Στίβεν, ώστε να τους μιλήσει μαζί. Ήθελε να είναι στο πλευρό του

Ζιλμόρο και κάποιος άνθρωπος που *πραγματικά* μπορούσε να εμπιστευτεί.

Αφού τους είπε το σχέδιο, κι εκείνοι δεν διαφώνησαν, ρώτησε: «Η Τζέσικα ξέρετε πού είναι;» Η τρελή Θυγατέρα ήταν ακόμα ένα πρόσωπο που η Καρζένθα-Σολ δεν εμπιστευόταν. Παρότι τους είχε βοηθήσει σε διάφορες περιπτώσεις, έμοιαζε να το κάνει για πλάκα. Για τη *δική της* πλάκα. Τα πάντα ήταν σαν ένα πελώριο αστείο γι'αυτήν.

«*Μαζί μου είναι,*» απάντησε ο Ζιλμόρος, «*και μόλις μου είπε ποιες ήταν αυτές οι καριόλες μες στο όχημα που μας χτύπησε και παραλίγο να μας κάψει ζωντανούς.*»

«Είναι γνωστές της;»

«*Ποιος άλλος μάς ακούει εκτός από εσένα, Καρζένθα;*»

«Μια στιγμή.» Η Καρζένθα έβαλε ένα ζευγάρι ακουστικά στ'αφτιά της και έδωσε ένα ζευγάρι και στον Κάδμο. «Τώρα, μόνο εγώ κι ο Κάδμος σ'ακούμε. Και ο Στίβεν, φυσικά.»

«*Αυτός ξέρει, ούτως ή άλλως.*»

«Τι ξέρει;»

«*Για τις Θυγατέρες της Πόλης.*»

«Αυτές μες στο όχημα...;»

«*Ναι, ήταν Αδελφές της. Τρεις! Και μια άλλη καριόλα που δεν είμαστε βέβαιοι αν είναι σαν αυτές. Αλλά μάλλον όχι. Μάλλον, απλά φίλη τους.*»

«Τρεις Θυγατέρες της Πόλης με το μέρος του Βόρκεραμ-Βορ;» είπε ο Κάδμος.

«*Έτσι φαίνεται, ποιητή. Η Τζέσικα τούς πρότεινε νάρθουν μαζί μας, αλλά δεν δέχτηκαν, οι άθλιες!*»

Η όψη της Καρζένθα είχε γίνει ανήσυχη. Αναρωτιόταν αν αυτές οι Θυγατέρες είχαν βοηθήσει τον Βόρκεραμ-Βορ και στο νησί Όρεντοχ: αν χάρη σ'αυτές είχε καταφέρει να γλιτώσει από την παγίδα τους. «Τέλος πάντων,» είπε. «Συνεχίζουμε όπως σας εξήγησα. Τίποτα δεν αλλάζει. Αν ξαναδείτε αυτές τις γυναίκες, σκοτώστε τες.»

«*Πιο εύκολο να το λες παρά να το κάνεις, Καρζένθα. Αλλά, πίστεψέ με* – θα το προσπαθήσουμε.» Ο Ζιλμόρος τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Και ο Σκυφτός Στίβεν, χαιρετώντας, την τερμάτισε επίσης.

Ο Κάδμος και η Καρζένθα έβγαλαν τα ακουστικά τους.

«Γιατί η Κορίνα δεν μας είπε τίποτα γι'αυτές;» αναρωτήθηκε ο πρώτος.

«Ίσως να μην ήξερε...» Η φωνή της ακουγόταν αδύναμη.

«Δεν το πιστεύεις, όμως.»

Η Καρζένθα αναστέναξε. «Δεν έχει μεγάλη σημασία. Τρεις γυναίκες δεν μπορούν ν'αλλάξουν τη ροή του πολέμου.»

«Τρεις *Θυγατέρες της Πόλης;*»

«Δε θα τις αφήσουμε. Επιπλέον, αν ήταν τόσο επικίνδυνες, η Κορίνα θα μας *είχε* προειδοποιήσει γι'αυτές. Προφανώς, τις θεωρεί αμελητέες.»

Μακάρι, σκέφτηκε ο Κάδμος. Αν και πώς μπορούσαν ποτέ τρεις Θυγατέρες της Πόλης να είναι αμελητέες; Θα χαρακτήριζε κανείς τη Τζέσικα και την Κορίνα *αμελητέες;* Τους είχαν δώσει τόσες νίκες οι δυο τους. Ειδικά η Κορίνα. Αλλά ακόμα κι η Τζέσικα είχε βοηθήσει αξιοσημείωτα, παρά την ανωμαλία της.

Και η Φοίβη θα με είχε σκοτώσει, αν δεν ήταν η Κορίνα στο πλευρό μου...

Ο Κάδμος, ωστόσο, δεν αισθανόταν φόβο. Ήταν ο Αλυσοδεμένος Ποιητής. Και ο αγώνας της ελευθερίας δεν είχε ακόμα τελειώσει.

(*Τόσες πολλές είν' οι αντιξοότητες, που τρόμο θα γιόμιζαν των ανθρώπων τις καρδιές,* μουρμούριζε το ποιητικό δαιμόνιο μες στο μυαλό του· *μα για κείνους εμπόδια δεν υπάρχουν. Τα ίδια τα στοιχειά της Πόλης θ'αντιμετωπίσουν μέχρι τη λευτεριά τους να κερδίσουν!*)

Τα πολεμικά οχήματα συγκεντρώθηκαν γύρω από το Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, στη Μονότροπη. Ο Βόρκεραμ-Βορ βγήκε από το εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό των Εκλεκτών (που ήταν άσχημα χτυπημένο) μαζί με την Ολντράθα, τη Νορέλτα-Βορ, τον Μάικλ Παγοθραύστη, τον Ζαχαρία τον Πικρό, τον Λεονάρδο Άνταλμιρ, και άλλους Εκλεκτούς. Συνάντησε τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, τον Αλέξανδρο Πανιστόριο, την Άνμα, τη Μιράντα, την Εύνοια, τη Φοριντέλα-Ράο, τον Ρίντιλακ-Κονχ τον Αρχοντομαχητή, τη Λοχαγό Φιόνα Ισόσχημη, την Ευμενίδα Νοράλνω, τον Ριχάρδο τον Τρομερό, και άλλους μισθοφόρους και ανθρώπους της Φρουράς.

Ήταν όλοι τους όλο ερωτήσεις: «Τι θα κάνουμε τώρα, αρχηγέ;» «Πώς θα τους νικήσουμε αυτούς; Υπάρχει τρόπος;» «Είναι χαμένη η συνοικία, Βόρκεραμ;» «Έχεις κάποιο σχέδιο, αρχηγέ;» «Έχεις κάποιο σχέδιο, έτσι δεν είναι;» «Τι γίνεται τώρα, αρχηγέ;» «Μπορούμε κάπως να τους χτυπ–;»

Ο Βόρκεραμ ύψωσε το χέρι του. «Δεν έχω απαντήσεις! Δεν έχω καμια απάντηση.» Τα λόγια του τους απογοήτευσαν· το είδε στα πρόσωπά τους. «Όχι ακόμα, τουλάχιστον. Αυτό που συνέβη δεν μπορούσαμε να το είχαμε προβλέψει. Πάω τώρα να μιλήσω με τον Όρπεκαλ-Λάντι.» Κι έριξε μια ματιά στον Πανιστόριο, που, σ'αντίθεση με τους άλλους, ήταν σιωπηλός.

Ο Αλέξανδρος έγνεψε καταφατικά. Σιωπηλός πάλι.

Ο Βόρκεραμ είπε: «Ευμενίδα, Άβαντα – ελάτε μαζί μου. Κι εσείς,» πρόσθεσε ρίχνοντας μια ματιά προς τα εκεί όπου ήταν συγκεντρωμένες οι Θυγατέρες, ξέροντας πως έτσι κι αλλιώς θα τον ακολουθούσαν. Θα φοβόνταν για φονιάδες της Κορίνας μες στον χαλασμό – και δικαιολογημένα. *Εγώ τώρα θα προσπαθούσα να με δολοφονήσω. Είναι μια πολύ καλή στιγμή.*

Ο Βόρκεραμ-Βορ, η Ευμενίδα Νοράλνω, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, η Ολντράθα, η Νορέλτα-Βορ, η Άνμα, η Μιράντα, η Εύνοια, και η Φοριντέλα-Ράο μπήκαν στο Πολιταρχικό Μέγαρο, που ακόμα είχε άσχημες ζημιές ύστερα από ό,τι είχε συμβεί κατά την αποτυχημένη απόπειρα του Σημαδεμένου να καταλύσει το εκλογικό σύστημα και να κρατήσει την εξουσία.

Οι φρουροί του Μεγάρου, φυσικά, δεν έκαναν την παραμικρή κίνηση να τους εμποδίσουν. Ούτε καν να τους ρωτήσουν πού πήγαιναν. Αντιθέτως, ο Βόρκεραμ ήταν που ρώτησε τους φρουρούς: «Πού είναι ο Όρπεκαλ-Λάντι;»

«Στην Αίθουσα Γενικών Συναθροίσεων, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ένας απ'αυτούς.

Ο Βόρκεραμ ένευσε και συνέχισε να βαδίζει. Δεν του άρεσε που πολλοί τον αποκαλούσαν *Άρχοντά μου* τώρα. Του έμοιαζε *περίεργο.* Γιατί ήξερε πως δεν τον αποκαλούσαν έτσι επειδή ήταν αριστοκράτης Παλαιού Οίκου, αλλά επειδή ήταν Συνάρχοντας της Τριανδρίας μαζί με τους άλλους δύο. Αν τον αποκαλούσαν *Άρχοντά μου* λόγω της ευγενι-

κής του καταγωγής δεν θα του φαινόταν και τόσο παράξενο, αν και πλέον ήταν αρκετά ξεπερασμένο, ακόμα και στην Ανακτορική Συνοικία. Προτιμούσε το *αρχηγέ* των μισθοφόρων του... Ο Βόρκεραμ θεωρούσε τον εαυτό του πολύ περισσότερο αρχηγό μισθοφόρων παρά πολιτικό και στρατάρχη.

Ο Κρόνος με οδηγεί σε παράξενους δρόμους.

Κι αυτές οι Θυγατέρες της Πόλης, επίσης...

Μπαίνοντας στην Αίθουσα Γενικών Συναθροίσεων είδε πως μέσα δεν ήταν μόνο ο Όρπεκαλ-Λάντι. Ήταν και όσα από τα μέλη του Πολιτικού Συμβουλίου της Β' Κατωρίγιας είχαν απομείνει – δέκα από τα δεκάξι (τα υπόλοιπα είχαν σκοτωθεί στη μεγάλη καταστροφή) – καθώς και η Κατρίν (η γραμματέας του Πολιτάρχη – παρότι δεν υπήρχε πλέον Πολιτάρχης εδώ) και μερικοί βοηθοί και σύμβουλοι του Όρπεκαλ-Λάντι, αλλά και κάποιοι παλιότεροι, από τον καιρό του Σημαδεμένου (δεν είχε υπάρξει χρόνος για αλλαγές ακόμα).

Οι πάντες στέκονταν ανάστατοι γύρω από το μεγάλο τραπέζι· κανείς δεν καθόταν.

«Βόρκεραμ...» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Τι...; Εεε... Ποια είναι η–; Τι μπορούμε να κάνουμε, μα τον Κρόνο; Έχεις κάποιο σχέδιο, έτσι;»

«Η αλήθεια είναι,» αποκρίθηκε νηφάλια ο Βόρκεραμ-Βορ αντικρίζοντάς τους όλους, «πως δεν έχω *κανένα* σχέδιο ακόμα, αλλά–»

Φωνές άρχισαν ν'ακούγονται από τους συγκεντρωμένους πολιτικούς και τους βοηθούς τους. Σαν κοτόπουλα, του έμοιαζαν του Βόρκεραμ, έτσι όπως έκαναν – απ'αυτά που εκτρέφουν για να σφαχτούν σύντομα. Δεν συμπαθούσε τους πολιτικούς. Εκτός από ελάχιστους.

«Πώς στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος έγινε αυτό;» φώναζε ο Όρπεκαλ-Λάντι σείοντας τη γροθιά του στον αέρα. «Γιατί κανείς δεν ήξερε για εκείνες τις σήραγγες;» Και τα μάτια του ήταν στραμμένα στον Αλέξανδρο Πανιστόριο τώρα. Φλογισμένα.

«Μην κοιτάς εμένα, Όρπεκαλ. Δεν είμαι παντογνώστης.»

«Αν όχι εσένα, *ποιον* να κοιτάξω, γαμώτο; Ποιος άλλος θα έπρεπε να το ξέρει;»

Ο Αρχικατάσκοπος ανασήκωσε τους ώμους, με την όψη του ουδέτερη ως συνήθως. «Δεν το γνώριζα. Τώρα έληξε. Τώρα, πρέπει να δούμε τι θα κάνουμε με την κατάσταση έτσι όπως έχει διαμορφωθεί.»

«Είναι δυνατόν να μη μπορούμε να τους διώξουμε απ'τη συνοικία;» είπε ο Έντγκαρ Ερπετώνυχος – ένα από τα μέλη του Συμβουλίου. «Δεν είναι δυνατόν!»

«Δεν είναι;» είπε η Φοριντέλα-Ράο. «Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής έχει κατακτήσει τόσες συνοικίες ώς τώρα, κύριε.»

Ο Ερπετώνυχος την ατένισε με γουρλωμένα μάτια. «Και ποια είστε εσείς που... που...;»

«Ήμουν στην Έκθυμη, βόρεια της Β' Ανωρίγιας, όταν οι κακούργοι του Κάδμου Ανθοτέχνη τσάκισαν το καθεστώς και πήραν την εξουσία.»

«Αυτό δεν θα συμβεί και εδώ!» φώναξε ο Έντγκαρ Ερπετώνυχος.

«Όχι, όμως, επειδή κάνουμε κενές κουβέντες,» του είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. Τον τσάντιζαν οι κωλοπολιτικοί. Παρακώλυαν τη δουλειά που έπρεπε να γίνει.

Στα χέρια του κρατούσε έναν τυλιγμένο χάρτη από ευαίσθητο χαρτί. Τώρα, με μια κοφτή, γρήγορη κίνηση, τον άπλωσε πάνω στο τραπέζι, κάνοντας νόημα στους πολιτικούς να παραμερίσουν τα διάφορα μικροαντικείμενα από εκεί. Εκείνοι αμέσως υπάκουσαν, μαζεύοντας τασάκια, τηλεπικοινωνιακούς πομπούς, σημειωματάρια, ταμπακιέρες, τσάντες, χαρτοφύλακες.

Ο χάρτης έδειχνε όλες τις περιφέρειες της Β' Κατωρίγιας και σχεδόν όλους τους δρόμους της. Ήταν πολύ αναλυτικός. Η περιοχή της μεγάλης καταστροφής ήταν μαυρισμένη· έμοιαζε αληθινά με μολυσμένο τραύμα πάνω στο ευαίσθητο χαρτί.

Βγάζοντας από την καπαρντίνα του έναν δείκτη πίεσης – ένα εργαλείο σαν στυλογράφο που μέσα του είχε μπαταρία – ο Βόρκεραμ-Βορ άγγιξε με την άκρη του όλη την Απλωτή πάνω στον χάρτη, και το χρώμα της άλλαξε· έγινε σαν μελανιά. Σαν κάποιος να είχε γρονθοκοπήσει εκεί το ευαίσθητο χαρτί.

«Η Απλωτή χάθηκε. Εδώ, εδώ, κι εδώ» – άγγιξε την Αζρόντω, τον Σκηνοκράτη, και τη βόρεια Βραχύλογη, δίνοντάς τους ένα ελαφρύ κόκκινο χρώμα σαν να αιμορραγούσαν – «διεξάγονται μάχες. Και σύντομα τα πράγματα θ'αρχίσουν να πηγαίνουν πολύ άσχημα, γιατί οι δυνάμεις του Ποιητή που ήταν στην Απλωτή θα πάνε οι μισές προς τα δυτικά και οι μισές προς τα ανατολικά.»

«Θ'αφήσουν την Απλωτή αφύλαχτη, δηλαδή;» είπε ο Όρπεκαλ. «Μπορούμε να την καταλάβουμε ξανά!» Και αρκετά *Ναι!* και *Ακριβώς!* και *Έτσι!* ακούστηκαν από τους πολιτικούς γύρω απ'το τραπέζι.

Ήταν ηλίθιοι οι άνθρωποι; αναρωτήθηκε ο Βόρκεραμ. Ήταν διανοητικά καθυστερημένοι; «Ακόμα κι αν έχουν αφήσει αφύλαχτη την Απλωτή – που *αποκλείεται* – δεν μας συμφέρει να την καταλάβουμε πάλι–»

«Γιατί;» πετάχτηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι.

Πρέπει όντως να είναι χαζός! Ή, ίσως, τελείως πανικόβλητος. «Διότι θα βρεθούμε με εχθρούς κι από τις τρεις μεριές! Εχθρούς από τα βόρεια, εχθρούς από τα ανατολικά, εχθρούς από τα δυτικά!

»Το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε, κατά τη γνώμη μου, αυτή τη στιγμή, είναι να προστάξουμε τις δυνάμεις μας να υποχωρήσουν από την Αζρόντω, τον Σκηνοκράτη, και τη βόρεια Βραχύλογη–»

Φωνές και διαφωνίες αμέσως από τους πολιτικούς.

«Ο Βόρκεραμ μιλά σωστά!» τους είπε η Ευμενίδα Νοράλνω. «Αυτές οι τρεις περιοχές είναι τώρα χαμένες, όπως και η Απλωτή. Ας μην έχουμε και άσκοπες απώλειες μαχητών και εξοπλισμών! Μετά μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τον Ποιητή στη Χτυπημένη και στη Μονότροπη και στην Όκιλμερ.»

Ναι, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. *Αλλά, και πάλι, θα έχουμε λίγες πιθανότητες νίκης, έτσι όπως είναι τα πράγματα.* Και ήταν βέβαιος πως, φυσικά, και η Ευμενίδα το αντιλαμβανόταν αυτό. Δεν ήταν ανόητη σαν ετούτους τους πολιτικάντηδες.

Οι οποίοι *συνέχιζαν* να διαφωνούν!

Μα τον Κρόνο, δεν πρόκειται να βγάλουμε άκρη! «Θέλετε να σκοτωθούν οι μαχητές μας άδικα;» τους φώναξε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Οι μαχητές μας είναι εκεί για να μας προστατέψουν, Βόρκεραμ!» γρύλισε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Μα τον Κρόνο, τι έχεις πάθει; Με τους πειρατές–»

«Με τους πειρατές δεν προσπαθούσες να κάνεις κουμάντο στο πώς θα διαχειριστώ τους μαχητές μου!»

«Το θέμα τώρα αφορά όλη τη συνοικία! Δεν είναι... δεν είναι μόνο...»

«Γι'αυτό ήρθα να σας μιλήσω προτού δώσω τη διαταγή να υποχωρήσουν.» Και ρώτησε, επίμονα: «Είμαι ο Στρατάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, δεν είμαι, Όρπεκαλ; Έχει αλλάξει κάτι ξαφνικά;»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι ξεροκατάπιε, διστακτικός, κλονισμένος απ'όλα όσα είχαν συμβεί από τότε που η Τριανδρία πήρε την εξουσία της συνοικίας.

Οι πολιτικοί γύρω απ'το τραπέζι διαμαρτύρονταν. Κάποιοι έλεγαν ότι ο Βόρκεραμ-Βορ δεν είχε, ούτως ή άλλως, καμια θέση εδώ – ήταν ξένος!

Οι διάολοι του Σκοτοδαίμονος! σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. *Δε φώναζαν έτσι όταν, προ ημερών, έσωζα τη συνοικία τους από τους κουρσάρους των Ήμερων Συνοικιών!*

«Δεν απαντάς, Όρπεκαλ;»

«Κοίτα...» κόμπιασε ο Όρπεκαλ-Λάντι, και, με τρεμάμενα χέρια, άναψε ένα τσιγάρο. Στράφηκε ξαφνικά στον Πανιστόριο. «Εσύ γιατί δεν μιλάς; Δεν έχεις γνώμη;»

Η όψη του Αρχικατασκόπου ήταν ουδέτερη σαν μάσκα. «Η άποψή μου είναι ν'ακούσεις τον Βόρκεραμ.»

Οι πολιτικοί διαμαρτύρονταν ξανά: «Θα μπουν μες στους δρόμους μας οι κακούργοι του Ποιητή!» «Όταν έχουν έρθει προς τα νότια, πώς θάναι πιο εύκολο να τους σταματήσουμε;» «Αν δεν μπορείτε να τους εμποδίσετε τώρα, ούτε μετά θα μπορείτε!» «Να μείνουν εκεί που είναι οι μαχητές μας – γι'αυτό δεν τους πληρώνουμε;»

«Ησυχία!» φώναξε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «*Ησυχία!*» Και είπε: «Θα κάνουμε το εξής: Θα αφήσουμε τους μαχητές μας στις θέσεις τους – για λίγο – να δούμε πώς θα πάει η μάχη. Κι αν όντως *δεν* πάει καλά, τότε θα τους προστάξουμε να υποχωρήσουν.»

«Θα έχουμε άσκοπες απώλειες, Όρπεκαλ...» τον προειδοποίησε κουρασμένα ο Βόρκεραμ-Βορ. Και ήταν *πραγματικά* κουρασμένος. Κουρασμένος από *όλα.*

«Μη μας ζητάς να εγκαταλείψουμε τόσο εύκολα τους δρόμους μας, μα τον Κρόνο! Μη μας ζητάς να τους κάνουμε δώρο στον Ποιητή μόλις πέρασε τον ποταμό!»

Ο Βόρκεραμ έμεινε σιωπηλός για μερικές στιγμές, συλλογισμένος, ακουμπώντας, με τις άκριες των δαχτύλων του, πάνω στην άκρη του μεγάλου τραπεζιού, εκεί όπου τελείωνε ο χάρτης από ευαίσθητο χαρτί.

«Μην τους ακούς, Βόρκεραμ,» πρότεινε η Ευμενίδα. «Δεν είναι καλή στρατηγική.»

«'Καλή στρατηγική';» ρουθούνισε ο Άβαντας. «Αυτοκτονία είναι!»

«Δε θα μας πεις εσύ, μισθοφόρε, τι να κάνουμε μες στη συνοικία μας!» φώναξε ο Έντγκαρ Ερπετώνυχος.

Ο Άβαντας έστρεψε το βλέμμα του στον πολιτικό. «Εσύ με *πληρώνεις* για να είμαι εδώ, μαλάκα.»

Τα μάτια του Ερπετώνυχου γούρλωσαν, έγιναν τεράστια· η όψη του μαρτυρούσε ότι δεν μπορούσε να πιστέψει στ'αφτιά του – δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ο μισθοφόρος είχε απαντήσει όπως είχε απαντήσει.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι κοπάνησε τη γροθιά του πάνω στον ευαίσθητο χάρτη. «Τέλος οι ανοησίες! Πες μας τι να κάνουμε, Βόρκεραμ. Αλλά μη μας ζητάς να εγκαταλείψουμε τους δρόμους μας στο έλεος του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ, αν και ήξερε ότι ήταν λάθος. «Θα επιμείνουμε για λίγο στην Αζρόντω, στον Σκηνοκράτη, και στη βόρεια Βραχύλογη, και θα δούμε–»

«Αφού το βλέπεις, αρχηγέ, ότι–» άρχισε ο Άβαντας.

Ο Βόρκεραμ ύψωσε το χέρι του. «Δε θα χρειαστεί να περιμένουμε πολύ, Αλεξίσφαιρε. Νάσαι σίγουρος.»

Η Καρζένθα-Σολ είχε προστάξει κάποιες συγκεκριμένες αποθήκες στην Απλωτή να μην τις πειράξει κανένας από τους μισθοφόρους ή από τις συμμορίες, ακριβώς όπως της είχε ζητήσει η Κορίνα προ ημερών.

Ήταν οι αποθήκες του Μάρκου Ροδόχρωμου, της είχε εξηγήσει η Θυγατέρα της Πόλης: του εμπόρου που τους είχε βοηθήσει να κάνουν την επανάσταση στη Β' Ανωρίγια Συνοικία, που τους έφερνε κρυφά, με τη βοήθεια της ίδιας της Κορίνας, τα όπλα και τους εξοπλισμούς.

Επίσης, η Κορίνα είχε ζητήσει από την Καρζένθα να επικοινωνήσει με τον Ροδόχρωμο όταν εισέβαλαν στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, για να τον

διαβεβαιώσει πως δεν θα πάθαινε κακό ούτε εκείνος ούτε η οικογένειά του. Έτσι, τώρα, η Καρζένθα-Σολ κάλεσε, μέσα από το μεγάλο μεταβαλλόμενο όχημά της, τον έμπορο στον τηλεπικοινωνιακό κώδικα που της είχε δώσει η Κορίνα. Ήταν κώδικας επικοινωνιακού διαύλου.

Και το σήμα δεν έφτανε πουθενά. Έπεφτε στο κενό.

Η Καρζένθα αναρωτήθηκε: *Ήταν σε περιοχή που χτυπήθηκε από τη μεγάλη καταστροφή της Β' Κατωρίγιας; Είναι νεκρός;*

Προσπάθησε να τον καλέσει στον άλλο τηλεπικοινωνιακό κώδικα που της είχε δώσει η Κορίνα – έναν κώδικα τηλεπικοινωνιακού πομπού.

Πάλι, το σήμα δεν έφτανε πουθενά. Ή ο πομπός ήταν κλειστός ή κατεστραμμένος.

Πολύ πιθανόν να είναι νεκρός...

Ο Κάδμος, καθισμένος δίπλα της, είδε την Καρζένθα συλλογισμένη και τη ρώτησε τι συνέβαινε. Εκείνη τού είπε: «Ο Μάρκος Ροδόχρωμος... Δεν τον βρίσκω. Ίσως να σκοτώθηκε στη μεγάλη καταστροφή.» Και, μέσω του εσωτερικού επικοινωνιακού διαύλου, ζήτησε από την Μορτένκα'μορ να έρθει μπροστά.

Η μάγισσα ήρθε, αφήνοντας τη θέση της στο ενεργειακό κανόνι του πολεμικού οχήματος, όπου ρύθμιζε τη ροή της ενέργειας με Μαγγανεία Οπλικής Φορτίσεως.

Η Καρζένθα τη ρώτησε: «Αυτός ο τηλεπικοινωνιακός κώδικας σε ποια περιφέρεια της Β' Κατωρίγιας αντιστοιχεί;» δείχνοντας τον κώδικα του διαύλου του Ροδόχρωμου. «Ξέρεις;»

Η Μορτένκα'μορ συνοφρυώθηκε. «Δεν είμαι σίγουρη. Αλλά μπορούμε εύκολα να το βρούμε.»

«Βρες το.»

Η μάγισσα πάτησε μερικά πλήκτρα στην τηλεπικοινωνιακή κονσόλα του πολεμικού οχήματος. «Καλώ απλώς το Β' Κατωρίγιο Πληροφοριακό Δίκτυο, Καρζένθα,» είπε. «Να, μπήκαμε...» Πάτησε πάλι πλήκτρα και, τελικά, μια διεύθυνση παρουσιάστηκε στην οθόνη.

Ήταν στην Τετράφωτη, παρατήρησε η Καρζένθα. Την περιφέρεια που είχε ολοσχερώς καταστραφεί από την πανωλεθρία. «Εκεί αντιστοιχεί ο τηλεπικοινωνιακός κώδικας;»

«Ναι.»

«Είναι νεκρός, λοιπόν,» συμπέρανε η Καρζένθα. Και μετά έστρεψε το μυαλό της σε άλλα θέματα. Σε θέματα που την ενδιέφεραν περισσότερο αυτή τη στιγμή.

Οι μαχητές της αντιμετώπιζαν τις δυνάμεις της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας στην Αζρόντω, στον Σκηνοκράτη, και στη βόρεια Βραχύλογη: και η Καρζένθα-Σολ ήθελε να έχει συνεχώς επαφή με τους διοικητές τους, για να μαθαίνει τι συμβαίνει.

Τα πράγματα, ευτυχώς, φαινόταν να πηγαίνουν καλά.

«Γιατί δεν πάτε κι εσείς να τους βοηθήσετε;» ρώτησε ο Έντγκαρ Ερπετώνυχος τον Βόρκεραμ-Βορ.

«Εννοείς να στείλω τους μαχητές που ήρθαν από την Απλωτή πίσω στη μάχη; Στην Αζρόντω, στον Σκηνοκράτη, και στη Βραχύλογη;»

«Ναι, φυσικά. Αυτή δεν είναι η δουλειά σας;»

«Είναι τρελός...» ρουθούνισε ο Άβαντας.

«Δε μπορώ να δώσω τέτοια διαταγή,» εξήγησε ο Βόρκεραμ στον πολιτικό, με όση υπομονή κατάφερνε να διατηρήσει. «Είμαστε όλοι εξαντλημένοι, και έχουμε πολλούς τραυματίες, ζημιές, και απώλειες σε υλικό–»

«Και με το να κάθεστε εδώ,» φώναξε ένα άλλο μέλος του Πολιτικού Συμβουλίου, η Εσμεράλδα Κροντένδω, «θα μας βοηθήσετε να νικήσουμε; *Πώς*, μα τον Κρόνο;» Ήταν Περιφερειάρχης του Σκηνοκράτη.

«Ούτε εκεί μπορούμε να προσφέρουμε καμια βοήθεια. Δε θα στείλω τους μαχητές μου σε βέβαιο θάνατο και καταστροφή–»

«Δε θα πηγαίναμε και να μας έστελνες, αρχηγέ,» σχολίασε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας.

«Δε θα ήταν ο Βόρκεραμ αν μας ζητούσε να πάμε,» του είπε η Ευμενίδα Νοράλνω βάζοντας το χέρι της στον ώμο του.

Οι πολιτικοί γύρω απ'το τραπέζι άρχισαν, γι'ακόμα μια φορά, να διαμαρτύρονται. Εκτός από τον Όρπεκαλ-Λάντι.

«Όχι άλλες φασαρίες!» φώναξε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Δε θα μου υποδείξετε πώς να κάνω τη δουλειά μου!»

«Θα καταστρέψεις τη συνοικία μας!»

«Η συνοικία σας θα είχε ήδη καταστραφεί προ πολλού αν δεν ήμουν εδώ! Αν καταστραφεί δεν θα είναι από δικό μου φταίξιμο!»

«Σταματήστε!» παρενέβη ο Όρπεκαλ-Λάντι μιλώντας στους πολιτικούς. «Ο Βόρκεραμ έχει δίκιο: δεν φταίει εκείνος γι'αυτό που συμβαίνει. Προσπαθεί να κάνει ό,τι καλύτερο μπορεί.» Ωστόσο ακουγόταν να αμφιβάλλει για τα ίδια του τα λόγια. Η φωνή του ποτέ άλλοτε δεν ήταν τόσο σπαστή και προβληματισμένη όσο τώρα, νόμιζε ο Βόρκεραμ, που τον θυμόταν καλά να μιλά εναντίον του Σημαδεμένου από τους τηλεοπτικούς δέκτες. Τότε, ούτε στο ύφος του ούτε στη φωνή του δεν διαφαινόταν καμια αμφιβολία. Τώρα, αντιθέτως, ο Όρπεκαλ ήταν γεμάτος σκιές αμφιβολίας.

«Ας μάθουμε τι συμβαίνει στις βόρειες περιφέρειες,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ, καθώς η φασαρία γύρω απ'το τραπέζι καταλάγιαζε κάπως, και άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του έτσι ώστε να μπορούν ν'ακούσουν όλοι.

Άρχισε να καλεί διάφορους διοικητές στην Αζρόντω, στον Σκηνοκράτη, και στη Βραχύλογη, ζητώντας πληροφορίες.

Την Εύνοια, όμως, δεν την ενδιέφεραν όλα τούτα. Δεν την ενδιέφερε πραγματικά αυτός ο πόλεμος στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Σίγουρα, ήταν κάτι το δυσάρεστο – το *πολύ* δυσάρεστο – για τους κατοίκους της περιοχής. Μα εκείνη ενδιαφερόταν περισσότερο για τους Νομάδες των Δρόμων. Ήθελε να μάθει πού βρίσκονταν· αν ήταν καλά. Αν η καταραμένη η Κορίνα είχε κρατήσει τον λόγο της.

Καθώς ο Βόρκεραμ-Βορ μιλούσε με τους μαχητές από τον τηλεπικοινωνιακό πομπό και οι άλλοι τον παρακολουθούσαν, η Εύνοια στράφηκε στη Μιράντα και είπε:

«Πρέπει να με οδηγήσεις στις σήραγγες. Τώρα.»

Η Αδελφή της στράφηκε να την κοιτάξει. Συνοφρυωμένη. «Τι;»

«Στις σήραγγες, Μιράντα. Εκεί όπου οδήγησε η Κορίνα τους Νομάδες μου. Πρέπει να πάω εκεί *τώρα,* να ξεκινήσω να ψάχνω γι'αυτούς.»

«Οι σήραγγες είναι μες στην Απλωτή, Αδελφή μου, και την Απλωτή την έχουν καταλάβει οι δυνάμεις του Αλυσ–»

«Εμείς δεν είμαστε στρατός, Μιράντα. Μπορούμε να πάμε. Η Πόλη θα μας καθοδηγήσει από ασφαλή μέρη. *Πρέπει να βρω τους Νομάδες.*»

Η Μιράντα αναστέναξε. Καταλάβαινε την ανησυχία της Εύνοιας. Φυσικά και την καταλάβαινε. Αισθανόταν, όμως, διστακτική να εγκαταλείψει τώρα τη Νορέλτα-Βορ, την Άνμα, και την Ολντράθα. Ακόμα και

τον Βόρκεραμ. Βλέποντάς τον ανάμεσα στους υπόλοιπους κατανοούσε γιατί η Κορίνα τον θεωρούσε τόσο σημαντικό. Ήταν, φανερά, ένας άντρας πολύ αγαπητός στην Πόλη. Ένας ισχυρός αρχηγός. Ένας ιδανικός Μεγάλος Εχθρός για τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Το αντίπαλο δέος.

«Εύνοια...»

«*Μιράντα!* Για όνομα του *Κρόνου!* Οδήγησέ με στις σήραγγες. *Οδήγησέ με.* Αλλιώς θα πάω μόνη μου να ψάξω εκεί–»

«Δεν είναι τόσο εύκολο να τις βρεις–»

«Θα πάω μόνη μου!» Ακουγόταν σχεδόν σαν απειλή.

«Εντάξει,» είπε η Μιράντα ύστερα από μια στιγμή δισταγμού. «Πάμε.»

Η Άνμα τις άκουγε, όπως και οι άλλες δύο Αδελφές τους. «Μας δουλεύετε, έτσι;» είπε.

«Δε μπορώ να κάνω αλλιώς,» αποκρίθηκε η Εύνοια ατενίζοντάς την ευθέως. «Οι Νομάδες με *χρειάζονται.*»

«Μα... γίνεται πόλεμος, Αδελφή μου.»

«Δε μ'ενδιαφέρει ο πόλεμός τους! Οι *Νομάδες* με ενδιαφέρουν.»

Η Άνμα κόμπιασε· δεν ήξερε τι ν'απαντήσει. *Είναι με τα καλά της;* σκέφτηκε, αναρωτούμενη αν τα μυαλά της Εύνοιας είχαν κουνηθεί ύστερα από όλα αυτά τα... υπερδιαστασιακά πέρα-δώθε.

«Περίμενε λίγο, τουλάχιστον,» είπε η Νορέλτα-Βορ στην Εύνοια. «Απόψε–»

«*Απόψε* θα πάω. Απόψε θα ξεκινήσω να ψάχνω γι'αυτούς. Δεν ξέρω πού τους έχει οδηγήσει η Κορίνα. Μπορεί να τους έχει οδηγήσει στην άλλη άκρη της Ρελκάμνια ώς τώρα!»

Η Μιράντα είπε, αγκαλιάζοντας τους ώμους της Εύνοιας με το ένα χέρι: «Θα πάμε.»

Η Εύνοια αισθάνθηκε έναν κόμπο στον λαιμό. *Η Μιράντα με καταλαβαίνει! Με καταλαβαίνει!* Ήταν, γι'ακόμα μια φορά, η Μητέρα της...

Η Άνμα αναστέναξε. «Είστε ανισόρροπες κι οι δύο. Αλλά πάρτε το όχημά μου, τουλάχιστον.» Έτεινε τα κλειδιά προς τη Μιράντα. Η Εύνοια τής φαινόταν επικίνδυνη να τα έχει.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Θα βρούμε όχημα. Με τέτοιο χαλασμό που έχει γίνει, η Πόλη εύκολα θα μας δώσει ό,τι χρειαζόμαστε, Αδελφή μου.»

«Θάρθω μαζί σας,» δήλωσε η Νορέλτα-Βορ.

Η Μιράντα στράφηκε να την κοιτάξει, κουνώντας το κεφάλι αρνητικά.

«Μπορεί να χρειαστείτε τη βοήθειά μου!» επέμεινε η αριστοκράτισσα.

«Ο Βόρκεραμ χρειάζεται περισσότερο τη βοήθειά σου.»

Η Ολντράθα είπε: «Είναι, όμως, επικίνδυνο να πάτε μόνες σας, Μιράντα. Ακόμα και για σένα... Σε τέτοιες καταστάσεις... με... Τόσοι *θάνατοι* παντού γύρω...» Το έλεγε με βαριά φωνή, σαν να αισθανόταν όλους τους σκοτωμούς, έναν-έναν.

Η Μιράντα αποκρίθηκε: «Η Πόλη θα μας φροντίσει. Μείνετε με τον Βόρκεραμ-Βορ, και σύντομα θα ξανασυναντηθούμε. Θα επιστρέψω· δε θα σας αφήσω μόνες. Το υπόσχομαι.»

«Να προσέχεις,» της είπε η Άνμα, κρύβοντας πάλι τα κλειδιά του οχήματός της.

«Είσαι σίγουρη πως δεν θες να έρθω;» ρώτησε η Νορέλτα.

«Σίγουρη. Απόλυτα.» Η Μιράντα τής έδωσε το χέρι της κι αντάλλαξαν μια σύντομη χειραψία. «Ωσότου οι δρόμοι να μας ξαναφέρουν κοντά, Αδελφές μου,» είπε μιλώντας σε όλες.

Έπειτα, εκείνη και η Εύνοια έφυγαν από την Αίθουσα Γενικών Συναθροίσεων του Πολιταρχικού Μεγάρου.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος παρατήρησε την αποχώρησή τους με τις άκριες των ματιών του και πήρε την προσοχή του από τους πολιτικούς γύρω απ'το τραπέζι και τον Βόρκεραμ-Βορ που μιλούσε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό.

Πλησίασε τις Θυγατέρες που είχαν απομείνει στην αίθουσα. «Πού πάνε αυτές;» ρώτησε, έχοντας μια αίσθηση ότι δεν πήγαιναν απλώς στην τουαλέτα.

Η Άνμα, η Νορέλτα-Βορ, και η Ολντράθα αλληλοκοιτάχτηκαν. Η Φοριντέλα-Ράο έμεινε σιωπηλή, σταυρώνοντας τα χέρια της μπροστά της.

«Πού πάνε;» ξαναρώτησε ο Αλέξανδρος. «Κάπου που θα έπρεπε να ξέρω;»

Η Άνμα είπε: «Στις σήραγγες.»

«Αυτές απ'τις οποίες ήρθε ο Ποιητής;»

Η Άνμα ένευσε.

Τα μάτια του Αλέξανδρου γυάλισαν οργισμένα παρότι η όψη του δεν έχασε την ουδετερότητά της. «Και γιατί δεν μου το είπατε;»

«Δεν πάνε γι'αυτό που νομίζεις,» τον πληροφόρησε η Νορέλτα. «Πάνε να ψάξουν για τους Νομάδ–»

Αλλά ο Πανιστόριος ήδη βάδιζε βιαστικά προς την έξοδο της Αίθουσας Γενικών Συναθροίσεων.

«Να κάνουμε κάτι;» είπε η Ολντράθα.

«Η Μιράντα θα τον αναλάβει, αν νομίζει ότι χρειάζεται,» αποκρίθηκε ήρεμα η Άνμα.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος τις πρόλαβε καθώς έβγαιναν από την κατεστραμμένη μπροστινή είσοδο του Πολιταρχικού Μεγάρου.

«Μιράντα!»

Οι δύο Θυγατέρες στράφηκαν, σταματώντας.

Ο Αλέξανδρος τις πλησίασε. «Πηγαίνετε στις σήραγγες...»

«Και λοιπόν;» είπε η Εύνοια. «Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο, ξέρεις!»

«Ούτε εγώ,» αποκρίθηκε ο Αρχικατάσκοπος. «Θέλω να μάθω πού βρίσκονται. Θέλω να δω πού είναι η είσοδός τους. Θα έρθω μαζί σας.»

Η Μιράντα ανασήκωσε τους ώμους. «Έλα. Θα πάμε με το όχημά σου, έτσι;»

«Αν δεν έχετε πρόβλημα.»

«Κανένα.» *Πολεοτύχη,* σκέφτηκε η Μιράντα. Επάνω που χρειάζονταν ένα όχημα, η Πόλη τούς είχε δώσει ένα όχημα. Η Πόλη πάντα σου έδινε ό,τι χρειαζόσουν.

«Ελάτε.»

Ο Αλέξανδρος τις οδήγησε ώς το μαύρο τρίκυκλό του με τα φιμέ τζάμια. Άνοιξε τις πόρτες και μπήκαν, εκείνος καθίζοντας μπροστά, εκείνες πίσω. Δε θα χωρούσε άλλος. Ο Πανιστόριος ενεργοποίησε τη μηχανή και έφυγαν.

«Ελπίζω να έχετε κάποιο σχέδιο για να μην πέσουμε στα χέρια του Ποιητή...»

«Η Πόλη θα μας καθοδηγήσει,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Φρόντισε απλά να πηγαίνεις από εκεί που θα σου λέω.»

Ο Αλέξανδρος την κοίταξε απ'τον καθρέφτη του. «Σίγουρη, έτσι;»

«Απόλυτα. Εκτός αν νομίζεις ότι μπορείς να τα καταφέρεις καλύτερα από εμένα.»

Ο Αλέξανδρος δεν εξέφρασε τέτοια άποψη.

«Για την ώρα, όμως,» συνέχισε η Μιράντα, «θα πάμε στη Χτυπημένη πρώτα.»

«Γιατί;» πετάχτηκε η Εύνοια.

«Για τα Εκτρώματα. Δε μπορούμε να τ'αφήσουμε εκεί, στον Κλαρκ.»

«Σωστά...» αναγκάστηκε να παραδεχτεί η Εύνοια.

«Ποια εκτρώματα;» ρώτησε ο Αλέξανδρος. «Και ποιος είν' ο Κλαρκ;»

«Θα δεις,» απάντησε μόνο η Μιράντα.

«Δε μ'αρέσουν τα μυστήρια...»

«Την αντίθετη εντύπωση μού είχες δώσει,» μειδίασε η Μιράντα.

«Είσαι κι εσύ τόσο περίεργη όσο η Κορίνα,» σχολίασε ο Αλέξανδρος.

«Να ευχαριστείς την Πόλη που η Κορίνα *δεν* είναι εδώ,» του είπε η Εύνοια.

«Εντάξει, ό,τι πείτε εσείς... Προς τα πού πάμε; Σ'εκείνο το ξενοδοχείο ξανά;»

«Ναι,» απάντησε η Μιράντα.

Και παρατηρούσαν τα πολεοσημάδια πολύ προσεχτικά καθώς ο Αλέξανδρος οδηγούσε γρήγορα μέσα στους σχεδόν άδειους δρόμους. Οι οποίοι ήταν άδειοι όχι μόνο επειδή ήταν νύχτα· οι περισσότεροι πολίτες είχαν κρυφτεί στα σπίτια τους ακούγοντας για την εισβολή του Αλυσοδεμένου Ποιητή στις βόρειες περιφέρειες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

«Περίμενε εδώ,» είπε η Μιράντα στον Πανιστόριο όταν στάθμευσε το όχημά του στο γκαράζ του ξενοδοχείου.

«Δε θ'αργήσετε...»

«Όχι, αλλά ίσως να μη σε συναντήσουμε εδώ. Ίσως να σε συναντήσουμε κάπου *έξω* απ'το ξενοδοχείο.»

«*Τι;*» Έμοιαζε να νομίζει ότι δεν είχε ακούσει καλά.

«Δος μου τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα του πομπού σου.»

«Κανονικά αυτό δεν το κάνω για τον καθένα, αλλά... Θυγατέρες γαρ... τέλος πάντων...» Της είπε τον κώδικά του.

Η Μιράντα ένευσε και μαζί με την Εύνοια βγήκαν απ'το τρίκυκλο όχημα.

Πήραν τον ανελκυστήρα του ξενοδοχείου και ανέβηκαν στις σουίτες που είχε κλείσει η Νορέλτα-Βορ. Ξεκλείδωσαν, με τα κλειδιά τους, και μπήκαν. Ο Κλαρκ ήταν στο σαλόνι παρέα με τα Εκτρώματα. Καθόταν σ'έναν καναπέ και είχε το βλέμμα του στραμμένο στην οθόνη του τηλεοπτικού δέκτη όπου μιλούσαν για την εισβολή του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

Σηκώθηκε όρθιος. «Τι έγινε, Μιράντα; Δεν σε είχα καλέσει ακόμα γιατί περίμενα να με καλέσεις εσύ. Σκεφτόμουν, όμως, να σε καλέσω σε λίγο.»

«Πήγαμε μαζί με τον Βόρκεραμ στην Απλωτή–»

«Οι δυνάμεις της Β' Κατωρίγιας *ηττήθηκαν* στην Απλωτή.»

«Ναι· αναγκαστήκαμε να υποχωρήσουμε.» Του είπε, εν συντομία, τι είχε συμβεί, με τις σήραγγες και τα λοιπά. Του είπε, επίσης, ότι τώρα θα οδηγούσε την Εύνοια εκεί. Και τον Αλέξανδρο Πανιστόριο.

«Δεν το θεωρώ και τόσο συνετό,» αποκρίθηκε ο Μάγος.

«Πρέπει να βρω τους Νομάδες, Κλαρκ,» τόνισε η Εύνοια.

«Δε μπορείς να περιμένεις μια, δυο μέρες, μέχρι να... ξεθυμάνει όλο αυτό;» Έδειξε προς την οθόνη όπου πολεμικές συγκρούσεις φαίνονταν – αποθηκευμένες κινούμενες εικόνες που επαναλαμβάνονταν.

Η Εύνοια κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Θα πάω τώρα.»

«Τέλος πάντων. Δική σας είναι η απόφαση.» Και αλλάζοντας θέμα: «Στην αρχή δεν είχα καταλάβει ότι γινόταν εισβολή. Κατάλαβα πως κάτι συνέβαινε από τους θορύβους. Από τις εκρήξεις και τους πυροβολισμούς που αντηχούσαν ώς εδώ. Κι έτσι άνοιξα τον τηλεοπτικό δέκτη. Μέχρι τότε τον είχα κλειστό. Ασχολιόμουν με τους φίλους μας.» Κοίταξε τα Εκτρώματα. «Και ανακάλυψα κάτι που νομίζω ότι θα σ'ενδιαφέρει, Μιράντα.»

Εκείνη τον ατένισε ερωτηματικά.

«Βρήκα τρόπο για βασική επικοινωνία μαζί τους.»

«Τι τρόπο;»

Ο Κλαρκ έβγαλε μια συσκευή από τα ρούχα του. Πάτησε ένα κουμπί επάνω της. Μια μελωδία ακούστηκε. Όλα τα Εκτρώματα ήρθαν προς το μέρος του. Και τα δεκατέσσερα μαζεύτηκαν γύρω από εκείνον και

τις δύο Θυγατέρες, σαλεύοντας τα πλοκάμια τους, αναβοσβήνοντας τα φωτάκια τους, βγάζοντας μελωδικούς ήχους.

«Πώς τα κατάφερες;» απόρησε η Μιράντα. «Και μάλιστα τόσο γρήγορα...»

«Δεν έκανα τίποτα σπουδαίο ακόμα. Θέλει κι άλλη έρευνα. Απλώς παρατήρησα τους ήχους που βγάζουν για να επικοινωνούν. Δεν είναι και τόσο εύκολο να τους αντιγράψεις – είναι αρκετά σύνθετοι – αλλά ούτε και τόσο δύσκολο.

»Επίσης,» πρόσθεσε, «διαπίστωσα ότι τους αρέσει η μουσική. Κοιτάξτε.» Πάτησε ένα κουμπί πάνω στη συσκευή του κι ακόμα μια μελωδία βγήκε. Τα Εκτρώματα απομακρύνθηκαν, πήγαν στην περιφέρεια του μεγάλου σαλονιού, σαν φρουροί. Ο Κλαρκ έκλεισε τον ήχο της οθόνης του τηλεοπτικού δέκτη, πλησίασε το ηχοσύστημα του δωματίου, πάτησε μερικά πλήκτρα εκεί, και από τα ηχεία άρχισαν ν'ακούγονται *Οι Λέξεις των Δρομοχαμένων,* του συγκροτήματος Εννιά Εννιάρια.

Τα Εκτρώματα, αρχικά, δεν κινούνταν. Μετά, καθώς ο ρυθμός άλλαξε, χόρευαν (!), έκαναν πέρα-δώθε πάνω στα πλοκάμια τους, ενώ άλλα πλοκάμια τα κουνούσαν στον αέρα.

Η Μιράντα δεν μπόρεσε παρά να γελάσει, κι ακόμα και η Εύνοια χαμογέλασε.

«Ναι,» είπε ο Κλαρκ, μειδιώντας μέσα από τα μαύρα μούσια του, «είναι μουσικόφιλοι – εκ φύσεως, μάλλον...» Έκλεισε τη μουσική, και ορισμένα Εκτρώματα έβγαλαν μελωδικούς ήχους από δω κι από κει. «Διαμαρτύρονται, αν δεν κάνω λάθος.

»Αλλά ξέρεις κάτι, Μιράντα; Εσύ μάλλον δεν χρειάζεσαι καν τέτοια συσκευή για να επικοινωνήσεις μαζί τους.» Ο Κλαρκ ύψωσε τη συσκευή που κρατούσε. «Μπορείς να βγάλεις διάφορους ήχους από μόνη σου, έτσι δεν είναι;»

Η Μιράντα ένευσε. Ήταν όντως καλή στο να βγάζει πολλούς ήχους με κινήσεις του λαιμού, των χειλιών, και της γλώσσας της. Ήχους που έμοιαζε απίστευτο, ορισμένες φορές, να προέρχονται από άνθρωπο.

Προσπάθησε τώρα να αντιγράψει τη μελωδία που είχε ακούσει στην αρχή από τη συσκευή του Κλαρκ.

Τα δεκατέσσερα Εκτρώματα αμέσως συγκεντρώθηκαν γύρω της. Μερικά πλοκάμια ήρθαν προς το μέρος της, σαν για να τη χαϊδέψουν. Η Μιράντα συγκρατήθηκε απ'το να πεταχτεί πέρα, καταπολεμώντας τον φόβο της. Η διαίσθησή της δεν της έλεγε πως κινδύνευε.

Και, πράγματι, τα πλοκάμια δεν την έβλαψαν αυτή τη φορά· απλώς την άγγιξαν φιλικά. Τα Έκτρωμα, τελικά, χρησιμοποιούσαν κατά βούληση το ενεργειακό τους δηλητήριο.

«Δε νομίζω ότι είναι σωστό να τα αποκαλούμε 'Εκτρώματα' πλέον,» είπε η Μιράντα. «Έχεις καμια ιδέα για το πώς θα έπρεπε να ονομάζονται, Κλαρκ;»

«Καμία, αυτή τη στιγμή.»

«Χρειάζομαι μια χάρη ακόμα...»

«Θέλεις να σας πάω, με το Φαντασκεύασμα, ώς τις σήραγγες; Ώς την αρχή τους;»

«Εκεί κοντά.»

«Κανένα πρόβλημα. Θα πάρεις και τους φίλους σου μαζί;» Έδειξε τα Εκτρώματα με μια ημικυκλική χειρονομία.

«Ναι. Βασικά, μόνο αυτούς θέλω να πας εκεί. Και την Εύνοια.»

«Τι;» έκανε η Εύνοια, παραξενεμένη.

«Εσύ πού θα είσαι, Μιράντα;» ρώτησε ο Κλαρκ.

«Κάποια Θυγατέρα πρέπει να οδηγήσει τον κύριο Πανιστόριο μέσα από την Απλωτή.»

«Γιατί να μην έρθει μαζί μας, στο Φαντασκεύασμα;» πρότεινε η Εύνοια. «Εκτός αν ο Κλαρκ έχει πρόβ–»

«Το τρίκυκλο του Αλέξανδρου δεν χωρά μες στο Φαντασκεύασμα, Εύνοια. Αλλά *θέλουμε* να έχουμε ένα όχημα στις σήραγγες. Είναι μεγάλες. Δε συμφέρει να τις διασχίσουμε με τα πόδια.»

«Και τα Εκτρώματα; Θα μπορούν να προλάβουν το όχημα;»

«Θα δούμε τι θα κάνουμε μ'αυτά.»

Ο Κλαρκ είπε: «Αν, για τον οποιονδήποτε λόγο, με χρειαστείτε, μπορείς να με ξανακαλέσεις, Μιράντα. Η υπόθεση με ενδιαφέρει.»

«Έχεις ήδη κάνει πολλά.»

«Για μια φίλη θα έκανα περισσότερα. Επιπλέον, σου λέω: η υπόθεση μ'ενδιαφέρει. Οι... οπαδοί σου» – κοίταξε πάλι τα Εκτρώματα – «μ'ενδιαφέρουν.»

/18\

Η Κορίνα, ξεκούραστη, πλοηγείται μέσα στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια, παρατηρεί γεγονότα, προετοιμάζει γεγονότα· η Εύνοια βαδίζει σε γεωμετρικά τέλειους διαδρόμους· η Μιράντα καθοδηγεί τον Αρχικατάσκοπο μέσα σε επικίνδυνους δρόμους· και οι μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή έρχονται σε σύγκρουση με πρωτόφαντα τέρατα.

Κοιμήθηκε σχεδόν ώς το μεσημέρι, σ'ένα δωμάτιο του *Θαύματος της Νύχτας* που της παραχώρησε (δωρεάν, φυσικά) η Μαρκέλλα Ονέλκρι. Όταν ξύπνησε αισθανόταν αναζωογονημένη. Σηκώθηκε από το μαλακό κρεβάτι και έκανε ένα ντους με χλιαρό νερό.

Κοίταξε ξανά τα ενεργειακά σημάδια στο πορφυρόδερμο σώμα της – στον δεξή ώμο, λίγο πιο πάνω από το δεξί γόνατο, στην αριστερή κνήμη – εκεί όπου η καταραμένη αντιοπτασία την είχε αγγίξει. Τη σφαίρα την είχε βγάλει από μέσα της όταν πρωτομπήκε στο δωμάτιο και ήταν μόνη, προτού πέσει για ύπνο. Είχε πάρει ένα στιλέτο από τον σάκο της και είχε σκίσει το επουλωμένο από την Πόλη δέρμα της στον δεξή ώμο, δίπλα από το ενεργειακό σημάδι. Χρησιμοποιώντας τη λεπτή λάμα και τα δάχτυλά της είχε πετάξει το βλήμα, ματωμένο, έξω από το σώμα της.

Και είχε μπει στον πειρασμό να προσπαθήσει να σκίσει το δέρμα της και εκεί όπου ήταν το ενεργειακό σημάδι, για να δει τι θα γινόταν. Προς στιγμή, είχε διστάσει. Μετά, το είχε κάνει. Είχε πιέσει τη λεπίδα μέσα στη ρέουσα ενέργεια, την είχε πιέσει βαθιά, και την είχε *σύρει.* Κανονικά, έπρεπε να είχε αιμορραγήσει. Είχε, μάλιστα, αισθανθεί και κάποιον πόνο – σαν από μαχαιριά (όπως ήταν και λογικό, άλλωστε). Όμως δεν είχε δει να τρέχει αίμα. Ούτε μία σταγόνα. Ήταν σαν το σώμα της, σ'εκείνο το σημείο, να ήταν πραγματικά από ενέργεια – ενδοενέργεια του ενεργειακού πλέγματος της Ρελκάμνια – όχι απλά καλυμμένο από αυτήν.

Μου κλέβει το σώμα μου, η καταραμένη δαιμόνισσα! Μου το κλέβει και το κρατά για τον εαυτό της!

Σήμερα, το τραύμα στον δεξή ώμο της – το τραύμα που είχε η ίδια δημιουργήσει για να πετάξει έξω τη σφαίρα – είχε επουλωθεί. Τίποτα δεν φαινόταν από αυτό. Ούτε μια μικρή ουλή δεν είχε απομείνει.

Η Κορίνα βγήκε από το ντους και σκουπίστηκε με μια μεγάλη μαλακιά πετσέτα. Ύστερα, ντύθηκε με τα ρούχα που φορούσε και χτες βράδυ. *Ώρα να φεύγουμε,* σκέφτηκε. Είχε τόσες δουλειές· δεν μπορούσε να καθυστερήσει άλλο εδώ. Με ό,τι είχε συμβεί στη Β' Κατωρίγια – με την καταστροφή που είχε προκαλέσει η Μιράντα – τα πάντα είχαν γίνει άνω-κάτω. Και η Κορίνα ήθελε να φροντίσει πως το μέλλον θα εξελισσόταν σύμφωνα με τα σχέδιά της.

Βγαίνοντας από το δωμάτιό της, συνάντησε τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο στο δικό του δωμάτιο και είπε κάποιες τελευταίες κουβέντες μαζί του, αφήνοντάς τον ίσως περισσότερο μπερδεμένο απ'ό,τι ήδη ήταν. Ακόμα δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί η Κορίνα τον βοηθούσε. Ακόμα δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτα! της είπε. «Θέλω να μου εξηγήσεις τι κάνω εδώ! Και ώς πότε θα *μείνω* εδώ!»

Η Κορίνα τού υποσχέθηκε ότι θα του εξηγούσε. Αλλά αργότερα. Τώρα έπρεπε να φύγει. «Θα ξαναμιλήσουμε σύντομα, Γουίλιαμ,» είπε, έχοντας προ πολλού πάψει τον πληθυντικό μαζί του. «Μη φοβάσαι. Έχεις φίλους τώρα γύρω σου.»

Η όψη του μαρτυρούσε πως δεν ήταν και τόσο σίγουρος γι'αυτό, όμως δεν είχε και πουθενά αλλού να πάει επί του παρόντος. Ήταν τρομαγμένος. Πιθανώς να νόμιζε, μάλιστα, πως ο Όρπεκαλ-Λάντι, ο Πανιστόριος, και ο Βόρκεραμ-Βορ τον κυνηγούσαν.

Καλό αυτό. Η Κορίνα τον ήθελε να αισθάνεται *ακριβώς* έτσι. Θα τον χρησιμοποιούσε σύντομα, ήλπιζε, για να ξεφορτωθεί εκείνο το παράσιτο του μέλλοντος, τον καταραμένο πολεοδαίμονα, τον Βόρκεραμ-Βορ! Με τον έναν τρόπο ή με τον άλλο, θα τον έβγαζε από τη μέση. Δε μπορεί να της αντιστεκόταν για πάντα – ακόμα και με τόσες Αδελφές της γύρω του.

Μετά, η Κορίνα έφυγε από το *Θαύμα της Νύχτας,* αφού χαιρέτησε τηλεπικοινωνιακά, με τον πομπό της, τη Μαρκέλλα Ονέλκρι και την ευχαρίστησε ξανά για την εξυπηρέτηση. Εκείνη τη ρώτησε γιατί δεν

καθόταν λίγο ακόμα. Τουλάχιστον, για να πάρουν μεσημεριανό μαζί; Η Κορίνα δυστυχώς έπρεπε να αρνηθεί.

Βγαίνοντας στους δρόμους της Συρροής, ακολούθησε τα πολεοσημάδια πάνω στο αρχαίο φυλαχτό της Ευρυδίκης. Από το ένα σημάδι στο άλλο πήγαινε, βαδίζοντας τη *διαδρομή,* που ήταν ίδια σε όποιο μέρος της Ατέρμονης Πολιτείας κι αν βρισκόσουν, αλλά συγχρόνως και διαφορετική.

Μέσα σ'έναν υπόγειο δρόμο, η Κορίνα αισθάνθηκε το δεξί της πέλμα να μαγνητίζεται στο πλακόστρωτο, την ενέργεια της Ρελκάμνια να τη διατρέχει περνώντας μέσα από το σημάδι των Θυγατέρων στο πόδι της, γεμίζοντας το σώμα της–

–τινάζοντάς την έξω από τον υλικό κόσμο–

–στο ενεργειακό πλέγμα τώρα, που άπλωνε αρίφνητα, ασύλληπτα μπλεγμένα νήματα ολόγυρά της.

Τα Αινίγματα – ορατά εδώ γι'αυτήν – την ατένιζαν με θαυμασμό και δέος, δεμένα μαζί της με ενεργειακές αλυσίδες μέσω του φυλαχτού.

Η Κορίνα γλίστρησε πάνω στις ροές του χώρου και του χρόνου της Ρελκάμνια. Πήγε προς τις συνοικίες του Ριγοπόταμου, αναζήτησε τις Αδελφές της. Τις είδε να συναντούν τον Αλέξανδρο Πανιστόριο, να μιλάνε μ'αυτόν. Τον είδε να συμμαχεί μαζί τους – εκείνος που παλιά ήταν άνθρωπός της! Κρίμα· τον είχε χάσει πλέον. Τώρα, μάλλον, θα τη φοβόταν πολύ για να ξανασυνεργαστεί μαζί της. Και για όλα έφταιγε η Μιράντα! Και η Εύνοια.

Η Κορίνα είδε τον Βόρκεραμ-Βορ να ετοιμάζεται για πόλεμο.

Είδε την Καρζένθα-Σολ και τον Βάρνελ-Αλντ, και τον Κάδμο, να ετοιμάζονται για πόλεμο. Και η Τζέσικα ήταν μαζί τους. Ήθελαν να περάσουν από τις σήραγγες, από την αρχέγονη πόλη, κάτω από τον Ριγοπόταμο, για να επιτεθούν στη Β' Κατωρίγια, όπως αρχικά σχεδίαζαν.

«Τι να την κάνουμε την Κορίνα;» είπε η Τζέσικα. «Δεν είναι κι απαραίτητη!»

Η Κορίνα γέλασε. *Δεν είμαι απαραίτητη, ε, Τζέσικα;* Αλλά αισθανόταν απλά διασκεδασμένη, όχι ενοχλημένη. Αυτό ήταν κάτι που, λογικά, θα έλεγε η Τζέσικα. Η Αρχόντισσα της Πόλης δεν είχε λόγο να νιώθει πικαρισμένη για κάτι τέτοιο. Αν μη τι άλλο, τη βόλευε τώρα που η Τζέσικα ήταν εκεί...

Η Κορίνα τούς είδε να διασχίζουν τις σήραγγες και να έρχονται στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Είδε τον πόλεμο. Είδε τη σύγκρουση με τους μισθοφόρους του Βόρκεραμ-Βορ. Είδε την υποχώρηση του Βόρκεραμ-Βορ. Είδε τη συνάντηση της Τζέσικας με τις Αδελφές τους.

Είδε τη Μιράντα και την Εύνοια – και τον Πανιστόριο! – να αποφασίζουν να πάνε προς τις σήραγγες της αρχέγονης πόλης.

Δε θα ήταν τα πράγματα τόσο εύκολα όσο νόμιζαν...

Η Κορίνα πήγε στην αρχέγονη πόλη ώρες πριν από τις Αδελφές της, κινούμενη μέσα στο ενεργειακό πλέγμα. Πλησίασε τα λημέρια των πολεοπλαστών. Τους συνάντησε σαν μέσα σε όνειρο. Σαν να τους ονειρευόταν. Ήταν εκεί, μπροστά τους, αρθρώνοντας την παράξενη γλώσσα τους, αλλά χωρίς να είναι *πραγματικά* εκεί. Μια οπτασία γι'αυτούς. Και οι πολεοπλάστες το καταλάβαιναν. Όμως την αναγνώριζαν, φυσικά. Δεν ήταν η πρώτη φορά που την έβλεπαν. Η καινούργια της εμφάνιση απλώς τους έκανε να την αντικρίζουν με περισσότερο δέος· γιατί σήμαινε πως, καταφανώς, είχε μεγάλες δυνάμεις.

Η Κορίνα ήθελε να τους βάλει να προκαλέσουν πρόβλημα στις Αδελφές της αν αυτές κατόρθωναν τελικά να φτάσουν ώς εδώ. Αλλά δεν είχε κανέναν τρόπο να διαπραγματευτεί μαζί τους. Δεν είχε τίποτα να τους προσφέρει. Ούτε μπορούσε κάπως να τους απειλήσει.

Επομένως, απλά τους ενημέρωσε. Τους είπε ότι ένα μαύρο τρίκυκλο όχημα με φιμέ τζάμια θα περνούσε από τις περιοχές τους. Καθώς και δεκατέσσερα μηχανικά όντα, πολύ ασυνήθιστα. Ίσως να ήθελαν να παίξουν μαζί τους.

Άλλωστε, στους πολεοπλάστες άρεσαν αυτά τα παιχνίδια. Ήταν τα μυθικά ζιζάνια των μηχανών της Ατέρμονης Πολιτείας.

Φεύγοντας από εκεί (δεν μπορούσε, ούτως ή άλλως, να κρατηθεί περισσότερο σ'εκείνο το σημείο· το ενεργειακό πλέγμα κλοτσούσε) η Κορίνα ταξίδεψε στο μέλλον και στη Β' Κατωρίγια. Είδε τη διαδρομή που θ'ακολουθούσε ο Πανιστόριος μέσα στην Απλωτή, καθοδηγούμενος από τη μισητή Αδελφή της.

Η Κορίνα αμφέβαλλε αν θα κατόρθωνε να τους σταματήσει προτού φτάσουν στον προορισμό τους. Ωστόσο, άξιζε να προσπαθήσει.

Γλίστρησε έξω από το ενεργειακό πλέγμα. Βγήκε, με το υλικό της σώμα, σ'έναν από τους δρόμους της Απλωτής. Και, κοιτάζοντας το ρο-

λόι της, είδε πως δεν είχε κάνει λάθος στον χρόνο. Η απόκλιση ήταν μικρή από το χρονικό σημείο όπου ήθελε να εμφανιστεί.

Βάδισε προς τα εκεί όπου είχε δει (μέσα από το πλέγμα) ότι βρισκόταν το εξάτροχο μεταβαλλόμενο όχημα του Κάδμου και της Καρζένθα-Σολ.

Ο δρόμος ήταν σκοτεινός μες στη νύχτα, γεμάτος πυκνές σκιές, ανάμεσα από τις ψηλές πολεμοχτυπημένες πολυκατοικίες. Συντρίμμια ήταν σκορπισμένα γύρω από τα μποτοφορεμένα πόδια της Κορίνας. Ησυχία απλωνόταν, εκτός από απόμακρες φωνές των πολεμιστών του Κάδμου και από τους ήχους που έκαναν τα πολεμικά οχήματα καθώς κινούνταν, περιπολώντας. Από τον ουρανό ερχόταν, σποραδικά, ο θόρυβος ελικοπτέρων που σπάθιζαν με τους έλικές τους τον αέρα.

Από τα σκοτάδια, μια ανθρώπινη μορφή πετάχτηκε. Μια μορφή που ήταν σαν η Κορίνα να έβλεπε τον εαυτό της σε καθρέφτη. Αλλά ο καθρέφτης την έδειχνε νάναι ολόκληρη από ενέργεια. Εκτός από τρία σημεία κόκκινου δέρματος.

Η αντιοπτασία.

Ερχόταν καταπάνω της, βαδίζοντας μες στην υλική πραγματικότητα της Ρελκάμνια σαν να μην ταίριαζε εδώ. Προκαλώντας *αναταράξεις* στις σκιές γύρω της. Τα χέρια της ήταν τεντωμένα.

Τεντωμένα για ν'αγγίξουν την Κορίνα.

Και η Κορίνα ήξερε τι έκανε το άγγιγμά τους: έκλεβε το σώμα της.

Γύρισε κι έτρεξε–

Η αντιοπτασία *τινάχτηκε,* πήδησε.

Τα δάχτυλά της παραλίγο ν'αρπάξουν τον αριστερό ώμο της Κορίνας. Παραλίγο. Η Κορίνα νόμισε πως αισθάνθηκε ένα ενεργειακό γαργαλητό επάνω της, σαν κάτι να τραβούσε το δέρμα της κάτω από τα ρούχα της.

Συνέχισε να τρέχει μες στους δρόμους, μην κοιτάζοντας πίσω. Ξέροντας πως ο μόνος τρόπος αντιμετώπισης αυτού του δαίμονα ήταν (για την ώρα) η φυγή. Κανέναν καλύτερο δεν είχε ανακαλύψει· ούτε ο Μάγος της Ρελκάμνια δεν είχε μπορέσει να τη βοηθήσει.

Μετά από λίγο, όταν είχε απομακρυνθεί κάμποσο ακολουθώντας ασφαλή πολεοσημάδια (ασφαλή από μισθοφόρους και συμμορίτες, γιατί η αντιοπτασία δεν παρουσιαζόταν στα σημάδια της Πόλης· ήταν

αόρατη και, άρα, πολύ, πολύ επικίνδυνη), η Κορίνα έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο της. Δεν είδε τον κυνηγό της. Σταμάτησε και περίμενε, με τα νεύρα της τσιτωμένα, έτοιμη να πεταχτεί και ν'αρχίσει πάλι να τρέχει. Μέσα από τον δεσμό της με τα Αινίγματα, μπορούσε να τα αισθανθεί ανήσυχα. Φοβόνταν για εκείνη.

Η αντιοπτασία δεν πλησίασε. Δεν παρουσιάστηκε καθόλου. Πρέπει να είχε εξαφανιστεί, όπως και τις άλλες φορές. Το υλικό περιβάλλον δεν ήταν φυσικό γι'αυτήν.

Η Κορίνα αναστέναξε. *Πρέπει να βρω έναν τρόπο! Πρέπει να βρω έναν τρόπο για να την ξεφορτωθώ...*

Αλλά τώρα προείχε η Μιράντα.

Άρχισε να βαδίζει προς το πολεμικό όχημα της Καρζένθα-Σολ.

Μια φιγούρα στάθηκε στην άκρη του δρόμου υψώνοντας το γαντοφορεμένο χέρι της.

Ο Κάδμος και η Καρζένθα την είδαν έξω από το μπροστινό παράθυρο του μεγάλου πολεμικού οχήματος. Και δεν είχαν αμφιβολία ποια ήταν.

«Η Κορίνα!» είπε ο ποιητής.

Η Καρζένθα πρόσταξε τους μαχητές της να μην τη χτυπήσουν. «Είναι σύμμαχός μας!»

Μαζί με τον Κάδμο σηκώθηκαν από τις θέσεις τους και βγήκαν από το όχημα, περιτριγυρισμένοι από Μικρούς Γίγαντες για να τους φρουρούν. Δε μπορούσαν να είναι αφύλαχτοι ούτε στιγμή εδώ. Ακόμα και με την Κορίνα κοντά τους.

Η Θυγατέρα της Πόλης τούς πλησίασε σαν να έκανε μια απλή βόλτα μέσα στους πολεμοχτυπημένους δρόμους. Σχεδόν σαν να ήταν *τουρίστρια.* Αλλά μια πολύ *σημαντική* τουρίστρια. Έδινε την εντύπωση πως ήταν η μοναδική αληθινή ηθοποιός εδώ πέρα. Πως όλα τ'άλλα ήταν σκηνικό. Τα παιχνίδια της.

Η Κορίνα χαμογέλασε ζυγώνοντάς τους. «Κάδμε. Καρζένθα. Καλησπέρα. Βλέπω πως όλα πηγαίνουν όπως τα είχατε σχεδιάσει...»

«Μέχρι στιγμής, ναι,» αποκρίθηκε η Καρζένθα-Σολ.

«Συναντήσαμε τον Βόρκεραμ-Βορ,» της είπε ο Κάδμος. «Τουλάχιστον, αυτός νομίζουμε πως ήταν που οδηγούσε τους μισθοφόρους εναντίον μας. Τον νικήσαμε.»

Η Κορίνα ένευσε. «Αυτός ήταν. Αλλά δεν είναι νεκρός. Άρα, *δεν* τον έχετε ακόμα νικήσει.»

«Ήρθες να μας προειδοποιήσεις για κάτι;» ρώτησε η Καρζένθα. «Σχεδιάζει κάτι ο Βόρκεραμ-Βορ;»

«Για την ώρα, ο Βόρκεραμ-Βορ δεν μπορεί παρά να κάνει ελάχιστα εναντίον σας. Η Β' Κατωρίγια Συνοικία είναι πολύ άσχημα τραυματισμένη από όλα όσα τής έχουν συμβεί. Όμως ο Αλέξανδρος Πανιστόριος – ο ένας από τους Συνάρχοντες της Τριανδρίας – θα περάσει σύντομα από εδώ, από την Απλωτή. Προσπαθώντας να φτάσει στις σήραγγες που διέσχισε ο Βάρνελ-Αλντ. Μια από τις Αδελφές μου θα τον οδηγεί. Προτείνω να τους πιάσετε και τους δύο. Θα είναι χρήσιμοι αιχμάλωτοι.»

Ο Κλαρκ κάλεσε το Φαντασκεύασμα μέσα σ'ένα δωμάτιο της σουίτας όπου δεν ήταν κανείς. Μετά πήγε εκεί και άνοιξε τη μεταλλική πόρτα που είχε εμφανιστεί. Πίσω της αποκαλύφθηκε ο γνωστός, τέλεια γεωμετρικός διάδρομος με τους αυτόφωτους τοίχους. Μόνο δύο Τεχνίτες φαίνονταν στο εσωτερικό του.

«Οδήγησέ τους, Μιράντα,» είπε ο Μάγος.

Η Θυγατέρα της Πόλης μπήκε στον διάδρομο γνέφοντας στα Εκτρώματα να την ακολουθήσουν, και σφυρίζοντάς τους συγχρόνως, παράγοντας εκείνη τη μελωδία που είχε μάθει πριν από λίγο. Τα σφαιρικά όντα την ακολούθησαν.

Οι Τεχνίτες φάνηκαν ανήσυχοι από την παρουσία τους. Γιγάντια μεταλλικά έντομα που έκαναν πέρα-δώθε τα μακριά λιγνά πόδια τους. Ο Κλαρκ τούς μίλησε σε μια γλώσσα άγνωστη για τη Μιράντα και την Εύνοια, και οι Τεχνίτες ηρέμησαν.

Η Μιράντα έκανε νοήματα στα Εκτρώματα για να τους δώσει να καταλάβουν ότι έπρεπε να μείνουν εδώ, δεν έπρεπε να την ακολουθήσουν έξω από το Φαντασκεύασμα. Ύστερα βγήκε από εκεί ενώ η Εύνοια και ο Κλαρκ έμπαιναν. Τα Εκτρώματα έμειναν στις θέσεις τους, εκπέμποντας μονάχα μερικές χαμηλότονες μελωδίες από τα άψογα ηχεία τους.

Η Μιράντα τούς έγνεψε σε χαιρετισμό, και ο Κλαρκ έκλεισε την πόρτα του Φαντασκευάσματος. Μίλησε στους Τεχνίτες και άρχισε να βα-

δίζει ενώ εκείνοι επέκτειναν το πέρας του διαδρόμου με γρήγορες κινήσεις: τόσο γρήγορες που τα μέλη τους – τρυπάνια, δαγκάνες, τσιμπίδες, έμβολα, λεπίδες – ήταν μια θολούρα. Φωτάκι αναβόσβηναν ξέφρενα. Συριστικά βουητά αντηχούσαν.

Η Εύνοια, γι'ακόμα μια φορά, έβλεπε αυτά τα μηχανικά όντα με θαυμασμό κι αναρωτιόταν αν έμοιαζαν στην κατασκευή με τα Εκτρώματα.

Έριξε μια ματιά πίσω της για να δει αν τα σφαιρικά πλάσματα του Κενοπρόσωπου Θεού ακολουθούσαν εκείνη και τον Κλαρκ, και είδε πως, όντως, τους ακολουθούσαν βαδίζοντας πάνω στα πλοκάμια τους. Δυσκολευόταν να το πιστέψει ότι ξαφνικά είχαν γίνει τόσο φιλικά. Στη Διπλωμένη Γη, τα Εκτρώματα ήταν ο χειρότερος εχθρός που μπορούσες να συναντήσεις. Δεν άφηναν τίποτα ζωντανό στο πέρασμά τους.

Τα πράγματα αλλάζουν... Τώρα η Μιράντα είναι αφέντρα τους. Ό,τι παραφροσύνη κι αν είχε πιάσει τα Εκτρώματα εκεί, στην κλειστή ενδοδιάσταση, εδώ έμοιαζε να τους έχει περάσει. Ή ίσως απλά να είχαν τρομοκρατηθεί τόσο απ'αυτό που συνέβη που είχαν ξεχάσει όλα τ'άλλα πέρα από την επιβίωση. Και η επιβίωση στη Ρελκάμνια είχε το όνομα *Μιράντα.* Η Μιράντα ήταν η μόνη με πρωταρχική ενέργεια της Διπλωμένης Γης εντός της.

Εκτός από τον Διόφαντο, μάλλον. Αλλά ο Διόφαντος ήταν άλλη περίπτωση τελείως. Τα Εκτρώματα δεν φαινόταν να τον ακολουθούν οικειοθελώς· φαινόταν να τα σκλαβώνει με τη δύναμή του, για κάποιο λόγο. Πρέπει να είχε χάσει το μυαλό του, όπου κι αν–

«Φτάσαμε,» είπε ο Κλαρκ διακόπτοντας τους συλλογισμούς της.

Έχουμε και πιο άμεσα προβλήματα από τον Διόφαντο, θύμισε η Εύνοια στον εαυτό της. *Πολύ πιο άμεσα.* Και τον έδιωξε απ'το μυαλό της.

Ο Κλαρκ άνοιξε την πόρτα που είχαν δημιουργήσει οι Τεχνίτες και κοίταξε έξω, έναν ήσυχο, σκοτεινό δρόμο. «Ναι,» είπε, «είμαστε εκεί που ζήτησε η Μιράντα. Οδός Τριχινίας. Το γράφει η πινακίδα.»

Η Εύνοια πλησίασε για να κοιτάξει κι εκείνη έξω. Κανείς δεν φαινόταν. Ερημιά. Ο κόσμος, φυσικά, ήταν κλειδαμπαρωμένος στα σπίτια του, ελπίζοντας να μη λεηλατηθούν. Εκτός από όσους πιθανώς να είχαν τραπεί σε φυγή, τρομαγμένοι, πηγαίνοντας σ'άλλες περιφέρειες της Β' Κατωρίγιας για να βρουν ασφάλεια.

Η Μιράντα δεν μπορεί τώρα ν'αργούσε. Το ξενοδοχείο δεν βρισκόταν και τόσο μακριά από εδώ. Σε λιγότερο από μια ώρα πρέπει να είχε έρθει μαζί με τον Πανιστόριο.

Η Εύνοια, όμως, αισθανόταν ανήσυχη. Και κουρασμένη, συγχρόνως. *Από το πρωί είμαστε στο πόδι σήμερα, και τώρα είναι πια μετά τα μεσάνυχτα...*

Αναστέναξε. Τουλάχιστον, ας ήταν καλά οι Νομάδες της! Είχαν υποφέρει τόσα εξαιτίας της...

Η Μιράντα άνοιξε την πόρτα του οχήματος του Πανιστόριου και μπήκε, καθίζοντας στο πίσω κάθισμα.

«Αργήσατε πάλι,» είπε εκείνος.

«Όχι και τόσο.»

«Αργήσατε,» επέμεινε ο Αλέξανδρος, σβήνοντας το τσιγάρο του στο τασάκι. «Και πού είναι η Εύνοια; Ακόμα επάνω;»

«Θα τη συναντήσουμε μετά.»

«Μετά;»

«Στην Απλωτή.»

«Μα... Θα πάει *μόνη της;*»

«Θα πάει... με άλλο τρόπο, ας πούμε.»

«Τι άλλο τρόπο;»

«Θα σου εξηγήσω αργότερα. Τώρα πρέπει να πάμε κι εμείς στην Απλωτή. Η Εύνοια μάς περιμένει σ'έναν δρόμο κοντά στην είσοδο των σηράγγων.»

«Σου έχω πει ότι δεν μ'αρέσουν τα μυστήρια, έτσι;» Ο Αλέξανδρος ενεργοποίησε τη μηχανή του οχήματός του.

«Ναι, αλλά και την άλλη φορά δεν σε πίστεψα.»

«Καλά θα κάνεις να με πιστέψεις.» Πάτησε το πετάλι, οδηγώντας το τρίκυκλό του έξω από το γκαράζ του ξενοδοχείου.

Διέσχισε τη Χτυπημένη και, σύντομα, μπήκε στην Απλωτή. Η Μιράντα, καθισμένη πίσω του, παρατηρούσε τα πολεοσημάδια. Του έλεγε από πού να πηγαίνει για να αποφεύγουν τις περιπολίες των μαχητών του Αλυσοδεμένου Ποιητή καθώς και τα κύρια τμήματα του στρατεύματός του. Η Πόλη τής έδειχνε από πού οι δρόμοι ήταν ανοιχτοί και ασφαλείς.

Ύστερα, απρόσμενα, η Μιράντα είδε πολλά εμπόδια να παρουσιάζονται. Σαν κάτι να είχε *παρέμβει*. Και καταλάβαινε ότι αυτό που συνέβαινε δεν ήταν φυσικό.

Η Κορίνα...

«Στρίψε δεξιά.»

Ο Αλέξανδρος έστριψε.

«Αριστερά.»

Ο Αλέξανδρος έστριψε.

«Πάνω στη γέφυρα.»

Ο Αλέξανδρος ανέβηκε στη γέφυρα που έδειχνε η Μιράντα.

«Κατέβα από εκεί. Από εκεί!»

Ο Αλέξανδρος κατέβηκε, στρίβοντας απότομα.

«Και προς τα εκεί!» είπε αμέσως η Μιράντα.

Ο Αλέξανδρος έστριψε ξανά. «Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος συμβαίνει; Μας κυνηγάνε;»

«Κάτι τέτοιο–»

«Δεν είναι δυν–»

Ένα μεγάλο εξάτροχο πολεμικό όχημα με πελώριο κανόνι στη ράχη βγήκε μπροστά τους.

«Δεξιά!» σύριξε η Μιράντα: και τεντώθηκε, αρπάζοντας το τιμόνι και γυρίζοντάς το.

Με τους μεταλλικούς τροχούς του να ουρλιάζουν, το τρίκυκλο όχημα έστριψε. Μπήκε σ'έναν στενό δρόμο κάτω από μια γέφυρα.

Μια σκιά φάνηκε να ξεπροβάλλει από το τέρμα του δρόμου: και η Μιράντα διάβαζε στα πολεοσημάδια ότι κι άλλο εμπόδιο παρουσιαζόταν. Αλλά η Πόλη τής έδωσε διέξοδο γι'ακόμα μια φορά. Εξακολουθώντας να είναι τεντωμένη και να κρατά το τιμόνι (παίρνοντάς το, ουσιαστικά, από τα χέρια του Αλέξανδρου), έστριψε δεξιά και, αμέσως μετά, αριστερά. Κατέβηκε μια ράμπα που έβγαζε σε υπόγειους δρόμους.

«Θες να οδηγήσεις εσύ, καλύτερα;» πρότεινε ο Αρχικατάσκοπος.

«Αν δεν έχεις πρόβλημα.»

Ο Αλέξανδρος έφυγε από το μπροστινό κάθισμα, πηγαίνοντας στο πισινό, ενώ η Μιράντα πήγαινε μπροστά. Το τεχνητό πόδι της δεν τη δυσκόλεψε καθόλου στη μετακίνηση. Η δουλειά του Κλαρκ ήταν άψογη – πράγμα που, φυσικά, δεν την εξέπληττε καθόλου.

«Είναι σαν να μας κυνηγάνε, γαμώτο!» γρύλισε ο Αλέξανδρος.

«Μας κυνηγάνε, σου είπα.» Η Μιράντα διέκρινε εμπόδια ακόμα κι εδώ, μες στους υπόγειους δρόμους. Άρχισε να στρίβει ξέφρενα από δω κι από κει, αποφεύγοντας οχήματα που προσπαθούσαν να την αποκλείσουν.

«Μα δεν μπορεί να ήξεραν πως θα ερχόμασταν! Το είπατε σε κανέναν όσο ήσασταν στο ξενοδοχείο;»

«Η Κορίνα, Αλέξανδρε.» Ακόμα μια απότομη στροφή, κι αυτή τη φορά για ν'αποφύγει έναν άμεσο κίνδυνο που περισσότερο τον διαισθανόταν παρά τον έβλεπε στα πολεοσημάδια. Το τρίκυκλο όχημα έτριξε γύρω τους, αλλά κυρίως από τ'αριστερά.

Μια ηχητική ριπή είχε μόλις περάσει από δίπλα.

«Η Κορίνα,» επανέλαβε η Μιράντα.

«Μα, ακόμα και η Κορίνα... πώς να...;»

«Η Κορίνα έχει τρόπους να μαθαίνει πράγματα τους οποίους δεν μπορείς να διανοηθείς.» *Το φυλαχτό, φυσικά. Τι άλλο;* Αλλά ο Αλέξανδρος δεν ήξερε γι'αυτό: και τώρα η Μιράντα δεν νόμιζε ότι η στιγμή ήταν καθόλου κατάλληλη για να του το αναφέρει.

Ανεβαίνοντας μια ράμπα βγήκε ξανά στους επίγειους δρόμους της Απλωτής, τρέχοντας.

«ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ!» αντήχησε μια φωνή από μεγάφωνο. «ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΤΟ ΟΧΗΜΑ ΣΑΣ!» Και μια ρουκέτα έσκασε πάνω από το όχημα του Πανιστόριου. Μια βροχή από σοβάδες, πέτρες, και γυαλιά το έλουσε – εν μέρει μόνο, ευτυχώς – καθώς η Μιράντα το οδηγούσε ολοταχώς.

«Γαμώτο!» γρύλισε ο Αλέξανδρος. «Θα μας *σκοτώσουν!* Αποκλείεται ποτέ να φτάσουμε στις–»

«Δε μας θέλουν νεκρούς.»

«*Τι;*»

«Γιατί νομίζεις ότι δεν μας πυροβολούν;»

«Και τι ήταν αυτή η ρουκέτα μόλις τώρα;»

«Προειδοποιητική, καθαρά. Η Κορίνα ποτέ δεν θα τους ζητούσε να με σκοτώσουν. Είμαι Αδελφή της, Αλέξανδρε.»

«Τι ωραία...»

«Αλλά νομίζω πως ούτε εσένα σε θέλει νεκρό.»

«Αυτό με κάνει να νιώθω ακόμα καλύτερα.»

«Μας θέλει αιχμαλώτους, και τους δύο.»

«Προσπαθείς τώρα να μου χαλάσεις την ξαφνικά ανεβασμένη διάθεση;»

Η Μιράντα συνέχισε ν'αποφεύγει πολεμικά οχήματα, τρέχοντας προς κάθε κατεύθυνση μες στους δρόμους κι επάνω στις γέφυρες της Απλωτής, ακολουθώντας την καθοδήγηση της Πόλης. Κάποιες εκρήξεις γίνονταν πίσω της ή κοντά της, και κάποιοι πυροβολισμοί αντηχούσαν, αλλά τα πολεοσημάδια εξακολουθούσαν να της λένε πως κανείς δεν προσπαθούσε εσκεμμένα να τη σκοτώσει. Ήθελαν, όμως, να την αποκλείσουν, να την παγιδέψουν. Αυτό ήταν καταφανές.

Δε θα τα καταφέρουν.

Πραγματικά, νομίζεις ότι είναι τόσο εύκολο να παγιδέψεις εμένα, Κορίνα;

Η Μιράντα χαμογέλασε άγρια καθώς οδηγούσε, πιέζοντας το πετάλι του τρίκυκλου κάτω από το σημάδι των Θυγατέρων στο δεξί της πέλμα. *Ας παίξουμε με τους λακέδες σου!*

Είχε συμπεράνει πως, για να φτάσει στον προορισμό της, δεν αρκούσε να βρει τον σωστό δρόμο μέσα σε τούτο τον λαβύρινθο από πολεοσημάδια. Έπρεπε να *φτιάξει* τον σωστό δρόμο.

Πήγε καταπάνω σ'ένα πολεμικό άρμα ενώ τρία δίκυκλα την καταδίωκαν και στον ώμο ενός αναβάτη (που καθόταν πίσω από τον οδηγό) έβλεπε, από τον καθρέφτη της, να είναι ένα φορητό ρουκετοβόλο.

«Ρίξ' τους, Αλέξανδρε,» είπε η Μιράντα. «Προβόκαρέ τους. Τώρα! Πάρε το τουφέκι μου και ρίξε στους πίσω μας – τώρα!»

«Μα, τι–;»

«*Κάν' το, γαμώτο!*»

Ο Πανιστόριος, γρυλίζοντας μια κατάρα στο όνομα του Σκοτοδαίμονος, πήρε το δίκαννο τουφέκι της Μιράντας (το οποίο εκείνη είχε αφήσει στο πισινό κάθισμα) και, ανοίγοντας το παράθυρο, άρχισε να πυροβολεί τα δίκυκλα.

Ο καβαλάρης με το φορητό ρουκετοβόλο εξαπέλυσε τη ρουκέτα του. Προειδοποιητική ήταν κι αυτή, υποτίθεται, διάβαζε στα πολεοσημάδια η Μιράντα–

–κι έστριψε απότομα.

Το βλήμα πέρασε από δίπλα της, χτυπώντας το πολεμικό άρμα αντίκρυ, κάνοντας ζημιά στη θωράκισή του, ανάβοντας φωτιά, σηκώνοντας καπνό.

Η Μιράντα πάτησε το φρένο και γύρισε το τιμόνι γρήγορα. Το τρίκυκλο έκανε στροφή εκατόν-ογδόντα μοιρών, με τους μεταλλικούς του τροχούς να ουρλιάζουν πάνω στο πλακόστρωτο, διαλύοντας θραύσματα και θρύψαλα.

Τα δίκυκλα τώρα ήταν, ξαφνικά, μπροστά της.

«Τι στους διαόλους του Σκοτοδαίμονος κάνεις!» φώναξε ο Αλέξανδρος.

Τα δίκυκλα χωρίστηκαν για να μη συγκρουστούν με το όχημα της Μιράντας, κι εκείνη πέρασε ανάμεσά τους, τρέχοντας. Στρίβοντας.

«Ίσως να ήταν καλύτερα αν οδηγούσα *εγώ,* τελικά!» γρύλισε ο Αλέξανδρος.

«Δεν το νομίζω.»

Η Μιράντα είχε δημιουργήσει έναν καινούργιο δρόμο, και τον ακολούθησε μέσα από τα λαβυρινθώδη πολεοσημάδια.

Μετά από λίγο, έφτιαξε ακόμα έναν δρόμο – με παρόμοιο τρόπο, χρησιμοποιώντας το ένα εχθρικό όχημα εναντίον του άλλου, βάζοντάς τα να συγκρουστούν αναμεταξύ τους σε μια διασταύρωση – και τώρα πλησίαζε στον προορισμό της.

«Θα έχουν τοποθετήσει μαχητές τους στην είσοδο των σηράγγων, Μιράντα,» είπε ο Αλέξανδρος. «Δεν έχει νόημα να πάμε–»

«Θα τους διαλύσουμε.»

«*Είσαι τρελή;*»

«Έχουμε έναν δικό μας στρατό, Αλέξανδρε.»

«Τι στρατό; Πού τον βλέπεις;»

Οι αναφορές από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα του μεγάλου μεταβαλλόμενου οχήματος δεν ήταν καλές. Οι διοικητές της Καρζένθα-Σολ τής έλεγαν ότι αυτό το τρίκυκλο δεν μπορούσαν με τίποτα να το αποκλείσουν· ήταν σαν να είχε κάποιου είδους πληροφόρηση εκ των προτέρων για τις θέσεις τους. Κι ακόμα κι όταν *άλλαζαν* θέσεις, *πάλι* ήταν σαν να είχε κάποιου είδους πληροφόρηση. Απέφευγε τις παγίδες τους προτού θα μπορούσε να έχει καμια γνώση γι'αυτές!

Η Καρζένθα έστρεψε το βλέμμα της στην Κορίνα.

Εκείνη δεν αισθανόταν καθόλου αιφνιδιασμένη από ό,τι άκουγε να συμβαίνει. «Η Μιράντα είναι καλή,» είπε μόνο, «η καταραμένη κόρη του Σκοτοδαίμονος.» Τα μάτια της γυάλιζαν σαν πράσινες φωτιές, τα μαυροβαμμένα χείλη της ήταν πιεσμένα. Αλλά δεν ανησυχούσε. *Αναρωτιέμαι τι σκοπεύεις να κάνεις εναντίον αυτών που σε περιμένουν στην είσοδο των σηράγγων, Αδελφή μου,* σκέφτηκε.

Η Μιράντα πάτησε το φρένο, και οι τροχοί του τρίκυκλου ούρλιαξαν γι'ακόμα μια φορά καθώς σταματούσε μες στην Οδό Τριχινίας. Οι διώκτες του το είχαν χάσει για την ώρα. Η Μιράντα δεν τους διέκρινε πουθενά στα σημάδια της Πόλης.

Μια πόρτα άνοιξε μέσα στον δρόμο. Μια πόρτα μεταλλική, που δεν έμοιαζε να *ταιριάζει* εδώ ακριβώς, σαν να ήταν πρόσφατα τοποθετημένη, ή σαν να μην ήταν πραγματική. Σαν να μην υπήρχε άνοιγμα πίσω της.

Ο Κλαρκ βγήκε από την πόρτα, και η Εύνοια τον ακολούθησε. Και μετά απ'αυτούς ήρθαν τα δεκατέσσερα Εκτρώματα. Μηχανικές σφαίρες από παλλόμενα ενεργειακά μέταλλα που βάδιζαν πάνω σε φαινομενικά βιολογικά πλοκάμια.

«Τι...;» έκανε ο Πανιστόριος. «Τι είναι αυτά, μα τον Κρόνο;»

Η Μιράντα μειδίασε. «Ο στρατός μας. Άνοιξε την πόρτα σου, να μπει η Εύνοια.» Και η ίδια άνοιξε το παράθυρό της. «Σ'ευχαριστούμε, Κλαρκ!» είπε.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ακούω, όμως, πυροβολισμούς. Σας κυνηγάνε;»

«Μας κυνηγάνε. Αλλά θα τους ξεφύγουμε.»

«Ίσως θα μπορούσα να–»

«Όχι. Έχεις κάνει αρκετά ήδη,» τον διέκοψε η Μιράντα, ενώ η Εύνοια πλησίαζε γρήγορα το όχημα μπαίνοντας από την πόρτα που της είχε ανοίξει ο Πανιστόριος και κλείνοντας πίσω της. «Τώρα η υπόθεση είναι δική μας, Κλαρκ. Και οι φίλοι μου» – κοίταξε τα Εκτρώματα – «θα μας βοηθήσουν· είμαι σίγουρη.»

«Να προσέχεις, Μιράντα,» αποκρίθηκε ο Μάγος, και μπήκε πάλι στη μεταλλική πόρτα, κλείνοντας.

«Τι στα παπάρια του Σκοτοδαίμονος συμβαίνει εδώ πέρα;» ρώτησε ο Αλέξανδρος. «Ποιος ήταν αυτός, και τι είναι *αυτά;*» Έδειχνε τα Εκτρώματα.

«Μιράντα!» προειδοποίησε η Εύνοια παρατηρώντας τα πολεοσημάδια. «Έρχονται! Κάποιοι–!»

«Ναι, Αδελφή μου· τους βλέπω. Ώρα να γνωρίσουν τα Εκτρώματα της Διπλωμένης Γης.» Σφύριξε στα σφαιρικά όντα από το παράθυρό της, και πάτησε το πετάλι, αναπτύσσοντας ταχύτητα.

Τα Εκτρώματα την ακολούθησαν, τρέχοντας αξιοσημείωτα γρήγορα πάνω στα πλοκάμια τους. Η Μιράντα δεν νόμιζε ότι μπορούσαν να φτάσουν τη μέγιστη ταχύτητα του οχήματος, αλλά η ταχύτητα που έφταναν επί του παρόντος δεν ήταν καθόλου άσχημη. Σαράντα χιλιόμετρα την ώρα! Μπορούσαν, άραγε, να τη διατηρήσουν για πολύ;

Ένα πολεμικό τετράκυκλο όχημα και δύο δίκυκλα έστριψαν για να βρεθούν αντίκρυ τους.

Η Μιράντα τα πυροβόλησε με το πιστόλι της, από το παράθυρο, λέγοντας στην Εύνοια και στον Αλέξανδρο: «Ρίξτε τους! *Ρίξτε τους!*» Και ελάττωσε την ταχύτητά της, έτσι ώστε τα Εκτρώματα να βρεθούν μπροστά της.

Οι εχθροί τα είδαν και ξαφνιάστηκαν· σίγουρα δεν είχαν ποτέ ξανά αντικρίσει τίποτα παρόμοιο. Τα πυροβόλησαν, και οι σφαίρες τους εξοστρακίστηκαν πάνω στα σφαιρικά σώματά τους. Ακόμα και οι οβίδες των δύο πυροβόλων του τετράκυκλου. Τα Εκτρώματα τούς πλησίασαν, ασταμάτητα· κάποια πλοκάμια τους είχαν χτυπηθεί και πάθει ζημιές, αλλά τα υπόλοιπα απλώθηκαν προς τους εχθρούς. Άγγιξαν τους αναβάτες και τα δίκυκλα, άγγιξαν το τετράκυκλο όχημα. Στέλνοντας παντού το ενεργειακό τους δηλητήριο. Τα σώματα των καβαλάρηδων καταστράφηκαν, ενώ ούρλιαζαν, σαν κάποια εσωτερική φωτιά να τους έκαιγε. Τα μέταλλα των οχημάτων φθείρονταν. Το τετράκυκλο προσπάθησε να φύγει, αλλά τα Εκτρώματα ήταν ήδη μαζεμένα γύρω του, είχαν, με το δηλητηριώδες άγγιγμά τους, διαλύσει τους τροχούς του. Τα πλοκάμια τους τώρα χώθηκαν μέσα στη θωράκισή του, έχοντας ανοίξει τρύπες επάνω της. Κραυγές αντήχησαν από το εσωτερικό του, καθώς και πυροβολισμοί που δεν μπορούσαν να βλάψουν τα μηχανικά όντα από τον Ενιαίο Κόσμο.

«Τι διάολοι του Σκοτοδαίμονος είν' αυτοί, μα τα μάτια του Κρόνου;» σύριξε ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, μη μπορώντας να πιστέψει τι έβλεπε. «Πού – πού τους βρήκες, Μιράντα; Από πού είναι; Δε μπορεί νάναι από τη Ρελκάμνια! Δε μπορεί!»

«Είναι... πολύ παλιοί κάτοικοι,» αποκρίθηκε μόνο η Θυγατέρα της Πόλης, και έστριψε το τρίκυκλο, σφυρίζοντας δυνατά από το παράθυρο – βγάζοντας από το στόμα της έναν ήχο, μια μελωδία, που κανονικά δεν θα έπρεπε να μπορεί να βγάλει άνθρωπος – και γνέφοντας στα Εκτρώματα να την ακολουθήσουν.

Εκείνα ήρθαν πίσω της, τρέχοντας πάνω στα πλοκάμια τους. Και η Μιράντα ήξερε πως τα τραυματισμένα πλοκάμια θα αναπλάθονταν γρήγορα. Είχαν παρόμοιες ιδιότητες θεραπείας με τις Θυγατέρες της Πόλης, ίσως.

«Μα τον *Κρόνο!*» είπε ο Αλέξανδρος. «Υπάρχουν περισσότερα τέτοια όντα κάπου; Μπορούμε να τα επιστρατεύσουμε για να πολεμήσουμε τον Αλυσοδεμένο Ποιητή;»

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Ακολουθούν μόνο εμένα.»

«Τι;»

«Ακολουθούν μόνο εμένα.» Αμφέβαλλε αν ήταν συνετό να αμολήσει τέτοια όπλα μες στη Ρελκάμνια. Όχι πως ήταν ψέμα η απάντησή της· όντως ακολουθούσαν μόνο εκείνη.

Κατέβασε το τρίκυκλο όχημα σε υπόγειους δρόμους και οδήγησε προς τα εκεί όπου θυμόταν πως βρισκόταν η είσοδος των σηράγγων της αρχέγονης πόλης. Είχε πολλά χρόνια να πάει σ'αυτό το μέρος, αλλά η μνήμη της ήταν καλή. Και η αίσθηση του προσανατολισμού της άψογη. Η Μιράντα σχεδόν ποτέ δεν χανόταν μες στη Ρελκάμνια.

Τώρα το μόνο που την απασχολούσε ήταν ότι, αναμφίβολα, θα συναντούσαν αντίσταση. Το διάβαζε στα πολεοσημάδια. Και όντως, καθώς πλησίαζαν την είσοδο των σηράγγων, είδαν αντίκρυ τους συγκεντρωμένους μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή, μισθοφόρους και συμμορίτες. Ο υπόγειος δρόμος δεν ήταν και πολύ μεγάλος· εύκολα μπορούσαν να τον αποκλείσουν.

Η Μιράντα, η Εύνοια, και ο Αλέξανδρος τούς πυροβόλησαν από το τρίκυκλο, ενώ η πρώτη σταματούσε απότομα τους τροχούς πατώντας το φρένο. Τα Εκτρώματα πέρασαν μπροστά της, δεχόμενα τις ριπές

των μαχητών του Ποιητή χωρίς να φαίνεται να παρακωλύονται ιδιαίτερα από αυτές. Μόνο τα πλοκάμια τους κινδύνευαν σχετικά. Και οι εχθροί τους, μην ξέροντας τίποτα για το τι αντιμετώπιζαν, δεν στόχευαν τα πλοκάμια· στόχευαν τα μηχανικά, σφαιρικά σώματα που δεν καταλάβαιναν τίποτα από σφαίρες.

Δεκατέσσερα Εκτρώματα – *δεκατέσσερα* – ενάντια σε λιγότερο από τρεις ντουζίνες μαχητές, τους υπολόγιζε η Μιράντα. Και σχεδόν τους λυπόταν. Δεν είχαν ελπίδες επιβίωσης.

Τα Εκτρώματα έπεσαν πάνω τους κυριολεκτικά *τραγουδώντας* ενώ τους χτυπούσαν με πλοκάμια σαν μαστίγια στέλνοντάς τους ενεργειακό δηλητήριο που κατάκαιγε τα σώματά τους, ρίχνοντας στο έδαφος κατεστραμμένα σκέλεθρα.

«Τι είδους επίθεση είναι αυτή που κάνουν;» ρώτησε ο Αλέξανδρος. «Είναι μηχανές ή είναι πλάσματα, Μιράντα;»

«Ούτε το ένα ούτε το άλλο ακριβώς. Κάτι ανάμεσα, απ'ό,τι έχω καταλάβει.»

«*Απ'ό,τι έχεις καταλάβει;*»

«Τι νομίζεις, ότι ξέρω τα πάντα;» Είχε σταματήσει τους τροχούς της και περίμενε η συμπλοκή να τελειώσει.

Πράγμα που δεν άργησε να συμβεί. Τα Εκτρώματα διέλυσαν τους μαχητές του Ποιητή χωρίς το παραμικρό πρόβλημα. Ελάχιστοι απ'αυτούς έζησαν, έχοντας τραπεί σε φυγή, τρέχοντας μες στους υπόγειους δρόμους.

Δύο Εκτρώματα έκαναν να τους καταδιώξουν, αλλά η Μιράντα βγάζοντας εκείνη τη μελωδία από τα χείλη της τα κάλεσε πίσω κι αυτά, υπάκουα, επέστρεψαν.

Ο δρόμος είχε ανοίξει.

Η Μιράντα οδήγησε το τρίκυκλο μέσα του. Ήταν έρημος. Τριγύρω υπήρχαν μόνο πόρτες ερειπωμένων οικημάτων, κλειστές με ξύλινες και μεταλλικές ράβδους.

Η Εύνοια γελούσε. «Μα τον Κρόνο, Μιράντα! Με τους φίλους σου μαζί μας, η Κορίνα σίγουρα θα έχει κάτι ακόμα να φοβάται!»

«Πού είναι η είσοδος;» ρώτησε ο Αλέξανδρος, που δεν αισθανόταν τόσο εύθυμος όσο η Θυγατέρα πλάι του. Η όψη του έμοιαζε κέρινη.

«Αυτή είναι.» Η Μιράντα έδειξε ένα αρκετά μεγάλο άνοιγμα στον τοίχο. Τίποτα δεν το έφραζε. Το ξύλινο τετράγωνο που ήταν γι'αυτή τη δουλειά ήταν τώρα σπρωγμένο, παραμερισμένο. Κρεμόταν από αλυσίδες από τη μια μεριά. Μια παρωδία πύλης.

«Κι αν μας ακολουθήσουν μέσα;» ρώτησε ο Πανιστόριος. «Πόσους μπορούν να νικήσουν τα μηχανικά σου τέρατα, Μιράντα;»

«Δε θα μας ακολουθήσουν,» αποκρίθηκε εκείνη, νιώθοντας αρκετά βέβαιη γι'αυτό. Ήξερε για τα στοιχειακά της αρχαίας πόλης, φυσικά.

Οι μαχητές της Καρζένθα ανέφεραν τώρα, τηλεπικοινωνιακά, ότι τους είχαν επιτεθεί κάτι *τέρατα.* Μεταλλικές σφαίρες με μακριά πλοκάμια. Με μηχανές έμοιαζαν αλλά, συγχρόνως, *δεν μπορεί* να ήταν μηχανές. Και ό,τι άγγιζαν καταστρεφόταν! Τα σώματα των ανθρώπων καίγονταν, τα μέταλλα φθείρονταν.

«Τους αφήσατε να περάσουν; Να μπουν στις σήραγγες;»

«*Δε μπορούσαμε να τους εμποδίσουμε, Στρατάρχη. Με το ζόρι ζήσαμε.*»

Η Καρζένθα έστρεψε το βλέμμα της στην Κορίνα ξανά. Ερωτηματικά.

«Ακολουθούν τη Μιράντα,» εξήγησε εκείνη. «'Εκτρώματα' τα ονομάζει. Δεν είναι από τούτη τη διάσταση.» Αλλά η Κορίνα, παρακολουθώντας από το ενεργειακό πλέγμα, δεν είχε καταλάβει μέχρι στιγμής πόσο θανατηφόρα, πόσο εξωφρενικά επικίνδυνα, ήταν αυτά τα όντα.

Προφανώς, μπορούσαν να διαλύσουν ολόκληρες μεραρχίες.

Τα θέλω, σκέφτηκε η Κορίνα. *Πρέπει να γίνουν δικά μου. Ή να καταστραφούν.*

«Δεν είναι από τη Ρελκάμνια;» ρώτησε ο Κάδμος. «Από πού είναι;»

«Από... αλλού,» αποκρίθηκε μόνο η Κορίνα.

«Να τους καταδιώξουμε μες στις σήραγγες;» είπε ο Κάδμος, που είχε αρχίσει να τον ανησυχεί αυτή η Μιράντα. Του φαινόταν να έχει προβληματίσει την Κορίνα περισσότερο, ίσως, κι από τη Φοίβη.

«Όχι. Αφήστε τους.»

«Μα, θα πάνε στην Α' Ανωρίγια! Θα πάνε μαζί μ'αυτά τέρατα. Μπορεί να μας κάνουν ζημιές.»

«Δεν είναι τέτοιος ο σκοπός τους, Κάδμε.»

«Ποιος είναι ο σκοπός τους;»

«Να βρουν τους Νομάδες των Δρόμων.»

/19\

Η Εύνοια ακολουθεί σημάδια που μόνο εκείνη μπορεί να διακρίνει τόσο καθαρά· ο Πανιστόριος φτάνει στα όρια της ψυχραιμίας του· η Μιράντα αντιμετωπίζει στοιχειακά και προσπαθεί να κρατήσει τους φίλους της προτού πολεοδαίμονες τούς κλέψουν· ύστερα, αναζητά κατάλυμα και βρίσκει ένα μέρος που είχε ξαναχρησιμοποιηθεί ως τέτοιο.

«Τι νομίζεις, Αδελφή μου;» είπε η Μιράντα.

Η Εύνοια άνοιξε την πόρτα δίπλα της και βγήκε από το όχημα. Στάθηκε ανάμεσα στα Εκτρώματα. Ατενίζοντας τον χώρο αντίκρυ της. Παρατηρώντας τα σημάδια της Πόλης που σχηματίζονταν από *οτιδήποτε.* Από τις σκιές που έριχναν τα πλοκάμια των Εκτρωμάτων στους τοίχους του έρημου δρόμου· από τις μελωδίες που έβγαιναν, σποραδικά, από τα σφαιρικά σώματά τους· από διάφορες γραμμές στο πάτωμα, στους τοίχους· από τυχαίους ήχους που αντηχούσαν μέσα από τις σήραγγες.

Το μυαλό της Εύνοιας, φλογισμένο από τον ζωντανό κώδικα της Πόλης ολόγυρά της, *διάβασε*: Ένα μεγάλο πλήθος είχε περάσει από εδώ, καθοδηγούμενο από έναν Ηγέτη. (Αυτός πρέπει να ήταν ο στρατός του Αλυσοδεμένου Ποιητή, καθοδηγούμενος μάλλον από τον ίδιο.) Παλιότερα, όμως, κάποιοι άλλοι είχαν περάσει επίσης από εδώ, πηγαίνοντας προς την αντίθετη κατεύθυνση. Ένα πλήθος πάλι, αλλά πολύ μικρότερο. Και πολύ πιο εύκολο να αναγνωριστεί από μια Θυγατέρα. Γιατί *ξεχώριζε.* Η Πόλη το έβλεπε ως διαφορετικό. Τα σημάδια του έμεναν περισσότερο μέσα στον χρόνο.

Επιπλέον, η Θυγατέρα που τώρα κοίταζε τα πολεοσημάδια δεν ήταν οποιαδήποτε. Ήταν η ίδια που είχε *δημιουργήσει* το συγκεκριμένο πλήθος. Ήταν η Κυρά των Δρόμων.

Η Εύνοια θα αναγνώριζε *οπουδήποτε* τα σημάδια των Νομάδων.

«Από εδώ τούς έφερε, Μιράντα,» είπε. «Από *εδώ.*»

«Σίγουρη;» ρώτησε η Αδελφή της, από το παράθυρο του τρίκυκλου οχήματος, ακόμα καθισμένη στο τιμόνι.

«Ναι.»

«Πάμε, τότε.» Η Μιράντα διέκρινε τα πολεοσημάδια του στρατού που είχε έρθει πρόσφατα από εδώ, αλλά δεν διέκρινε καθόλου καθαρά τα πολεοσημάδια των Νομάδων των Δρόμων. Ήταν σαν το πέρασμα του φουσάτου του Ποιητή να τα είχε σβήσει. Μονάχα κάποιες θολές σκιές απέμεναν για τα μάτια της Μιράντας. Όμως δεν αμφέβαλλε ότι η Αδελφή της μπορούσε να δει πολύ περισσότερο από εκείνη, στη συγκεκριμένη περίπτωση.

Η Εύνοια επέστρεψε στο εσωτερικό του οχήματος.

Ο Αλέξανδρος είπε: «Είναι καλή ιδέα να μπούμε τώρα εκεί μέσα;»

«Θα ήταν καλύτερη ιδέα να επιστρέψουμε εκεί έξω;» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Η Κορίνα μάς περιμένει.»

«Σωστά.» Έμοιαζε αγχωμένος πίσω από το παραπέτασμα της ουδετερότητάς του.

Η Μιράντα πάτησε το πετάλι του οχήματος και πέρασε την ανοιχτή είσοδο αντίκρυ τους. Τα Εκτρώματα την ακολούθησαν, βαδίζοντας γρήγορα πάνω στα πλοκάμια τους. Αλλά εκείνη φρόντισε να μην αυξήσει πολύ την ταχύτητά της. Δεν υπερέβαινε τα είκοσι χιλιόμετρα την ώρα τώρα. Εκτός των άλλων, η Εύνοια κι εκείνη έπρεπε να παρατηρούν τα πολεοσημάδια πολύ προσεχτικά εδώ κάτω.

«Συνεχίζεις να διακρίνεις τα ίχνη τους, Αδελφή μου;»

«Ναι,» είπε η Εύνοια.

Βρίσκονταν στους δρόμους μιας αρχέγονης, εγκαταλειμμένης, ερειπωμένης πόλης. Τα οικήματα ήταν άδεια και υπόγειοι άνεμοι φυσούσαν μέσα τους, ουρλιάζοντας με εφιαλτικές φωνές. Τα τζάμια ήταν σπασμένα. Οι ξύλινες πόρτες είχαν προ πολλού διαβρωθεί τελείως και εξαφανιστεί· μονάχα μερικές μεταλλικές απέμεναν, γεμάτες σκουριά και λειχήνες. Οι τοίχοι ήταν ραγισμένοι και ντυμένοι με υπόγεια βλάστηση – θαλλόφυτα και ασπριδερά μανιτάρια. Τρωκτικά και έντομα περιφέρονταν μες στα ερείπια, καθώς και πουλιά που αποστρέφονταν τον ήλιο.

Επίσης, το μέρος έβριθε από στοιχειακά. Οι δύο Θυγατέρες έβλεπαν τις παρουσίες τους παντού: *διάβαζαν* τις παρουσίες τους μέσα από τα σημάδια της Πόλης: δαιμονικές, μοχθηρές, *διεστραμμένες.*

Ο Αλέξανδρος δεν διέκρινε πολεοσημάδια, φυσικά. Ούτε καν μπορούσε να φανταστεί πώς ήταν τα πολεοσημάδια. Όμως το μυαλό του είχε γεμίσει ξαφνικά με παράξενες ιδέες και εντυπώσεις. Νόμιζε ότι διαβολικά μάτια – από πλάσματα του ίδιου του Σκοτοδαίμονος – τους παρατηρούσαν μέσα από τρύπες και γιγάντιους σπασμένους σωλήνες. Νόμιζε ότι τέρατα όλο τρίχες και μικρά-μικρά πόδια παραμόνευαν πίσω από γωνίες και ανοίγματα. Νόμιζε ότι τα σφαιρικά όντα της Μιράντας θα στρέφονταν ξαφνικά εναντίον τους και θα τους επιτίθονταν...

«Το μέρος είναι *φριχτό,*» παρατήρησε η Εύνοια.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μιράντα, «είναι απαίσιο.»

Η Εύνοια ξεροκατάπιε. *Οι Νομάδες μου...* σκέφτηκε. Θα είχαν μισοτρελαθεί μέχρι να περάσουν από εδώ. *Πού τους πήγε αυτή η καταραμένη σκύλα; Δε μπορεί να τους άφησε εδώ μέσα! Μα τον Κρόνο, αν τους άφησε εδώ μέσα, θα τη σκοτώσω – θα τη σκοτώσω!*

«Κάτι μάς παρακολουθεί,» είπε ο Αλέξανδρος, γλείφοντας τα ξεραμένα χείλη του, ενώ ιδρώτας γυάλιζε πάνω στο λευκό-ροζ δέρμα του προσώπου του. Η όψη του είχε χάσει τη συνηθισμένη ουδετερότητά της.

«Τίποτα δεν μας παρακολουθεί,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Όχι ό,τι νομίζεις, τουλάχιστον.»

«Πού ξέρεις τι νομίζω;» έκανε απότομα, παρανοϊκά, ο Αλέξανδρος.

«Το μέρος είναι πολύ παλιό, Αλέξανδρε, και γεμάτο στοιχειακά πνεύματα που παίζουν με το μυαλό σου.»

«*Στοιχειωμένο;* Αυτό μού λες; Ότι είναι *στοιχειωμένο;*»

«Δεν το καταλαβαίνεις; Μας παρακολουθούν, σίγουρα, όπως είπες· αλλά δεν είναι υλικές οντότητες. Δε θέλουν ούτε να μας χτυπήσουν ούτε να μας ληστέψουν. Θέλουν μόνο να τραφούν από τον τρόμο μας. Θέλουν, ει δυνατόν, να μας κάνουν να χαθούμε για ώρες – για *μέρες* – μέσα σε τούτους τους υπόγειους δρόμους.»

Ο Αλέξανδρος ξεροκατάπιε. Ένιωθε το σώμα του αφύσικα παγωμένο. Ήταν κι αυτό επίδραση των στοιχειακών; αναρωτήθηκε. Δεν ήταν μάγος, και εδώ μάλλον χρειαζόταν ένας μάγος του τάγματος των Δια-

λογιστών. Ή των Δεσμοφυλάκων, για ν'απομακρύνει αυτούς τους πνευματικούς δαίμονες.

«Δε θα χαθούμε, όμως, έτσι;» είπε, προσπαθώντας να διατηρήσει τη φωνή του σταθερή. «Ξέρεις πού πας, έτσι;»

«Δεν πρόκειται να χαθούμε,» τον διαβεβαίωσε η Μιράντα, κάνοντάς τον να ζηλέψει τη σιγουριά στη φωνή της. «Τα στοιχειακά αντιλαμβάνονται τι είμαι, και κινούνται με επιφύλαξη. Αν τολμήσουν να επιχειρήσουν κανένα πιο ύπουλο κόλπο, θα το μετανιώσουν.»

Τι εννοούσε; αναρωτήθηκε ο Αλέξανδρος. Τι άλλο μπορούσε να κάνει; Αυτή η Μιράντα τού έμοιαζε πιο παράξενη και θαυματουργός από την Κορίνα, μα τον Κρόνο!

Η Μιράντα ρώτησε: «Εύνοια, προς τα πού πάμε, Αδελφή μου; Καλά κάνω και συνεχίζω ευθεία;»

«Ναι. Τα σημάδια τους είναι μπροστά μας, δεν τα βλέπεις;»

«Μπορείς και τα διακρίνεις μέσα από τα σημάδια των στοιχειακών;»

«Άνετα. Είναι πολύ έντονα. Πώς δεν τα βλέπεις κι εσύ, Μιράντα;»

«Δεν είναι και τόσο έντονα όσο νομίζεις. Τουλάχιστον, όχι για τα δικά μου μάτια. Εσύ τούς *έφτιαξες* τους Νομάδες, Εύνοια.»

«Δε διακρίνεις *τίποτα,* δηλαδή;» *Μήπως κάνω λάθος;* αναρωτήθηκε η Εύνοια. *Μήπως είναι ψευδαισθήσεις της Πόλης;* Μπορούσε να συμβεί, δεν ήταν αδύνατον. *–Όχι, αποκλείεται! Είναι οι Νομάδες μου. Πέρασαν από εδώ. Σίγουρα. Σίγουρα!*

Η Μιράντα, ύστερα από μια στιγμή δισταγμού, είπε: «Κάτι διακρίνω, αλλά... είναι σαν θολές σκιές για εμένα. Το πέρασμα του στρατού του Ποιητή είναι πολύ πιο πρόσφατο. Πολύ πιο ισχυρό μέσα στον χρόνο. Σκεπάζει τα σημάδια των Νομάδων, όπως μια καινούργια ηχώ σκεπάζει μια παλιότερη.»

Τι λένε; σκέφτηκε ο Αλέξανδρος. *Τι σκατά λένε, μα τον Κρόνο; Θα με τρελάνουν!* Ίσως, τελικά, να μην ήταν καθόλου καλή ιδέα που είχε αποφασίσει να πάει μαζί τους...

Οι υπόγειοι δρόμοι άρχισαν να γίνονται ολοένα και πιο υγροί. Τώρα, νερά έσταζαν από την οροφή· λίμνες σχηματίζονταν στο έδαφος, καθώς και ρέματα που περνούσαν μέσα από τα αρχέγονα οικοδομήματα με την παράξενη αρχιτεκτονική· ακόμα και μικροί καταρ-

ράκτες δημιουργούνταν, πέφτοντας από παλιές ταράτσες, μπαλκόνια, γέφυρες, σκάλες...

«Είμαστε κάτω από τον Ριγοπόταμο;» ρώτησε ο Αλέξανδρος, έχοντας πλέον καταφέρει να ασκήσει αρκετή αυτοκυριαρχία ώστε να παραμείνει παρατηρητικός και συγκροτημένος. Άλλωστε, είχε μάθει να αντιμετωπίζει έκρυθμες καταστάσεις. *Ένας συνηθισμένος πολίτης θα είχε παραφρονήσει εδώ πέρα,* σκεφτόταν.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μιράντα, ενώ έβλεπε τώρα ότι τα στοιχειακά είχαν ξεκινήσει να παίζουν ξεδιάντροπα παιχνίδια μαζί της. Προσπαθούσαν να την κάνουν να χάσει τον δρόμο της, να πάρει λάθος στροφές παρά την καθοδήγηση της Εύνοιας. Η Μιράντα ήξερε ότι δεν κινδύνευε από τις νοητικές επιθέσεις τους, αλλά την είχαν τσαντίσει.

Πάτησε το φρένο.

«Τι...;» είπε η Εύνοια.

Η Μιράντα άρχισε ένα Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως, αρθρώνοντας λόγια στη γλώσσα της μαγείας, κάνοντας περίπλοκες χειρονομίες. Πριν από καιρό, ο Κλαρκ τής είχε μάθει πώς να χρησιμοποιεί ξόρκια και μαγγανείες· ωστόσο, η Μιράντα δεν ήταν τόσο ικανή στη μαγεία ώστε τώρα να κάνει Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως ενώ συγχρόνως οδηγούσε: γι'αυτό κιόλας είχε σταματήσει.

«Τι κάνεις;» ρώτησε ο Αλέξανδρος. «Είσαι *μάγισσα;*»

Η Μιράντα δεν του απάντησε, πλήρως εστιασμένη στο ξόρκι της. Η θέλησή της έγινε σαν μια λεπίδα που στροβιλιζόταν γύρω της: και, μετά, γύρω από το τρίκυκλο όχημα, στραφταλίζοντας και συρίζοντας (σε πνευματικό επίπεδο και μόνο), τρομοκρατώντας τα στοιχειακά. Τα πνεύματα έφυγαν, φοβισμένα, μέσα στα αρχέγονα οικοδομήματα, κρύφτηκαν πίσω από σωλήνες, πάνω σε μπαλκόνια, στο βάθος τρυπών και ανοιγμάτων, κάτω από σκάλες και μισογκρεμισμένες γέφυρες.

«Είσαι μάγισσα;» ρώτησε ξανά ο Αλέξανδρος, καθώς τώρα η Μιράντα έβαζε πάλι τους τροχούς του τρίκυκλου οχήματος σε κίνηση και τα Εκτρώματα την ακολουθούσαν, βαδίζοντας γρήγορα ολόγυρά της.

«Όλες οι Θυγατέρες της Πόλης είναι 'μάγισσες', Αλέξανδρε. Αλλά δεν έχουν όλες ασχοληθεί αρκετά ώστε να μάθουν να κάνουν ξόρκια και μαγγανείες.»

«Η Κορίνα;»

«Η Κορίνα δεν είμαι σίγουρη αν ξέρει μαγεία.»

«Εσύ τι έκανες μόλις τώρα;»

«Ξόρκι Πνευματικής Εκδιώξεως.»

«Αυτό είναι ένα ξόρκι που χρησιμοποιούν συνήθως οι μάγοι του τάγματος των Δεσμοφυλάκων, και οι Διαλογιστές.» Ο Αλέξανδρος ήξερε μαγεία μόνο θεωρητικά ασφαλώς· δεν είχε το Χάρισμα που απαιτείτο για να είναι κανείς μάγος, για να μπορεί να προστάζει συμπαντικές δυνάμεις με μυστηριακά λόγια και χειρονομίες.

«Ναι,» αποκρίθηκε μόνο η Μιράντα, αδιάφορα. «Συνεχίζουμε να πηγαίνουμε καλά, Εύνοια;»

«Καλά πηγαίνουμε.»

Όταν είχαν αφήσει πίσω τους το μέρος των σηράγγων που ήταν γεμάτο νερά, ο Αλέξανδρος κοίταξε το ρολόι του. «Μια ολόκληρη ώρα είμαστε εδώ κάτω. Και πρέπει τώρα να βρισκόμαστε στην Α' Ανωρίγια, σωστά; Πρέπει νάχουμε περάσει τον Ριγοπόταμο.»

Η Μιράντα ένευσε. «Τον έχουμε περάσει.»

«Στρίψε αριστερά,» της είπε η Εύνοια.

Η Μιράντα έστριψε, ενώ συγχρόνως παρατηρούσε, μέσω των σημαδιών της Πόλης, ότι τους παρακολουθούσαν. Και όχι πνεύματα τώρα. Αυτά ήταν υλικά όντα. Και τα ήξερε.

Έβλεπε, επίσης, ότι ενδιαφέρονταν ιδιαίτερα για τα Εκτρώματα. Η προσοχή τους ήταν στραμμένη επάνω τους, επίμονα.

Πολεοπλάστες.

«Συμβαίνει κάτι,» ρώτησε η Εύνοια, «ή είναι η ιδέα μου;»

Δεν τους έχει διακρίνει, σκέφτηκε η Μιράντα. «Συνέχισε να είσαι επικεντρωμένη στα σημάδια των Νομάδων, Αδελφή μου.»

«Συμβαίνει κάτι, όμως, Μιράντα;»

«Τίποτα ιδιαίτερο.» *Ελπίζω.*

Τα στοιχειακά πνεύματα, φυσικά, εξακολουθούσαν να κατασκοπεύουν το τρίκυκλο όχημα με τις μοχθηρές παρουσίες τους, κι εξακολουθούσαν να προσπαθούν να τραφούν από τον φόβο των επιβατών του. Από τον φόβο του Αλέξανδρου, κυρίως. Όμως δεν έκαναν και τίποτα το πολύ σπουδαίο. Η Μιράντα παρατηρούσε ότι είχαν τρομάξει από το ξόρκι της. Η φήμη για τη μαγική της επίθεση είχε μεταφερθεί από νόηση σε νόηση μέσα στους υπόγειους δρόμους της αρχέγονης πόλης.

Όχι, δεν ανησυχούσαν τα στοιχειακά τώρα τη Μιράντα. Οι πολεοπλάστες την ανησυχούσαν. Κάτι πρέπει να είχαν στο μυαλό τους. Ύπουλα παιχνίδια. Και...

Τι ήταν αυτό που είχε μόλις διακρίνει στα σημάδια της Πόλης; Οι πολεοπλάστες είχαν κάποια *προγενέστερη γνώση;*

Ήξεραν ότι θα ερχόμασταν;

Αν ναι, μόνο μία εξήγηση υπήρχε γι'αυτό: *Η Κορίνα.* Πάντα, η Κορίνα...

Η Μιράντα είχε μια πολύ άσχημη αίσθηση ξαφνικά, και ύστερα είδε τα σημάδια της Πόλης να μιλάνε για πλησίασμα ύπουλο, και για επιχείρηση κατάληψης.

Γαμώτο!

Πάτησε το φρένο, σταματώντας απότομα.

Τα μισά Εκτρώματα σταμάτησαν επίσης. Τα άλλα μισά είχαν ήδη σταματήσει και στραφεί προς δύο ανάμεσά τους. Δύο, τα οποία κινούνταν με τρόπο *ασυνήθιστο* για το είδος. Κάνοντας τα πλοκάμια τους πέρα-δώθε, σχεδόν αστεία· βγάζοντας ήχους που έμοιαζαν διαφορετικοί από των άλλων· ενώ τα φωτάκια τους αναβόσβηναν ξέφρενα.

«Κάτι τα έχει καταλάβει, Μιράντα!» είπε η Εύνοια. «Και δε – δε νομίζω ότι είναι τα στοιχειακά.»

«Δε μπορούν τα στοιχειακά να κάνουν τέτοιο πράγμα, Εύνοια, μα τον Κρόνο! Πολεοπλάστες είναι.»

«Τι πολεοπλάστες;» είπε ο Αλέξανδρος. «Δεν υπάρχουν πολεοπλάστες! Είναι *μύθος.*»

«Και οι Θυγατέρες της Πόλης επίσης.»

«Έλα τώρα! Θες να πιστέψω ότι–;»

Η Μιράντα άνοιξε την πόρτα δίπλα της και βγήκε από το τρίκυκλο.

Τα Εκτρώματα ήταν σαστισμένα. Φαινόταν να αντιλαμβάνονται ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τα δύο που τα είχαν καταλάβει οι πολεοπλάστες, αλλά δεν ήξεραν τι ακριβώς.

Η Μιράντα μίλησε στη χαμηλή, γρήγορη, συριστική γλώσσα των πολεοπλαστών (την οποία ούτε η Εύνοια ήξερε ούτε, ασφαλώς, ο Αλέξανδρος): «*Τι θέλετε εδώ; – φύγετε από τους-φίλους-μου! – τώρα! – αφήστε-τους!*»

Ένας πολεοπλάστης ξεπρόβαλε πάνω στο ένα απ'τα κατειλημμένα Εκτρώματα, σαν πριν να ήταν πιασμένος στην πίσω μεριά του. Τώρα

βρέθηκε γρήγορα στην κορυφή της μηχανικής σφαίρας από παλλόμενα ενεργειακά μέταλλα. «*Πολύ-παλιές-μηχανές Περιπλανώμενη – πού τις-βρήκες; – είναι από άλλους-χρόνους.*»

«*Δική-μου δουλειά – ελευθερώστε τους-δύο-που-έχετε-καταλάβει!*»

«*Όχι Περιπλανώμενη – θα τους-κρατήσουμε – όλους!*»

Και πολεοπλάστες παρουσιάστηκαν από γύρω, βγαίνοντας μέσα από τρύπες των αρχέγονων οικημάτων, βγαίνοντας μέσα από σωληνώσεις και από σκιές και από χαραμάδες.

«*Δεν-είναι δικοί-σας!*» διαμαρτυρήθηκε η Μιράντα. Και απειλητικά: «*Είναι δικοί-μου.*»

«*Όχι-πια!*» αποκρίθηκε ο πολεοπλάστης πάνω στο Έκτρωμα, που πρέπει να ήταν φύλαρχος εδώ πέρα.

Και οι άλλοι πολεοπλάστες πήγαιναν γρήγορα προς τα υπόλοιπα Εκτρώματα, τρέχοντας επάνω στα τέσσερα μεταλλόδερμα πόδια τους, κουνώντας τις ουρές τους που τελείωναν σε άκρες σαν εργαλεία. Τα μάτια τους φώτιζαν όπως οι ενεργειακές λάμπες.

«Μιράντα!» φώναξε ο Αλέξανδρος από το εσωτερικό του οχήματος. «Τι γίνεται εδώ;»

Η Μιράντα ήξερε πως δεν μπορούσαν να χτυπήσουν τους πολεοπλάστες με πυροβόλα όπλα για να τους απομακρύνουν. Ήταν τόσο άτρωτοι στις σφαίρες όσο και τα Εκτρώματα· περισσότερο, ίσως. Είχε κάποτε δει κάποιον να πυροβολεί πολεοπλάστη με οπλοπολυβόλο, χωρίς κανένα απολύτως αποτέλεσμα εκτός απ'το να τον σπρώξει λιγάκι πιο πίσω.

Αλλά η Μιράντα ήξερε, επίσης, πως οι πολεοπλάστες ήταν ευάλωτοι σε ορισμένους ήχους. Τους είχε χρησιμοποιήσει και παλιότερα για να τους απωθήσει. Το πρόβλημα ήταν πως αυτοί οι ήχοι έπρεπε να εκπεμφθούν σε αρκετή ένταση και σε αρκετή έκταση, αλλιώς αποκλείεται τώρα να έδιωχναν τα μεταλλόδερμα πλάσματα με τα τέσσερα πόδια και τον ανθρωποειδή κορμό τα οποία έρχονταν από κάθε μεριά της αρχέγονης πόλης.

Μία μόνο ελπίδα είχε η Μιράντα: ότι τα Εκτρώματα θα ήταν αρκετά έξυπνα ώστε να τη βοηθήσουν.

Δίχως να χάσει δευτερόλεπτο (αγνοώντας τελείως τη φωνή του Πανιστόριου), έβγαλε από μέσα της τους ήχους που ενοχλούσαν τους πο-

λεοπλάστες, χρησιμοποιώντας τα χείλη της, τα δόντια της, τη γλώσσα της, τον λαιμό της – και όλο της το αναπνευστικό σύστημα – σαν να ήταν ένα πολύ ιδιότυπο μουσικό όργανο.

Κάποιοι πολεοπλάστες σάστισαν – τους είδε – αλλά, συνολικά, ήταν πάρα πολλοί για να τους αναχαιτίσει έτσι από μόνη της. Δεν μπορούσε, με το σώμα της, να παράγει τους απαραίτητους ήχους στην απαραίτητη ένταση.

Έκανε νόημα στα Εκτρώματα – τους έκανε νόημα επιτακτικά, επίμονα. *Βοηθήστε με! Βοηθήστε με!* Ενώ συνέχιζε να βγάζει τους ήχους που ενοχλούσαν τους πολεοπλάστες.

Τα μεταλλόδερμα πλάσματα – κανένα από τα οποία δεν ξεπερνούσε στο ύψος το γόνατο της Μιράντας, αλλά το ανάστημά τους δεν έδειχνε ούτε κατά διάνοια το πόσο επικίνδυνα ήταν – ορμούσαν καταπάνω στα Εκτρώματα και, αποφεύγοντας με σχετική ευκολία τα πλοκάμια τους, πηδούσαν και πιάνονταν στα σφαιρικά σώματά τους. Έχωναν τις ουρές τους – τις αιχμηρές άκριες που θύμιζαν λιγνά κατσαβίδια ή λεπτά βύσματα – μέσα σε ανοίγματα, και τα φωτάκια πάνω στα Εκτρώματα άρχιζαν να αναβοσβήνουν ξέφρενα ενώ παράξενοι θόρυβοι ηχούσαν από το εσωτερικό τους. Ορισμένα Εκτρώματα πάλευαν να αποτινάξουν τους πολεοπλάστες, μα δεν ήταν εύκολο. Οι πολεοπλάστες – όπως ήξερε η Μιράντα – γαντζώνονταν πολύ δυνατά με τα τέσσερα πόδια τους πάνω σε οποιαδήποτε επιφάνεια.

«Μιράντα!» φώναζε ξανά ο Αλέξανδρος. «Τι διάολο είν' αυτοί; Να τους ρίξουμε;»

«Μιράντα – τι να κάνουμε;» ρωτούσε η Εύνοια.

Η Μιράντα συνέχιζε να βγάζει τους ήχους που ενοχλούσαν τους πολεοπλάστες και να γνέφει στα Εκτρώματα να τη μιμηθούν. Δύο από τα μεταλλόδερμα όντα ήρθαν καταπάνω της, παραπαίοντας από τον θόρυβο, σκοπεύοντας καταφανώς να την κεντρίσουν με τις ουρές τους για να την κάνουν να σωπάσει.

Οι ουρές τους τίναζαν επικίνδυνη ενέργεια.

Ο ένας πολεοπλάστης επιχείρησε να τρυπήσει τη δεξιά κνήμη της Μιράντας, αλλά εκείνη τον κλότσησε αμέσως με το αριστερό, τεχνητό πόδι του Κλαρκ, χτυπώντας τον στον ανθρωποειδή κορμό του και τι-

νάζοντάς τον παραπέρα. Μετά πήδησε πίσω για ν'αποφύγει τον άλλο πολεοπλάστη.

Ένας πυροβολισμός! Ο Αλέξανδρος, κατά πάσα πιθανότητα.

Η Μιράντα δεν είχε πάψει να βγάζει από μέσα της τους ήχους που ενοχλούσαν τους πολεοπλάστες–

–και τώρα – επιτέλους – τα Εκτρώματα άρχισαν να τη μιμούνται. Αυτά που ήταν ακόμα ελεύθερα από τον έλεγχο των πολεοπλαστών, ή αυτά που πάσχιζαν να ελευθερωθούν. Από τα άψογα ηχεία τους εξέπεμπαν τους θορύβους που η Μιράντα έβγαζε από το στόμα της. Και τους εξέπεμπαν πολύ καλύτερα από εκείνη – και πολύ πιο δυνατά.

Οι πολεοπλάστες δεν μπορούσαν να αγνοήσουν τούτο τον σαματά. Τσυρίζοντας, ξεστομίζοντας κατάρες στη γρήγορη, συριστική γλώσσα τους, τινάχτηκαν μακριά από τα Εκτρώματα, ή έκαναν κάποιες τελευταίες προσπάθειες να τα πάρουν υπό τον έλεγχό τους για να τα σταματήσουν απ'το να παράγουν τον ενοχλητικό ήχο. Η Μιράντα είδε αυτές τις προσπάθειες, ως επί το πλείστον, να αποτυχαίνουν.

Και οι πολεοπλάστες που ήταν γαντζωμένοι πάνω στα σφαιρικά σώματα Εκτρωμάτων πετάγονταν τώρα παραδίπλα, μην αντέχοντας άλλο τον θόρυβο, θέλοντας να ξεφύγουν.

Τα Εκτρώματα είχαν πλέον καταλάβει ότι αυτός ο ήχος ενοχλούσε τους επίδοξους αφέντες τους, και όλα – ή, τουλάχιστον, όσα ακόμα είχαν την κυριαρχία του εαυτού τους – τον παρήγαν σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερη ένταση.

Η αρχέγονη πόλη αντηχούσε. Παλιά τζάμια, που είχαν απομείνει από ξεχασμένους καιρούς, έτριζαν και έσπαγαν. Ετοιμόρροποι τοίχοι γκρεμίζονταν. Φθαρμένοι σωλήνες άνοιγαν τρύπες.

Οι πολεοπλάστες τράπηκαν σε φυγή. Αλλά παίρνοντας μαζί τους τέσσερα από τα Εκτρώματα, είδε με απόγνωση η Μιράντα. Τρεις απ'αυτούς ήταν πιασμένοι πάνω στο καθένα και τα έλεγχαν με τις ουρές τους, τις οποίες είχαν χωμένες μέσα σε μικρά ανοίγματα των σφαιρικών σωμάτων από παλλόμενα ενεργειακά μέταλλα.

«*Ελευθερώστε-τους!*» φώναξε η Μιράντα. «*Ελευθερώστε-τους γιατί θα-σας-κυνηγήσουμε! – ελευθερώστε-τους!*»

Την αγνόησαν, καθώς χάνονταν μες στην αρχέγονη πόλη.

Η Μιράντα έγνεψε στα Εκτρώματα να πάψουν να τραγουδούν, κι αυτά υπάκουσαν. Άρχισαν να βγάζουν τους συνηθισμένους τους ήχους, μοιάζοντας να μιλάνε αναμεταξύ τους, ταραγμένα, ανήσυχα. Φοβισμένα ίσως, νόμιζε η Μιράντα. Είχαν τρομάξει. Πρώτη φορά έβλεπε τα Εκτρώματα *τρομαγμένα.*

Ο Αλέξανδρος βγήκε από το όχημα. «Τι ήταν αυτά; Τι έγινε εδώ;»

Η Εύνοια βγήκε από την άλλη πόρτα. «Μιράντα;»

«Πολεοπλάστες ήταν. Προσπάθησαν να μας κλέψουν τα Εκτρώματα. Και κατάφεραν να πάρουν τέσσερα μαζί τους, οι καταραμένοι πολεοδαίμονες!» Φαινόταν πολύ τσαντισμένη.

«*Αυτοί* είναι οι πολεοπλάστες;» είπε ο Αλέξανδρος. «Είχα δει κάτι φωτογραφίες που–»

«Ξέχνα τις φωτογραφίες. Καμια δεν είναι σωστή. Οι πολεοπλάστες δεν φωτογραφίζονται.»

«Τι εννοείς;»

«Αυτό που σου λέω: *δεν φωτογραφίζονται.* Βγαίνει στη φωτογραφία άλλο πράγμα.»

Ο Αλέξανδρος την ατένιζε με δυσπιστία.

«Πώς τους έδιωξες, Μιράντα;» ρώτησε η Εύνοια. «Με τον *ήχο;*»

Η Αδελφή της ένευσε. «Ορισμένοι ήχοι τους ενοχλούν. Ευτυχώς, τα Εκτρώματα το κατάλαβαν και με βοήθησαν, αλλιώς μόνη μου δεν θα είχα καταφέρει τίποτα. Ήταν πάρα πολλοί.

»Και καλύτερα να πηγαίνουμε τώρα, προτού ξανάρθουν – αν και... αν και θα ήθελα να βοηθήσω τα τέσσερα Εκτρώματα που άρπαξαν.»

«Είναι μηχανές, Αδελφή μου. Πάμε να φύγουμε!»

«Δεν είναι μηχανές *ακριβώς*, Εύνοια. Και μου έχουν δείξει εμπιστοσύνη. Αλλά» – αναστέναξε – «ναι, δεν μπορούμε να μείνουμε. Ίσως να επιστρέψω κάποια στιγμή στο μέλλον. Θα δω. Τώρα δεν γίνεται τίποτα.» Μπήκε στο όχημα, καθίζοντας πάλι στη θέση του οδηγού.

Η Εύνοια και ο Αλέξανδρος κάθισαν πίσω. «Πυροβόλησα ένα,» είπε ο Αρχικατάσκοπος, «και είμαι σίγουρος ότι το πέτυχα. Αλλά δεν μου φάνηκε να τραυματίζεται.»

«Οι σφαίρες δεν τα βλάπτουν.» Η Μιράντα πάτησε το πετάλι, ξεκινώντας το τρίκυκλο, οδηγώντας μέσα στους υπόγειους δρόμους ξανά.

Τα Εκτρώματα έτρεχαν ολόγυρά της, ακολουθώντας την. Τα δέκα που της είχαν απομείνει.

Μου τα έκλεψαν! Η Μιράντα το είχε πάρει προσωπικά. Αισθανόταν, εν μέρει, υπεύθυνη πλέον για τα Εκτρώματα. Τα έβλεπε σαν φίλους της.

«Η Κορίνα τούς είχε ειδοποιήσει!» γρύλισε.

«Η Κορίνα;» είπε η Εύνοια.

«Δε μπορεί αλλιώς να μας περίμεναν.»

«Ίσως να μας είδαν να περνάμε μαζί με τα Εκτρώματα και... και να τους κινήσαμε το ενδιαφέρον.»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Όχι· μας *περίμεναν.* Το διάβασα στα πολεοσημάδια, Εύνοια. Ήταν *ενέδρα.* Η Κορίνα τούς είχε ειδοποιήσει για τον ερχομό μας – η καταραμένη! Ποτέ δεν τα παρατά!»

Η Εύνοια άρχισε να φοβάται για τους Νομάδες. Αν πριν η Κορίνα δεν τους είχε κάνει κακό, ίσως να τους έκανε κακό *τώρα*, ώστε η Εύνοια να μην τους βρει ποτέ... *Όχι! Δε θα προλάβει! –Δε θα προλάβει!* Η Εύνοια έσμιξε τα χείλη. Και δεν είπε τίποτα στη Μιράντα, σαν να φοβόταν πως, και μόνο ξεστομίζοντάς το, μπορεί να το έκανε πραγματικότητα.

«Οδήγησέ με, Αδελφή μου,» άκουσε τη Μιράντα να της λέει. «Συνεχίζω να πηγαίνω καλά;»

Η Εύνοια παρατήρησε τα πολεοσημάδια των Νομάδων των Δρόμων. «Ναι,» αποκρίθηκε. «Ναι. Ευθεία, για την ώρα.»

Ο Αλέξανδρος, καθισμένος δίπλα της, σκέφτηκε: *Δεν έπρεπε ποτέ να είχα έρθει μαζί τους... Πώς θα επιστρέψω τώρα στη Β' Κατωρίγια Συνοικία;* Μόνος του ήταν αδύνατον να διασχίσει τις σήραγγες. Θα έπρεπε ή να κλέψει κάποια βάρκα ή να περάσει από τις γέφυρες του Ριγοπόταμου. *Κι αν η Κορίνα μ'έχει βάλει στόχο κι εμένα....*

Ήλπιζε η Μιράντα να τον βοηθούσε κάπως. Αλλά *πότε* θα επέστρεφαν αυτές οι δύο στη Β' Κατωρίγια Συνοικία; Πότε θα έβρισκαν τους Νομάδες των Δρόμων και θ'αποφάσιζαν να επιστρέψουν;

Έχω μπλέξει, κατέληξε ο Αλέξανδρος Πανιστόριος.

«Από δω,» είπε η Εύνοια, δείχνοντας. Και μετά, δείχνοντας ξανά: «Από δω.»

Η Μιράντα οδήγησε το τρίκυκλο όχημα πέρα από έναν γκρεμισμένο τοίχο και μέσα σ'ένα μεγάλο γκαράζ με χοντρές κολόνες που επάνω τους είχαν λάμπες – όλες σβηστές, κι ορισμένες, μάλιστα, σπασμένες. Το μέρος ήταν καταφανώς εγκαταλειμμένο αλλά σίγουρα όχι τμήμα της αρχέγονης πόλης. Η αρχιτεκτονική του ήταν πολύ διαφορετική: σύγχρονη.

«Πού είμαστε;» ρώτησε ο Αλέξανδρος. «Στην Α' Ανωρίγια;»

«Ναι,» απάντησε η Μιράντα, και οδήγησε προς τα εκεί όπου έβλεπε ένα άνοιγμα, μια έξοδο, φωτίζοντας με τον προβολέα του οχήματός της. «Καλά πηγαίνω, Αδελφή μου;»

«Ναι.»

«Είμαστε σε περιοχές του Αλυσοδεμένου Ποιητή, δηλαδή,» είπε ο Αλέξανδρος. «Πρέπει να προσέχουμε. Μπορεί να μας περιμένουν εδώ.»

«Δεν μας περιμένουν,» αποκρίθηκε η Μιράντα παρατηρώντας τα πολεοσημάδια. «Δεν είναι παγίδα.»

Σταμάτησε το τρίκυκλο μπροστά στην έξοδο του εγκαταλειμμένου γκαράζ. Έγνεψε, από το παράθυρό της, στα Εκτρώματα να μείνουν πίσω, να την περιμένουν, και μετά πάτησε το πετάλι ξανά. Κοιτάζοντας από τον καθρέφτη της τα είδε να είναι ακίνητα. Ευτυχώς, ακόμα την εμπιστεύονταν.

Τώρα δεν μπορούσε να τα πάρει μαζί της. Το όχημά της κυλούσε μέσα σε δρόμους κατοικημένης περιοχής. Μιας περιοχής που έμοιαζε πρόσφατα χτυπημένη από πόλεμο αλλά επιδιορθωμένη σε μεγάλο βαθμό.

«Στο Μεγάλο Λιμάνι είμαστε,» είπε η Μιράντα. «Εξακολουθείς να βλέπεις τα σημάδια των Νομάδων, Εύνοια;»

«Όχι.» Η φωνή της ακουγόταν γεμάτη απογοήτευση. «Εξαφανίζονται λίγο μετά την έξοδο του γκαράζ. Τα... τα καταπίνει η Πόλη...»

«Μην πανικοβάλλεσαι,» της είπε η Μιράντα, χωρίς να στραφεί να την κοιτάξει. «Θα τους βρούμε.»

«Πώς; Μπορεί νάναι *οπουδήποτε* τώρα!»

Τα πολεοσημάδια των Νομάδων είχαν χαθεί εδώ όπου οι δρόμοι είχαν κίνηση. Στις σήραγγες της αρχέγονης πόλης είχαν διατηρηθεί τόσο

καιρό επειδή κανείς δεν περνούσε από εκεί – εκτός από ελάχιστες ομάδες ανθρώπων τελευταία, όπως είχαν διακρίνει κι οι δύο Θυγατέρες.

«Η Πόλη θα μας οδηγήσει, Αδελφή μου. Είναι ο μόνος τρόπος,» απεκρίθηκε η Μιράντα. «Όπως πάντα. Αν οι Νομάδες βρίσκονται εδώ θα φτάσουμε σ'αυτούς. Αν η Κορίνα τούς πήγε κάπου πιο μακριά, σίγουρα θ'άφησαν κάποια σημάδια που μπορούμε ν'ακολουθήσουμε. Απλώς χρειάζεται περισσότερη παρατήρηση. Εσύ, ειδικά, που τους ξέρεις τόσο καλά – που τους *δημιούργησες* – πρέπει να μπορείς κάτι να διακρίνεις.

»Όμως τώρα χρειαζόμαστε ξεκούραση–»

«Ξεκούραση;»

«Δεν αισθάνεσαι κουρασμένη;»

Η Εύνοια αναστέναξε. Όφειλε να παραδεχτεί ότι, ναι, αισθανόταν κουρασμένη. Πολύ. «Και η Κορίνα;»

«Αν δεν ξεκουραστούμε, θα μας νικήσει χωρίς αμφιβολία.» Η Μιράντα έστριψε, επιστρέφοντας στο εγκαταλειμμένο γκαράζ όπου τους περίμεναν τα Εκτρώματα. Τα φωτάκια επάνω στα σώματά τους και τα ενεργειακά τους μέταλλα ήταν οι μοναδικές πηγές φωτός μέσα σε τούτο τον έρημο χώρο, πέρα από τον προβολέα του τρίκυκλου του Πανιστόριου.

«Και σκέφτεσαι να ξεκουραστούμε *εδώ;*» είπε ο Αλέξανδρος. «Δεν ξέρω για εσάς, αλλά εγώ πρέπει να γυρίσω στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Δεν ήρθα μαζί σας για να μείνω· ήρθα μόνο για να δω πού είναι αυτές οι σήραγγες και–»

«Δε μπορείς τώρα να επιστρέψεις,» του είπε η Μιράντα στρεφόμενη να τον κοιτάξει.

«Χωρίς τη δική σου βοήθεια, όχι, δεν μπορώ.» Το βλέμμα του έμοιαζε να την κατηγορεί που τον είχε παρασύρει σε τούτη την περιπέτεια.

Λες και εγώ τον κάλεσα, σκέφτηκε η Μιράντα. Το μόνο σίγουρο ήταν ότι η Πόλη τής τον είχε στείλει.

«Κοίτα,» του είπε. «Τώρα δεν γίνεται να σε οδηγήσω πίσω στη Β' Κατωρίγια. Επιπλέον, είναι πολύ πιθανό να φρουρούν την έξοδο – να μας περιμένουν.»

«Γαμώτο!» γρύλισε ο Αλέξανδρος. «Καταλαβαίνεις πόσες *δουλειές* έχω τώρα στη Β' Κατ–!»

«*Εσύ* ήθελες να μας ακολουθήσεις,» του θύμισε η Μιράντα. «Μην κατηγορείς εμάς.»

«Δε σχεδίαζα, όμως, ότι θα μας κυνηγούσε ολόκληρος ο στρατός του Αλυσοδεμένου Ποιητή!»

«Η Πόλη κρύβει πολλές εκπλήξεις για όσους είναι πολύ σίγουροι για το πεπρωμένο τους,» είπε η Μιράντα.

«Μην αρχίζεις τον φιλοσοφικό μυστικισμό τώρα!» μούγκρισε ο Αλέξανδρος.

Η Μιράντα μειδίασε. Και μετά, σοβαρά, είπε: «Το θέμα είναι ότι, αυτή τη στιγμή, δεν μπορούμε να επιστρέψουμε στη Β' Κατωρίγια. Δε συμφέρει. Εκτός του ότι πιθανώς να μας περιμένουν, είμαστε όλοι κουρασμένοι–»

«Και νομίζεις ότι εδώ μέσα είμαστε αρκετά ασφαλείς για να *κοιμηθούμε,* μα τον Κρόνο;»

Η Μιράντα έσμιξε τα χείλη. *Έχει κάποιο δίκιο,* όφειλε να παρατηρήσει. «Δεν υπάρχει άλλο μέρος για να κρύψω τα Εκτρώματα. Και δεν μπορώ να τα βγάλω– Ή... ίσως... Περιμένετε εδώ. Θα γυρίσω σύντομα.» Βγήκε από το όχημα.

«Πού πας;» ρώτησε ο Αλέξανδρος βγαίνοντας κι εκείνος, ενώ η Εύνοια έβγαινε από την άλλη πόρτα.

«Να κατοπτεύσω την Πόλη γύρω μας. Να δω αν υπάρχει μέρος όπου τα Εκτρώματα θα ήταν ασφαλή για απόψε – όπου δεν κυκλοφορεί κόσμος. Το Μεγάλο Λιμάνι είναι προφανώς χτυπημένο από πόλεμο· και, αν και αρκετά επιδιορθωμένο, σίγουρα υπάρχουν ακόμα αρκετά ερείπια εδώ.

»Περιμένετε. Θα γυρίσω σύντομα,» είπε ξανά. Και στην Εύνοια: «Μην τον αφήσεις να κάνει καμια βλακεία και να φύγει.»

Εκείνη κατένευσε.

Ο Αρχικατάσκοπος τις αγριοκοίταξε και τις δύο, αλλά δεν μίλησε.

Η Μιράντα έγνεψε στα Εκτρώματα να μείνουν στις θέσεις τους, να μην την ακολουθήσουν. Και έφυγε.

Τα Εκτρώματα δεν μετακινήθηκαν. Έβγαλαν μόνο μερικές μελωδίες από τα ηχεία τους.

Ο Αλέξανδρος και η Εύνοια περίμεναν, με πιστόλια στα χέρια. Αν και η Θυγατέρα έβλεπε στα πολεοσημάδια ότι δεν υπήρχε κίνδυνος. Το μέρος ήταν ερημικό, απομονωμένο.

Με την Κορίνα, όμως, ποτέ δεν μπορείς να ξέρεις. Αυτή η καταραμένη σκύλα! Αν πειράξει τους Νομάδες... Αν πειράξει τους Νομάδες...!

Η Μιράντα επέστρεψε μετά από κανένα εικοσάλεπτο. «Λοιπόν,» είπε. «Είμαστε τυχεροί. Υπάρχει μέρος. Μπείτε στο όχημα κι ακολουθήστε με.»

«Δε θα οδηγήσεις εσύ;» απόρησε ο Αλέξανδρος.

«Προτιμώ να βαδίζω. Δεν είναι μακριά. Και καλύτερα να μην πηγαίνουμε πολύ γρήγορα. Δε θέλω να μας πάρει είδηση καμια περιπολία του Ποιητή.»

«Τι άνθρωποι περιφέρονται εδώ; Της τοπικής Φρουράς, ή και συμμορίτες και μισθοφόροι;»

«Ό,τι μπορείς να φανταστείς.»

Ο Αλέξανδρος ένευσε, περιμένοντας τέτοια απάντηση. Κάθισε στη θέση του οδηγού του τρίκυκλου, και η Εύνοια κάθισε πίσω του.

Η Μιράντα άρχισε να βαδίζει, σφυρίζοντας στα Εκτρώματα να την ακολουθήσουν. Και τα δέκα ήρθαν στο κατόπι της, γύρω από το όχημα του Πανιστόριου που κυλούσε αργά πάνω στο πλακόστρωτο.

Η Μιράντα παρατηρούσε τα σημάδια της Πόλης, με τα μάτια της να γυαλίζουν σαν μάτια γάτας μες στη νύχτα. Έβλεπε πού υπήρχαν «κενά» για να περάσει τους φίλους της χωρίς κανένας να τους δει – ούτε φρουρός, ούτε μισθοφόρος, ούτε συμμορίτης, ούτε τυχαίος πολίτης ή περαστικός. Και το γεγονός ότι το Μεγάλο Λιμάνι ήταν χτυπημένο άσχημα από τους πρόσφατους πολέμους τη διευκόλυνε.

Πολύ σύντομα έφτασαν σε κάτι ερείπια. Δύο ή τρία οικοδομήματα που είχαν πέσει το ένα πάνω στο άλλο ύστερα από εκρήξεις. Το μέρος ήταν τελείως διαλυμένο: ένας λαβύρινθος από χαλάσματα και κάθε είδους κομμάτια και απομεινάρια, πολλά από τα οποία έμοιαζαν επικίνδυνα.

Η Εύνοια, όμως, αμέσως παρατήρησε κάτι ελπιδοφόρο. «Οι Νομάδες πέρασαν από εδώ, Μιράντα! *Οι Νομάδες!* Είμαι σίγουρη! Βλέπω τα σημάδια τους!»

Η Μιράντα χαμογέλασε μες στο σκοτάδι της νύχτας, γιατί κι εκείνη είχε, φυσικά, διακρίνει τα πολεοσημάδια των Νομάδων από όταν είχε πρωτοβρεί αυτά τα χαλάσματα. Αλλά δεν ήταν απόλυτα σίγουρη. Θεωρούσε ότι ίσως να έκανε και λάθος, γιατί πρέπει να είχε περάσει κάμποσος καιρός από τότε που οι Νομάδες είχαν σταματήσει εδώ. Όμως, αφού τώρα κι η Εύνοια διέκρινε το πέρασμά τους....

«Ναι, Αδελφή μου,» είπε η Μιράντα. «Ήταν εδώ. Αλλά όχι πρόσφατα. Μάλλον σταμάτησαν αφότου είχαν βγει από τις σήραγγες της αρχέγονης πόλης, για να ξεκουραστούν. Και από τότε ώς σήμερα κανείς άλλος δεν νομίζω πως ήρθε να μείνει σε τούτο το μέρος.»

«Ναι,» συμφώνησε η Εύνοια, νιώθοντας μια βαθιά καταπίεση να φεύγει ξαφνικά από μέσα της, «ναι.»

«Είδες που σ'το είπα; Θα τους βρούμε. Υπομονή χρειάζεται μόνο.»

Η Μιράντα είχε ήδη μπει μέσα στα ερείπια, και τα Εκτρώματα και το τρίκυκλο όχημα την είχαν ακολουθήσει. Ο Αλέξανδρος και η Εύνοια άνοιξαν τις πόρτες και βγήκαν.

Ο πρώτος είπε: «Ακόμα κι εδώ δεν ξέρω κατά πόσο είμαστε ασφαλείς...»

«*Απόλυτα* ασφαλείς πουθενά δεν πρόκειται να είμαστε στην Α' Ανωρίγια Συνοικία,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Αλλά εγώ κι η Εύνοια θα φυλάμε σκοπιές. Και–»

«Κι εγώ επίσης.»

«Δεν υπάρχει λόγος, Αλέξανδρε. Τα σημάδια που βλέπουμε εσύ δεν τα βλέπεις.»

«Τι διάολο σημάδια είναι αυτά;»

«Αδύνατον να σου εξηγήσουμε με τρόπο που θα καταλάβεις.»

«Χρειάζεται να σου πω για τρίτη φορά ότι *δεν* μου αρέσουν τα μυστήρια;»

Η Μιράντα γέλασε. «Λες ψέματα ξανά,» είπε. «Αλλά, όπως και νάχει, θα κάνω και Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως, για επιπλέον προστασία.»

«Τα μούσια του Κρόνου! Ξέρεις κάθε ξόρκι και μαγγανεία που χρησιμοποιούν τα μαγικά τάγματα της Συγκεντρωτικής Ακαδημίας Μαγικών Τεχνών;»

«Ούτε κατά διάνοια, Αλέξανδρε. Είμαι πολύ μέτρια στη χρήση της μαγείας.»

«Η μετριοφροσύνη δεν νομίζω ότι σου ταιριάζει.»

«Καλό αυτό, γιατί *δεν* είμαι μετριόφρων,» είπε η Μιράντα. Και μετά άρχισε να κάνει τη Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως, βηματίζοντας σ'έναν αρκετά μεγάλο κύκλο γύρω από την Εύνοια, τον Αλέξανδρο, και το τρίκυκλο όχημα, ενώ υποτονθόρυζε λόγια στη γλώσσα της μαγείας, σχημάτιζε σύμβολα με τα δάχτυλά της, και εστίαζε το μυαλό της πλήρως στη μαγική της δουλειά.

Κανένα εικοσάλεπτο πέρασε μέχρι να τελειώσει, κι ώς τότε η Αδελφή της και ο Αρχικατάσκοπος είχαν καθίσει πάλι στο εσωτερικό του οχήματος, ενώ τα περισσότερα Εκτρώματα είχαν μαζέψει τα πλοκάμια τους και δεν ήταν παρά σφαίρες από παλλόμενα ενεργειακά μέταλλα. Είχαν κουραστεί; αναρωτήθηκε η Μιράντα. Από το γρήγορο ταξίδι; Από τη σύγκρουση με τους πολεοπλάστες; *Κουράζονταν* τα Εκτρώματα; Ήθελαν να μείνουν σε αδράνεια για να αναπληρώσουν κάπως τη χαμένη ενέργειά τους;

Ήταν πιθανό, δεν ήταν; Ακόμα και τα δημιουργήματα του Κενοπρόσωπου Θεού, παρότι έμοιαζαν αήττητα, έπρεπε κάποτε να εξαντλούνται ύστερα από μεγάλη δραστηριότητα.

Η Μιράντα ήλπιζε, πάντως, να βρίσκονταν σε μερική εγρήγορση τουλάχιστον, ώστε να είναι έτοιμα να κινηθούν σε περίπτωση που κάποιος κίνδυνος παρουσιαζόταν.

«Τελείωσες τη μαγγανεία;» ρώτησε ο Αλέξανδρος, καπνίζοντας ένα τσιγάρο καθώς ήταν καθισμένος στη θέση του οδηγού, με την πόρτα ανοιχτή και τα πόδια του τεντωμένα έξω από το όχημα, σταυρωμένα στον αστράγαλο.

Η Μιράντα κάθισε σε μια πέτρα των χαλασμάτων. «Ναι. Αν κάποια υλική οντότητα μεγαλύτερη από σκύλο μάς πλησιάσει θα το καταλάβω αμέσως, ακόμα κι αν κοιμάμαι.»

«Εγώ δε νομίζω να κοιμηθώ και πολύ απόψε...»

«Να κοιμηθείς. Αύριο έχουμε πολλά να κάνουμε.»

/20\

Αναστάτωση επικρατεί μέσα στο Πολιταρχικό Μέγαρο ενώ οι στρατοί του Αλυσοδεμένου Ποιητή υπερισχύουν· και ο Βόρκεραμ-Βορ συνειδητοποιεί τελικά ότι κάποιος λείπει, και οι θυγατέρες ανησυχούν...

Γύρω από το μεγάλο τραπέζι της Αίθουσας Γενικών Συναθροίσεων του Πολιταρχικού Μεγάρου της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας βρίσκονταν (οι περισσότεροι όρθιοι) ο Βόρκεραμ-Βορ, η Ευμενίδα Νοράλνω, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, η Ολντράθα, η Άνμα, η Νορέλτα-Βορ, η Φοριντέλα-Ράο, ο Όρπεκαλ-Λάντι, τα δέκα μέλη του Πολιτικού Συμβουλίου που είχαν απομείνει, και μερικοί βοηθοί και σύμβουλοι των πολιτικών.

Όλοι τους παρακολουθούσαν τις αναφορές που έρχονταν στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του Βόρκεραμ-Βορ από τα τρία μεγάλα μέτωπα στη συνοικία: αυτό στην Αζρόντω, αυτό στον Σκηνοκράτη, κι αυτό στη Βραχύλογη. Και όσα άκουγαν δεν τους έδιναν ελπίδες για νίκη. Τα λόγια που ηχούσαν από το μεγάφωνο της συσκευής ήταν απογοητευτικά. Ήταν λόγια ανθρώπων που βρίσκονταν πολύ πιεσμένοι, φοβισμένοι ίσως, στα όρια τού να τραπούν σε φυγή.

Ο Βόρκεραμ – πηγαίνοντας κόντρα σε κάθε πολεμικό ένστικτό του, αλλά και σε κάθε *ανθρώπινο* ένστικτό του, νόμιζε – δεν έδωσε αμέσως διαταγή για υποχώρηση, αφήνοντας την κατάσταση να εξελιχτεί για λίγο. Ώστε οι ανόητοι πολιτικοί να δουν ότι τα πράγματα ήταν όντως άσχημα και η πιο λογική κίνηση ήταν να οπισθοχωρήσουν.

Όταν όμως άρχισε να μαθαίνει για σημαντικά πλήγματα των υπέρμαχων της Β' Κατωρίγιας και για μεγάλες νίκες του εχθρού, έπαψε να διστάζει. Πρόσταξε όλους τους μισθοφόρους μαχητές και τους φρουρούς να υποχωρήσουν.

Ορισμένοι πολιτικοί γύρω απ'το τραπέζι διαμαρτυρήθηκαν – αλλά ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν ήταν ανάμεσά τους.

«Κουφοί είστε;» τους είπε η Ευμενίδα. «Νομίζετε ότι θα είχε κανένα νόημα να επιμείνουμε;»

«Κοίτα να δεις που ήρθαν *μισθοφόροι* για να κάνουν κουμάντο στη συνοικία μας...» μουρμούρισε κάποιος.

«Οι μισθοφόροι,» τόνισε ο Βόρκεραμ-Βορ, «προσπαθούν *να σώσουν τις ζωές των μαχητών σας,* ώστε να έχετε πιθανότητες να πολεμήσετε και αύριο. Αν συνεχίζαμε να αντιμετωπίζουμε τα φουσάτα του Ποιητή απόψε, η πανωλεθρία θα ήταν γενικευμένη. Θα χάναμε τη συνοικία. Θα έπεφτε στα χέρια του. Δεν υπάρχει αμφιβολία.»

Οι πολιτικοί μουρμούριζαν και μούγκριζαν.

«Μιλά σωστά,» τους είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι, με σκοτεινή, απεγνωσμένη όψη. «Είναι αλήθεια.»

«Το λες επειδή είναι υποστηρικτής σου, Όρπεκαλ-Λάντι!» «Του κάνεις πλάτες επειδή σ'έκανε Πολιτάρχη!» «Είναι άνθρωπός σου...»

«Νομίζει κανείς σας ότι θ'άφηνα ποτέ τη συνοικία μας να κατακτηθεί από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή;» φώναξε ο Όρπεκαλ-Λάντι, φανερά οργισμένος τώρα, με το χρυσό δέρμα του προσώπου του κοκκινισμένο και τα μάτια του άγρια σαν θηρίου.

Κανείς δεν απάντησε στο ερώτημά του. Φοβόνταν, ίσως, ότι θα τους δάγκωνε.

Ο Όρπεκαλ στράφηκε στον Βόρκεραμ. «Μπορούμε να διώξουμε τον Ποιητή; Έχουμε πιθανότητες;»

«Αυτό θα φανεί από αύριο. Θα πρέπει να κινηθούμε έξυπνα. Και μάλλον θα χρειαστούμε βοήθεια και από άλλες συνοικίες.»

«Η Α' Κατωρίγια θα μας συντρέξει.»

«Κι εγώ αυτό εύχομαι. Και ελπίζω το ίδιο να κάνει και η Φιλήκοη. Γιατί, όταν ο Αλυσοδεμένος Ποιητής έχει περάσει από εδώ, αυτές οι δύο συνοικίες θα είναι ο επόμενος στόχος του.»

Η Κορίνα ήταν κουρασμένη. Ήθελε να μπει πάλι στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια, για να δει τι είχε γίνει με τις καταραμένες Αδελφές της και τον Πανιστόριο, αλλά ήξερε ότι αυτό δεν θα ήταν καθόλου συνετό τώρα.

Είχε ξυπνήσει σχεδόν μεσημέρι σήμερα, στη Συρροή, είχε φύγει από το *Θαύμα της Νύχτας,* και είχε βαδίσει στους δρόμους της συνοικίας, μπαίνοντας στο ενεργειακό πλέγμα. Και από εκεί είχε βγει εδώ, στη Β' Κατωρίγια, αλλά όχι το μεσημέρι: τη νύχτα. Η Κορίνα είχε κάνει ένα

άλμα μέσα στον χρόνο. Κανονικά, δεν θα έπρεπε ίσως να νιώθει κουρασμένη, αφού όλες τις ενδιάμεσες ώρες τις είχε προσπεράσει, δεν τις είχε ζήσει. Όμως *αισθανόταν* κουρασμένη. Η ίδια η περιπλάνηση μέσα στο πλέγμα ήταν κοπιαστική. Την είχε εξαντλήσει. Επομένως, ήταν σαν, υπό μία έννοια, να *είχε* ζήσει αυτές τις ενδιάμεσες ώρες από το μεσημέρι ώς το βράδυ, αλλά με τελείως διαφορετικό τρόπο.

Θα τα πούμε αύριο, Μιράντα. Δε θα το βρεις τόσο εύκολο να με νικήσεις, Αδελφή μου!

Κι αυτά τα μηχανικά όντα που ήταν μαζί με τη Μιράντα – αυτά τα *Εκτρώματα* – η Κορίνα τα ήθελε! Θα προσπαθούσε να τα αποκτήσει.

Οι πολεοπλάστες, άραγε, στην αρχέγονη πόλη τι θα έκαναν μαζί τους; Θα επιχειρήσουν κι εκείνοι να τα αρπάξουν; Να τα πάρουν από τη Μιράντα;

Προς το παρόν, η Κορίνα έπρεπε να φανεί υπομονετική καθώς βρισκόταν μέσα στο μεγάλο μεταβαλλόμενο άρμα της Καρζένθα-Σολ και του Κάδμου.

Άκουγε τις πολεμικές αναφορές που έρχονταν από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα.

Η φωνή του Βάρνελ-Αλντ ήχησε: «*Καρζένθα;*»

«Ναι, Βάρνελ.»

«*Τρέπονται σε φυγή από τον Σκηνοκράτη. Έχουμε νικήσει!*»

«Μην τους καταδιώξετε!» προειδοποίησε η Καρζένθα-Σολ. «Μπορεί να θέλουν να σας οδηγήσουν σε παγίδα!»

Ο Βάρνελ-Αλντ γέλασε. «*Φυσικά. Για τόσο ανόητο μ'έχεις, Στρατάρχη;*»

«Απλώς ήθελα να σε προειδοποιήσω.» Και ρώτησε: «Η κατάσταση είναι ίδια και στη Βραχύλογη;»

«*Δε θ'αργήσουμε να μάθουμε.*»

Η Καρζένθα άλλαξε συχνότητα. «Ζιλμόρε; Μ'ακούς;»

«*Σαν φωνή του πολέμου,*» αποκρίθηκε ο αρχηγός των Σκοταδιστών. «*Και ήθελα τώρα μόλις να σε καλέσω.*»

«Κάτι δεν πηγαίνει καλά;»

«*Αντιθέτως! Οι εχθροί μας υποχωρούν σαν δαρμένα σκυλιά! Η Αζρόντω είναι δική μας, Καρζένθα! Δική μας! Με τη χάρη του Σκοτεινού Άρχοντα!*»

Ήταν ανάγκη ο παλαβός να αναφέρεται έτσι ανοιχτά στον *Σκοτοδαίμονα,* μα τα μούσια του Κρόνου; αναρωτήθηκε η Καρζένθα-Σολ. «Παρόμοια είναι και η κατάσταση στ'ανατολικά,» τον πληροφόρησε.

«*Υποχωρούν και από τον Σκηνοκράτη;*»

«Ναι.»

Ο Ζιλμόρος γέλασε. «*Η κατάκτηση της Β' Κατωρίγιας ήταν πιο εύκολη απ'ό,τι φανταζόμασταν, Καρζένθα!*»

«Η κατάκτηση της Β' Κατωρίγιας *δεν έχει τελειώσει ακόμα,* Ζιλμόρε. Να είστε σε ετοιμότητα. Και μην αρχίσετε αμέσως τις λεηλασίες! Δε θέλουμε να τρομοκρατήσουμε τον πληθυσμό.»

«*Έλα τώρα, Στρατάρχη!*» (Υπήρχε ειρωνεία σ'αυτό το *Στρατάρχη*, νόμιζε η Καρζένθα.) «*Θες να πείσω, κάπως, τους μαχητές μας ότι δεν μπορούν να μπουν ούτε σε μερικές αποθήκες, υπεραγορές, και καταστήματα για ν'αρπάξουν κάποια αγαθά για τον κόπο τους; Θα τσαντιστούν, και με το δίκιο τους! Γιατί πολεμούσαν;*»

Η Καρζένθα αναστέναξε – ένας αναστεναγμός που περισσότερο σαν γρύλισμα αντήχησε. «Φρόντισε, πάντως, να κρατήσεις τις λεηλασίες στο *ελάχιστο.* Και όχι μέσα σε πολυκατοικίες όπου μένει κόσμος! Με καταλαβαίνεις; *Όχι μέσα σε πολυκατοικίες όπου μένει κόσμος.* Και ούτε βιασμοί!»

«*Ελήφθη το μήνυμα, Στρατάρχη. Ακούμε και υπακούμε,*» αποκρίθηκε ο Ζιλμόρος, και διέκοψε την τηλεπικοινωνία.

«Θα τον σφάξω με τα χέρια μου, μια απ'αυτές τις μέρες!» σύριξε η Καρζένθα-Σολ χτυπώντας την κονσόλα με τη γαντοφορεμένη γροθιά της.

Ο Κάδμος έστρεψε το βλέμμα του στην Κορίνα. «Τι νομίζεις για τον Ζιλμόρο;»

«Τι να νομίζω;»

«Μας είναι πιστός, ή όχι;»

«Είναι από τους πιο σημαντικούς μαχητές σας, Κάδμε. Μην το αμφιβάλλεις αυτό. Παρά τα μειονεκτήματά του, πρέπει να δείτε τα προτερήματά του.»

«Προτερήματα...» μουρμούρισε η Καρζένθα. *Έχει και «προτερήματα» αυτός ο άνθρωπος;* σκέφτηκε. *Το μόνο του «προτέρημα» είναι η επιρροή του ανάμεσα στις συμμορίες και στον υπόκοσμο γενικά.*

Από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα ήρθε ξαφνικά η φωνή του Βάρνελ-Αλντ μέσα από παράσιτα: «*Καρζένθα; Υποχωρούν κι από τη βόρεια Βραχύλογη! Όλες οι ανατολικές όχθες είναι δικές μας!*»

«Ωραία,» αποκρίθηκε η Στρατάρχης της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας.

«*Δεν ακούγεσαι και τόσο ικανοποιημένη. Τα πράγματα δεν πάνε καλά στα δυτικά;*»

«Κι εκεί οι εχθροί μας υποχωρούν.»

«*Τότε;*»

«Σκεφτόμουν κάτι άλλο. Τέλος πάντων. Ασφαλίστε τον Σκηνοκράτη και τη Βραχύλογη, Βάρνελ, και μετά έλα εδώ για να μιλήσουμε.»

«*Δεν είναι ολόκληρη η Βραχύλογη δική μας. Μόνο η βόρεια μεριά της.*»

«Ασφαλίστε τις περιοχές ώς εκεί όπου είναι δικές μας. Και μην κάνετε καμια κίνηση για να προχωρήσετε απόψε.»

«*Εννοείται. Σε λίγο θα είμαι κοντά σας, Καρζένθα.*» Και η τηλεπικοινωνία τερματίστηκε.

Ο Κάδμος στράφηκε πάλι στην Κορίνα. «Γιατί αυτή η Μιράντα αναζητά τους Νομάδες των Δρόμων;»

«Δεν είναι μόνη της. Εκτός απ'τον Αρχικατάσκοπο της Β' Κατωρίγιας, μες στο όχημα είναι και η Εύνοια, η Κυρά των Δρόμων.»

«Η αρχηγός των Νομάδων; Η Νομαδάρχισσα; Μα... είχες πει ότι εξαφανίστηκε!»

«Δεν είχε εξαφανιστεί, τελικά.»

Ο Κάδμος συνοφρυώθηκε. «Και... γιατί δεν θέλεις να τις αφήσεις να βρουν τους Νομάδες, Κορίνα; Τι συμβαίνει; Θα τους βοηθήσουν, δεν θα τους βοηθήσουν;»

«Τα πράγματα με τις Αδελφές μου είναι πιο περίπλοκα απ'ό,τι νομίζεις, Κάδμε.»

Η Καρζένθα, που δεν ενδιαφερόταν για τους Νομάδες, ρώτησε: «Τι ήταν αυτά τα μηχανικά όντα μαζί με τη Μιράντα, Κορίνα; Κάποιου είδους καινούργιο όπλο;»

«Δε νομίζω ότι είναι 'καινούργιο' ακριβώς,» αποκρίθηκε η Θυγατέρα της Πόλης. «Και ούτε νομίζω πως είναι τίποτα που εύκολα θα μπορούσε να φτιαχτεί σήμερα. Αν είναι εφικτό να φτιαχτεί *καν.*» *Εκτός ίσως από τον Κλαρκ,* πρόσθεσε νοερά. Όμως ήταν σίγουρη πως δεν γινόταν να πάει να τον ρωτήσει. Ο καταραμένος την είχε προδώσει!

Αλλά, βέβαια, αναμενόμενο δεν ήταν, τώρα που είχε συναντήσει τη Μιράντα; Ήταν περισσότερο φίλος της απ'ό,τι φίλος της Κορίνας.

Δικό του λάθος!

«Πώς βρέθηκαν εδώ;» ρώτησε η Καρζένθα. «Είναι από άλλη διάσταση; Από *ποια* διάσταση;»

«Από κάπου όπου εμείς δεν μπορούμε να τα βρούμε, Καρζένθα. Μπορούμε, όμως, ίσως να τα κλέψουμε από τη Μιράντα.»

Τα μάτια της Καρζένθα στένεψαν. Ένα τέτοιο όπλο σίγουρα δεν θα ήταν άχρηστο! σκέφτηκε. «Έχεις κάποιο σχέδιο;»

«Θα δείξει. Από αύριο.»

«Πήγαν στην Α' Ανωρίγια Συνοικία τώρα;»

«Κατά πάσα πιθανότητα.» *Αν κατόρθωσαν να περάσουν από τους πολεοπλάστες,* πρόσθεσε νοερά η Κορίνα. *Πράγμα αναμενόμενο.* Η Μιράντα ήταν πολυμήχανη, η σκύλα.

«Μπορώ να ειδοποιήσω τους μαχητές μας εκεί να τους περιμένουν,» προθυμοποιήθηκε η Καρζένθα.

«Δεν έχει νόημα. Δεν πρόκειται να τους βρουν.»

«Γιατί;»

«Γιατί η Μιράντα ξέρει τι κάνει.» Και πρόσθεσε: «Μην ανησυχείς, Καρζένθα: αν κάποιος δει κάτι σαν τα Εκτρώματα να βαδίζει μες στους δρόμους της Α' Ανωρίγιας, θα το μάθεις.»

«Τα σφαιρικά όντα με τα πλοκάμια... Τι όνομα είναι αυτό; 'Εκτρώματα'; Πραγματικά έτσι λέγονται;»

«Έτσι τα λέει η Μιράντα.»

Οι υποχωρούντες συγκεντρώθηκαν, με διαταγή του Βόρκεραμ-Βορ, στη Χτυπημένη, στη Μονότροπη, στην Όκιλμερ, και στη νότια Βραχύλογη.

«Αφήνεις τη Φυτευτή αφύλαχτη;» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι.

«Οι δυνάμεις μας δεν είναι αρκετές για να την υπερασπιστούν.»

«Και είσαι σίγουρος ότι θα μπορέσουμε να νικήσουμε τον Ποιητή όταν έρθει προς τα εδώ;»

«Αντιθέτως: το αμφιβάλλω πολύ. Όχι χωρίς βοήθεια, τουλάχιστον, και χωρίς ένα καλό σχέδιο. Γι'αυτό δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο, Όρπεκαλ. Κάλεσε τον Σελασφόρο Χορονίκη και την Αμάντα Πολύεργη.»

(Ο Βόρκεραμ πρόσφατα, τώρα που είχε γίνει Στρατάρχης της Β' Κατωρίγιας, είχε μάθει το όνομα της Πολιτάρχη της Φιλήκοης.) «Ζήτησε στρατιωτική αρωγή. *Άμεσα.* Πες τους πως, αν δεν μας βοηθήσουν *τώρα,* δεν πρόκειται η Β' Κατωρίγια να κρατήσει για πολύ.»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι ένευσε. «Ναι.»

«Εν τω μεταξύ, εγώ θ'αρχίσω να προετοιμάζω τα πάντα και τους πάντες για άμυνα.» Στράφηκε στους άλλους πολιτικούς. «Εσείς πηγαίνετε στα σπίτια σας. Μόνο να μας δυσκολέψετε μπορείτε με την παρουσία σας εδώ.»

«Ποια σπίτια μας, *Στρατάρχη;*» είπε η Εσμεράλδα Κροντένδω, η Περιφερειάρχης του Σκηνοκράτη, ο οποίος είχε μόλις κατακτηθεί από τις δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή. «Τα σπίτια μας τώρα βρίσκονται υπό τον έλεγχο ενός δυνάστη! Χάρη σ'εσένα!»

«Βρείτε κάποιο άλλο μέρος για να ξεκουραστείτε,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ ψύχραιμα. «Εδώ δεν έχει νόημα να μείνετε άλλο.»

«Ούτε νόημα να φύγουμε έχει!» διαφώνησε ο Έντγκαρ Ερπετώνυχος.

«Θα βοηθήσουμε όπως μπορούμε,» πρόσθεσε ο Βάντορεκ Σιλντάμφω, ο άνθρωπος που ώς τώρα ήταν Σύμβουλος Επικοινωνιών του Γουίλιαμ Σημαδεμένου – και εξακολουθούσε να είναι Σύμβουλος Επικοινωνιών.

Ο Βόρκεραμ σκέφτηκε: *Δεν πρόκειται να τους ξεφορτωθούμε, τους καταραμένους.* «Εντάξει,» είπε, «κάντε ό,τι νομίζετε. Αλλά φροντίστε να μη μπλεχτείτε στα πόδια μου. Δε θα το ανεχτώ.»

«Λέμε πως θέλουμε να *βοηθήσουμε,*» τόνισε η Κάρβια-Ριθ, που ήταν Περιφερειάρχης της Φυτευτής και μέλος του Συμβουλίου.

«Μπορείτε να βοηθήσετε με το να μη μπλέκεστε στα πόδια μου,» επανέλαβε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Μπορούμε να βοηθήσουμε,» αντιγύρισε η Κάρβια-Ριθ, «με το να οργανώσουμε άμυνα στη Φυτευτή – για την οποία δεν φαίνεται να σ'ενδιαφέρει!»

«Μα τον Κρόνο! – αυτό ακριβώς σάς λέω! *Να μην κάνετε τίποτα στρατιωτικό.*»

«Μπορούμε να οργανώσουμε άμυνα στη Φυτευτή!» επέμεινε η Κάρβια-Ριθ.

«Δεν είστε στρατιωτικοί· απλά θα βάλετε τον κόσμο να σκοτωθεί. Αφήστε την άμυνα της συνοικίας σ'εμένα. Ο Ποιητής δεν θα πάει προς τη Φυτευτή, να είστε σίγουροι· θα έρθει προς τα εδώ: προς τη Χτυπημένη, προς τη Μονότροπη και την Όκιλμερ.»

«Πώς το ξέρεις; Αν επιτεθεί στη Φυτευτή, τι θα γίνει; Δεν πρόκειται να την αφήσω αφύλαχτη!»

«Γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» Ο Βόρκεραμ χτύπησε το χέρι του πάνω στο τραπέζι. «Τι θέλετε να κάνω; Να βάλω να σας συλλάβουν; *Κανένας* δεν θα ανακατευτεί με την άμυνα της συνοικίας. Μόνο εγώ και οι άνθρωποι που ξέρω ότι ξέρουν από στρατηγική. Συνεννοηθήκαμε; Ή προτιμάτε αύριο να ποδοπατηθείτε όλοι από τις ορδές του Αλυσοδεμένου Ποιητή;»

«Ο Βόρκεραμ έχει δίκιο,» είπε ο Όρπεκαλ. «Αφήστε τον να–»

«Άντε *γαμήσου,* Όρπεκαλ-Λάντι!» φώναξε ένας από τους παλιούς συμβούλους του Σημαδεμένου, ο Μόρνιλακ Μονοσήμαντος. «Δε θα εγκαταλείψουμε τα σπίτια μας!» Και γρονθοκόπησε τον Όρπεκαλ στο πλάι του κεφαλιού. Εκείνος παραπάτησε, κραυγάζοντας. Η Κατρίν (η γραμματέας) και ο Μέδμορ-Λάντι (ο αδελφός του) τον έπιασαν για να μην πέσει.

Ο Βόρκεραμ-Βορ όρμησε σαν αφηνιασμένο εξωδιαστασιακό θηρίο, σπρώχνοντας δυο καρέκλες από τη μέση, ενώ τρομαγμένοι πολιτικοί και βοηθοί έφευγαν από μπροστά του, φοβούμενοι μην τους χτυπήσει. Ζυγώνοντας τον Μόρνιλακ (που ήταν Σύμβουλος Οικονομίας του Γουίλιαμ Σημαδεμένου) τον γρονθοκόπησε στα πλευρά, κάνοντάς τον να διπλωθεί με μια πνιχτή φωνή. Τον γρονθοκόπησε στο μάγουλο, τινάζοντάς τον στο πάτωμα, με αίματα στο πρόσωπό του.

Κραυγές και ουρλιαχτά και βρισιές από γύρω, ενώ όλοι απομακρύνονταν από τον Βόρκεραμ, περίτρομοι.

Εκτός από τον Άβαντα, την Ευμενίδα, και την Ολντράθα, που τον πλησίαζαν. Η τελευταία τον άρπαξε από το μπράτσο, λέγοντας το όνομά του, ζητώντας του να σταματήσει.

Εκείνος αποκρίθηκε ψύχραιμα: «Δε σκόπευα να δώσω συνέχεια.» Και στράφηκε ξανά στους πολιτικούς και τους βοηθούς τους. «Αν θέλετε να μείνετε εδώ και να ξενυχτίσετε, μείνετε. Αλλά δεν έχετε καμια δουλειά να ανακατεύεστε με την άμυνα της συνοικίας. Βοηθήστε τους

πολίτες σε ό,τι χρειάζονται. Βοηθήστε στον ανεφοδιασμό. Συνεννοηθήκαμε;»

Τώρα, κανείς δεν έφερε αντίρρηση.

Ο Βόρκεραμ ρώτησε: «Είσαι καλά, Όρπεκαλ;»

Εκείνος σκούπιζε λίγο αίμα από την άκρη του στόματός του. «Τα σκυλιά του Σημαδεμένου, ακόμα και τώρα, δεν δαγκώνουν τόσο άγρια.» Και κοίταξε με εκδικητικό βλέμμα τον Μόρνιλακ Μονοσήμαντο που είχε λιποθυμήσει στο πάτωμα.

«Τα δικά σου σίγουρα δαγκώνουν πιο άγρια!» ακούστηκε να λέει κάποιος πίσω από τους άλλους, κρυμμένος.

«*Ανόητοι!*» φώναξε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Με τα καμώματά σας θα καταποντιστούμε όλοι! Τώρα χρειάζεται *συνεργασία.* Αν δεν συνεργαστούμε, ο Ποιητής θα μας τσακίσει. Να κάνετε ό,τι σας λέει ο Βόρκεραμ. Ο Βόρκεραμ *ξέρει* τι κάνει.» Και στράφηκε στον Βόρκεραμ-Βορ. «Πηγαίνω να επικοινωνήσω με τους γείτονές μας.»

Εκείνος ένευσε. «Όσο πιο γρήγορα τόσο το καλύτερο.»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι βάδισε προς την έξοδο της Αίθουσας Γενικών Συναθροίσεων κάνοντας νόημα σε μερικούς να τον ακολουθήσουν.

Ο Βόρκεραμ έπιασε τον πομπό του από εκεί όπου τον είχε αφήσει στο τραπέζι και μίλησε τηλεπικοινωνιακά σε μερικούς μισθοφόρους και ανθρώπους της Φρουράς. Ύστερα, έφυγε κι αυτός από την Αίθουσα Γενικών Συναθροίσεων με τις Θυγατέρες, τη Φοριντέλα-Ράο, τον Άβαντα, και την Ευμενίδα στο κατόπι του, αφήνοντας εκεί μόνο τους πολιτικούς και τους βοηθούς τους.

Ο Βόρκεραμ-Βορ βγήκε από το Πολιταρχικό Μέγαρο. Μίλησε στους μαχητές που ήταν συγκεντρωμένοι απέξω. Πρόσταξε να γίνουν, άμεσα, επισκευές στο μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών, γιατί, με τους μηχανισμούς μεταβλητότητας να έχουν πάθει βλάβες, δεν μπορούσε να το αγνοήσει καθόλου.

«Το έχω ήδη ελέγξει, αρχηγέ,» του είπε η Ζιλκάμα'μορ. «Κι αυτό που έχει συμβεί είναι όντως επικίνδυνο. Μπορεί η μεταμόρφωση να μπλοκάρει, να μείνει στη μέση. Ή μπορεί, στη χειρότερη περίπτωση, να γίνει ακόμα και έκρηξη.»

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» καταράστηκε ο Βόρκεραμ κάτω απ'την ανάσα του. «Τι χρειάζεται να κάνουμε, Ζιλκάμα; Μπορεί να επισκευαστεί;»

«Φυσικά και μπορεί. Αλλά μόνο με εργοστασιακή βοήθεια. Αυτό δεν είναι κάτι που μπορείς να το φτιάξεις σ'ένα απλό μηχανουργείο. Ξέρεις πώς κατασκευάζονται τα μεταβαλλόμενα οχήματα, αρχηγέ;»

«Περίπου. Πρέπει πρώτα να φτιαχτούν όλες τους οι μορφές, σωστά;»

«Ναι. Φτιάχνεις όλες τους τις μορφές, με άριστες προδιαγραφές, και μετά τα περιλούζεις με ενέργεια, τοποθετημένα σε ειδική αίθουσα. Το 'ενεργειακό ντους', όπως το λέμε. Η ενέργεια, αλλοιώνοντας την πραγματικότητα, συνενώνει τα οχήματα: κάνει τα πολλά *ένα* ενώ, συγχρόνως, *εξακολουθούν* να είναι πολλά. Κι επίσης δημιουργεί τον μηχανισμό μεταβλητότητας. Ο μηχανισμός μεταβλητότητας είναι, ουσιαστικά, ένα ενεργειακό κατασκεύασμα στον πυρήνα του μεταβαλλόμενου οχήματος. Αν απορρυθμιστεί – κι αυτό φαίνεται να έχει πάθει τώρα ο δικός μας – πρέπει να τον ξαναρρυθμίσεις με τη χρήση ειδικών μηχανημάτων και ξορκιών.»

«Γνωρίζεις τα απαραίτητα ξόρκια, Ζιλκάμα;»

«Δυστυχώς όχι. Θα χρειαστούμε έναν άλλο μάγο για τέτοια δουλειά. Υποθέτω πως εκεί που θα βρούμε τα μηχανήματα θα βρούμε κι αυτόν.»

«Μάλιστα.» Ο Βόρκεραμ κοίταξε τριγύρω, αναζητώντας τον Πανιστόριο. Ο Αρχικατάσκοπος της Β' Κατωρίγιας σίγουρα θα ήξερε πού μπορούσαν να βρουν ό,τι χρειάζονταν.

Αλλά δεν τον έβλεπε πουθενά. Είχε εξαφανιστεί.

«Ποιον ψάχνεις;» ρώτησε η Ολντράθα. «Τον Πανιστόριο;»

Ο Βόρκεραμ ένευσε. «Ναι. Ξέρεις πού είναι;»

«Πήγε με τη Μιράντα και την Εύνοια. Στις σήραγγες απ'τις οποίες ήρθε ο στρατός του Ποιητή.»

«*Τι;* Χωρίς να μ'ενημερώσει; Για ποιο λόγο;»

«Η Εύνοια ήθελε να βρει τους Νομάδες,» εξήγησε η Άνμα, «και ο–»

«*Τώρα; Τώρα,* μα τον Κρόνο, νόμιζε ότι είναι η κατάλληλη στιγμή;»

«–Αλέξανδρος ήθελε να μάθει πού ακριβώς είναι οι σήραγγες.»

«Θα του μιλήσω,» μούγκρισε ο Βόρκεραμ-Βορ, και βγάζοντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του τον κάλεσε στον δικό του πομπό. «Γαμώ-

το,» είπε ύστερα από μια στιγμή. «Το σήμα δεν φτάνει.» Τον κάλεσε ξανά. «Το σήμα δεν φτάνει,» επανέλαβε.

Και κοίταξε τις Θυγατέρες – την Ολντράθα, την Άνμα, τη Νορέλτα-Βορ – σαν να περίμενε μια εξήγηση από αυτές.

Αλλά εκείνες δεν είχαν εξήγηση να του δώσουν.

Και η Νορέλτα άρχισε αμέσως ν'ανησυχεί για τη Μιράντα. Βγάζοντας τον πομπό της από την τσάντα της κάλεσε την Αδελφή της στον δικό της πομπό – τον πομπό που εκείνη τής είχε αγοράσει πρόσφατα από τη Χτυπημένη, για να μπορούν να επικοινωνούν σε περίπτωση που χωρίζονταν.

Η Νορέλτα είδε ότι το σήμα της έπεφτε στο κενό, όπως και του απόμακρου ξαδέλφου της. *Ή είναι πολύ μακριά,* σκέφτηκε, *ή...* Όχι, δεν μπορεί να ήταν νεκρή! Ίσως απλά να είχε σπάσει ο πομπός της. Ή ίσως μέσα στις σήραγγες το σήμα να μην έφτανε. Ναι, αυτό ήταν αρκετά πιθανό.

«Τι κάνεις εκεί;» τη ρώτησε ο Βόρκεραμ.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Ούτε με τη Μιράντα μπορώ να επικοινωνήσω.»

«Γιατί παραξενεύστε;» είπε η Άνμα. «Θα έχουν απομακρυνθεί πια. Τόση ώρα έχουν φύγει. Μπορεί νάναι στα βόρεια της Α' Ανωρίγιας ώς τώρα!»

Η Νορέλτα κάλεσε τους επικοινωνιακούς διαύλους που είχαν οι νοικιασμένες σουίτες στο ξενοδοχείο, ελπίζοντας ότι ο Κλαρκ θα απαντούσε. Κανείς όμως δεν της απάντησε. Και δεν ήξερε τον κώδικα του τηλεπικοινωνιακού πομπού του Μάγου.

«Πηγαίνω στο ξενοδοχείο,» είπε στις Αδελφές της. «Θα επιστρέψω σύντομα.»

«Γιατί;» ρώτησε η Άνμα.

«Γιατί δεν φαίνεται νάναι κανείς εκεί, κι αναρωτιέμαι τι έγιναν τα Εκτρώματα. Η Μιράντα δεν νομίζω ότι θα έφευγε χωρίς αυτά.»

«Σωστά,» συμφώνησε η Άνμα. «Πρόσεχε, Νορέλτα. Και γύρνα γρήγορα.»

«Θα πάω μαζί της,» δήλωσε η Φοριντέλα-Ράο.

Καμια δεν έφερε αντίρρηση.

Η Άνμα έριξε τα κλειδιά του οχήματός της προς τη Νορέλτα, η οποία τα έπιασε στον αέρα. «Ευχαριστώ.»

«Μη μου το γαμήσεις.»

«Μόνο αν με προκαλέσει,» γέλασε η Νορέλτα-Βορ φεύγοντας.

Όταν επέστρεψε έξω από το Πολιταρχικό Μέγαρο (όπου ακόμα βρισκόταν ο Βόρκεραμ μιλώντας με διάφορους μισθοφόρους και ανθρώπους της Φρουράς, κάνοντας προετοιμασίες, και οι Θυγατέρες φυσικά δεν ήταν πολύ μακριά: πάντα εκεί απ'όπου μπορούσαν να τον βλέπουν, για να επέμβουν σε περίπτωση κινδύνου), βγήκε από το όχημα μαζί με τη Φοριντέλα-Ράο και πλησιάζοντας την Άνμα και την Ολντράθα είπε: «Κανείς δεν είν' εκεί. Ούτε ο Κλαρκ ούτε οι φίλοι της Μιράντας.»

«Τους πήρε, δηλαδή, μαζί της στις σήραγγες,» συμπέρανε η Άνμα.

Η Νορέλτα ένευσε. «Μάλλον.»

«Γιατί, όμως, ο Πανιστόριος δεν έχει ακόμα γυρίσει;» έθεσε το ερώτημα η Ολντράθα. «Εντάξει, η Μιράντα και η Εύνοια θα πήγαιναν να αναζητήσουν τους Νομάδες. Αλλά γιατί να πάει κι ο Αλέξανδρος;»

Η Άνμα και η Νορέλτα αλληλοκοιτάχτηκαν. Η Αδελφή τους είχε κάποιο δίκιο...